LÊ XUYÊN
Chú
TƯ CẦU
2
TIẾN HÓA

Chú Tư Cầu

quyển 2

Lê Xuyên

FLIPBOOK-
TỦ SÁCH TIẾNG VIỆT

chú Tư Cầu

Lê Xuyên

Bìa: ***M. C. P***
Nguồn: ***Thư viện Tiếu Lùn***

chú Tư Cầu

LÊ XUYÊN

TIẾN HÓA
xuất bản * Saigon 1965

6.

Quân đội Nhựt đảo chánh ở Đông Dương...

Một bữa trưa nọ Ba Kiên (anh thứ ba của Tư Cầu) đi chợ Trà Ôn về chạy kiếm anh ta tở mở. Và khi thấy mặt Tư Cầu anh ta vội la lớn lên:

– Ê Tư, mầy có hay gì không?

Tư Cầu lắc đầu nhưng rồi hỏi lại:

– Bộ anh mới... trúng cờ bạc hả?

Ba Kiên cười xòa rồi nói gạt ngang:

– Bậy nà! Người ta "độc lập" rần rần tao chạy dìa cho mầy hay... chớ có trúng me, dì dách khỉ gì đâu mà mầy nói như vậy! Ê, quân đội Nhựt–bổn đảo chánh Tây rồi... chuyến này ngon lành lắm nghen mậy!

– Tưởng chuyện gì chớ chuyện đó tui cũng... hay lâu rồi...

Ba Kiên trợn mắt:

– Thiệt hay chơi mày? Chuyện động thiên động địa bất ngờ như vậy, đến Tây nó còn chạy ra khói, chớ đừng nói gì thứ mầy thì biết đách gì mà "hay lâu, hay mau".

Tư Cầu mỉm cười khiêm tốn:

– Hồi tui ở trên Nam Vang tui đã thấy

màng màng chuyện đó rồi... và thiên hạ ai ai cũng đoán biết được rằng sẽ có ngày nay như vậy. Với lại hồi chiều hôm qua có chiếc tàu Tây lính tráng rần rần cập bến ngoài sông cái, dường như tụi nó có ý đợi ai, chắc chờ tốp đi theo sau gì đó...

– Tụi nó đi chưa mầy?

– Đi mất rồi, mà anh hỏi để chi vậy?

Ba Kiên hùng hổ:

– Để bắt nó chớ để chi mậy?

Tư Cầu cười rộ:

– Anh mà xớ rớ lại gần tụi nó bắn anh bể hàm à!

Ba Kiên xẻn lẻn nói trớ:

– Thì để tao mạch cho Nhựt bắt nó chớ… Mà thôi, tao nôn nả dìa đây để bàn với mầy một việc nầy…

Tư Cầu ngạc nhiên vì thái độ của anh mình: từ trước tới nay, có bao giờ Ba Kiên thèm "bàn tán" với anh ta cái gì đâu.

Ba Kiên hạ thấp giọng xuống:

– Ê việc này kín lắm nghen... tao mới vừa đi Trà Ôn dìa đây, và thời may tao có gặp mấy thằng bạn cũ trên chợ Cần Thơ... ý trời ơi, bây giờ tụi nó bảnh lắm, hét ra lửa, khạc ra khói lận mầy à!

– Gì mà dữ vậy anh?

– Ậy, mầy để yên tao nói: tụi nó ở trong Nghĩa Sĩ đảng (một đảng thân Nhựt ở miền Tây) của ông Huỳnh Khai, tụi nó mới vừa xuống chợ Trà Ôn để... tịch thâu tiệm cầm đồ nhà nước... Tao nói như vậy mầy... dư hiểu rồi.

Tư Cầu trầm ngâm:

– Hiểu... hơi hơi vậy thôi.

Ba Kiên ngó quanh ngó quất không thấy ai, bèn móc trong túi ra một lá cờ dán bằng giấy: nền màu vàng, ở giữa có hình con ó xanh:

– Đây nè, cờ của Nghĩa Sĩ đảng, tụi nó cho tao đây... Và tao tính bàn với mầy: tụi mình vô cái đảng đó thì... ăn chắc đa mầy! Sở dĩ tao còn giữ "bí mật" là vì tao sợ ba thằng cắc ké ở đây hay được nó... đi trước mình thì uổng lắm!

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi:

– Gì mà uổng?

– Cái thằng này kém chánh trị quá! Mầy hổng thấy cái vụ tịch thâu tiệm cầm đồ nhà nước trên chợ Trà Ôn đó sao!... Vàng, hột xoàn hằng hà sa số! Mấy chỗ đó làm ăn thì mình phải nhào vô trước!

– Việc đó thì ăn nhập gì ở đây?

– Sao lại không! Tao đã hẹn với mấy thằng trên Cần Thơ rồi, bữa nào tao dẫn đường cho tụi nó dìa đây... tịch thâu nhà mấy ông điền chủ.

Tư Cầu vội kêu lên:

– Ý hổng được đâu, anh làm ẩu như vậy... ở tù chết?

Ba Kiên vỗ mạnh vào vai Tư Cầu, cười nói:

– Mầy sao nhát như thỏ đế! Tao hỏi mầy: ai vô đây bắt mà ở tù?

Tư Cầu nhăn nhó:

– Thì đã đành như thế rồi, nhưng mình làm như vậy... ai coi mình ra khỉ gì nữa! Bộ anh nói độc lập rồi muốn làm ông hoành ông trấn gì thì làm sao?

Ba Kiên cau có nhìn em:

– Như vậy mầy hổng chịu theo tao phải không?

Tư Cầu cúi đầu đáp:

– Theo chớ sao không... nhưng phải thì theo, còn bậy thì...

Ba Kiên tức tối dậm chân:

– Tao biết trước mà! Thiệt hổng có nhờ cậy gì mầy được hết! Sao mầy ngu quá vậy Tư, thứ người ta đem dưng tới họng mà cũng hổng chịu nữa là nghĩa lý gì chớ?

Thấy Tư Cầu làm thinh, Ba Kiên vùng vằng quay lưng bỏ đi và chửi thề ỏm tỏi. Đi được vài bước anh ta còn ráng đứng lại để nhiếc móc thêm một câu nữa:

– Phải mà, bị mầy mắc lo ở nhà ôm... vợ chớ gì!

Tư Cầu nhún vai không nói năng gì...

Thấy Tư Cầu không tán thành dự định của mình, Ba Kiên bèn đi rủ rê mấy người bạn "du thủ du thực" của anh ta, nhưng các tay nầy cũng đều dang ra hết, có lẽ vì việc "làm ăn" theo kiểu anh ta nói đó quá... mới mẻ đối với họ.

Ăn trộm, ăn cướp thường thì các tay ấy có thể làm được, chớ còn ăn trộm, ăn cướp mà lại kèm theo một "danh nghĩa" nữa, thì quả tình họ chưa có... quen như vậy bao giờ.

Ba Kiên... thất chí bỏ lên Cần Thơ, một thứ "thủ đô" của Nghĩa Sĩ Đảng lúc bấy giờ... Nhưng một tuần lễ sau anh ta lại bỏ về nhà vì chuyến đi nầy của anh ta không đưa đến đâu hết.

... Một bữa trưa nọ trong lúc Tư Cầu và Ba Kiên đang ngồi ăn khoai lang luộc

chấm nước cốt dừa chơi thì thằng Năm hớt hơ hớt hải chạy về:

– Ê anh Ba, anh Tư ơi! Có Tây tới ngoài kia kìa!

Ba Kiên quăng củ khoai đang ăn dở xuống rổ, đứng phắt dậy;

– Tới đâu mậy? Có đông hông hả?

– Có hai thằng hè! Tụi nó ở gần ngoài vàm đó!

Ba Kiên nắm tay Tư Cầu lôi đi:

– Ê Tư, tao với mầy đi ra ngoải coi Tư!

– Coi làm khỉ gì... Có hai thằng thì chắc là tụi nó bị Nhựt–bổn rượt chạy lạc đó chứ gì.

– Tao cũng đoán như vậy. Đi mầy, ra coi cho biết!

– Ối, Tây Tàu gì thây kệ mẹ nó! Thứ đó hồi ở trên Nam Vang tui quen quá rồi...

Tuy nói thế, Tư Cầu cũng lết bết đi theo anh mình ra phía ngoài vàm sông cái.

... Thấy hai anh em Ba Kiên ra tới nơi, đám người hiếu kỳ đang bu chung quanh hai người lính Pháp vội giãn ra để nhường chỗ cho hai người. Thật ra, những người trong làng từ các ông hương chức cũ cho đến các bà con chòm xóm láng giềng đều có ý ngán Ba Kiên vì nghe đồn anh ta là người của Nghĩa Sĩ đảng trên Cần Thơ.

Ông thầy giáo làng vội đứng ra đón anh em Ba Kiên:

– Chào chú Ba... chú Tư.

Tư Cầu cung kính cúi đầu sát rạt chào lại thầy giáo vì đó là ông thầy dạy

học cũ của mình, một ông thầy mà anh ta ngán… như cơm nếp lúc còn ngồi ở băng nhà trường. Còn Ba Kiên chỉ hơi gật đầu và nghiêm mặt hỏi liền:

– Hai thằng Tây nầy... làm sao đó thầy giáo?

Hai người lính Pháp quần áo dính đầy bùn đất, mặt mày hốc hác, râu mọc rậm rì đang cầm khoai ăn nhồm nhoàm thấy vậy có vẻ sợ sệt. Họ hết lấm lét nhìn Ba Kiên đến đưa mắt như cầu cứu với thầy giáo.

Thầy giáo nghe Ba Kiên hỏi đến sốt sắng đáp:

– À, đây là hai người lính Tây, toán quân của họ đi trên một chiếc đò máy bị Nhựt bắn chìm nên họ lặn lội trốn tới nơi đây để xin ăn... Họ có hỏi tôi chỉ dùm đường xá hay giúp ghe cộ gì cho họ, để

họ đi xuống Cà Mau nhập bọn với toán lính đóng ở dưới...

– Vậy thầy có chỉ đường cho hai thằng này không?

Thầy giáo nghe hỏi gằn như vậy đâm ra luống cuống:

– Tôi... nói dưới Cà Mau xa lắm. À chú Ba, tôi có trình lại với thầy Hương Quản không rành tiếng Tây...

Viên Hương Quản vội đứng ra nói:

– Phải đa Ba, thầy giáo đây có nói với tao...

Ba Kiên gạt ngang:

– Thầy Hương Quản làm làng làm xóm mà hổng biết gì ráo! Mấy người làm như vậy, Nhựt nó nghe nó chặt bay đầu hết cả lũ đó nghen!

Ông thầy giáo tự nãy giờ là người nói chuyện với hai anh lính Pháp nhiều hơn hết (và nói "tiếng tây tiếng u" nữa, thì những người chung quanh có ai biết thầy nói cái gì đâu để... chứng dám dùm khi cần!) lo ngại phân trần với Ba Kiên:

– Chú Ba à, bà con ở đây không ai rành tiếng Lang–sa hết nên tôi nhảy ra làm... thông ngôn vậy thôi... Với lại bà con thấy tình cảnh cù bơ cù bất, đói khát, sợ sệt của hai chú lính ấy cũng động lòng trắc ẩn... Đó chú Ba coi, hồi nào tới giờ họ có quen ăn thứ khoai mì đó đâu mà bây giờ cũng phải... nuốt hết!

Tư Cầu nãy giờ đứng yên bèn nói chen vô:

– Phải đó anh Ba à! Thấy tụi nó như vậy mình cũng tội nghiệp...

– Mầy thì cái gì cũng "tội nghiệp" hết

(rồi anh ta day qua nói với ông Hương Quản như... là hạ lịnh vậy)... Còn thầy Hương Quản, tui nhờ thầy đóng trăn hai thằng đó lại cho tui!

Ông Hương Quản nhăn nhó:

– Ý trời, tao bắt ăn trộm ăn cướp thì được... chớ mầy biểu tao bắt hai thằng nầy coi bộ hổng... nổi đâu Ba!

Ông Hương Quản vừa nói vừa liếc nhìn về phía hai khẩu súng trường của hai anh lính Pháp gác trên đùi...

Phần hai anh lính, người nào cũng có vẻ lo âu hiện ra mặt vì tuy không hiểu những lời qua tiếng lại giữa Ba Kiên và ông Hương Quản, nhưng họ cũng đoán được một phần nào ý nghĩa qua những cử chỉ và giọng nói của hai người ấy. Họ đưa mắt nhìn nhau, rồi không ai bảo ai họ nắm chặt lấy khẩu súng đứng dậy chờ đợi...

Tư Cầu thấy vậy khều Ba Kiên nói nhỏ:

– Thôi anh Ba à, để hai thằng lính đó nó muốn đi đâu thây kệ nó, ví dầu anh muốn bắt nó thì cũng còn... khó!

Ba Kiên nhìn kỹ lại hai anh lính Pháp và bớt vẻ hùng hổ lúc ban đầu:

– Tao nghĩ ra cách khác rồi Tư! Mầy lại nói với thầy giáo kiếm chuyện giữ hai thằng đó lại để tao rột lên Trà Ôn báo cho người ta xuống bắt tụi nó...

Ông Hương Quản đứng kề bên nghe lỏm được bèn nói chen vô:

– Ê hổng được đâu Ba! Làng lính ở trển xuống tới dưới nầy thì thằng nầy dông mất đất rồi. Mầy tưởng tụi nó ngu lắm hả? Tao coi bộ hai thằng đó cũng sanh nghi dữ lắm nghen Ba. Mầy mà không khéo, cứ láng cháng thụt tới thụt

lui, xầm xì xậm xịt hoài, tụi nó hoảng kinh lên bắn bậy vài phát thì... nguy cho bà con ở đây lắm nghen!

Tư Cầu thấy anh mình có vẻ suy nghĩ nên nói thêm vào:

– Thôi đi anh Ba! Thầy Hương Quản lo xa như vậy là đúng lắm đó anh! Tui đã nói với anh hồi nãy rồi mà anh hổng chịu nghe...

Ba Kiên thấy dự định của mình hư hết đâm ra bực mình:

– Nghe, nghe... cái gì cũng nghe theo mầy hết thì mần ăn đách gì được. Chuyện gì mà đem ra bàn với mầy là mười lần như một đều ăn trét hết!

Tư Cầu cũng cự lại:

– Thì đó, anh giỏi cái gì được anh làm cho tui coi!

– Để động ổ hết rồi còn làm mẹ gì nữa!

Tư Cầu bắt tức cười và dịu giọng lại:

– Thôi mà anh! Anh hổng thấy tội nghiệp tụi nó sao?

Ba Kiên trợn mắt:

– Thằng này ăn nói mới lạ chớ! Vậy mầy hổng nghe người ta lên án tụi nó là thực dân đó sao? Tao hỏi mầy: hồi trước tụi nó có "tội nghiệp" dân mình hông mà bây giờ mình phải "tội nghiệp" lại tụi nó?

Tư Cầu lúng túng đáp:

– Hồi nào thì... hồi chớ bây giờ người ta... thất thế, hết thời... "xò" như vậy mà mình... làm quá coi cũng kỳ. Anh hổng thấy bà con cô bác ở đây ai nấy có vẻ tội nghiệp cho hai thằng đó hết sao?

Ba Kiên đưa mắt ngó qua một vòng rồi trề môi:

– Hừ, hồi trước nấu rượu lậu bị tây "tào cáo" nó rượt chạy thấy bà mà bây giờ cũng bày đặt "tội nghiệp!"

Nói xong anh ta ngoe nguẩy bỏ đi.

Tư Cầu thấy vậy vội rảo bước theo sau:

– Anh Ba, anh đi đâu nữa đó?

– Đi dìa chớ đi đâu nữa mậy!

– Ủa, bộ anh... để cho hai thằng Tây nầy đi sao?

Ba Kiên cau có:

– Thì nó muốn đi đâu thì đi khuất mắt cho rồi! Còn mầy, cái gì ló ra thì mầy cũng cản mũi cản lái hết à! Thứ của mầy,

không có làm gì cho lớn chuyện được hết!

Tư Cầu không trả lời mà chỉ mỉm cười...

... Bác Hai gái đứng bên chái nhà dưới đưa tay ngoắc Tư Cầu xuống:

– Nè Tư, mầy lại đây tao nói cái nầy nghe!

Thấy vẻ mặt lấm la lấm lét của má mình, Tư Cầu lấy làm lạ hỏi lại:

– Cái gì vậy má? Bộ có ai tới… đòi tiền đòi nong gì nữa hả má?

Bác Hai gái lắc đầu lia lịa:

– Tao nói hổng phải đâu! Có chuyện khác mà!

Tư Cầu thủng thỉnh đi lại...

Bác Hai gái kéo nó nhích lại gần:

– Mầy có hay gì hông Tư?

Tư Cầu nhướng mắt lên hỏi:

– Hay cái gì mới được chớ má?

– Thiệt mày... không ngơ, không biết gì ráo sao?

Tư Cầu nhăn mặt:

– Cái gì thì má nói phứt đi, chớ má hỏi điệu đó con biết đâu mà rờ!

Bác Hai gái liếc mắt ngó quanh, im lặng một vài giây như để... lấy hơi rồi kề tai Tư Cầu nói mau:

– Con Phấn nó dìa đây rồi đó!

Tư Cầu chụp lấy hai tay mẹ mình, lấp bấp hỏi lại:

– Má nói sao? Con... con Phấn dìa...

đây? Dìa hồi nào?... Sao con không hay cà?... Mà nó có dìa... thiệt hả má?

Bác Hai gái gật đầu:

– Bộ tao nói giỡn với mầy sao chớ! Nó mới dìa ràng ràng đây làm sao mầy hay được!

Tư Cầu buông thõng hai tay xuống đứng ngẩn người ra một hồi rồi vừa nhăn mặt vừa chắc lưỡi:

– Mà nó còn vác thân xác dìa đây làm chi nữa cho thêm rắc rối hổng biết! Người ta yên phận đâu đó hết rồi!

– Coi, sao mầy ăn nói lạ vậy! Nhà cửa, chú bác, anh em của nó còn đăng đăng đê đê ở đây thì nó dìa thăm, bộ mầy cấm cản được hả?

Tư Cầu nín thinh, nhưng vẫn còn có vẻ bực dọc lắm.

Bác Hai gái thấy vậy nhỏ nhẹ nói thêm:

– Mầy sao lạ quá! Bây giờ nó đã có chồng còn mầy thì có vợ... đàng nào đàng nấy cũng yên phận hết ráo thì việc gì mầy phải tức mình tức mẩy hổng biết...

Tư Cầu hỏi chận ngang:

– Vậy chớ má cho con hay làm chi vậy?

– Thì mầy để tao nói hết coi!... Tao muốn cho mầy hay để mầy... phòng trước, đừng có để chuyện gì lụi đụi xẩy ra nữa. Mầy nên nhớ: nó bây giờ không phải... giống như hồi nẳm nữa nghen! Mà mầy cũng vậy! May mà tao biết ý cho mầy hay trước, mà mầy còn làm rầm rầm lên thay!

Tư Cầu xẻn lẻn đáp:

– Má nói sao... quá lố! Con nghe tin nó dìa, con... hỏi vài câu cho biết vậy thôi chớ có gì đâu mà kêu là làm rầm rầm!

– Ừ thì mầy giỏi...

Tư Cầu thấm ý mỉm cười và tìm cách hỏi lảng ra:

– Nè má, má có nghe nó dìa đây thăm nhà hay có việc chi khác hông má?

Bác Hai gái nhìn con trai như để dò xét rồi thản nhiên đáp:

– Thì cũng có thăm nhà mà cũng có chút việc khác...

Tư Cầu tò mò hỏi liền:

– Việc gì vậy má?

– Tao cũng mới biết sơ sơ: nghe nói lúc nầy trên trển... nước gì đó qua liệng bom hoài hè, nên nó dìa nhắm coi có ở

đỡ dưới nầy được hông, chớ ở trển người có của người ta dông về miệt vườn tránh bom tránh đạn hết...

Tư Cầu gật gù:

– Phải rồi, con cũng nghe nói lóng rày máy bay của Đồng Minh qua... oanh tạc Nhựt–bổn dữ lắm. Hôm trước con đi chợ Trà Ôn có nghe mấy người ngồi trong tiệm nước nói rằng: mỗi lần Đồng Minh qua thả bom, máy bay hay... pháo đài bay gì của họ bay rợp trời rợp đất, nhiều khi nó bay sà tróc ngói nhà cửa nữa là khác; còn nó mà liệng bom xuống thì thôi... tan tành nhà cửa, kẻ đứt đầu, người cụt tay, có khi thân thể nát nhừ ra như... thịt bầm vậy!

– Hèn chi, mẹ con nó lo bồng bế nhau dìa dưới nầy cũng phải...

Tư Cầu nghe má nói vậy hỏi dồn tới:

– Ủa, bộ có... con của nó dìa nữa sao má! Nó có... thêm một đứa nào nữa hông má?

– Thì mới có một đứa đó thôi, để bữa nào nó dẫn qua đây thăm, mầy nhìn kỹ coi...

Tư Cầu dẫy nẩy:

– Thôi đi, khi nào nó qua, con dông trước! Mà nó qua đây làm chi vậy?

– Coi, lâu lâu nó dìa xứ một lần, thì nó cũng phải đi chào hỏi thăm viếng bà con lối xóm một chút chớ!... Mà việc gì mầy phải lánh mặt như vậy để cho người ta... sanh nghi thêm nữa phải hông?

Tư Cầu cằn nhằn:

– Nghi cái gì mà nghi... con hổng muốn giáp mặt với nó... chỉ có vậy thôi!

– Đọ, tao nói có sai đâu! May mà tao cho mầy hay biết trước để mầy liệu sao cho nó... đàng hoàng. Thằng nầy thiệt kỳ, mầy cứ... tự nhiên hổng được sao? Nó dìa thây kệ nó, mình cứ làm tỉnh như thường, chớ mầy... chộn rộn lên như vậy, một là thiên hạ họ xầm xì thêm, hai là... con vợ của mầy nó... rắc rối lên thì phiền phức lắm đa nghen! Cái gì tao cũng dặn trước hết bây giờ mầy có thân thì lo. Mà tao nghĩ: mầy cũng lớn xộn rồi chớ hổng còn nhỏ nhít gì nữa mà phải để tao nói nhiều. Thôi tao vô trong bếp đây!

Bác Hai gái đi rồi mà Tư Cầu còn đứng nói lẩm bẩm:

– Dìa làm chi cho lộn xộn hổng biết!...

... Tư Cầu đang cuốc giồng khoai mỡ sau hè nhà thì thằng Năm chạy vô réo nó giựt ngược:

– Anh Tư ơi, qua rồi kìa!

Tư Cầu nghi là con Phấn sang thăm nhưng cũng làm tỉnh hỏi lại:

– Cái gì mà mầy nói "qua rồi"? Ai qua?

Thằng Năm chắc lưỡi:

– Thì chị Phấn chớ còn ai nữa!

– Vậy hả? Mà nó qua thì thây kệ nó chớ mầy chạy ra cho tao hay có ích lợi gì hông?

Thằng Năm... cụt hứng đứng khựng lại:

– Coi, tui thấy chỉ qua, tui chạy vô cho anh hay mệt thấy mồ mà còn... cự nự nữa chớ! (rồi nó lên giọng nói tiếp) Mà má biểu tui ra kêu anh vô đó!

Tư Cầu cằn nhằn:

– Bà già sao rắc rối quá! Tao đã nói trước là tao hổng vô, tao hổng muốn giáp mặt ai hết mà!

Thằng Năm xịu mặt bỏ vô nhà:

– Thì anh muốn làm gì đó thì làm, má kêu tui ra cho anh hay... tui chỉ biết có vậy thôi!

Tư Cầu bực mình thẳng cánh cuốc mạnh một cái cho lưỡi cuốc cắm phập sâu vào liếp đất rồi phủi tay bỏ đi ra phía sau vườn. Nhưng mới bước được vài bước, không biết nghĩ sao anh ta quay trở lại và rón rén đi bọc về hướng nhà bếp...

Tư Cầu bước vô bếp và ngừng lại ở ngưỡng cửa đi lên nhà trên. Anh ta lấy chân đá nhẹ cánh cửa để đóng he hé lại và như vậy anh ta vừa có thể nhìn xéo lên nhà trên vừa núp không cho người

ở trên ấy trông xuống thấy mình được...

Tư Cầu nghe tiếng chào hỏi lăng xăng trên nhà mà không thấy mặt mũi Phấn đâu hết, tuy vậy anh ta thấy hồi hộp lạ thường. Mấy năm qua rồi bao nhiêu xa cách bao nhiêu đổi thay, anh ta mới nghe lại giọng nói quen thuộc ấy.

Tư Cầu ráng ngóng cổ nhìn lên nhà trên nhưng vẫn không thấy Phấn đứng hay ngồi đâu hết. Anh ta muốn làm tỉnh đi thẳng lên nhưng rồi lại đứng nguyên một chỗ để hết nhón chân đến ló đầu qua cánh cửa hé mở...

Bỗng Tư Cầu kê mặt sát vào kẽ hở của tấm ván cửa nhìn trân trối đứa bé. Anh ta vừa xúc động vừa ngạc nhiên vì không dè mình có một đứa con như thế đó. Tư Cầu để ý xem kỹ từng nét mặt của đứa nhỏ và tự hỏi không biết nó có giống mình nhiều lắm không! Nhưng, hẳn

nhiên là phải có chỗ giống... Tư Cầu sờ lấy cái trán của mình và tự nghĩ: "Chắc nó giống nhiều nhứt ở chỗ cái trán vồ nầy!".

Tư Cầu trìu mến nhìn đứa bé chập chững đi loanh quanh trong nhà. Anh ta muốn xông đại ra ôm vồ lấy đứa bé hôn hít nựng nịu nhưng... dư biết không thể nào làm như vậy được. Tự nhiên anh ta rưng rưng nước mắt và có cảm tưởng như là tấm ván cửa kia đã ngăn cách cả một thế giới riêng biệt bên ngoài, mà mình không thể nào sờ mó tới được.

Tiếng Phấn cười dòn tan làm Tư Cầu nhớ trực lại... còn có mẹ của đứa bé ấy nữa. Đó là một người mà nó vừa muốn không trông thấy mặt nữa, nhưng cũng vừa muốn... nhìn qua cho biết "con ấy" đã biến đổi như thế nào rồi?

Tư Cầu không lấy gì làm lạ cho lắm khi nhận thấy Phấn trắng trẻo và mập no tròn hơn trước nhiều. Anh ta không ngạc nhiên nhưng cảm thấy như bực tức một cái gì.

Phấn cười nói huyên thiên với bác Hai gái như là một người mãn nguyện với cuộc đời lắm vậy. Còn con Thơm thì ngồi riêng biệt ở góc bộ ván, cố làm ra vẻ thản nhiên, nhưng Tư Cầu để ý nhìn kỹ vẫn thấy thỉnh thoảng vợ mình hơi cau mày liếc xéo Phấn, hoặc cười "nhích mép" mỗi khi bắt buộc phải trả lời một câu gì của cô này. Thấy cảnh đó, Tư Cầu mỉm cười…

… Bỗng Tư Cầu để ý lắng tai nghe: Phấn làm ra vẻ hết sức thản nhiên hỏi con Thơm:

– Ủa, anh Tư đâu hả chị Tư? (rồi nó cười giả lả như để tạ lỗi) Tự nãy giờ mắc

mải mê nói hết chuyện nầy tới chuyện kia nên... quên phứt ảnh đi mất! Bộ ảnh hổng có ở nhà sao chị Tư?

Con Thơm mím môi trong một giây rồi đáp:

– Dạ ảnh ở đằng sau chớ có đi đâu. (đoạn nó cười nói tiếp) Tánh của ảnh hay... lúc thúc một mình như vậy, nên cũng không cần để ý tới ai nữa hết!

Phấn gật đầu rồi cười nói vuốt theo:

– Mà hễ để ý tới thì mê luôn! Nói vậy chớ bây giờ có chị đây rồi, ảnh còn... mê ai nữa phải hông chị!

Con Thơm vênh mặt lên:

– Dạ, cái chuyện mê hay không thì chưa biết được, nhưng có điều chắc là bây giờ "thằng chả" tởn tới già mấy cái thứ õng ẹo, nập nợn đó rồi!

Phấn tái mặt cầm chiếc khăn mùi xoa vặn chặt mấy vòng trong bàn tay. Cô định nghĩ cách trả đũa lại Thơm nhưng bác Hai gái, tự nãy giờ cứ tưởng hai đứa nó nói chuyện tầm khào chớ không dè lại châm chích nhau như vậy, bèn vội nói chen vô để... đánh trống lảng:

– À Phấn, mầy dìa chuyến nầy tính ở lâu mau đây?

Phấn chưa kịp trả lời thì con Thơm đã gọi giựt ngược thằng Năm:

– Nè Năm, sao em hổng đi kêu anh Tư hả! Nói với ảnh vô mau... có khách trên Sàigòn tới thăm!

Thằng Năm đứng lựng khựng ở đó, vừa nhìn bác Hai gái như để cầu cứu, vừa ấp úng đáp:

– Tôi có chạy kêu rồi...

Bác Hai gái vội đỡ lời:

– Ối, thằng Tư nó đi biệt tuốt phía sau ruộng thăm câu, thăm bẫy gì đó, mầy dễ gì kiếm nó được!

Thằng Năm gật đầu lia lịa:

– Phải... phải à má, ảnh... đi đâu mất tiêu...

Nó vừa nói vừa lấm lét nhìn về phía chị dâu.

Phấn lại tiếp tục cười nói thản nhiên hỏi thăm hỏi nom bác Hai gái về chuyện nhà cửa, chuyện lối xóm làng giềng, tuy trong lòng vẫn còn ức vì câu nói "đánh đầu" của con Thơm lúc nãy.

Đang nói chuyện với bác Hai gái nửa chừng, cô quay sang nhìn châm bẩm vào người con Thơm rồi ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

– Ủa, bộ chị Tư... có bầu rồi hả? Mấy tháng đó chị?

Nghe câu hỏi bất ngờ ấy, tự nhiên con Thơm vội lấy tay che lên trước bụng:

– Thưa... tui chưa có gì ráo! (rồi như lấy lại được sự bình tĩnh, nó cười nói tiếp) Tui đâu có.... mau quá như người ta vậy!

Trong nầy, Tư Cầu giựt mình, nhưng rồi lại yên tâm. Có lẽ con Thơm nói "phóng mạng" như vậy, chớ nếu nó biết rõ là Phấn có con riêng với Tư Cầu thì dễ gì chịu được với nó.

Phần Phấn, khi nghe câu châm chích ấy của con Thơm cô hơi sượng lại trong một vài giây, nhưng rồi lại làm tỉnh, tươi cười nói:

– Chị cũng phải... hối anh nôn lên để bác đây mau có cháu bồng chớ!

Con Thơm cười lạt:

– Dạ tui... dốt về cái chuyện ấy lắm...

Bác Hai gái lại chen vào:

– Ối, tao cháu trai, cháu gái thiếu gì! Nội mấy đứa nhỏ con của thằng Hai đó cũng đủ rồi!

Phấn không biết nghĩ sao, đưa tay ngoắc con:

– Bé Hai! Mầy phá cái gì đó? Ý trời ơi nó lục phá giỏ trầu của bà chớ! Lại đây con! Lại đây khoanh tay xin lỗi bà đi con! Giỏi!

Con Thơm liếc nửa mắt nhìn hai mẹ con Phấn, nét mặt hơi khinh khỉnh...

... Thằng bé Hai nghe má nó gọi vội buông giỏ trầu xuống rồi lẩm đẩm chạy lại nhưng mới được vài bước nó vấp chân té ập xuống và khóc rống lên... Suýt

chút nữa Tư Cầu đã xô cánh cửa để chạy ra đỡ thằng nhỏ, và anh ta bồn chồn tự hỏi không biết bé Hai có xể mặt xể mày gì không.

Thằng Năm đã vội nâng thằng nhỏ dậy. Phấn cũng bước xuống khỏi bộ ván:

– Bé Hai, nín đi con! (và nó lên giọng đã đớt vừa làm bộ rầy la vừa nựng nịu con) Thằng tía mầy, ai biểu mày đi lục phá giỏ trầu của bà chi! Ý cha, vập mặt thằng con trai cưng của tôi rồi... Thôi lại đây chào bà rồi đi về con!

Trước khi bước ra khỏi cửa, Phấn còn ráng đứng lại quay về phía con Thơm:

– Thôi tôi đi về nghen chị Tư! À, chừng nào ảnh vô chị nhớ nói lại dùm: có tôi qua đây thăm, và nếu ảnh có rảnh, mời ảnh qua bển chơi... bác Năm tôi nhắc nhở ảnh hoài...

Nói xong, cô hớn hở dắt con đi về.

Đợi cho Phấn đi khuất, con Thơm vùng vằng đứng dậy lấy cây chổi quét lia quét lịa bộ mặt ván nhứt là ở chỗ... Phấn ngồi ban nãy.

Bác Hai gái ái ngại đứng nhìn. Bác muốn nói một câu gì để làm mát lòng vừa ý con dâu mà bác rất thông cảm nỗi bực tức. Nhưng vừa lúc ấy, con Thơm, như đè nén hết nổi sự ấm ức từ khi... đương đầu với Phấn, lẩm bẩm nói:

– Cái thứ đàn bà gì mà hễ mở miệng ra là nói như bà nội người ta! Bỏ làng bỏ xứ đi đã rồi ỷ có ba đồng tiền lẻng xẻng trong túi dìa đây lên mặt thấy phát ghét!

Bác Hai gái tằng hắng rồi nói chen vào:

– Ối, hơi sức đâu mầy để ý tới mấy chuyện đó hổng biết! Cái tánh của con

đó thì từ hồi nào tới bây giờ cũng vẫn vậy...

Con Thơm còn ráng tiếp thêm một câu:

– Thời buổi lộn xộn nầy, nó tính vác cái mặt dìa đây ở rồi được yên chắc! Thứ nó biết mần ăn cái gì cho động tới móng tay, nó ở đây xài hết ba đồng tiền ấy rồi chỉ có cách là cạp đất mà ăn! Hay là với cái bộ điệu khoe khoang của nó, có ngày nó bị thiên hạ đè đầu cắt cổ cũng hổng chừng!

Bác Hai gái nghe con dâu nói một thôi như vậy, lắc đầu và tìm cách hỏi lảng ra:

– À nầy Tư, tao nghe nói mấy bữa rày bên phía bên anh chị ở bển lộn xộn lắm phải hông Tư? Nghe nói Thổ dậy lung tung mà hổng biết có hông hay là thiên hạ họ đồn bậy.

Con Thơm bỗng xịu mặt xuống:

– Con cũng nghe nói y như vậy... Chắc là có thiệt má à!

– Sau mầy biết "thiệt"?

Con Thơm thở dài đáp:

– Hôm trước con dìa bển con có vô thăm tía má ruột con ở trong sóc, ông già ổng có xầm xì về việc này dữ lắm... Và mới đây ổng có nhắn người quen qua biểu con nên trở dìa ở với ổng gấp, hông thôi có chuyện lộn xộn nguy lắm!

Bác Hai gái cau mày:

– Sao tự hỗm nay mầy hổng cho tao hay liền?

– Con thấy... êm êm nên không thưa lại với má làm chi, rồi kế có công việc kia việc nọ làm con quên luôn.

Bác Hai gái chép miệng:

– Cha, lộn xộn cái điệu đó hổng biết anh chị Bộ ở bển có sao hông? Thiệt tao lo quá Tư à!... Vậy mai mốt gì đây mầy thử lội dìa bển thăm nom coi thể nào...

Con Thơm rầu rầu đáp:

– Dạ con cũng tính để bữa nào hưởn hưởn xin phép với má cho con dìa bển...

– Được rồi, hay là mai mầy đi liền đi cũng được đó Tư!

– Dà...

Nhưng rồi, như nhớ trực lại điều gì, nó vội nói tiếp:

– ... Để bữa nào khác cũng được má à!

Bác Hai gái ngạc nhiên:

– Coi, sao lại để bữa khác? Bộ mầy hổng nóng ruột dìa bển thăm ảnh chỉ sao cà?

Con Thơm lúng túng đáp:

– Đâu... phải vậy má! Con cũng muốn dìa gấp lắm nhưng.... nhưng bây giờ thì.... dạ, bị có chuyện riêng nên con muốn ở nán bên nầy một vài bữa nữa.

– Chuyện riêng gì hả.... Con nầy sao bữa nay nó ăn nói cái gì mà mù mù mờ mờ tao chẳng biết đâu mà rờ!

Con Thơm vội nói thêm:

– Chuyện riêng của con... chắc má cũng hiểu rồi.

Bác Hai gái bực mình ngắt ngang:

– Bà nội tao bây giờ cũng hổng biết nữa chớ đừng nói tới tao!

Thấy mẹ chồng có vẻ giận đỗi, con Thơm đành thú thật:

– Dạ... chị Phấn mới dìa đây... con đi khỏi cũng có điều hổng tiện.

Bác Hai gái thở hắt ra một hơi dài:

– Hèn chi!... Thôi mầy khỏi nói thêm nữa, tao dư hiểu rồi! (rồi bác dịu giọng như để an ủi con dâu) Con lo như vậy cũng phải nhưng chắc không có chuyện gì quá đỗi đâu con à! Bề gì bây giờ con Phấn nó có chồng con rồi mà chồng con đàng hoàng rạng mày nở mặt nữa, thì má cũng tưởng nó đâu có dại gì để mang tiếng cho nó!

Con Thơm trề môi:

– Má nói như vậy cũng phải... nhưng cái thứ con nầy không giống như người ta vậy. Con nhìn sơ sơ qua bộ dạng nó con biết liền. Nó dìa đây như... sút chuồng

vậy mà. Cái thứ đó nó có chừa ai! Để con nói rồi má nghiệm xem: cái tướng nó là cái tướng con đờn bà... đi phá gia cang của người khác!

Bác Hai gái mỉm cười:

– Cha, cái gì mà mầy nói dữ vậy! Dầu sao, tao cũng đã có dặn kỹ thằng chồng của mầy rồi, với lại tao coi bộ thằng Tư nó cũng... ghét mặt con đó nữa; như vậy mầy khỏi lo làm gì cho lắm và cũng đừng nghĩ bậy nghĩ bạ nọ kia rồi nó sanh ra phiền phức thêm đó Tư à! Tao có trải qua cảnh đó rồi tao biết...

Con Thơm hăng hái nói một hơi:

– Má nói vậy chớ con nầy cái gì nó cũng dám làm hết! Ví dầu má có đem… nhốt anh Tư trong lu trong khạp gì nữa, nó cũng tới cạy nắp lên. (rồi nó chép miệng nói tiếp) Còn phần anh Tư... tuy

ảnh ngán hổng muốn gặp mặt nó nữa, nhưng chuyện đời hổng biết đâu được má à!

Bác Hai gái nhíu mày:

– Coi sao kỳ vậy? Chắc mầy cũng dư biết hồi nãy con Phấn nó qua đây thăm, thằng Tư nó muốn lánh mặt chớ phải thiệt là nó đi ra ruộng ra đồng gì đâu! Đây nè, lúc mới được tin con Phán dìa tới là nó đã kêu trời kêu đất với tao rồi.

Con Thơm lắc đầu nhè nhẹ;

– Cái đó thì con... không cãi, nhưng sở dĩ anh Tư ảnh muốn lánh mặt con kia không phải vì ghét suông thôi, mà chắc cũng vì còn ức trong lòng.... hổng chừng còn ức... nhiều lắm nữa là đằng khác má à!

Bác Hai nghe con dâu nói... cũng có lý nên chỉ chống chế cầm chừng:

– Mầy nghĩ vậy chớ đâu chắc gì có thiệt...

Con Thơm nói tiếp:

– Con lo là lo ở chỗ đó. Má hổng biết chớ tánh mấy người lù khù như anh Tư thường hay... si mê bất tử lắm! Mà hễ mê ai thì... trời gầm hổng nhả...

Bác Hai chận ngang:

– Ối, mầy đừng nghĩ bậy nghĩ bạ rồi đố khỏi sanh ra rắc rối cho mà coi! Đàn bà ai lại hổng ghen tương nhưng mình hổng nên ghen bóng ghen gió Tư à! Nhiều khi chuyện chỉ có chút xíu mà vô tình làm cho tầy quầy ra thêm để tan nhà nát cửa hết đó Tư!

– Con cũng biết vậy nhưng...

Bác Hai gái thương hại nhìn con dâu:

– Được rồi, con để má... canh chừng

cái vụ nầy cho! Bề gì con cũng là vợ của thằng Tư do tía má bên nầy cưới hỏi hẳn hòi... Thôi con đi xuống lo cơm nước đi chớ tự nãy giờ bị khách khứa nên cũng có hơi trễ đa Tư!

Con Thơm thở dài lủi thủi xuống dưới nhà bếp...

Vừa lúc đó Tư Cầu cũng vội làm tỉnh tằng hắng lên tiếng rồi cố giữ vẻ thản nhiên bước lên phía nhà trên. Con Thơm đi trờ tới và đứng khựng lại nhìn Tư Cầu bằng đôi mắt nửa như căm hờn, nửa như oán trách. Tư Cầu vội quay mặt bước đi thẳng nhưng con Thơm lên tiếng:

– Nè anh Tư có "người ta" lại kiếm thăm anh đó!

Tư Cầu cau mặt:

– Người ta nào?

Con Thơm cười lạt:

– Hứ còn làm bộ... bà Phấn chớ còn ai nữa!

Tư Cầu không biết nói sao nên đành buông ra hai tiếng "vậy hả" một cách xụi lơ rồi rảo bước đi thẳng lên nhà trên như chạy trốn.

– Thiệt đúng bon! Còn mê con ngựa đó lắm mà!

Tư Cầu vừa lên tới là bác Hai gái liền kêu anh ta lại hỏi nhỏ:

– Nè Tư, con vợ mầy có nói gì không?

Tư Cầu lắc đầu.

– Mầy liệu đa nghen, chuyến nầy mà mầy còn làng chàng với con Phấn nữa là mầy chết!

Sáng hôm sau, trong lúc Tư Cầu đang

nằm trên chiếc võng treo ngoài hàng ba phì phào điếu thuốc vấn, thì thấy thằng Năm lấm la lấm lét từ ngoài cửa rào đi vào. Tư Cầu đoán chừng nó lẻn về nhà để "tha" món gì đem qua bên đám trẻ con hàng xóm chơi nên mới có vẻ ké né như vậy. Nhưng không, thằng Năm đứng sững lại, ngó quanh ngó quẩn bốn bề như để canh chừng coi có ai khác không, rồi đi thẳng về phía anh ta.

Tư Cầu nghển cổ lên hỏi:

– Gì đó mậy?

Thằng Năm không trả lời mà còn đưa mắt nhìn láo liên vô phía trong nhà và một bàn tay của nó thọc sâu vô túi áo như để giữ chắc cứng một vật gì trong ấy vậy.

Tư Cầu lấy làm lạ quát hỏi thêm:

– Ê Năm, mầy làm cái gì lạ đời vậy?

Mầy ăn cắp món gì giấu trong túi đó hả thằng ôn hoàng dịch lệ?

Thằng Năm chắc lưỡi:

– Trời đất ơi, anh làm ơn nói nho nhỏ một chút hổng được sao!

Tư Cầu liệng mạnh tàn thuốc ra trước sân:

– Ý, bộ mầy nói giả ngộ sao Năm? Cái gì mà khi không mầy cấm hổng cho tao nói lớn hả?

Thằng Năm móc "rẹt" trong túi ra một tờ giấy trắng gấp làm tư nhét vào tay anh nó:

– "Ta" nói chị Phấn gởi thơ cho anh đây nè! Vậy mà cứ la la hoài!

Tư Cầu vừa hất tay nó ra vừa bò rột ngồi dậy quắc mắt nhìn nó:

– Ai biểu mầy làm tài khôn đưa thơ đưa từ đó hả?

Thằng Năm nhăn nhó:

– Chị Phấn chớ còn ai nữa! Thôi đây nè, anh cầm lấy cho mau dùm tôi để rủi có ai trông thấy thì chết cha...

Tư Cầu nạt nó:

– Tao hổng lấy đách gì hết!

Thằng Năm vừa ngó chừng phía trong nhà, vừa đưa tờ giấy ra nhét đại vào tay Tư Cầu:

– Thôi mà anh... lỡ rồi, anh chịu khó lấy dùm rồi muốn đọc hay xé liệng gì đó thì làm, chớ để cù cưa cù nhầy như vầy hoài rủi má hay chị Tư ra thấy bất tử thì Bà hú tui đó anh Tư ơi!

Tư Cầu dậm chân mạnh xuống đất:

– Tao nói tao không rớ tới bức thơ đó mầy có nghe chưa! Mầy giỏi lãnh dìa đây thì mầy ăn dộng gì đi, hay là nếu sợ thì đem trả gấp cho nó có được hông!

Thằng Năm một tay nắm kín lấy tờ giấy, một tay gãi đầu lia lịa:

– Trời ơi, trả gì được mà trả!

– Sao vậy thằng ông nội?

Thằng Năm ấp úng đáp:

– Chị Phấn chỉ cho tui năm cắc...

– Thì mầy đem năm cắc và lá thư nầy liệng trả lại cho nó!

Thằng Năm nói như mếu:

– Nhưng mà tui nói... hổng được...

– Sao vậy?

– Năm cắc... tui mua kẹo gừng ăn hết rồi còn khỉ khô gì đâu mà trả lại cho chỉ!

Tư Cầu thở khì ra:

– Thiệt mầy hết cỡ! Tao cũng hay ẩu mà mầy còn ẩu quá cố nội tao nữa! Nhưng, thôi mầy ăn thì mầy ráng chịu chớ tao hổng biết có thơ từ gì của ai hết! Đem nó đi cho khuất con mắt tao mầy!

Vừa lúc ấy, có tiếng chân người bước lên nhà trên, thằng Năm quýnh quá liệng đại lá thư vào lòng Tư Cầu, rồi co chân chạy tuốt ra phía cửa rào. Tư Cầu nổi dóa hất lá thơ rơi xuống đất... Nhưng rồi anh ta cuống cuồng hết ngoái cổ nhìn vô trong nhà tới liếc mắt trông chừng tờ giấy trắng gấp làm tư nằm phơi dưới đất gần bàn chân của mình. Nghe có tiếng đụng chạm bàn ghế gần sát bên cửa cái, Tư Cầu hoảng kinh vội lấy bàn chân đè lên mảnh giấy rồi cố hết sức làm ra vẻ

thản nhiên móc túi nhái ra, banh để trên bắp đùi, moi giấy thuốc ra vấn…

Đúng vào lúc ấy, con Thơm ló đầu ra khỏi cửa cái, liếc nhìn nhanh về phía anh ta rồi bỏ đi vào lại trong nhà.

Khi thấy vợ ra, Tư Cầu lập cập mở nắp hộp quẹt máy quẹt liền năm bảy cái mà chẳng thấy bốc lửa. Thời may, con Thơm cũng quay lưng đi vào và Tư Cầu vội đậy nắp hộp quẹt lại, vụt luôn điếu thuốc chưa đốt rồi nhanh nhẹn cúi xuống lượm lá thơ lên bỏ tuốt vô túi. Sau khi đảo mắt nhìn qua một lượt xem có bóng dạng ai không, Tư Cầu bèn rút lá thư ra để sụt xuống dưới bụng rồi mở he hé tờ giấy đủ để đọc mấy dòng chữ viết xiên xẹo bằng bút chì.

Bỗng một chiếc tàu cau rớt nghe cái "xạc" ngoài sân làm Tư Cầu giựt mình, hoảng kinh nhét luôn lá thơ vô túi lại,

ngửng đầu nhìn ra. Thấy không có ai, Tư Cầu định moi tờ giấy ra đọc, nhưng rồi anh ta lại đứng phắt lên đi tuốt ra phía sau vườn lựa một góc khuất mắt nhứt và tìm được một chỗ thật kín đáo: đó là một cái kẹt nhỏ nằm giữa hàng rào tre có dây nhãn lồng bò dầy mịch và một cây sa–bô–chê thấp lùn cành lá xum xuê. Tư Cầu ngồi phịch xuống cỏ, chậm rãi rút tờ giấy mở banh ra và nhíu mày đọc lẩm bẩm:

"*Anh Tư.*

Em gởi vài hàng lại cho anh được rõ: em muốn gặp mặt anh để nói một việc này cần lắm.

Vậy trưa nay, lối mười hai giờ em chờ anh ở trong giồng chỗ phía sau miễu ông Tà. Nếu anh không chịu vô, em sẽ qua nhà kiếm anh hoài cho tới chừng nào gặp tận mặt anh em mới nghe"

Vắn tắt vài lời chắc anh Tư hiểu.

Em: PHẤN"

... Tư Cầu nhăn nhó đọc bức thư đến ba lượt, rồi bực tức vò tròn tờ giấy lại liệng mạnh xuống dưới đất, đoạn đứng dậy phủi quần đi vô nhà. Nhưng vừa mới bước được một bước, không biết nghĩ sao, anh ta quay lại cúi xuống lượm viên giấy lên cầm ra phía bờ mương vườn ném xuống mặt nước. Thấy miếng giấy còn nổi lềnh bềnh, Tư Cầu chạy đi bẻ một cành tre khô đem nhận cho miếng giấy ấy thấm nước chìm mất mới chịu bỏ đi vào nhà...

Sau khi ăn cơm trưa xong xuôi, Tư Cầu ra ngoài võng nằm, lấy chăn tắm

phủ lên mặt định bụng sẽ đánh luôn một giấc chớ không thèm đi đâu hết. Tuy nghĩ như vậy nhưng Tư Cầu không tài nào ngủ được, và lẩn thẩn tự hỏi: không biết giờ này Phấn đã ra ngoài chưa, không biết Phấn sẽ tính sao khi đợi mãi chẳng thấy nó ló mặt ra, không biết Phấn hẹn mình ra ngoãi để nói việc cần gì?... Và bao nhiêu cái "không biết" khác nữa…

Tư Cầu bực dọc lăn qua trở lại… chiếc võng kêu kẽo kẹt càng làm cho anh phát tức thêm, và cuối cùng anh ta tự nhủ: "Ối, chắc con đó nó thấy mình lánh mặt nên làm bộ kiếm chuyện để cho mình ra chớ gì!". Nghĩ vậy, anh ta nhắm nghiền mắt lại cố dỗ giấc ngủ, nhưng rồi lại mở choàng mắt ra như nhớ trực lại điều gì. Anh ta vừa gãi đầu vừa chắc lưỡi: "Mình hổng ra đây rồi nó qua bên này lằng nhằng hoài thì... cũng mệt chớ phải chơi sao!".

... Đồng hồ trong nhà chậm rãi gõ mười một tiếng. Tư Cầu lẩm nhẩm đếm đủ mười một tiếng keng keng đó mà thêm sốt ruột.

Vừa lúc đó có tiếng ai tằng hắng nghe quen quen ở phía ngoài hàng rào me keo. Tư Cầu vội ngửng đầu ngó ngoái ra. Một bóng người đàn bà mặc quần đen áo túi hường thấp thoáng qua kẽ hở của cành lá. Và khi trông thấy người đàn bà ấy cà rà đi sát ngang qua cửa hàng rào. Tư Cầu vội hụp đầu núp xuống dưới mép võng. Trống ngực của anh ta đập thình thình: mới có giờ nầy mà Phấn đã dám bẹo hình trước nhà để nom chừng anh ta rồi chớ.

Tư Cầu hé mắt nhìn qua mấy lỗ trống của chiếc võng thấy Phấn tiếp tục rảo qua rảo lại trước cửa rào và thỉnh thoảng lại còn tằng hắng lớn lên một tiếng nữa như để nhắc chừng anh ta vậy. Gió thổi hiu

hiu mà Tư Cầu thấy đổ mồ hôi hột và cũng may giờ giấc nầy không có ai khác lảng vảng ở trước nhà hết.

Tư Cầu định ngồi dậy dơ tay khoát ra hiệu bảo Phấn đi cho khuất rồi vòng vô buồng ngủ cho êm chuyện nhưng vừa lúc ấy con Thơm ở nhà sau đi trờ tới tay bưng một thau quần áo bước thẳng ra chỗ hàng dây kẽm căng ở góc sân để phơi đồ...

Tư Cầu hồi hộp liếc mắt theo dõi hai người đàn bà, và đinh ninh rằng thế nào cũng có... chuyện lớn.

Thơm vừa thấy Phấn lấp ló ngoài hàng rào là quay phắt đầu lại trông về phía chiếc võng. Khi thấy Tư Cầu... ngủ yên cô mới nhìn trở ra, tay vẫn bưng thau quần áo và đứng sừng sững giữa trời nắng chang chang. Còn Phấn khi thấy Thơm đi trờ tới liền rảo bước lại cửa

rào, đi thẳng vô sân và dòn dã lên tiếng:

– Cha sao bữa nay giặt đồ trễ quá chị Tư!

Thấy Thơm vẫn làm thinh đứng như trời trồng giữa sân, Phấn lại nói tiếp:

– Chị đi phơi đồ đi chớ hơi sức nào đứng đó! Chị để thây kệ tôi, tôi cũng như bà con trong nhà chớ phải khách khứa gì đâu mà chị ngại hổng biết nữa!

Thơm như lấy lại sự bình tĩnh, cười lạt hỏi:

– Sao giờ nầy cô... chịu khó đi chơi quá vậy! Bộ cô không nghỉ trưa hay sao?

Phấn đứng núp vào một bóng mát gần đó và lấy nón lá phe phẩy quạt:

– Có chớ sao không! Nhưng trưa hôm nay trời hầm quá tôi thả rểu qua lối xóm chơi và tiện đi ngang qua đây nên...

ghé vào thăm anh chị một chút vậy mà!

– Cô rảnh rang, thong dong quá há!

Phấn ngọt ngào đáp:

– Thì chị nghĩ coi: lúc nào... thong dong được thì cho nó thong dong chớ biết sao! Mà chị nói tôi như vậy, chớ tôi coi bộ chị cũng dễ chịu lắm! Làm dâu ở đây sướng gần chết, anh Tư lại là người... biết cưng vợ ghê lắm nữa...

Thơm liếc xéo cô ta và hỏi gằn:

– Chị muốn đổi hông tui đổi cho?

Phấn cười rộ lên, rồi ra vẻ thân mật bảo:

– Chị đừng hỏi cắc cớ như vậy chớ chị Tư! Rủi tôi... bằng lòng bất tử thì sao hả! (rồi nó hỏi tiếp) Anh Tư đâu chị?

Thơm hất hàm chỉ về phía chiếc võng:

– Đó nằm chình ình ngủ trên võng chớ đâu!

Phấn nghển cổ nói to lên:

– Cha, sướng quá hén! Giờ nầy mà đã ăn no ngủ kỹ rồi há!

– Cô để tui kêu ảnh dậy...

Phấn gạt ngang:

– Khỏi chị Tư! Để cho ảnh ngủ... Thiếu gì dịp khác... Tôi sẽ qua bên nầy hoài hoài mà!

... Tư Cầu giả bộ ngủ không dám nhúc nhích cục cựa gì hết mặc dầu có mấy con ruồi cứ lẩn quẩn bay lên đậu xuống rồi bò lần dưới hai bàn chân làm cho anh ta rất khó chịu. Thêm vào đó, anh ta còn bồn chồn lắng nghe những lời nói xiên nói xéo của Phấn và tự hỏi: "Chẳng biết con nầy còn tính dở ngón gì ra nữa đây!"

Vừa lúc đó Phấn đội nón lên rồi nói:

– Thôi phơi quần áo đi chị Tư, tôi rút lui đây...

– Ở lợi chơi một chút cô! Có chuyện gì hông mà coi bộ cô gấp quá vậy?

Phấn vừa ngó về phía Tư Cầu nằm, vừa lớn giọng đáp:

– Thiệt ra thì cũng có chuyện cần lắm chị Tư à. Tôi có hẹn gặp một người quen trưa nay nên tôi mới chịu dang nắng mà đi như vầy... Bởi vậy nếu họ cho tôi... hư việc hết, tôi sẽ làm cho họ nhắm mắt không yên.

– Cha, cái gì mà nghe cô nói... dữ dằn quá vậy?

– Thiệt đúng như thế đó chớ không phải giỡn đâu chị Tư! Thôi tôi đi nghen chị!

Nói xong Phấn ngoe nguẩy bỏ đi ra một nước ngoài phía cửa rào.

Thơm bưng thau quần áo lại hàng dây kẽm để phơi nhưng mới vừa lấy một cái áo ra giũ, không biết nghĩ sao cô vội vắt đại chiếc áo ấy lên dây, rồi tất cả chạy ra cửa rào ngóng về hướng Phấn mới đi. Cô thấy Phấn bước thẳng lại bờ rạch xuống xuồng, đoạn bơi tuốt vô phía trong ngọn.

Thơm lại hối hả quay trở vào trong sân, nhíu mày đứng nhìn về phía chiếc võng mà Tư Cầu đang nằm ngủ và có vẻ như suy nghĩ điều gì lung lắm vậy. Đoạn cô thở dài quay ra phơi hết thau quần áo.

... Đồng hồ trên nhà lại gõ thêm một tiếng. Tư Cầu lẩm bẩm: "Mới đây mà đã mười một giờ rưỡi rồi!". Anh ta hé mắt nhìn ra sân vắng tanh, lắng tai nghe ngóng trong nhà im lặng.

Thỉnh thoảng con gà trống ở góc hè đập cánh bành bạch cất tiếng gáy trưa.

Tư Cầu thấy êm nên lồm cồm ngồi dậy đi vào trong buồng lấy áo mặc vô, rồi xách cái nón lá ra đi. Anh ta mới bước ra khỏi cửa buồng thì đụng đầu với Thơm đã chực sẵn ở đó từ hồi nào.

Thơm ngó anh ta châm bẩm và lên tiếng hỏi:

– Chừng này mà anh còn xách nón đi đâu đó?

Tư Cầu cố làm ra vẻ thản nhiên đáp:

– À, tui đi lên trên xóm ngoài vàm có chuyện một chút, em ở nhà coi chừng nhà nghen!

Thơm vẫn không rời mắt nhìn anh ta:

– Anh để xế chiều mát mát một chút đi hổng được sao? Trời nắng chang chang

mà anh cũng... chịu khó lội quá há! Mọi khi giát nầy trời xeo anh cũng hổng chịu nhúc nhích nữa mà!

Tư Cầu gượng cười:

– Ở, bị bữa nay có chuyện cần quá lỡ hẹn trước với người ta rồi.

Thơm mím môi có vẻ suy nghĩ rồi cười gằn:

– À cái này cũng lạ đa!

Nói xong cô quay lưng bỏ đi xuống dưới nhà bếp.

Nghe Thơm buông thõng một câu... lơ lửng như vậy Tư Cầu đâm ra do dự. Anh ta bồn chồn đi tới đi lui trước hàng ba nhà, lâu lâu đứng lại móc túi thuốc ra vấn hút, bập bập rít một vài hơi... rồi lại bực dọc liệng phăng đi điếu thuốc đang cháy nửa chừng.

Một lát sau, Tư Cầu nhìn ra ngoài sân để ý thấy dưới chân bàn thờ ông Thiên đã đứng bóng tự bao giờ. Chiếc đồng hồ treo trên vách uể oải gõ mười hai tiếng khàn khàn.

Tư Cầu nóng nảy xách nón lá lên đi vòng xuống nhà bếp để tìm vợ. Thơm đang sàng gạo nghe có tiếng động vội ngửng đầu lên:

– Ủa, bộ anh đi thiệt hả?

Tư Cầu làm tỉnh:

– Coi, tui đã nói hồi nãy rồi mà! Thôi em coi chừng nhà để tui đi kẻo trễ nghen!

– Thì ai có chưn có cẳng muốn đi đâu đó thì đi chớ vô đây nói với tui làm gì!

Tư Cầu toan mở miệng để nói lại, nhưng rồi anh ta lại nhún vai quay lưng hấp tấp đi thẳng xuống mé rạch, nhảy

xuống xuồng bơi rút vô phía trong ngọn.

Tư Cầu chống xuồng vô gần tới trong giồng thì đã thấy Phấn đứng bên một gốc cây chưn bầu già, tay vịn vào thân cây tay đưa ra che trước vì sợ mắt chói nắng, nhón chân cao lên có vẻ như trông ngóng lắm vậy.

Tư Cầu nhảy phóc lên mé giồng rồi kéo mũi xuồng cho rướn lên cỏ, đoạn phủi tay và bước liền về phía Phấn đứng.

Phấn mặt mày chù ụ, khi thấy Tư Cầu đi đến liền hỏi lẫy:

– Dữ hông, sao đến chừng nầy anh mới ra tới hả? Tôi tưởng anh có gan ở trỏng luôn rồi chớ!

Tư Cầu như không để ý đến những lời chanh chua ấy, thản nhiên hất hàm hỏi lại:

– Sao, bây giờ tui vô tới đây nè... có chuyện gì cần thì nói phứt đi rồi tui dìa, chớ hổng ai rảnh đâu mà lội vô đây để nói chuyện cà kê dê ngỗng đó nghen!

Phấn liếc xéo nó:

– Cha, nói nghe bảnh quá há! À, nếu anh sợ bị chỉ rầy thì tốt hơn hết anh về liền đi, tôi cũng không nài ép làm gì.

Tư Cầu dậm chân mạnh xuống đất:

– Vậy chớ... cô bày đặt viết thơ viết từ nói là vô đây có chuyện cần. Vậy chuyện gì hả?

Phấn ngảnh mặt ngó mông ra phía đồng trống:

– Được rồi! Nếu anh nói với cái giọng đó thì bây giờ... không có chuyện gì hết. Thôi anh xuống xuồng đi về đi cho sớm.

Tư Cầu nghiến răng:

– Bộ cô nói giỡn sao chớ! Cô nhìn kỹ lại cái mặt thằng này coi: nó không còn Tư ngốc như trước đâu nghen cô! Tui... dại một lần thôi chớ bộ dại hoài sao cô!

Phấn quay mặt lại mỉm cười một cách rất thản nhiên:

– Coi, ai nói anh khôn anh dại gì đâu mà anh nổi cộc như vậy!

Tư Cầu định cự nự nữa, nhưng rồi lại buông thõng hai tay thở dài não nuột:

– Thôi tui chịu thua cô rồi, vậy cô làm ơn làm phước có chuyện gì cần mà cô muốn nói, thì nói thẳng hết ra cho tui nghe. Chắc cô dư biết: tui đi vô đây như vầy… cũng kẹt lắm chớ phải chơi đâu.

Phấn tươi cười đáp liền:

– Dữ hông! Sao hổng giỏi làm ầm ầm nữa đi! (rồi tha thiết nói tiếp) Anh Tư

ơi, qua bao nhiêu năm trời xa cách, mới gặp mặt lại nhau, anh chẳng mừng rỡ thì thôi, chớ chưa gì anh đã cự nự rồi! Thiệt anh... giống y hồi đó, chứng nào vẫn tật nấy!

Tư Cầu chớp mắt liền mấy cái như để ngăn chận lại sự xúc động bỗng nhiên trào dâng trong lòng, đoạn cúi đầu lấy ngón chân khều khều đám lá cây mắc cở mọc gần đó và ấp úng nói:

– Tui xin lỗi... cô Ba... tui cũng biết như vậy là không phải, nhưng dầu cho có thế nào đi nữa... mình cũng phải ráng... để bụng. Bây giờ cô Ba đã có chồng có con, còn tui cũng có vợ.. phận ai người nấy lo.

Phấn vội chen vào:

– Thì... "em" có nói gì khác đâu anh Tư! Nhưng dầu cho anh không nói ra, em

cũng đoán được rằng: chắc anh không coi cái chuyện... giữa hai đứa mình trước đây là một chuyện... qua đường, và hễ nó đi qua rồi là... mất biệt. Đây nè, anh coi đây anh Tư: da gốc cây chưn bầu già nầy, không biết ai chém ai chặt nó hồi đời nào, mà bây giờ đây nó vẫn còn mang sâu dấu vết... Cái chuyện giữa hai đứa mình đây cũng na ná như vậy. Người ta chớ phải cục đá, viên gạch gì mà không hay không biết, không luyến không tiếc được hả anh Tư!

Không nghe Tư Cầu nói gì hết, Phấn hăng hái tiếp lời:

– Sẵn đây em cũng nói hết ra cho anh rõ chớ không muốn giấu giếm làm gì nữa... anh chớ bộ ai sao mà em sợ bị cười chê.

Tư Cầu ngước mắt lên tò mò hỏi liền:

– Phải cô muốn nói tới cái việc cần đó hông cô?

Phấn vói tay đánh phớt nhẹ vào vai Tư Cầu:

– Anh nầy kỳ quá! Cái gì mà "cô, cô" hoài... bộ anh kêu em bằng em như hồi đó hổng được sao!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

– Hồi đó khác, bây giờ khác... Tiếng "cô" nghe nó... tiện hơn!

– Thì đã đành như vậy rồi! Nhưng ngay trong lúc nầy, và tại chỗ này đây, anh không thể nào... châm chước đi một chút để kêu em bằng em trong một giây lát hay sao! Anh ra đây còn được thay, huống hồ gì nói một tiếng "em" dễ ợt đó!

Tư Cầu thở dài nhưng còn ráng chống chế:

– Tui ra đây là vì cô Ba nói có việc cần, cô Ba quên rồi sao?

– Ai mà quên đâu! Nhưng việc cần này... khác, chớ nếu chỉ có việc cần thường thôi thì em đi thẳng qua nhà gặp mặt anh hổng được sao và cần gì phải hẹn tuốt ra ở trong nầy?

Tư Cầu ngó mông ra ngoài đồng trống rồi nhăn nhó hối Phấn:

– Thôi được rồi, việc cần thường hay việc cần khác gì cô làm ơn nói phứt mau mau ra để tui còn dìa...

Phấn cười rộ lên:

– Có phải sợ chỉ rình đi theo hông thì nói?

Tư Cầu cười gượng:

– Cô nên nghĩ dùm cho hoàn cảnh của tui bây giờ... cô cũng vậy, cô phải

nghĩ đến... gia đình cô một chút nữa mới phải...

Phấn gạt ngang:

– Em không khiến anh làm thầy đời đó nghen!

Tư Cầu ấp úng:

– Thì tui...

Phấn lớn giọng chận liền:

– Thì "anh"!

Tư Cầu ngao ngán nói sửa lại:

– Thì anh nói phòng xa để cô Ba...

Phấn lại ngắt ngang:

– Để "em"!

Tư Cầu nổi dóùa nói một hơi:

– Thì để em! Để em! Vậy "em" có chuyện gì thì nói mau đi chớ không phải ở miết trong nầy được đâu nghen!

Phấn chấp tay sau lưng ngoảnh mặt đi:

– A nếu anh nói như vậy thì thôi... Vậy xin mời anh về... Không có chuyện gì ráo!

Tư Cầu buông xụi hai tay thở dài rồi dịu giọng nói:

– Thiệt em chứng nào vẫn tật nấy, hồi đó rắc rối làm sao thì bây giờ cũng giống y như vậy!

Phấn quay lại nắm lấy tay anh ta và âu yếm hỏi lại:

– Còn anh, anh có khác không mà anh nói người ta!

Tư Cầu gỡ nhẹ tay cô ra:

– Em thiệt hết sức! Sao chuyện gì đó em, nói anh nghe cho rồi đi.

Phấn nhìn lại anh ta bằng đôi mắt thật nồng nàn:

– Dữ hông! Nói như vậy có phải nghe... bùi tai hơn không! (rồi sốt sắng nói tiếp) À, em nghĩ ra rồi, để em lội xuống dắt hai chiếc xuồng của tụi mình dấu trong đám sậy mọc khuất sau giồng, như vậy tiện hơn... rủi có ai cũng khó thấy đâu là đâu được!

Tư Cầu băn khoăn hỏi:

– Coi, em làm chi vậy? Tụi mình nói chuyện... đàng hoàng với nhau, chớ có gì khác đâu mà em phải phòng xa kỹ lưỡng như vậy?

Phấn cười hỏi ngược trở lại:

– Bây giờ thử bỏ cái chuyện.... đàng

hoàng hay không đàng hoàng gì đó qua một bên đi. Em xin hỏi anh: rủi chị Tư sanh nghi theo ra đây, chỉ nhìn thấy hai chiếc xuồng của hai đứa mình nằm kè kè ở đó, thì trời cản chỉ cũng tấp vô nhào lên. Chừng đó anh trả lời làm sao cho suông đây nè!

Tư Cầu đành nói xuôi theo:

– Thì thôi, em tính.... phòng xa như vậy cũng được.

Phấn xăng xái vo hai ống quần cao lên và bảo thêm Tư Cầu:

– Còn anh, anh vô chỗ râm mát phía sau miễu ông Tà đi, chỗ mà hồi trước tụi, mình hay... ngồi chơi đó mà!

Tư Cầu cau mày hỏi lại:

– Coi, vô trong đó làm chi? Bộ đứng

nói chuyện một chút ở ngoài nầy hổng được sao em?

Phấn vói tay xô nó đi:

– Em hỏi anh: nếu tụi mình đứng ngờ ngờ ở đây nói chuyện, thì đem dấu cho khuất hai chiếc xuồng kia làm chi hả? Có một chút xíu như vậy mà cũng hỏi tới hỏi lui hoài.

Tư Cầu đáp xuôi xị:

– Ừ thôi em đi... cất hai chiếc xuồng mau mau đi. Anh đợi sẵn ở chỗ đó nghen! Làm rút rút đi em!

Đoạn anh ta lủi thủi đi về hướng sau miễu.

Phấn mỉm cười lắc đầu:

– Thiệt anh hết nói...

Và cô ta đứng nhìn theo Tư Cầu một

cách nửa như trìu mến, nửa như thương hại.

Nghe tiếng Phấn đi sột soạt từ dưới mé nước lên, Tư Cầu vội đứng dậy hỏi:

– Ửa, em để hai chiếc xuồng ở đâu mà phải lội nước vậy?

Phấn hai tay níu giữ hai ống quần đã vo sát lên cao, tươi cười đáp:

– Để ở gần đây nè nhưng bị nước cạn quá bơi chống gì cũng hổng được hết nên em mới lội xuống lôi nó đi đó!

Khi đến gần bên Tư Cầu, Phấn thản nhiên đưa hai bàn chân chùi qua chùi lại trên đám cỏ lông gà để chà sạch bớt lớp bùn dính. Màu bùn xám xậm ấy càng làm nổi bật lên sắc da của đôi bắp chuối chân, ngày nào đen dòn mà bây giờ đây lại trắng nõn... Tư Cầu vội ngó lơ chỗ khác chớ không dám nhìn thêm lên nữa.

Phấn đưa tay níu Tư Cầu kéo xuống:

– Ngồi đi anh, hơi sức đâu anh đứng. Câu chuyện của em cũng... hơi dài mà!

Tư Cầu lặng thinh ngồi xuống bên cạnh Phấn.

– Coi, anh quay mặt vô đây chớ làm gì ngồi ngó gốc cây như giận lẫy ai từ hồi đời nào vậy!

Tư Cầu quay lại mặt trở vào một cách rất... cam phận. Phấn đưa mắt nhìn một vòng cảnh vật chung quanh rồi vui vẻ hỏi tiếp:

– Nè anh Tư, anh có nhớ chỗ nầy hông hả anh?

– Ờ... chỗ phía sau miễu trên giồng ai hổng biết, và có gì lạ đâu mà nhớ hay quên!

– Hứ, người ta hỏi như vậy mà anh trả lời lãng xẹt!

Tư Cầu có vẻ nóng ruột nên nhắc Phấn:

– Thôi, bây giờ em nói công việc cần của em đi.

Phấn, như không để ý đến câu thúc giục đó, cúi đầu vừa với tay mân mê một lá cỏ non, vừa ngập ngừng hỏi lại Tư Cầu:

– Anh Tư, em hỏi câu nầy anh nói thiệt nghen... Vì sao anh... chịu ra ngoài nầy để gặp mặt em như vầy hả anh?

– Có như vậy mà hổng biết hả?

Phấn ngước mắt lên:

– Vì sao anh?

Tư Cầu cười mũi:

– Hổng ra đây để em qua bên nhà kiếm hoài cho chết người ta một cửa tứ hả?

Phấn cười xòa:

– Coi vậy mà cũng biết sợ chớ!

Nhưng rồi cô nghiêm mặt hỏi tiếp:

– Nè anh, ngoài cái chuyện... ngán đó ra, chắc cũng có... cái gì khác nữa nên anh mới lội ra đây chớ? Em biết anh gan lì lắm mà!

Tư Cầu lặng thinh không đáp, nhưng rồi chợt nghĩ ra một cách trả lời khôn khéo hơn:

– Coi, có cái gì khác nữa chớ! Chính em viết thơ biểu anh ra đây có việc cần. Mà việc cần gì hỏi em năm lần bảy lượt em hổng chịu nói, bây giờ em trở lại hỏi

anh: tại sao anh lội ra đây thì... thiệt hết chỗ chê rồi!

Phấn cười tủm tỉm:

– Thôi đi anh, làm bộ ngơ ngơ ngáo ngáo hoài! Đây nè anh đừng chối: anh cũng nóng lòng muốn gặp lại mặt em để... chửi em một trận về cái chuyện năm xưa đó vì thật ra anh vẫn còn tức em, nghĩa là anh vẫn còn nhớ em, thương em...

Tư Cầu dẫy nẩy:

– Đừng nói bậy nà! Cha, làm như... quý lắm vậy!

– Hổng quý khỉ gì hết, nhưng còn có người nhớ thương tới thôi!

Tư Cầu cự nự... cầm chừng:

– Ai đó chớ hổng phải thằng này đâu! Thiệt anh không dè em lên Sàigòn còn

học được thêm cái nghề thầy bói nữa nên mới dám đề quyết lòng dạ người ta như vậy!

– Bói ai em không dám, chớ bói cho anh thì em nói trúng y bon. Anh đừng có chối: em nhìn sắc mặt, ánh mắt cùng điệu bộ của anh, em biết liền và biết đúng là anh vẫn còn thương yêu em ghê lắm!

Tư Cầu cố nén sự luống cuống của mình và tìm cách nói lảng đi:

– Cha, người ta bây giờ là dân ở thành ở thị nên ăn nói nghe trơn lu! Chắc em ở trển ăn no rồi chỉ có việc nằm suốt ngày ngốn ba cái tiểu thuyết?

Phấn cười híp mắt:

– Đến lượt anh làm thầy bói đó hén! (rồi lại nhìn Tư Cầu tò mò hỏi thêm) Nè anh, anh coi em có cái gì khác lạ nữa không?

Tư Cầu tự nãy giờ không dám nhìn thẳng và nhìn lâu Phấn, nên khi nghe Phấn hỏi câu đó, anh ta đánh bạo ngước mắt lên ngó kỹ cô ta từ đầu đến chân... Phấn ngày nay khác xa hơn trước nhiều: Tư Cầu để ý đến mớ tóc chải vén khéo và mướt rượt, đến đôi chân mày nhổ cong vòng nguyệt, đôi cánh tay trắng tròn, đến chiếc áo túi màu hường cụt tay, cổ trái tim...

– Sao anh Tư? Em có cái gì khác lạ nữa không hả?

Tư Cầu giật mình vội đáp:

– Khác chớ! Em hổng giống chút xíu nào hồi em còn đi chăn vịt ở trong đồng. Em lịch sự và sang trọng hơn nhiều!

Phấn cảm động nắm lấy tay anh ta:

– Anh nói phải, cái gì em cũng khác xưa hết, nhưng có một cái mà em "giống"

y nguyên như cũ, cái đó là em vẫn yêu thương anh! Và em chắc phần anh cũng như vậy!

Tư Cầu gỡ nhẹ bàn tay của Phấn ra và ngồi nhích xa một chút:

– Thôi em ơi, chuyện cũ xì mà em nhắc làm chi! Bây giờ em nói chuyện "mới" của em đi để rồi anh còn...

Phấn chận ngang:

– ... Còn về nhà phải không?

Và cô ta vừa nói vừa nhốm mình lên áp ngực vào sát một bên vai của Tư Cầu và quàng hai tay cặp chặt cứng lấy cổ của anh ta… Tư Cầu cuống quít gỡ mạnh hai cánh tay của Phấn ra:

– Ý trời, em làm như vậy rủi có ai trông thấy thì sao!

Phấn cười ngặt nghẽo:

– Bộ anh sợ chỉ ra bắt gặp tại trận hả? Em nói thiệt cho anh biết: hễ em thấy chị Tư ló mặt ra đây, em sẽ nhảy lại ôm anh chặt cứng cho mà coi. (rồi nó làm bộ hăm he) Em nói thiệt chớ hổng phải giỡn đâu... để cho anh hết làm bộ làm tịch thấy mà phát ghét!

Tư Cầu nhăn nhó:

– Em làm như vậy rồi sanh giặc chớ chẳng phải chơi đâu! Bây giờ mình cũng nên ráng... đàng hoàng một chút chớ em!

Phấn cự lại:

– Em hỏi anh: nếu chị Tư chỉ có ra, ví dầu hai đứa mình có... đàng hoàng thế mấy đi nữa, chỉ cũng... tin không nổi! Ai vô đây mà... chứng giám cho anh hả? Bởi vậy em nhứt định sẽ níu anh chặt cứng nếu chị Tư ló ra bất tử... để cho anh giỏi ké né hoài đi!

Tư Cầu đành xuống nước năn nỉ:

– Không phải là anh muốn làm bộ làm tịch gì đâu em ơi, nhưng...

Phấn gạt ngang:

– Hổng có nhưng nhị gì ráo! Anh làm như anh còn con trai tân vậy! Mà hồi đó, cũng tại chỗ nầy đây, anh nhát như thỏ đế nhưng anh... có chê em đâu!

Tư Cầu lặng thinh ngồi nghe giọng nói hấp tấp nhưng đứt khoảng ấy, anh ta hồi hộp nhìn vào đôi mắt của Phấn, đôi mắt bỗng nhiên trở nên sáng rỡ một cách quá nồng nàn với hàng mi chớp chớp lia, và đôi gò má bỗng nhiên ửng hồng như rám nắng trưa...Và qua cổ áo trái tim của Phấn, Tư Cầu chú ý đến chỗ yết hầu đập rộn ràng như đang nôn rút tới...

Tư Cầu không dám nhìn thêm nữa. Anh ta ngước mắt lên trời như để hít

thêm không khí, đưa lưỡi liếm môi vì bỗng nhiên cảm thấy cuống họng quánh khô. Anh ta vội cởi nút áo cổ ra, rồi chụp lấy chiếc nón lá quạt lia quạt lịa…

Phấn níu lấy vai anh ta xoay mạnh để bắt anh ta phải nhìn trở lại, rồi lả lơi hỏi:

– Bộ anh... chê gái một con nầy hay sao hả?

Tư Cầu phì cười và lắc đầu đáp:

– Hổng phải chê, nhưng... ngán lắm!

Phấn chồm lên quỳ hai gối xuống đất vòng tay ôm trọn lấy cổ Tư Cầu và ngoặc mấy đầu ngón tay mân mê lên cổ, lên má anh ta... Tư Cầu xúc động và ngây ngất khi nhận thấy lại một mùi hương quen thuộc cũ, mà anh ta không thể nào lầm lẫn với một người đàn bà nào khác được.

... Nghe Tư Cầu nói như vậy, Phấn hỏi lại liền:

– Vậy thì để tối em qua hén?

– Ý hổng được đâu!

Phấn cau mày:

– Vậy chớ chừng nào?

Tư Cầu đặt nhẹ một bàn tay ra sau lưng Phấn như để... vuốt ve cô ta một chút:

– Hổng có... chừng nào hết em à... Cái chuyện đó, bây giờ mình không nên...

Phấn giận lẫy xô Tư Cầu ra, ngồi thụp xuống, đoạn quắc mắt:

– Anh thiệt hổng có làm đách gì được hết! Cái gì cũng hổng nên, hổng nên... Bởi vậy anh lẹt đẹt hoài cũng phải! (rồi cô chụp lấy cái nón lá đứng phắt dậy)

Thôi bây giờ mạnh ai nấy về... anh coi như là hổng có chuyện gì ráo!

Tư Cầu đưa tay ra định níu Phấn ngồi xuống lại nhưng bị cô ta hất ra:

– Coi, thì em để cho anh nói cạn lời cái đã...

Phấn cười lạt:

– Thôi thôi, em không muốn nghe khỉ gì nữa hết! Và anh làm ơn nhớ dùm: lần nào thì cũng tại anh hết nghen! Bởi vậy hai đứa mình không sống đời với nhau cũng phải lắm!

Nói xong cô ta ngoe nguẩy bỏ đi. Tư Cầu vội chạy theo nắm tay cô ta giữ lại:

– Cái gì mà em nói tại anh? Em cũng nên nghĩ lại: Bây giờ đâu phải chỉ có gọn lỏn hai đứa mình thôi, mà còn có nhiều người khác nữa, bên em cũng như bên

anh.... Hơn nữa, bây giờ anh với em, ai ai cũng đã lớn tuổi hết rồi chớ đâu phải còn... bộp chộp như hồi đó.

– Anh nói điệu như ông già bảy mươi! Chắc anh hối tiếc cái việc khi xưa lắm hén? Bây giờ em mới rõ lòng dạ của anh... (và Phấn mếu máo nói tiếp) Rốt cuộc chỉ có con nầy là ngu thôi hè!

Tư Cầu nắm lấy tay cô ta, phân trần:

– Em đừng nói vậy tội nghiệp anh! Nói thiệt với em: sở dĩ anh chịu ra đây, một phần lớn cũng là nóng lòng muốn gặp mặt em. Em nghĩ coi, đối với một người quen biết thường thôi mà mình còn vui mừng gặp lại nhau thay, huống chi anh với em. Hai đứa mình, nói cho cùng mà nghe, tuy không ăn đời ở kiếp với nhau được nhưng cũng nặng tình nhiều nghĩa dễ gì quên nhau ngay được.

Phấn nghe Tư Cầu ỉ ôi một thôi một hồi như vậy cũng thấy mát lòng hả dạ phần nào, nhưng còn làm bộ nói lẫy nói đươn:

– Cha, bây giờ anh bắt chước ai mà cũng bầy đặt nói leo lẻo cái miệng. Hồi đó đâu có như vậy!

Tư Cầu dìu Phấn ngồi xuống cỏ:

– Thiệt khó quá! Nói có cũng không xong, mà nói không cũng không được!

Phấn cười lỏn lẻn rồi nắm chặt lấy tay Tư Cầu:

– Thôi đừng cà rỡn hoài! Nè em hỏi thiệt đúng là anh còn nhớ tưởng tới em phải không?

Bị Phấn dồn vào chỗ phải trả lời dứt khoát Tư Cầu ấp úng nói:

– Việc đó có đúng hay sai thì bây giờ...

có ăn thua gì nữa hả em!

Phấn hăng hái đáp:

– Sao lại không ăn thua! Anh không biết chớ chính vì chỗ đó mà em nhắn anh ra đây đó!

Tư Cầu ỡm ờ hỏi lại:

– Rồi sao nữa?

Phấn nhào tới ôm ghịt lấy cổ Tư Cầu và hôn mạnh lên má anh ta:

– Rồi như vầy nè?

Tư Cầu luống cuống vừa nhoi đầu tránh vừa gỡ tay Phấn ra... và cũng vì thế mà anh ta mất thăng bằng té ngửa ra trên mặt cỏ trong lúc Phấn vẫn đè mạnh và bám chặt trên người anh ta.

Tư Cầu ú ớ kêu lên:

– Ý đừng làm vậy hổng nên em! Đừng... đừng...

Phấn ngước mặt lên nheo mắt hỏi:

– Bộ... hết mê nữa rồi hén?

Tư Cầu lặng thinh ngắm nhìn cần cổ trắng phau, đôi vai tròn lẳn của người yêu cũ... Tất cả đã có một thời quá quen thuộc đối với anh ta, và bây giờ cũng làn da ấy, vóc mình ấy nhưng quyến rũ hơn làm sao. Tư Cầu từng có ở một đô thị lớn như Nam Vang nên dư biết thưởng thức, dư biết trầm trồ một người đàn bà trau chuốt láng lẩy như người đàn bà đang lờ đờ trước trước mắt mình đây.

Một mùi dầu thơm gây gây xông ra làm Tư Cầu thêm ngây ngất. Trong một khoảnh khắc, tứ chi của anh ta làm như tê liệt, như dính cứng xuống đất. Và cái sức nặng quá... êm ái đè mạnh lên ngực

Tư Cầu làm cho anh ta gần như là nghẹt thở…

Tư Cầu vùng đưa tay ôm rị lấy lưng Phấn, và lật mạnh người qua, Phấn có vẻ ngạc nhiên mở to mắt nhìn sững anh ta trong một giây, rồi sẽ gật đầu mỉm cười, nhắm nghiền mắt lại, ruỗi thẳng hai tay ra trong một dáng điệu chờ đợi... Nhưng Tư Cầu vẫn chưa nhúc nhích. Anh ta chống hai tay xuống đất há miệng thở như một con cá bị ngộp nước. Mắt anh ta long lên như đang phải quyết định mau một việc gì ghê gớm lắm mà lại rất... phân vân.

Bỗng anh ta cúi nhanh đầu xuống, cắn mạnh vào vai Phấn làm cô ta rên rỉ lên "ái da!", một thứ tiếng kêu đau không có vẻ gì là... phật ý cả.

Vừa kêu Phấn vừa mở choàng mắt ra nhìn Tư Cầu, lả lơi mỉm cười đoạn

nhắm mắt lại và ngoan ngoãn ngả đầu một bên... Nhưng rồi Tư Cầu bỗng nhiên rút phắt tay lên, hấp tấp hất hai vạt áo túi màu hường phủ y lại, bò rột dậy rồi hối hả bỏ đi như muốn chạy trốn...

Phấn mở choàng mắt ra vói tay chụp lấy Tư Cầu nhưng hụt trớt. Cô ta bực tức lăn mình nằm sấp lại ngẩng đầu lên ngơ ngác đưa mắt tìm Tư Cầu. Và trông thấy Tư Cầu đứng đưa lưng lại bên cạnh một đám chuối cách đó năm sáu bước, cô ta cất tiếng réo giựt ngược:

– Anh Tư! Anh Tư! Khi không anh làm cái gì mà chướng vậy? Cái gì bắt anh hay sao mà chạy trốn hả?

Tư Cầu vói tay tước một miếng lá chuối rồi lủi thủi đi trở lại.

Phấn đã ngồi hẳn lên và đang bới lại tóc:

– Bộ có ai vô tới sao anh?

Tư Cầu lắc đầu. Phấn chưng hửng hỏi thêm;

– Ủa chớ cái gì vậy làm ơn nói mau coi! Người ta sợ hết vía đây nè!

Tư Cầu tẩn mẩn tước miếng lá chuối ra từng sợi nhỏ và trả lời ú ớ trong miệng:

– Hổng có cái gì hết em à...

Phấn đập mạnh tay xuống đất:

– Không có cái gì hết mà vậy hả? (nhưng rồi cô lại lắc đầu thở dài và ngao ngán nói tiếp) Anh Tư, thiệt em chịu thua không làm sao hiểu anh nổi!

Tư Cầu lủi thủi bước lại gần Phấn và cất giọng van lơn:

– Tội nghiệp anh mà em! Có cái gì đâu mà em hiểu anh không nổi. Anh đã

có nói với em mấy lần là bây giờ tình cảnh của mình đâu còn giống như xưa nữa.

Phấn chụp hỏi lại liền:

– Ừ thì trong nhà trong cửa, giữa xóm giữa giềng không còn giống, nhưng tại chỗ đây giữa anh với em có khác chỗ nào hả? Bao nhiêu năm biệt tin biệt tức, bây giờ gặp mặt lại em tưởng anh vồn vập lắm mới phải, chớ có dè đâu anh còn... tệ lậu hơn trước nữa kia!

Tư Cầu nhăn nhó phân trần:

– Cha, em nghĩ như vậy là sai cả chục cây số ngàn rồi! Anh có phải cục sắt, khúc cây gì đâu mà... hổng muốn như vậy. Nói thiệt với em, từ bữa được tin em dìa tới nay anh như ngồi trên đống lửa chớ phải vừa sao! Nhưng như anh đã nói với em hoài hủy, mình đâu phải là thứ chơi qua đường...

Phấn khen lấy:

– Anh cái gì cũng tốt quá hà!

Tư Cầu quả quyết đáp:

– Hổng phải tốt xấu gì nhưng anh nói đây có thiên địa quỷ thần hai vai làm chứng: em là người mà anh trọng nhứt đời.

– Hứ, trọng mà bỏ... như bún thiu vầy!

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Em sao cứ nói trặc trẹo hoài! Em phải biết phải ai khác lọt vô đây thì trời cản cũng hổng khỏi tay anh, nhưng với em... anh không đành tâm làm như vậy. Dầu trước kia em có xử... ngặt với anh như thế nào đi nữa, anh cũng chẳng có thể coi em như mọi người đàn bà khác được!

Phấn hơi nguôi ngoai cơn bực tức lúc ban nãy và tò mò hỏi lại Tư Cầu:

– Anh nói như vậy là nghĩa làm sao?

Tư Cầu liếc nhìn sơ qua vẻ mặt của cô ta và mỉm cười nói:

– Mọi khi em khôn ngoan lanh lợi tổ trời kia mà! Em cần gì phải hỏi anh câu đó!

Phấn háy anh ta:

– Hứ, khôn gì thì khôn chứ bà nội ai cũng không đoán được bụng dạ của anh ra sao hết! Anh cái gì cũng mập mập mờ mờ, u u minh minh. Em nói anh đừng phiền, chớ khi gặp mặt anh lại mà thấy anh như vậy em nản lòng thối chí hết sức!

Tư Cầu chăm bẳm hỏi lại:

– Sao vậy?

– Vì nó vô cùng quan hệ đến cái chuyện cần mà em muốn đem ra bàn với anh tại đây nè!

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi:

– Ủa, vậy ra có việc cần thiệt hả? Vậy mà anh cứ tưởng em làm bộ xí gạt anh ra đây để...

Phấn ngắt ngang:

– Để làm gì hả?

Tư Cầu lúng túng đáp:

– Thì để... vậy vậy đó mà!

Thấy vẻ mặt Tư Cầu, Phấn cũng phải phì cười:

– Hứ anh ăn nói lãng òm! Bộ người ta ham lắm chắc!

Tư Cầu sốt ruột nhắc Phấn:

– Thì em làm ơn nói rõ câu chuyện cần đó cho anh nghe đi!

Phấn trề môi:

– Bây giờ dù có nói ra em thấy cũng không ăn thua gì hết!

Tư Cầu gắt gỏng:

– Thì câu chuyện đầu đuôi ra sao mới được chớ? Em cứ nói mờ ớ như vậy hoài...

Phấn như không để ý đến sự nóng nảy của anh ta và thản nhiên hỏi lại:

– Bộ anh nói em về dưới này cốt để tránh bom tránh đạn trên Sàigòn không sao hả?

Tư Cầu vò đầu bứt tóc:

– Trời ơi, thì chính em mở miệng nói với bà con cô bác dưới này như thế, bây

giờ em lại hỏi vặn ngược lại như vậy thì bà nội anh đội mồ sống dậy cũng chịu thua luôn!

Phấn cũng cự nự lại:

– Vậy chớ anh biểu em la làng lên cho mọi người hay hết hả? Bộ anh muốn cho em đội quần với thiên hạ một lần nữa sao?

Tư Cầu cũng cười xòa:

– Em thiệt, nói xuôi cũng được mà nói ngược cũng xong! Theo cái điệu em nói tự nãy giờ thì chắc phải "đội" khá bộn nữa rồi!

Phấn cũng bắt cười theo:

– Đồ quỷ nà! Anh mở miệng ra là nói tầm xàm không hè! (nhưng rồi cô nghiêm mặt nhìn thẳng Tư Cầu nói tiếp) Nói anh Tư, hỏi thiệt anh câu này, anh

suy nghĩ kỹ đi rồi trả lời cho em rõ; anh còn thương yêu em nữa không vậy anh?

Tư Cầu mím môi lại rồi ấp úng đáp:

– Cái việc đó anh tưởng em khỏi hỏi anh làm gì. Anh chắc em cũng... dư biết lòng dạ của anh ra sao rồi...

Phấn cau mày chận ngang:

– Có hay không thì nói phứt một tiếng để em còn liệu! Em hỏi anh một câu dễ ợt mà anh trả lời cà–lòng–dòng, rốt cuộc cũng không có gì ráo! Bộ em làm thầy bói sao chớ?

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Mà bây giờ có hay không thì ăn nhập gì chớ?

– Ăn nhập hay không thì để nữa rồi biết, bây giờ anh làm ơn trả lời rành rẽ coi có được hông?

Tư Cầu suy nghĩ một hồi rồi ngập ngừng nói:

– Giả tỷ như... có rồi sao hả em?

Phấn nạt liền:

– Hổng giả tỷ đách gì hết! Có hay không?

Tư Cầu thở dài:

– Thì em cho là... có cũng được!

– Sao lại "em cho"? Cái chuyện dễ quá mà anh cũng còn ú ớ như vậy thì đủ biết!

Tư Cầu đành chịu phép:

– Thôi thì anh có thương em!

Phấn vẫn chưa chịu:

– Nói vậy cũng không được! Có là có hồi năm xửa năm xưa đó hả? "Có thương" nhưng bây giờ "còn thương hông?".

– Thì "có" rồi "còn" luôn mấy hồi!

Phấn nghe Tư Cầu nói như vậy, cũng cười mủm mỉm:

– Vậy là anh còn thương em hén!

– Ửa... rồi sao hả em?

Phấn nhìn thẳng vào mặt anh ta và chậm rãi nói:

– Chẳng có sao hết... em muốn hỏi thêm anh câu này nữa...

– Ý trời ơi, hỏi gì mà hỏi hoài hủy vậy bà nội?

– Em hỏi anh: anh có còn muốn sống chung với em không, và chuyến nầy hai đứa mình sống đời ở kiếp với nhau chớ không phải... lộn xộn như hồi đó đâu!

Tư Cầu hoảng kinh nhảy lui một bước rồi lắp bắp hỏi:

– Ý trời, em nói thiệt... hay nói giỡn đó?

Phấn thản nhiên đáp:

– Nói thiệt!

Tư Cầu như có vẻ chưa tin nên còn ráng hỏi thêm cho rõ:

– Em nói như vậy là để... thử cho biết bụng anh chơi chứ gì?

Phấn cau mày:

– Thử tế mồ tổ gì mà thử! Em hỏi anh có muốn về sống với em không, là hỏi thiệt tình. Hỏi để tính chuyện tới nữa chứ không phải chơi đâu! Bây giờ anh nghĩ sao đây?

Tư Cầu đáp liền:

– Bộ em điên sao chớ! Em đã có chồng có con đùm đề, còn anh có vợ nằm ở nhà

một đống kia kìa, bây giờ em biểu bỏ hết đi để hai đứa mình lấy nhau thì... kỳ quá! Nói thiệt với em, chuyện đó anh hổng dám làm đâu!

Phấn níu lấy vai Tư Cầu:

– Vậy mà anh nói leo lẻo cái miệng là còn thương! Có chó nó tin anh chớ ai tin anh được!

– Coi, thương em thì... để đó, chớ bộ bắt buộc đứa phải bỏ vợ, người thì bỏ chồng sao? Thương cái điệu... phá gia cang đó tổn đức lắm em à!

– Thôi, không ai biểu anh làm thầy đời đó nghen! (nhưng rồi cô dịu giọng van lơn Tư Cầu) Anh à, bộ anh không nghĩ đến mối tình hồi nào tới giờ của hai đứa mình hay sao?

Tư Cầu nắm nhẹ lấy một bàn tay của Phấn:

– Anh nghĩ tới mối tình ấy nhiều lắm, và cũng vì vậy mà anh hết sức ráng giữ làm sao đừng để xảy ra chuyện gì tai tiếng cho em. Em nên nhớ rằng đời sống của em bây giờ có thể nói là không ai mong ước gì hơn được nữa.

Phấn gạt ngang:

– Em không sợ tai tiếng khỉ gì hết! Còn đời sống của em hiện giờ... em nói thiệt với anh, dầu cho hơn năm bảy lần như thế đó nữa, em cũng sẵn sàng đạp đổ cái rụp chớ không do dự một chút xíu nào hết!

Tư Cầu mỉm cười:

– Em ăn nói liều mạng quá! Em nên nghĩ kỹ lại đi em! Hồi đó, hai đứa mình mới lớn lên, nên đứa nào đứa nấy cũng bộp chộp hết... hễ khoái chí là ngoéo tay nhau đi liền, chớ bây giờ mình lớn tuổi

biết nghĩ hơn thiệt rồi, đâu có... làm ẩu như trước được!

Phấn cự nự:

– Cái gì mà làm ẩu? Em đã tính đâu đó kỹ càng hết rồi em mới về đây để rủ anh đi. Anh để em nói hết cho anh nghe: hồi trước mình đi là đi càn mạng nên mới... thất bại như vậy.

Tư Cầu nói chen vô:

– Đâu anh phải sợ thứ chuyện.. thất bại đó, nhưng anh nghĩ tới gia đình hai bên nhiều hơn em à!

Phấn như không để ý đến lời phân trần của Tư Cầu, nói tiếp một cách hăng hái:

– ... Nói thiệt với anh: trước khi về dưới này, em đã cụ bị đâu đó sẵn sàng và tính toán đâu đó kỹ lưỡng hết rồi: tiền

bạc nữ trang, em đã lén mang theo một mớ khá bộn đủ cho hai đứa mình sống thung dung ít lắm là năm sáu năm, đó là em nói hai đứa mình cứ ngồi ăn xài chứ không làm sanh lợi ra nữa đó!

Tư Cầu lại than thở:

– Cha, em đem tiền bạc theo nhiều như vậy còn kẹt thêm nữa! Phải chi em vác cái mình trơn dìa đây mà anh còn dám đi hơn!

Phấn ngó xéo anh ta:

– Hứ, anh kiếm cách nói cho tréo ngoe chơi vậy phải không? (Nhưng khi thấy vẻ mặt thật thà của Tư Cầu, cô dịu giọng nói tiếp) Phải có sẵn một số tiền để một bên mới được anh à... Anh không thấy hồi đó cũng tại một phần lớn vì chuyện tiền bạc mà sanh ra dở dang đó sao?

Tư Cầu cười chua chát:

– Nếu "tại" cái điệu đó thì càng... hổng nên nữa! Thì lần trước, anh nhớ em cũng có cụ bị sẵn tiền chớ phải không sao!

Phấn ấp úng đáp:

– Thì có nhưng anh nghĩ lại coi như vậy thấm tháp gì! Hồi đó em vụng tính chớ bây giờ em lo trước tới năm bảy năm lận.

Tư Cầu nhún vai:

– Chắc em dư biết anh ngán cái gì khác chớ đâu có ngán chuyện đó!

Phấn tìm cách nói lảng ra:

– Anh không biết chớ em đem thằng bé Hai về đây cũng cốt ý là để cho anh với nó, hai cha con xum hiệp lại với nhau... (liếc nhìn thấy Tư Cầu chớp mắt lia lịa Phấn lấy giọng tha thiết nói tiếp) Từ hồi sanh ra bé Hai tới bây giờ, mỗi lần nựng

nịu nó, thiệt em muốn sa nước mắt, nhứt là mỗi khi nó bập bẹ kêu người chồng của em ở trển là "ba ba" em như thấy kim chích trong ruột gan gì vậy.

Tư Cầu thở dài:

– Thôi việc đó... dĩ lỡ ra rồi em còn nhắc lại làm gì!

Phấn rơm rớm nước mắt nói tiếp:

– Anh thì không sao chớ phần em thì khổ lắm anh làm sao biết được! Càng tội nghiệp cho bé Hai bao nhiêu thì em càng giận em, oán em bấy nhiêu... Cũng tại em hết mà thằng nhỏ không biết tới đời nào mới rõ cha đẻ nó ra là ai…

Nói đến đó, Phấn bỗng khóc tức tưởi như không đè nén nổi sự xúc động tràn ngập trong lòng.

Tư Cầu vội đưa tay vỗ nhè nhẹ lên vai Phấn như để an ủi:

– Thôi mà em... nín đi em! Em còn nhắc cái chuyện đó làm gì... Dầu sao thằng nhỏ nó cũng có em bên cạnh là được lắm rồi.

Phấn khóc bù lu bù loa lên:

– Bộ anh không nhận nó hả? Em biết mà, anh chỉ muốn sung sướng cái thân anh thôi chớ không chịu ngó ngàng gì tới hòn máu của anh do em mang nặng đẻ đau hết! Thứ đàn ông ích kỷ! Chà, vậy mà hễ động tới thì cái miệng nói ngọt xớt là "không phải chơi qua đường", là "quý trọng em", là "em không phải như mấy người đàn bà khác"... Hứ!

Tư Cầu nhăn nhó chắc lưỡi:

– Ý trời ơi, đâu có phải vậy! Anh nhớ thương thằng nhỏ gần chết chớ phải

không sao? Nói thiệt với em, anh nóng lòng muốn biết mặt thằng bé Hai còn hơn là muốn gặp em nữa. Và thử thời mười thằng bé Hai nữa anh cũng dám nuôi chớ đừng nói một.

Phấn vừa lấy khăn tay chậm nước mắt, vừa hỏi lại:

– Mười đứa như thằng bé Hai thì anh dám rước về nuôi, còn một "đứa" mẹ thằng bé Hai thì anh làm lơ đi phải không? Anh tốt quá há! (rồi cô cười lạt) Bị anh ở với chỉ bây giờ không con cái gì hết nên muốn kiếm một vài đứa về nuôi chớ gì! Cha như vậy... tiện và êm quá ha!

– Em sao cứ ăn nói đánh đầu người ta hoài! Hổng thương tưởng thằng nhỏ thì em cũng trách, mà thương tưởng tới nó thì em cũng nói được, thiệt anh phục em sát đất!

– Thì cũng tại cái miệng của anh! Anh thương khỉ gì mà hễ em muốn bàn với anh để cho hai cha con xum hiệp với nhau thì anh lại kiếm cách nói ăn trớt ra hết!

Tư Cầu nhìn thẳng vào mắt Phấn và phân trần:

– Coi, bộ em nói anh muốn xum hiệp với thằng bé Hai lúc nào cũng được hết sao? Nó là con của anh thì chỉ có hai đứa mình biết thôi, nhưng đối với họ hàng làng xóm thì nó là con đàng hoàng của chú Ba ở trển. Hồi người ta cưới em, hồi em đẻ nó, anh chẳng biết đâu là đâu hết, mà bây giờ khi không anh nhảy ra đòi con như vậy, họ kiện ngược trở lại ở tù thắt họng chớ phải chơi sao!

Phấn mau mắn đáp:

– Thì bởi vậy nên mới về đây và đem

nó theo để rủ anh... đi kiếm chỗ khác ở với nhau. Cái gì em cũng tính hết chớ bộ làm càng làm đại được sao!

Tư Cầu lắc đầu lia lịa:

– Hổng được... Hổng được đâu em ơi! Hồi đó có hai đứa mình thôi, với lại ở dưới này họ bê bối nên họ kiếm không ra tụi mình, chớ bây giờ, anh, em và thằng bé Hai dắt nhau đi đùm đề như vậy, trễ lắm là trong tuần sau chú Ba ở trển chú rượt theo thộp óc lại liền. Ý trời, chú Ba chú khôn ngoan tổ trời, tiền bạc chú có sẵn trong tay nữa, và nội đất đai trong xứ nầy có chỗ ngách ngõ nào mà chú hổng lội tới, hổng biết tới!

Phấn thản nhiên đáp:

– Bộ anh nói em ngu lắm sao mà hổng biết mấy chuyện đó! Anh Ba ở trển ảnh là chồng của em mà em hổng rành

về ảnh hơn anh sao hả?

Tư Cầu trề môi:

– Ừ thì cái chuyện đó... đúng y bon là em phải rành hơn anh rồi!

Phấn xô nhẹ vai anh ta:

– Nghỉ anh đi! Người ta nói chuyện đàng hoàng mà lại cứ đâm ngang thọc bậy vô hoài hè! Anh đừng ngại ở chỗ đó, em đã nói với anh là em đã suy tính, sắp đặt đâu đó hẳn hòi rồi mới dám rủ anh chớ! Anh nghĩ lại coi: thời buổi bây giờ hai đứa mình và thằng bé Hai có ra đi rồi dễ gì kiếm, mà có thưa gởi đi nữa cũng chẳng ăn thua gì... làng lính lúc này ai hơi sức đâu để ý đến mấy chuyện kiện vợ thưa chồng lăng nhăng đó phải không anh?

Tư Cầu trầm ngâm một hồi rồi nói:

– Kể ra em nói cũng có lý, nhưng nghĩ kỹ lại thì bề nào mình cũng hổng nên làm như vậy.

Phấn bực mình càu nhàu:

– Hổng nên, hổng nên hoài hè! "Hổng nên" là... tên của ông già bà già em đó, anh làm ơn tránh mấy cái tiếng ấy dùm em một chút!

Tư Cầu ngập ngừng hỏi lại:

– Nhưng còn... chú Ba ở trển thì em tính làm sao?

Phấn thở ra như chán ngán lắm:

– Xời ơi, anh hỏi một câu trớ trêu quá! Mình đã bỏ đi thẳng cẳng mà còn... tính cái khỉ gì nữa!

– Em nói vậy sao được... đôi ba ngày cũng là tình nghĩa vợ chồng…

Phấn chận ngang:

– Ối, anh có thân thì anh lo cho anh đi, chớ còn ảnh ở trển anh khỏi lo. Không có vợ nầy thì ảnh kiếm vợ khác mấy hồi! Em mà xểnh ra thì thiếu gì con khác nhảy vào.

Tư Cầu nhăn nhó nói:

– Đã đành như vậy rồi, nhưng anh nói là nói cái chuyện... tình nghĩa. Anh nhắc lại đây hổng phải để... oán trách gì về một chuyện năm xửa năm xưa, nhưng bề nào đi nữa thì chú Ba chú cũng đã có lòng... vớt em lên trong lúc em còn... bơ vơ nơi chỗ lạ. Nội bấy nhiêu đó cũng đủ "ơn đền" rồi chớ đâu có lý gì em lại "oán trả" như vậy! Tổn âm đức lắm em à!

– Ý thôi đi tía nội! Hổng biết sao bây giờ tía lại ham nói chuyện dạy đời quá vậy? (rồi cô lên giọng cương quyết) Anh

Tư à, theo em nghĩ thì giữa em và anh Ba ở trển kể như... xong nợ với nhau hết rồi…

Tư Cầu nhướng mắt lên như có ý hỏi tại sao. Phấn thản nhiên nói tiếp:

– Nhứt là nếu ảnh có biết em đi với anh thì em chắc ảnh cũng... hổng lấy gì làm ức đâu!

– Em chơi cái điệu đó... tức bể phổi chớ còn nói hổng ức nữa!

Phấn cười mủm mỉm:

– ... Thì như vậy cũng vừa! Kể ra thì như là... hai đàng... huề với nhau vậy!

Tư Cầu nghiêm mặt cự nự:

– Em sao kỳ quá! Cái chuyện làm cho người ta chết lên chết xuống mà em nói coi bộ như không vậy?

Phấn cũng làm mặt nghiêm hỏi Tư Cầu:

– Mà bây giờ anh tính sao đây? Em đã cặn kẽ nói hết lời với anh rồi đó! Anh có muốn sống đời đời với hai mẹ con em không thì anh tính phứt đi, chớ bây giờ khỏi phải hỏi tới hỏi lui, nói cong nói quẹo gì nữa hết! Anh nghĩ sao hả anh Tư?

Tư Cầu thở dài với tay bứt liệng mấy cọng cỏ liền, rồi ấp úng đáp:

– Thì em nghĩ coi... anh biết tính làm sao nữa bây giờ! Theo như người ta mà nghe em nói như vậy là phải thuận liền... Nhưng anh đã nghĩ kỹ rồi em à!

Phấn chăm bẳm hỏi nó:

– Nghĩ kỹ... ăn trớt phải hông?

– Thì em hãy để anh nói hết cái đã!

Em nên bình tĩnh nghĩ lại coi: bây giờ đây, bên anh cũng như bên em mọi việc đều có... ngăn nắp hết, và kể ra thì cũng đã êm thấm cả đôi đàng... Rồi khi không em muốn phá ra hết làm lại: theo anh nghĩ: có lợi có sướng đâu chưa rõ, chớ đã thấy gãy đổ hết ráo trọi!

Phấn quay mặt ra chỗ khác, nói lẫy:

– Em biết lắm mà! Dầu có nói tới khan cổ họng anh cũng trấm trơ trấm trất chớ ăn thua gì!

Tư Cầu xuống giọng năn nỉ:

– Em à, bây giờ bề gì hai đứa mình cũng nên vóc nên người hết rồi. Hồi đó mình dại nên mới dám làm ẩu tả như vậy, và em không nhớ sao: thiếu chút nữa thì cuộc đời của hai đứa mình không biết phải chịu đưa đẩy đến đâu nữa.... Giả tỷ như em không gặp được một người tử

tế như chú Ba, mà vớ phải một cha căng chú kiết nào khác, còn nếu anh không có người giúp đỡ có công ăn việc làm đàng hoàng thì có phải xấc bấc xang bang hết không!

Phấn lớn tiếng cãi lại:

– Giả tỷ khỉ gì vậy mà giả tỷ! Hồi đó em đi theo người ta lạ hoắc mà em còn hổng sao, huống hồ gì bây giờ đi với anh thì chắc quá chớ còn sợ gì nữa!

Nhưng rồi cô lại dịu giọng nói tiếp, nửa như lẫy đuơn, nửa như buồn tiếc:

– Mà thôi, dầu cho em có nói đến thế mấy đi nữa cũng không lay chuyển nổi anh đâu! Cái chuyện người ta dưng tới họng và không chịu nuốt.... mấy lần anh như vậy đó! Nói thiệt với anh: trước khi em về đây để bàn với anh việc nầy, em cũng đã có nghĩ trước rằng thế nào cũng ăn trớt nữa...

– Em biết vậy sao còn rủ rê anh làm chi cho... mất vui khi hai đứa mình gặp mặt trở lại hả?

– Xí! Anh coi nhẹ cái tình của hai đứa mình chớ phần em, em muốn ở hết lòng hết dạ với anh, rồi để anh xử sao đó thì xử!

Tư Cầu với tay đập nhè nhẹ lên vai Phấn:

– Em nói bấy nhiêu đó, anh cũng đủ rõ bụng em rồi. Không phải anh điên khùng gì mà chẳng muốn ở liền bên cạnh hai mẹ con em, nhưng làm như vậy, anh với em chưa chắc gì trọn vui vì mình đã để khổ sầu cho bao người khác: chú Ba ở trển nè, vợ anh dưới này nè, rồi còn họ hàng hai bên nữa! Và thằng bé Hai, chưa chắc gì nó theo anh mà nó được sung sướng hơn ở với chú Ba.

Phấn ngồi lặng thinh một hồi rồi phủi quần đứng dậy:

– Thôi như vậy kể như là xong hết...

Tư Cầu vội níu tay hỏi:

– Xong gì hả em?

– Thì xong cái chuyện cần mà em đã đem ra bàn với anh tự nãy giờ, và lần này thì em chịu thua rồi. Em đã cạn lời mà nếu anh muốn vậy thì thôi... đường ai mạnh người nấy đi!

Tư Cầu hấp tấp đứng dậy theo Phấn:

– Không phải anh muốn vậy đâu em, em đừng để bụng oán anh tội nghiệp! Không biết em ra sao chớ phần anh, anh thấy hai đứa mình còn nhớ tưởng với nhau như vầy kể cũng là... quý lắm rồi... Thiệt anh không mong ước gì hơn nữa!

Phấn ngó ngoái lại nhìn anh ta và mỉm cười độ lượng:

– Bị anh cứ ưng chịu chuyện ít ỏi như vậy mà anh lẹt đẹt theo sau thiên hạ hoài! (rồi cô nắm lấy tay Tư Cầu thở dài nói tiếp) Thôi sẵn dịp đây em cũng nói luôn cho rồi: sáng mai sớm, em ra ngoài vàm đón tàu lên Trà Ôn để cho kịp chuyến xe đi luôn lên Sàigòn...

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại:

– Ủa, sao em nói dìa dưới này ở để tránh nạn bỏ bom trên Sàigòn?

Phấn buồn bã lắc đầu:

– Anh sao thiệt thà quá! Thì em cũng phải kiếm cớ để dông về dưới này chớ!

Tư Cầu lo lắng hỏi tiếp:

– Nhưng em dìa trển không sợ cái nạn bỏ bom lung tung đó sao?

Phấn gượng cười đáp:

– Anh nghĩ coi: Bây giờ em còn sợ gì bom đạn nữa! Em chỉ sợ nhứt có một điều là anh không còn nhớ tưởng tới em nữa hay là anh còn oán hận em. Nhưng sau buổi gặp gỡ hôm nay, dầu cho cái chuyện em mưu tính không thành đi nữa, em vẫn thấy rõ là: trước hay sau gì cũng vậy, anh vẫn còn thương tưởng tới em. Nội bao nhiêu đó cũng... quá đủ cho em rồi.

Tư Cầu ái ngại lên tiếng:

– Anh cũng biết là anh đã làm cho em... mất công mất linh rất nhiều mà rốt cuộc đều ăn trét hết! Anh đâu có vui sướng gì đó em! Nè em, hay là em ở nán dưới này năm mười bữa, nửa tháng gì đó để nhóng coi ở trển có yên yên không, rồi em hãy trở lên.

– Cám ơn anh có lòng lo lắng cho em, nhưng như em đã nói, em không sợ bom đạn chút xíu nào hết, mà em chỉ sợ... mất anh thôi! Cũng may, mặc dầu dự tính của em không thành, nhưng không phải vì vậy mà em mất anh luôn... có phải vậy không hả anh?

Vừa nói Phấn vừa ngước mắt lên nhìn Tư Cầu... một cái nhìn ai oán làm sao.

Giá Phấn cự nự, nhiếc móc Tư Cầu trước khi chia tay, có lẽ anh ta thấy dễ chịu hơn... và anh ta luống cuống đáp:

– Lòng anh như thế nào em dư rõ... Em nên biết anh cũng khổ tâm lắm chớ phải chơi sao?

Và tự nhiên nước mắt của anh ta ràn rụa. Phấn gượng cười gật đầu và rút chiếc khăn tay ra âu yếm chậm nhè nhẹ trên khóe mắt của Tư Cầu. Tư Cầu vội níu

chặt lấy hai vai Phấn như để cho khỏi lảo đảo... vào suýt chút nữa – phải, chỉ thiếu một chút xíu nữa thôi – là anh ta đã ôm choàng lấy Phấn, sẵn sàng đạp bỏ tất cả để rồi muốn tới đâu thì tới...

– Con đĩ chó! Mầy rủ rê chồng tao cái gì đó hả?

Tiếng quát bất thình lình ấy ở phía sau lưng làm cho cả Phấn lẫn Tư Cầu hoảng vía bước dang ra liền và cùng quay lại: Thơm, không biết lần mò đến từ bao giờ và đang hầm hầm vạch sậy đi rút lại. Tay cô ta cầm một cây chỉa dài: đó là cây chỉa mà Tư Cầu dùng để đâm chuột, đâm rắn mà anh ta vừa mới làm lưỡi lại bén ngót...

Tư Cầu dơ tay khoát khoát như để cản lại và miệng thì kêu ú ớ:

– Coi, khoan đã em...! Hổng có gì hết trơn mà!

Thơm vẫn bước nhanh lại và cây chỉa nhọn lều có ngạnh sáng dới run run trong bàn tay cô ta như là sắp sửa lao tới. Tư Cầu vừa liếc mắt trông chừng bàn tay của vợ vừa lắp bắp hỏi:

– Mà em đem... cái thứ ấy làm chi vậy? Để chống xuồng hả?

Thơm không thèm trả lời mà cứ đi phăng lại... Tư Cầu luýnh quýnh nửa muốn chạy tới cản Thơm, nửa muốn ở lại che cho Phấn. Thơm đi tới nơi, đứng lại một tay thận trọng cầm cây chỉa đưa dang ra xa để không ai với tới được, một tay xô Tư Cầu dạt qua một bên:

– Anh đừng có chàng ràng vô hổng được đâu nghen! Để tui nói chuyện với con nầy trước cái đã, rồi tới phiên anh!

Tư Cầu lựng khựng gượng lại và xuống giọng năn nỉ:

– Thôi mà em! Em dằn bớt nóng để rồi anh nói rõ lại đầu đuôi cho em nghe, hổng có cái gì ráo trọi mà!

Thơm xô anh ta ra thêm một lần nữa và hỏi gằn:

– Bộ anh tính binh bà nội anh đó hả?

Rồi cô quay sang nhìn thẳng vào mặt Phấn cười mũi:

– Cha, tưởng tốt lành lắm! Thứ đồ đội quần thiên hạ mà hổng biết mắc cỡ!

Phấn lắc đầu có vẻ chán ngán rồi ôn tồn đáp:

– Chị Tư, chị muốn xài xể hay mắng chửi tôi gì đó thì chị cứ việc... Tôi không dám phiền trách tới nửa lời. Nhưng xin chị vuốt giận để tôi nói cho chị rõ: anh Tư đây thiệt là một người tốt, ảnh thương chị lắm mà chị hổng biết... thôi chị dắt

ảnh về trỏng đi!

Thơm nghiến răng nói:

– Hứ, tao tưởng mầy độn thổ trốn cho khuất mặt tao mới phải! Ai dè mầy còn dám lên giọng thầy đời nữa chớ! Sao mầy hổng biểu tao để ảnh lợi ngoài nầy cho mầy ăn mầy dọng!

Tư Cầu nhăn nhó nói chen vô:

– Thôi mà em! Người ta ăn nói nhỏ nhẹ với mình như vậy thì em cũng nên... biết điều một chút chớ! Đó em hổng nghe... cô Ba nói là: hổng có gì hết đó sao?

Thơm lừ lừ quay mặt lại:

– Anh tính binh nó nữa phải hông? Cha hai người nói ăn rập với nhau quá há! Bộ anh nói con nầy lọt tròng té nổ gì sao nên không thấy: mới ôm xà nẹo

với nhau ràng ràng đây mà dám chối leo lẻo chớ! Nè anh Tư, anh vảnh lỗ tai lên nghe tui hỏi kỹ: cái con đó nó già hàm lẻo mép thì đã đành đi, còn anh, bộ anh bị nó nhét bùa mê thuốc lú gì hay sao nên anh cũng nói theo đuôi nó chớ? Mà anh nói như vậy, có chó nó tin chớ con nầy khỏi đi!

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì Phấn đã lên tiếng:

– Nè chị Tư, chị không nên ăn nói hàm hồ như vậy mà sanh ra chuyện rắc rối thêm hổng tốt. Tôi đã nói với chị đàng hoàng quá mà!

Thơm rấn tới:

– Bây giờ tính sao đây? Bộ mầy biểu tao phải lạy mầy rồi dưng chồng tao cho mầy nữa hả! Thứ đồ con gái gì mới mười lăm mười sáu tuổi đã biết đứng đường,

cuốn gói theo trai đã rồi còn vác mặt dìa đây làm bà nội người ta nữa chớ!

Tư Cầu rụt rè khều áo vợ:

– Thôi mà em...

Thơm hất tay anh ta ra và tiếp tục nói lấn tới:

–... Phải mà, dìa đây thèm khát quá mà! Tao tưởng mày bẹo hình bẹo xác trước mắt ảnh thôi chớ không dè mầy còn dám rủ rê hẹn hò ảnh ra đây nữa. Mà sao mầy nập nợn quá vậy! Sao hổng đợi tối trời một chút hay chun trong lùm trong buội nào đó chớ làm gì mà ban ngày ban mặt, giữa trưa đứng ngọ như vầy hả cái con mặt mo kia?

Tư Cầu bực mình quá, níu vai vợ xô lùi lại, Phấn thấy vậy mỉm cười nói:

– Được mà anh Tư! Anh cứ để yên

đó, cho chỉ muốn nói tới đâu cho hả thì cứ nói thả cửa! Mình người ngay thì sợ khỉ gì... hén anh!

Nghe Phấn nói như thế, Thơm càng lồng lộn lên. Mặc cho Tư Cầu níu giữ, cô vẫn vùng vằng xông tới và trong khi giằng co đầu tóc cô xổ tung ra.

Thấy vậy Tư Cầu quay lại hối thúc Phấn:

– Thôi cô Ba dìa trỏng đi!

Phấn mỉm cười đứng xê ra một chút và không có vẻ gì sợ hãi cả, trong lúc đó Thơm rít lên:

– Anh tính cản tui cho nó chạy trốn hả? Tui đố nó thoát khỏi tay tui!

Vừa nói Thơm vừa vung mạnh, Tư Cầu hoảng kinh vói tay chụp lấy cây chỉa, nhưng Thơm tinh mắt vội né tránh và

sẵn trớn cô nghiến răng lấy đà để phóng mạnh cây chỉa về phía Phấn đang đứng...

Tư Cầu chỉ kịp la lên hai tiếng "trời ơi!" rồi nhào tới quơ chụp lấy tay vợ... Nhưng mũi chỉa đã rời khỏi tay Thơm vùn vụt lao tới...

Ở đầu nầy, Phấn hết hồn nhảy rột tránh qua một bên... vừa đúng cái lúc ngọn chỉa bay xẹt khít qua bên hông và cắm phập vào thân một cây chuối hột kế sát sau lưng.

Tư Cầu đứng há hốc nhìn sững vào cái cán chỉa đang còn mạnh trớn rung rinh trên không. Nhưng rồi sợ Thơm nhào tới nữa anh ta vội chạy lên nhổ cây chỉa ra, đoạn hầm hầm bước ra mé giồng phóng mạnh ngọn chỉa cắm lút xuống giữa khoảng ruộng nước.

Thơm chạy lại níu áo anh ta giựt mạnh:

– Ai biểu anh làm tài khôn tài khéo hả? Anh giỏi anh để nguyên coi tui dám đâm nó đổ ruột hông?

Tư Cầu nạt lại:

– Thôi, bây nhiêu đó đủ rồi! Bộ em muốn thành án mạng ở đây hả? Ta đã nói chuyện hổng có gì hết mà cứ làm tới hoài...

Thơm buông tay ra đứng chống nạnh hỏi lại anh ta:

– Nè anh Tư, tui hỏi anh: tui là vợ của anh hay con lũng kia hả? Anh giỏi anh trả lời cho tui nghe thử cái coi!

Tư Cầu nhăn nhó:

– Thì em là vợ chớ ai vô đó nữa! Nhưng em cũng để cho người ta nói phải quấy sơ qua cái đã rồi muốn làm gì thì làm, chớ chưa gì em lồng lên như con

ngựa bà trời thì ai mà chịu được! Anh đã nói là... hổng có chuyện gì hết ráo kia mà!

Thơm cười lạt:

– Anh nói như vậy là nói "phải quấy" đó phải hông?

– Thì em cũng phải chịu khó nghe người ta nói hết chớ! Cô Ba đây cổ cũng hiểu rõ cái hoàn cảnh của tui với em lắm, và cổ biết điều lắm chớ hổng phải... bậy bạ như em nghĩ sai đâu! Đây nè, ngày mơi đây cổ dìa tuốt ở trên Sàigòn chớ bộ cổ ham gì dưới này sao mà em... nghi nầy nọ cho cổ! Em hổng tin, em hỏi thử thì rõ!

Thơm trề môi:

– Hứ, hỏi nó để hỏi... đầu gối còn hay hơn!

– Em sao cứ cái thói đó hoài! Người ta nhịn mình rồi thì em cũng nên để yên cho người ta nhịn luôn chớ! Anh biết cô Ba đây nhiều lắm, cổ hổng phải hiền gì đâu nghen! Tự nãy giờ cổ nín thinh như vậy là quá sức rồi đa!

– Anh biết nó nhiều hả?... Cái chuyện đó anh khỏi khoe nữa! Còn nó hổng nhịn thì nó làm gì tui chớ hả? Cạp quần tui được hông?

Phấn nghe nói vậy cất tiếng cười dòn:

– Nè chị Tư, tôi tính mai này đi về trển là vì tôi tội nghiệp cho anh Tư, tôi thấy ảnh là người tốt nên tôi không đành tâm phiền rộn thêm ảnh nữa... chớ hổng phải tôi sợ, tôi ngán ai đâu nghen! Tôi nói thiệt, phải ai khác dầu cho có ba đầu sáu tay tôi cũng bẻ lọi cho hết chớ đừng có nói thứ cỡ chị!

Thơm vừa bới lại tóc vừa xông tới nữa:

– Mầy đừng nói giọng bà nội nữa nghen! Cha, mầy bảnh lắm mà! Bảnh gì thì bảnh chớ mầy sánh cũng không bằng cái móng chưn của chồng tao!

Phấn cười xòa:

– Thì đúng rồi! Bởi vậy cho nên mai nầy tôi mới rút đi để nhường lại cho chị... Chị làm ơn coi kỹ lại ảnh xem tự nãy giờ tôi có làm sứt mẻ hao mòn gì không.

Tư Cầu chen vô đứng giữa hai người:

– Trời đất quỷ thần ơi... tui lạy hai bà! Hai bà làm ơn làm phước nhịn nhau một chút, chớ cứ rùm beng lên như vậy, xóm giềng họ hay được thì có môn vác mặt mo cả đám! (rồi nó day qua Phấn) Thôi cô Ba ơi tui cũng lạy cô xin cô dìa trỏng phứt cho rồi đi! Nội bấy nhiêu đó cũng

đủ rồi, cô còn tính ăn thua nữa mà làm gì hổng biết!

Phấn lấy nón lá đội lên đầu và nói trống không:

– Nếu anh Tư nói như vậy thì tôi sẵn lòng đi về liền! (rồi nhìn thẳng vào mắt Tư Cầu hạ giọng nói tiếp) Anh biểu nửa tiếng em cũng nghe theo liền phải hông anh! Thôi em về luôn nghe anh... chuyến này... chắc còn lâu lắm hay là không bao giờ em còn có dịp gặp mặt anh lại nữa...

Tư Cầu đứng chết điếng trong lòng và chỉ biết lấy mắt nhìn trân trối người yêu cũ, một người đàn bà mà cho đến ngày hôm nay anh ta mới rõ là không thể nào quên đi một cách dễ dàng được.

... Sự lặng thinh bất ngờ của Phấn và Tư Cầu làm cho Thơm cũng phải e dè. Cô đứng sững nhìn hết người này đến

người kia một hồi rồi bước lại khều nhẹ Tư Cầu và hỏi nhỏ:

– Bộ nó đi thiệt sao anh?

Bực mình Tư Cầu hỏi sẵng lại:

– Bây giờ em hổng bằng lòng hay sao đây? (và lớn tiếng cự nự luôn) Hồi nãy người ta đã nói năm lần bảy lượt rằng người ta hổng ở dưới này nữa, mơi nầy người ta đi luôn dìa Sàigòn, mà em khăng khăng một mực hổng chịu tin và cứ làm tới hoài...

Thơm cười lạt:

– Bà nội tui tin cũng hổng nổi mấy người!

– ... May mà cô Ba đây là người biết điều, cổ ráng nhịn cho qua đi, chớ nếu không thì tui đố khỏi sanh giặc chòm!

– Tui hỏi anh: hổng nhịn rồi làm cái gì bây giờ? Chắc biểu tui nhường anh cho nó hén?

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Em sao cứ nói bậy hoài...

Rồi như sợ sanh chuyện lôi thôi nữa, Tư Cầu quay qua hối Phấn:

– Thôi cô Ba dìa trước đi... Ở, hay cô để tôi đi dắt xuồng vô cho. Mà hồi nãy cô... để nó ở đâu hả?

Phấn cười mủm mỉm liếc mắt nhìn Thơm rồi đáp:

– Thôi anh để tôi lội đi lấy cũng được. Làm rộn anh và... phiền chị Tư như vầy thì kể ra cũng là quá quắt lắm rồi... chị Tư, chị đừng chấp nhứt nữa nghen chị!

Thơm đỏng đa đỏng đảnh trả lời:

– Ý trời ơi, tui làm cái gì mà dám động tới ai! Ai muốn làm gì được đó thì làm, tui có quyền gì mà dám xía vô chuyện của người ta...

Tư Cầu nạt lớn:

– Tui nói thôi nghen!

Thấy vẻ mặt của chồng quá hung dữ, Thơm hứ một cái rồi nín thinh. Tư Cầu day qua Phấn hỏi lại:

– Sao cô Ba, cô để chiếc xuồng ở chỗ nào chỉ tui lấy cho mà!

Phấn chỉ về phía đám sậy cuối giồng:

– Ờ... sẵn anh đi lấy xuồng của anh, tôi nhờ anh lôi luôn chiếc xuồng của tôi vô đây dùm.

Tư Cầu xăng xái vo quần lên lội xuống ruộng... Chỉ một lát sau anh ta đem hai

chiếc xuồng tới và đứng luôn dưới mé ruộng gọi vọng lên:

– Cô Ba ơi, có xuồng của cô rồi đây nè!

Phấn nghe tiếng Tư Cầu kêu bèn quay qua ân cần nói với Thơm:

– Tôi vô trước nghen chị Tư! Mai nầy tôi đi về trển luôn... chớ không có chi đâu mà chị ngại! Dầu sao chị cũng là vợ của anh Tư, và tôi có trọng ảnh thì tôi cũng phải... nể luôn chị chớ!

Thơm tuy hả giận nhưng vẫn còn nghi ngờ:

– Cô... nói thiệt hay chơi! Hay là mấy người lập mưu mẹo với nhau rồi kẻ rút trước, người lỏn theo sau đó! Ông nội Tư ổng cũng dám làm những chuyện bất tử lắm, tui biết tánh ổng mà!

Phấn cười đáp:

– Tôi nói thiệt mà! Tôi xí gạt chị thì có lợi ích gì đâu. Mà ví dầu tôi có muốn tính kia nọ với anh Tư, chị có muốn cản, cũng cản không nổi. Chị vuốt giận đi rồi tôi nói hết cho chị nghe: cùng là chị em bạn gái với nhau, tôi không hiểu rõ bụng chị hay sao! Đó chị coi, bởi vậy thấy chị làm hùm làm hổ, tôi cũng phải... xếp ve luôn chớ nào dám hó hé gì đâu!

Thơm tuy nhận lời nói của Phấn là phải nhưng cũng ráng vớt một câu:

– Cha, cô hiền quá há!

Phấn cười xòa:

– Thôi mà chị. Tôi đã nói tôi chịu thua rồi mà!

... Tự nãy giờ Tư Cầu đứng dưới mé giồng nhìn lên, nghe vợ và Phấn lời qua

tiếng lại có vẻ êm thấm chớ không có điều gì đáng... ngại cho lắm, nên cũng yên tâm một phần nào. Tuy nhiên, anh ta cũng lên tiếng réo giựt ngược Phấn:

– Cô Ba ơi, xuồng bộng gì có sẵn đây nè! Cô liệu mà dìa cho sớm...

Nghe Tư Cầu hối, Phấn vội quay sang Thơm mỉm cười rồi nói một cách nửa ngọt ngào, nửa bỡn cợt:

– Thôi đến đây tôi xin kiếu chị Tư! Và kiếu biệt luôn... mất hình mất dạng nghen chị! Tôi giao ảnh lại cho chị đó, chị liệu mà giữ! Tôi mà như người khác thì... tới ba bốn Tư cũng mất tiêu luôn chớ đừng nói một!

Nói xong, cô cười rộ lên rồi chạy nhanh xuống mé giồng, nhảy phóc lên xuồng, quay lại nhìn Tư Cầu trong một giây rồi nói nhỏ:

– Anh ở lại mạnh giỏi nghen anh Tư! Ý chút xíu nữa em quên cho anh biết: em đặt tên thằng bé Hai là thằng Kỳ đó! Cầu Kỳ... rắc rối như anh vậy đó mà!

Và không đợi Tư Cầu trả lời, cô vội vã chống xuồng đi ào ào như là muốn chạy trốn...

Thơm rề xuống đứng bên cạnh chồng lúc nào mà Tư Cầu cũng chẳng hay. Một hồi lâu sau, cô rụt rè lên tiếng:

– Mình đi dìa chớ anh Tư!

Tư Cầu quay phắt đầu lại và có cảm giác bực mình khi va chạm lại với... thực tế:

– Thì em dìa trước đi hổng được sao? Em để kệ tui...

Thơm, tuy trong lòng ức lắm nhưng dư biết dầu có cự lại chồng ngay lúc này

cũng chẳng ăn thua gì, nên lặng thinh cắn răng đi một nước xuống mé giồng lấy xuồng về.

Bỗng Tư Cầu réo giựt ngược cô lại:

– Nè, có dìa làm ơn bơi ra nhổ cây chỉa ngoài đó đem vô trỏng trả lại cho người ta!

7.

Sáng hôm ấy, Tư Cầu vừa đi thăm ruộng về tới đầu xóm thì thấy thiên hạ đâu đâu cũng có vẻ nhốn nháo khác thường. Anh ta chưa kịp hỏi han ai thì đã thấy Ba Kiên từ phía đằng nhà đi xâm xâm lại:

– Ê Tư, mầy dìa nhà mau đi! Trong nhà đang mong mầy hết hơi hết sức đó!

Tư Cầu lo sợ hỏi liền lại:

– Ủa chuyện gì đó anh?

Ba Kiên trố mắt:

– Bộ mày hổng hay biết gì ráo?

Tư Cầu lắc đầu. Ba Kiên đưa hai tay lên cao ra vẻ chán ngán:

– Trời đất ơi, Thổ dậy lung tung và nghe nói tụi nó sắp tới đây nè mầy ơi!

– Rồi sao nữa anh?

Ba Kiên chặc lưỡi:

– Ờ coi, thằng nầy không biết đách gì hết: chớ mầy hổng nghe nói Thổ nó lấy phảng kéo ngay cán ra hết để đi "cáp duồng" (làm cỏ người Việt) đó sao?

Tư Cầu gục gặc đầu:

– Hèn chi tui thấy thiên hạ coi bộ có vẻ dớn dác hết... Mà bây giờ anh đi đâu nữa đây?

– Coi, thằng nầy hỏi mới lạ không! Tao phải kiếm chỗ dông trước chớ để ở đây... (nói đến đó, Ba Kiên lấy bàn tay bộ cưa ngang nơi cổ)

Tư Cầu gượng cười:

– Nói như anh vậy bà con cô bác ở đây ngủm cù đeo hết sao anh? Mình phải lo kiếm cách gì chống trả lại chớ!

Ba Kiên nhún vai:

– Thôi mầy giỏi thì mầy lo đi... Ờ tao nói ở nhà tía má đương đợi mầy lung lắm. Thì cũng chuyện đó đó, mầy có dịp lo sốt vó đa!

Tư Cầu nôn nao hỏi liền:

– Ý tôi quên nữa. Chuyện gì dữ vậy anh?

– Thì mầy dìa rồi sẽ biết... Thôi tao dông lên chợ đây!

Tư Cầu vừa bước vô khỏi cửa rào thì đã thấy tía má và thằng Năm từ trong nhà đổ xô ra. Tư Cầu còn đang ngơ ngác chưa kịp hỏi han gì thì bác Hai gái đã chạy đến bên anh ta thì thầm:

– Hổng êm rồi Tư à...

Nói đến đó bác đưa mắt nhìn bác Hai trai như để hỏi ý kiến. Bác Hai trai hất hàm như để ra hiệu:

– Thì bà nói đại cho nó hay chớ dấu khỉ gì nữa!

Như được trớn bác Hai gái nói một hơi:

– Tư à, mới đây có tin Thổ dậy...

– Cái đó thì con biết rồi nhưng sao nữa hả má!

– ... Có người mới qua đây cho hay... hai anh chị ở bển và luôn cả nhà bên con vợ mày đều... hổng êm hết rồi Tư à!

Tư Cầu nóng một hỏi dồn:

– Hổng êm là sao hả má? Bộ "bị"... hết rồi sao?

Bác Hai gái buồn bã gật đầu.

– Còn con vợ con đâu má?

Bác Hai gái chỉ vào trong nhà:

– Nó ở trỏng chớ đâu... Được tin nầy, nó khóc bất kể và đòi dìa bển nằng nặc...

Bác Hai trai mới lên tiếng chen vào:

– Nhè lúc nầy mà nó đòi dìa bển đâu có được! Tao nói hết lời mà nó cũng hổng chịu nghe, vậy mầy vô khuyên bảo nó coi có ăn thua chút nào không?

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng đi tuốt vào nhà.

.. Vừa thấy mặt chồng ló mặt vô, Thơm khóc rống lên. Tư Cầu vội chạy đến đứng bên cạnh vợ tìm lời an ủi:

– Thôi nín đi em à! Cái chuyện dĩ lỡ ra rồi, tai trời ách nước tùm lum lên hết chớ bộ có riêng nhà mình sao. Mà chuyện đó... có thiệt hông hay là em chỉ nghe thiên hạ đồn bá láp.

Thơm lấy vạt áo hỉ mũi rồi đáp:

– Đồn khỉ gì, người qua bên này cho hay là bà con lối xóm... người ta thấy tận con mắt và chạy thiếu điều hụt hơi mới thoát đó!

– Vậy hả! Mà em còn tính dìa bển làm chi nữa! Em láng cháng ở đó nó chặt luôn rồi sao?

Thơm đưa tay quẹt nước mắt:

– Thì em cũng phải qua bển để thăm nhà cửa còn hay bị đốt rụi hết... Và phải lo chôn cất ba má và thằng Ba nữa, chớ bộ để đó cho ruồi bu kiến đậu hay cho diều quạ kên kên rỉa tha đi sao!

Tư Cầu ấp úng nói:

– Thì phải rồi.. nhưng thời buổi này là thời buổi loạn lạc tứ giăng chớ đâu có như hồi đó, bởi vậy mình cũng nên châm chước... Anh chắc ba má và em Ba có khôn thiêng cũng không nỡ oán trách mình và cũng cho mình làm như vậy là phải... Đằng khác, em dìa bển chưa chắc lo được việc tống táng mà rủi bị "rẳng" luôn thì sao?

Thơm hăng hái đáp:

– Em đã nói với anh hôm trước rồi anh hổng còn nhớ hay sao? Em dìa bển

thì đã có ông già bà già ruột của em trong sóc bảo lãnh!

Tư Cầu lo ngại bảo vợ:

– Thì đã đành như vậy rồi, nhưng nếu lộn xộn như vầy em dìa bển chắc kẹt luôn chớ không sao qua bên nầy lại được nữa đâu! Mà em nghĩ coi... biết chừng nào mới yên lại như cũ lại!

Thơm ngước mắt lên nhìn chồng:

– Em cũng đã nghĩ ở chỗ đó: em mà dìa chuyến này chưa chắc trở qua liền được, thế nào ông già bà già em trong sóc giữ riết không cho đi nữa đâu. Mà em tính như vậy cũng phải: theo cái điệu lộn xộn lung tung nầy ở bên này chưa chắc gì yên, bởi vậy em muốn anh theo em về bển luôn... anh vô ở trong sóc với em thì không ai động tới mình nữa đâu, chớ ở bên nầy mơi chiều gì đây họ tràn qua khổ hết cả đám!

Tư Cầu do dự đáp:

– Em nghĩ như vậy cũng phải, anh mà dìa bển thì yên thân rồi, nhưng còn nhà cửa ruộng nương, ba má anh em ở bên này rồi bỏ cho ai đây! Thôi thì ai sao mình cũng chịu vậy chớ anh đi một mình anh không đành tâm em à!

Thơm thở dài:

– Thôi được, nếu vậy để em dìa một mình chớ biết sao bây giờ...

– Hay là em để anh đưa em đi, chứ dọc đường dọc xá sợ có chuyện gì trắc trở gì chăng?

Thơm buồn bã lắc đầu:

– Thôi anh à, với cái chuyện lộn xộn nầy, nếu dọc đường có chuyện không hay thì dầu cho có anh theo cũng hổng ăn thua gì hết. Em còn rành tiếng Miên

lắm, có bề gì em day trở cũng dễ. Với lại cái đám dậy giặc đó... chắc cũng là người trong mấy cái sóc ở miệt bển chớ đâu!

Tư Cầu nhìn vợ lo lắng:

– Như vậy em đã nhứt quyết dìa bển.. và dìa luôn không biết ngày nào qua phải không?

Thơm ái ngại nắm lấy tay chồng:

– Đáng lẽ ra em nói em chỉ đi một vài bữa, hồi nãy em đã nói với tía má như vậy đó, nhưng với anh em còn dấu làm gì! Em muốn nói thiệt với anh để kêu anh cùng đi... rồi khi nào yên yên mình trở qua đây...

Tư Cầu lắc đầu:

– Anh muốn cùng đi với em lắm, nhưng em nghĩ coi cửa nhà bên này đơn chiếc, vợ chồng anh Hai thì con cái đùm

đề, anh Ba thì hễ có chuyện là ảnh dông biệt, thằng Năm thì còn nhỏ... cả nhà quanh đi quẩn lại chỉ còn có một mình anh thôi!

– Em cũng biết như vậy... em không dám nài ép anh nữa, ờ nếu hai vợ chồng mình còn có duyên nợ lâu dài nữa thì... vái trời cho mau yên yên. Thôi để em vô sửa soạn quần áo, em cũng nhờ anh liệu thưa lại với tía má sau khi em đi rồi...

Tư Cầu không biết nói sao nữa chỉ đứng lặng thinh ở đó, rồi lủi thủi đi theo Thơm vô buồng để đứng nhìn vợ gói ghém quần áo...

*

Khi Thơm ôm gói quần áo ra ngoài nhà thì gặp ngay bác Hai trai và gái đứng lóng ngóng ở đó và có vẻ chờ đợi.

Bác Hai gái liền te te đi lại ân cần hỏi con dâu:

– Sao con dìa bển liền bây giờ sao? (và day qua Tư Cầu) Còn thằng Tư mầy có đưa cỏn đi hông?

Tư Cầu còn đang ấp úng chưa biết trả lời sao cho xuôi thì Thơm đã lên tiếng:

– Con đi một mình cũng được má à! Có anh Tư theo rủi qua bển bị kẹt luôn dìa hổng được thì... khó lòng lắm!

– Vậy con dìa chừng nào qua?

Thơm đưa mắt nhìn Tư Cầu rồi cúi đầu đáp:

– Dạ... chắc con cũng phải ở lại năm mười bữa để lo xong việc nhà. Thời buổi lộn xộn nầy thiệt con không biết chắc trước được, vậy nếu con có bị kẹt qua trễ xin tía má... đừng mong và lo gì ráo, ở

bển con quen mặt hết với dân trong sóc...

Đến đây, bác Hai trai mới nói chen vào:

– Thôi con dìa cũng nên ráng cẩn thận gìn giữ. Đáng lẽ gặp lúc hai anh chị ở bển bị nạn như vậy, tía và má của con bên này cũng phải qua bển vừa giúp thăm viếng thì mới trọn cái tình suôi gia. Nhưng con nghĩ coi: ở bên này ai ai cũng đều quýnh đít như ngồi trên dầu sôi lửa đỏ thì có rời đi đâu được!

Thơm vội đáp:

– Dạ điều đó xin tía má yên lòng. Con ở đây mà không rõ hay sao... Thôi con xin phép tía má cho con dìa.

Nói đến đó Thơm sụt sịt khóc làm bác Hai gái cũng kéo cái khăn điều vắt trên vai xuống để chậm nước mắt.

Tư Cầu vội níu nhẹ tay vợ dắt ra đằng trước:

– Thôi em đi cho sớm kẻo muộn... hổng tốt. (đoạn day qua nói với tía má anh ta) Tía má để con đưa vợ con đi một khoảng đường.

Bác Hai trai mau mắn nói thêm vào:

– Ở mầy đưa con vợ mầy đi tới lộ xe đi Tư!

Tư Cầu lặng lẽ cùng vợ lầm lũi bước ra khỏi cửa rào. Thằng Năm te te chạy theo sau gọi Thơm nho nhỏ:

– Chị Tư, chị Tư!

Tư Cầu quay phắt lại:

– Gì nữa đó mậy?

– Cho em đi theo với... em đưa chị Tư với anh...

– Đừng lộn xộn mầy! Quay trở lại đi cho mau!

Thằng Năm tiu nghỉu đứng khựng lại, Thơm thấy vậy thương hại dừng bước, gượng cười an ủi nó:

– Thôi em vô đi em! Để anh Tư đi với chị cũng được rồi. Em ở lợi mạnh giỏi nghen!

Thằng Năm còn nói vói theo:

– Chị dìa bển rồi qua mau mau nghen chị Tư!

Thấy Thơm còn bịn rịn, Tư Cầu cũng xúc động và để tự trấn áp, anh vội lên tiếng bảo vợ:

– Thôi mình đi đi em!

... Tư Cầu và vợ lủi thủi bước đi không ai nói năng thêm một lời nào nữa. Qua khỏi xóm, con đường đất trong làng trở

nên vắng tanh một cách quá thê lương, ruộng đồng trống lỗng không một bóng người, không một bóng trâu... Ai nấy đều lo rút về gom lại ở trong xóm để đề phòng nạn Thổ dậy.

Không khí chết chóc như đè nặng ở đâu đây... Thật giống y một cơn bão tố đang thấy chuyển vần vũ ở một góc trời, và ai ai cũng đoán chắc nó sẽ thổi tới nhưng không rõ là nó sẽ tới đúng vào lúc nào.

... Một con quạ cô độc đậu chênh vênh trên một nhánh gòn khô kêu lên những tiếng khàn khàn rời rạc.

Tư Cầu bỗng nhiên cảm thấy ớn xương sống và những bước chân của anh ta tiến đều trên đường đất kia, y như là để đi sâu vào một vùng tử địa nào đâu. Trong lúc đó, Thơm mím chặt môi xăng

xái đi riết tới như nóng lòng muốn cho chóng đến nơi vậy.

... Ra tới lộ xe đi thẳng xuống La Ghì, Thơm đứng lại quay nhìn Tư Cầu và nắm chặt lấy tay chồng:

– Thôi anh đưa em tới đây cũng đủ rồi.

Tư Cầu rưng rưng nước mắt níu chặt bàn tay của vợ, thẫn thờ đáp:

– Ờ... thôi em đi đi kẻo muộn...

Thơm thở dài lắc đầu:

– Hổng biết em dìa chuyến này rồi còn có dịp trở lại gặp mặt anh nữa không!

Tư Cầu chết điếng trong lòng nhưng cũng ráng tìm lời an ủi vợ:

– Ối, sao lại không gặp! Đó với đây có mấy bước chớ có cách sông ngăn núi gì

mà em lo quá vậy! Mà anh chắc sắp yên tới bây giờ chớ hổng có sao đâu em à...

Thơm gượng cười:

– Anh nói vậy chớ... còn lâu! (rồi cô buông tay Tư Cầu ra) Thôi anh dìa đi để em đi... chớ bộ cứ đứng hoài hủy ở đây được sao!

Tư Cầu thở dài não nuột:

– Ừ, thôi em đi đi.. nếu yên thì qua liền nghen em, hay là có cái gì thì nhắn tin qua cho anh hay biết kẻo bên này anh nóng ruột lắm nghen!

Thơm nhíu mày có vẻ suy nghĩ rồi đáp:

– Nếu yên em qua liền, anh biết em đi như vầy có vui sướng gì đâu, nhưng em không thể nào làm khác đi được... cha mẹ nuôi em thì như vậy, cha mẹ ruột

em thì còn đó. Cái điệu này có ai qua lợi được đâu mà nhắn tin!

– Nếu vậy em đi chuyến nầy kể như... biệt luôn sao?

Thơm lặng thinh một hồi rồi ngập ngừng đáp:

– Để coi mòi có yên không chớ bây giờ em biết sao mà đoán chắc với anh được! (rồi cô liếc nhìn Tư Cầu gượng cười nói thêm) Ối anh lo gì, hổng có vợ nầy thì anh kiếm vợ khác... em nghe nói anh đắt mèo lắm mà!

Tư Cầu cằn nhằn:

– Ý trời ơi, giờ phút này mà em còn nói giỡn được chớ! Em làm ơn dẹp chuyện đó qua một bên đi!

Nhưng Thơm như sẵn trớn tiếp tục nói tới:

– Coi, giỡn khỉ gì, em nói đây kể cũng như... trối lại anh vậy.

Tư Cầu xô nhẹ vai vợ:

– Bậy nà! Em đừng nói vậy hổng nên... hai đứa mình đứa nào đứa nấy cũng xởn xơ như vầy chết chóc gì được mà trối với trăn hổng biết!

– Thời buổi lộn xộn này sống đó chết đó mấy hồi anh! Và em đi chuyến này kể cũng như... biệt luôn đa anh!

Tư Cầu chỉ biết lập lại hai tiếng "bậy nà" để trả lời vợ.

Thơm đổi tay ôm xốc gói quần áo lại:

– Thôi anh trở dìa mạnh giỏi và nhớ liệu lời nói lợi với tía má ở bển dùm em... Em gởi lời thăm thằng Năm nữa nghen!

– Ừa... em đi đi..

Thơm đi được mấy bước bỗng dừng lại, Tư Cầu vội chạy lên:

– Gì nữa đó em?

Thơm đặt gói quần áo xuống đất, đưa tay cởi chiếc vòng bạc chạm ra. Tư Cầu ngạc nhiên hỏi liền:

– Chi vậy em?

Thơm tuy cố gắng mỉm cười nhưng không dấu được giọng nói buồn thảm:

– Thì của anh em trả lại cho anh...

Tư Cầu chưng hửng:

– Coi, anh cho em luôn mà! Em làm gì... kỳ cục quá vậy!

Thơm cầm chiếc vòng nhét vào tay Tư Cầu:

– Anh cầm lấy đi! Hổng phải em chê gì nó nhưng... em muốn để lợi cho anh

để sau nầy anh... có cưới vợ khác anh trao cho người ta.

Tư Cầu đẩy tay Thơm ra:

– Bữa nay sao em ăn nói kỳ đời quá! Bộ chuyến nầy em tính bỏ anh hả?

Thơm thở dài:

– Không phải bỏ, nhưng rủi có bề gì thì sao? Bởi vậy em mới muốn anh theo em dìa luôn ở bên nầy mà anh hổng chịu thì thôi. Phần em, dầu cho hổng có cái vụ này em cũng khó lòng mà ở bển luôn nữa được.

– Sao vậy?

Thơm ngập ngừng đôi giây, đoạn nói một hơi:

– Thì... anh nghĩ coi: ở bển, rồi đây bà Phấn bả kiếm cớ lên xuống hoài em chịu sao nổi!

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Trời ơi, xứ sở, nhà cửa, bà con của người ta thì em cũng phải cho người ta dìa thăm chớ bộ cấm cản được sao?

– Thì đó, bị không cấm cản được nên em biết thân em rút lui trước tốt hơn! Chớ để có ngày em... nhịn hết nổi thì sanh chuyện lớn, vừa làm phiền thiên hạ mà vừa khổ thân anh!

Tư Cầu cự nự:

– Cái gì mà có anh vô đó nữa! Ta đã nói... hổng có cái gì hết, hai đàng đã dứt dạt với nhau rồi mà! Bộ em hổng tin sao?

– Thì tin... Nhưng lâu ngày chầy tháng, nó gặp anh nó òn ỉ riết thế nào chẳng có lúc anh xiêu lòng! Em biết phận em lắm... người ta là tình xưa nghĩa cũ, lại sang trọng mướt rượt nè, ăn nói ngọt xớt nè. Em, em còn phải mê chớ đừng

nói chi ai...

Tư Cầu lắc đầu chán ngán, rồi nhìn vợ hỏi:

– Chắc tại câu chuyện đó mà em kiếm cớ để dìa bển luôn đó phải không? Hèn chi nói hết lời hết sức em cũng trấm trơ trấm trất hổng chịu nghe.

– Thì cũng sẵn có chuyện kia nên em muốn tính luôn việc nọ cho rồi...

... Vừa lúc đó, có tiếng mõ hồi một và thùng thiếc nổi lên inh ỏi trong xóm kế cận bên lộ xe. Tiếp theo là từng đám khói đen bốc lên cuồn cuộn trên mấy ngọn tre..

Tư Cầu níu tay Thơm, hoảng hốt kêu lớn:

– Chết cha rồi! Chắc tụi nó tới trong xóm đó phải không em?

– Ừa... chắc là như vậy rồi! Thôi anh quay dìa đi... hay là anh muốn đi theo em thì đi luôn, có gặp họ em nói được hổng sao đâu! Bằng không... anh đứng lớ ngớ ở đây nguy đa!

Tư Cầu còn đang luýnh quýnh chưa biết tính sao thì đã thấy người trong xóm chạy túa ra, đàn bà trẻ con kêu khóc om sòm, rồi mạnh ai nấy lủi trốn trong mấy đám bụi kế cận... liền theo đó, năm sáu người Miên ở trần trùi trụi, kẻ xách phảng, người cầm mác xông ra đường. Họ dớn dác nhìn bốn phía và khi trông thấy Tư Cầu và Thơm đứng đó, cả bọn xâm xâm đi thẳng tới...

Tư Cầu khều vợ:

– Ê... coi bộ họ đi lại phía mình đa em!

– Thì đúng rồi! Thôi anh dông gấp đi, chứ anh cứ đứng xớ rớ ở đây để rồi họ tới em cản cũng hổng được đâu!

Tư Cầu xăng văng xéo véo nói:

– Ừ thôi em đi mạnh giỏi nghe em! Mà em liệu gặp họ có sao hông hả?

Thơm xô anh ta đi:

– Anh lo cho thân anh đi, còn em để thây kệ em hổng sao đâu... Đây nè, anh làm ơn cất chiếc vòng nầy cho mau đi!

Tư Cầu cự nự:

– Thì em cất luôn đi hổng được sao?

– Thôi đi, em mà đeo cái đó, rủi tụi nó trông thấy dám bẻ lọi tay để giựt lắm!

... Vừa nói Thơm vừa vạch túi Tư Cầu bỏ tuột chiếc vòng vô trong ấy rồi xô mạnh anh ta lùi ra sau:

– Thôi anh chạy rút đi, tụi nó tới nơi rồi kìa!

Đoạn Thơm quày quả rảo bước thẳng về phía mấy người Miên...

Tư Cầu kêu với theo:

– Coi chừng nghen em!

Anh ta hồi hộp đứng nhìn theo Thơm trong một phút, rồi nhảy xuống lề đường lủi tuốt vô bụi rậm. Tư Cầu vừa dợm chạy đi thì nghe có tiếng Thơm la hét trên đường cái. Anh ta hoảng kinh núp xuống và bò lần lại một đám đế lớn mọc bên cạnh lộ, vạch lá nhìn ra nghe ngóng...

Thơm đang to tiếng cãi lộn với ba người Miên đang bao quanh cô, mấy người khác trong bọn có lẽ bận rượt theo đám người chạy lẩn trốn ban nãy. Tư Cầu chẳng biết Thơm nói những gì vì

hai bên "châm" toàn là tiếng Miên. Ban đầu là tiếng của Thơm còn nhỏ nhẹ sau lại to lớn dần. Cô có vẻ bực tức điều gì ghê gớm lắm, vì Tư Cầu thấy vợ mình dậm chân múa tay liên hồi, còn ba tên Thổ kia ban đầu còn cười nói giỡn cợt sau đó mặt mày hầm hầm và quát tháo om sòm.

Tư Cầu lắc đầu lẩm bẩm: "Cha, chắc cái điệu này hổng êm rồi. Tại nó ỷ y quá mà!"... Vừa lúc ấy anh ta nhìn thấy một tên trong bọn Miên xông tới kéo kéo, một tay chỉ chỏ về phía mình và vợ đứng ban nãy.

Tư Cầu giựt mình khi nghe một tên khác cười rộ lên rồi nói bỡn cợt bằng tiếng Việt giọng lơ lớ:

– Cô Hai ơi, cô hông phải là người đằng tui, cô đi với thằng chồng An–nam... hai người.... tui thấy đứng đằng

kia! Cô Hai ơi, cô lấy tui nghen!

Bỗng Thơm vùng một cái mạnh vọt chạy về phía trước. Tên Thổ đang nắm vặt áo cô ta hoảng hốt chụp níu chặt lại.

Tư Cầu nghe tiếng vải rách "toẹc"... một nửa chiếc áo túi dính tòn ten dưới bàn tay của tên Thổ.

Thơm vừa chạy vừa la thất thanh... đầu tóc của cô ta sổ ra bay tung về phía sau cùng một nửa manh áo còn lại lất phất theo trớn gió. Một tên Thổ nhào tới vồ lấy Thơm, Thơm vùng vẫy dùng hai cùi chỏ thúc mạnh, thúc lung tung và vuột sút ra rồi cắm đầu chạy nữa... Tên Thổ chỉ vớ được một nửa mảnh áo còn sót trên người Thơm. Anh ta vo tròn miếng vải tung cao lên trời, thích chí cười ha hả, rồi lại cùng với hai người kia xách mác, quơ phảng chạy đuổi theo Thơm.

Mấy lần Tư Cầu đứng trong đám đế, dợm chạy ra tiếp cứu Thơm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại anh ta đành nén lòng núp lại, và hồi hộp theo dõi cuộc đuổi bắt trên đường mà anh ta dự đoán trước được kết cục sẽ bi thảm không đâu mà lường được.

Thơm vừa chạy vừa ngó ngoái lại, nét mặt cô ta kinh hãi vô cùng. Gói quần áo đã rơi mất từ hồi nào và nửa thân người lộ trần của cô nhún nhẩy theo bước chân chạy gấp càng làm cho ba kẻ rượt theo sau kêu rít lên những tiếng sảng khoái một cách man rợ.

Tư Cầu ngồi trong đám đế nhìn ra... đổ mồ hôi hột.

Thơm chỉ chạy được thêm năm sáu bước nữa thì một tên Thổ xông tới trước nhào tới ôm cứng ngang eo ếch cô ta. Thơm vừa gào thét vừa chòi đạp, vừa

thoi thụi véo ngắt, rồi cô cúi nhanh đầu xuống cắn mạnh vào cườm tay tên Thổ. Tên này kêu thét giựt tay ra, hắn ta gầm lên, rồi chạy rút tới nhanh như chớp với tay chụp lấy mớ tóc bay xõa của Thơm cuộn lại một vòng trong bàn tay, giựt mạnh...

Thơm rú lên té bật ngửa ra sau.

Vừa lúc đó, hai tên kia chạy kịp đến, mỗi tên chụp lấy một cánh tay của Thơm kéo căng ra...

Tư Cầu nín thở, rồi máu anh ta như dồn căng lên thái dương... anh ta ngó quanh ngó quất tìm một khúc cây, một gốc tre, nhưng thất vọng và bực tức xiết bao khi chỉ thấy toàn là những cọng đế và những cọng đế. Anh ta nghiến răng nhìn hai ngọn mác và lưỡi phảng tóe lên trong tay của ba tên Thổ.

Mặc cho Thơm vùng vẫy, kêu gào, ba tên ấy vẫn giữ chặt, và như thích thú với sự chống chỏi đó, chúng vẫn ghì Thơm ở nguyên một chỗ để rồi vừa la hét vừa cười ha hả với nhau...

Một lúc sau, như chán chê với trò đùa ấy, chúng bèn xì xào bàn tán với nhau. Trong khi ấy, Thơm mệt lả, miệng há hốc để thở hào hển, mắt mở trừng trừng như chờ đợi một tai họa gớm ghê sắp đến, người xiên xẹo, đầu ngả gập qua một bên theo hướng tay của tên Thổ đang còn ghì chặt lấy đầu tóc của cô ta...

Bỗng một tên Thổ như có bàn tán nhau sẵn, nắm tay cô giựt mạnh và nhào vô ôm xốc cô lên vai, hai tên kia vẫn giữ chắc lấy đầu tóc và một cánh tay bên kia. Thơm lại vùng vẫy, hai chân cô chòi đạp lung tung. Nhưng tên Thổ vác cô vẫn bước đi tới...

Mắt Tư Cầu nổ đom đóm, tay anh ta níu chặt lấy một bụi đế và lá bén đã cưa bàn tay ấy rớm máu mà anh ta không hay biết gì ráo.

Ba tên Thổ vừa đi vừa bàn tán om xòm, rồi chúng hè nhau bê Thơm đi thẳng về hướng một gò mả bên cạnh đường, nơi có nhiều bóng còng rậm mát. Như đoán được ý định của bọn ấy, Thơm la hét một tràng tiếng Miên, có lẽ là những câu nguyền rủa, rồi như quá tuyệt vọng cô kêu lên thêm mấy tiếng nghe quá thảm não:

– Anh Tư ơi... anh Tư ơi...

Tư Cầu níu bụi đế nhổm hẳn người lên.

Anh ta muốn cất tiếng đáp để cho Thơm biết mình vẫn còn ở gần đó vì qua những tiếng gọi rên rỉ kia Tư Cầu chắc

rằng Thơm đã tưởng anh ta đi về mất dạng rồi chớ đâu còn có mặt trong giờ này nữa.

– Anh Tư ơi... anh Tư ơi...

Những tiếng kêu não nuột như xói sâu vào tâm can Tư Cầu...

Ba tên Thổ bắt đầu bước xuống mương lộ để lội băng qua gò. Và vì triền lộ dốc ngược, lại thêm đầu tóc bị níu ghịt xuống nên một nửa thân mình của Thơm càng ưỡn quặt ra phía sau...

Ánh nắng dữ dội của buổi đứng trưa như tóe lên trên ngực, trên bụng lộ liễu ấy và trên cả ba thân hình kịch cợm đen bóng...

Ba tên Thổ đã mang Thơm đi khuất sau mấy lùm cây.

Tư Cầu bước hẳn ra ngoài mà vẫn

không trông thấy bóng dạng của họ chút nào cả. Anh ta càng nóng ruột khi nghe vọng lại những tiếng cười sằng sặc của mấy tên Thổ... và cả tiếng của Thơm kêu thét lên từng chập rồi im bặt.

Tư Cầu đưa tay quẹt mồ hôi trán. Anh ta cảm thấy như muốn nghẹt thở vì sự im lặng bất thần ấy. Anh ta cố vểnh tai nghe ngóng, nhưng từ chỗ anh ta đứng tới cái gò cỏ đám còng mọc cách nhau quá xa.

Anh ta lần mò lên đường cái, băng qua mương lộ, dò dẫm bước tới... Khi đi luồn qua một bụi rậm, Tư Cầu đụng phải một gánh đồ đạc quần áo của người nào trong xóm đem giấu vội trong ấy trước khi chạy trốn cho xa hơn nữa. Không nghĩ ngợi gì thêm, anh ta với rút liền chiếc đòn gánh cầm lâm lẩm trong tay, rồi xăng xái đi bương tới về hướng gò mả.

Bỗng một tiếng kêu thất thanh của Thơm vang lên như xé không khí. Tư Cầu đứng sững lại trong một giây, rồi mím chặt môi, quơ đòn gánh chạy ào tới...

Cảnh tượng trước mặt làm cho Tư Cầu nghẹt thở và như chết trân tại chỗ. Anh ta đưa tay dụi mắt vì tự nãy giờ bị chói nắng bên ngoài và trong này thì bóng còng lại dầy bịt...

Chiếc quần lãnh đen của Thơm rách xả mấy đường nằm vướng trên mấy cán mác phẳng vất đống bên cạnh một cái mả lạng... và gần một đám cỏ cú dập nát.

Mắt Tư Cầu hoa lên, tai anh ta như bị ù mất.

Qua những tia nắng lốm đốm lọt qua cành lá còng rậm rạp, tất cả những hình ảnh trước mặt anh ta như quay cuồng

với nhau, như in chồng lên nhau, như lộn ngược ngạo tất cả... như không có thật như thế được. Tai Tư Cầu như nổ lùng bùng vì những tiếng cười ghê rợn, những tiếng rít điên cuồng và nhứt là những tiếng kêu ú ớ...

Không nghĩ suy gì nữa, Tư Cầu nghiến răng nắm chặt lấy cây đòn gánh trong tay xông càn tới.

Chỉ có một tên Thổ nằm bên cạnh Thơm nghe động quay phắt đầu lại và từ từ rút bàn tay ra. Hắn vừa bò rột định ngồi dậy thì đã bị Tư Cầu nhẩy chồm tới, giơ thẳng tay đánh tạt ngang vào giữa khoảng cần cổ hắn ta một đòn gánh. Một tiếng "bốp" vang lên, tên Thổ chỉ kịp kêu lên "ứ" lên trong họng rồi té bật ngửa nằm dãy tê tê. Còn tên đang quắp người trên vai của Thơm mới vừa ngóc đầu lên thì đã bị Tư Cầu sẵn trớn vụt đòn gánh

xuống đập mạnh trúng vào giữa bả vai. Hắn rú lên một tiếng rồi bò càng thẳng về phía trước chạy vuột đi được một khoảng rồi phát lên la bài hãi như để kêu cầu cứu mặc dầu toàn thân không có lấy một mảnh vải che.

Trong lúc ấy, tên còn lại đã vùng dậy chạy luồn ra phía sau...

Tư Cầu hoảng kinh quay phắt lại thì thấy hắn đã vồ lấy hai ngọn mác cầm lăm lăm trong hai tay. Hắn lừ lừ đi thẳng về phía Tư Cầu, mắt đỏ ngầu bọt mép sùi ra hai bên...

Tư Cầu bỗng để ý đến mấy hàng chữ bùa Miên xâm vằn vện trên suốt một khoảng ức nở nang của tên Thổ và tự nhiên anh ta thấy khớp. Anh ta vụng về quơ quơ cái đòn gánh trước mặt nửa như để đỡ, nửa như muốn xua đuổi kẻ thù...

Trong lúc đó, Thơm đã lồm cồm ngồi dậy một cách nặng nhọc, và định lén bỏ trốn đi vì đinh ninh rằng có một bọn nào khác đến giành giựt với ba tên Thổ ấy. Một tay chống xuống đất, một tay uể oải vẹt qua một bên mớ tóc xõa phủ trước mặt, Thơm liếc mắt nhìn lên. Cô ngạc nhiên xiết bao khi nhận ra Tư Cầu và kinh hoảng khi thấy Tư Cầu đang ở trong một tình thế vô cùng hiểm nghèo...

Cô vừa kêu lên hai tiếng "anh Tư!" vừa vùng đứng dậy chạy a lại phía Tư Cầu. Nhưng mới chạy được vài bước, cô bỗng ngồi thụp xuống nhoi người xuống lấy chiếc quần xà lỏn của tên Thổ chạy bỏ lại phủ vội lên một nửa thân người.

Cả Tư Cầu lẫn tên Thổ cùng quay đầu nhìn lại. Tên Thổ cất tiếng xổ một loạt tiếng Miên, giọng dữ dằn có lẽ là những lời hăm dọa Thơm

Thơm thản nhiên như không nghe thấy, co ro đi lần về phía Tư Cầu. Cô vừa mếu máo khóc vừa lên tiếng hỏi chồng:

– Trời ơi, anh Tư... sao anh hổng dìa đi mà còn ở đó... tụi nó giết anh cho mà coi.

Tên Thổ lại dậm chân, quơ mác la hét...

Tư Cầu nghẹn ngào trân trối nhìn vợ: mới có chia tay nhau một chút đó, mà bây giờ trông Thơm thiểu não vô cùng: mặt mày lấm lem, ngơ ngác, tóc tai rối nùi dính đầy đất cát lẫn với một mớ lá còng khô, môi dưới bị dập máu tươi còn rịn chảy… Tư Cầu xót xa khi trông thấy mấy vết cắn bầm tím trên vai, trên ngực của Thơm và anh ta không đành tâm nhìn lâu nữa..

Ngọn đòn gánh của Tư Cầu hạ xuống đất lúc nào mà anh ta chẳng hay biết. Và trong lúc ấy, tên Thổ nhón chân đi rón rén lại...

Vì đứng ở phía góc đối diện với tên Thổ nên Thơm kịp trông thấy ánh thép của ngọn mác lóe lên qua một tia nắng xuyên qua bóng rợp. Tên Thổ mím môi giơ thẳng tay nhắm về hướng Tư Cầu phóng mạnh tới...

Thơm kêu rú lên:

– Chết... anh Tư!

Và cô nhào đại tới định xô Tư Cầu giạt một bên. Tư Cầu hoảng kinh không biết ất giáp gì nên vội đưa tay đỡ vợ và ngó ngoái lại... để kịp thấy ngọn mác lao vụt tới. Anh ta vừa định kéo vợ né tránh qua thì lưỡi mác đã cấm phập vào khoảng dưới nách Thơm và lút sâu vô ngực.

Thơm chỉ kịp thét lên một tiếng rồi buông rời tay ra, thân người từ từ tuột xuống dọc theo mình Tư Cầu để ngã gục trên mặt đất.

Tư Cầu cũng không kịp với tay níu xác vợ lại nữa. Anh ta gầm lên quơ đòn gánh đập mạnh tới cùng lúc tên Thổ cũng giơ cây mác còn lại chém xả vào người anh ta. Được lợi thế ở chỗ cây đòn gánh thì dài còn ngọn mác thì ngắn cán, nên Tư Cầu đánh tới đã trúng ngay lưỡi mác và làm cho bật văng ra khỏi tay tên Thổ rớt xuống đất cách đó mấy bước. Tư Cầu liền nhào tới lượm ngay ngọn mác lên cầm bên tay trái. Tên Thổ mất vía đứng luống cuống trong một vài giây, rồi như nhớ trực lại còn có lưỡi phảng để bên gò mả lạng nên hắn ta liền chạy a tới.

Thấy thế, Tư Cầu như điên lên, nhào theo chạy thẳng lại gò mả...

Tên Thổ vừa cúi mình xuống với tay nắm cán phảng thì Tư Cầu cũng xông tới nơi, anh ta co chân nhảy phóng tới đạp đè lên bàn tay của tên Thổ xiết mạnh xuống. Tên này không chịu thua, hắn dùng tay kia quơ ôm ống chân của Tư Cầu định vật cho ngã lăn xuống, còn bàn tay bị Tư Cầu dậm lên thì hắn nghiến răng cố giựt mạnh với ý định vừa rút ra, vừa lật lưỡi phảng lên cho khứa luôn vào bàn chân của Tư Cầu.

Tư Cầu thấy thế nguy lại càng nổi dóa thêm. Anh ta nện mạnh bàn chân xuống thêm nữa và phát cười khan:

– Mầy muốn chết, tao cho mầy chết!

Tuy vậy anh ta cũng hơi lúng túng vì bị mất thăng bằng và loạng choạng muốn ngã. Cây đòn gánh quá dài nên trở thành vướng tay. Tư Cầu không nghĩ suy gì nữa, tiện tay trái đang cầm ngọn mác,

anh ta bậm môi vớt ngược trở lên trúng đánh bốp vào hàm hạ tên Thổ. Mũi mác còn mạnh trớn đi xước lên rạch một lằn dài trên một bên má tên nầy.

Tên Thổ hét lên một tiếng và cũng ngay trong lúc ấy hắn đã rút được lưỡi phảng ra và một tay chống xuống đất để gượng lấy thế, một tay quơ cây phảng lên phát ngang vào ống quyển Tư Cầu.

Tư Cầu nhảy lùi một bước, lưỡi phảng chặt phập vào đất. Tên Thổ mất trớn nhủi về phía trước và khi hắn ta vừa nhốm vậy thì Tư Cầu dơ thẳng cánh thúc mạnh mũi mác vào ngực hắn. Hắn thở lên hồng hộc đưa hai bàn chụp lấy đầu cán mác như muốn đẩy trở ra, nhưng vô ích... Tư Cầu chịu chặt, hai chân bíu xuống đất ấn mạnh cán mác vô nữa...

Tên Thổ kêu ú ớ trong miệng, thở hắt ra, rồi buông xải hai tay...

Tư Cầu mới tỉnh trí trở lại. Anh ta há hốc miệng, nới mấy ngón tay ra và nhìn cái cán mác từ từ tuột khỏi bàn tay mình để dính ghim luôn trên ngực tên Thổ đang ngã ngửa ra sau.

Tư Cầu luống cuống, đưa tay quẹt mồ hôi trán và dụi mắt hai ba lần. Anh ta thẫn thờ bước lại gần bên xác tên Thổ.

Một tia nắng rọi dọc theo cán mác càng làm tăng thêm vẻ ghê rợn.

Tư Cầu cúi xuống nhìn lên vết thương trên ngực của tên Thổ; máu chảy đầm đìa khỏa lấp hết mấy hàng chữ bùa xâm. Mắt tên Thổ trắng dã mở trừng trừng nhìn lên mấy ngọn còng. Một vài con ruồi trâu đánh hơi thấy mùi máu tanh đã bắt đầu bay vo ve trên xác chết.

Tư Cầu bỗng nhớ trực đến vợ mình...

Anh ta bỏ xác tên Thổ chạy lại phía Thơm nằm phục xuống đất chết ban nãy. Anh ta quỳ xuống khẽ lật người Thơm lên. Tay chân Thơm đã bắt đầu sượng cứng. Máu từ chỗ vết đâm nơi nách chảy đọng xuống dưới cỏ đã khô đặc và đen kịt lại.

Tư Cầu đặt vợ nằm một nửa người lên trên hai đùi mình, nhăn mặt đưa tay nắm lấy cán mác còn cắm sâu bên hông Thơm... rồi cắn môi nhổ mạnh. Một ít máu lợt lạt lại ứa ra và nhỏ giọt xuống đất. Tư Cầu quăng cây mác qua một bên, đặt vợ nằm ngay ngắn lên trên mặt cỏ, vói tay lượm chiếc quần xà lỏn của tên Thổ bỏ lại mà Thơm đã lấy che thân ban nãy để... mặc đỡ cho xác vợ.

Anh ta không dám ngó lâu, không dám nhìn kỹ những dấu vết bạo hành của mấy tên Thổ để lại còn in rành rành

trên người Thơm, và hối hả đỡ nhẹ chân Thơm lên, lập cập xỏ ống quần vào... Đoạn anh ta cởi phăng chiếc áo bà bà đen của mình ra, luồn tay nhấc cổ Thơm lên để mặc áo vào...

Đôi mắt Thơm vẫn mở trừng trừng như nhìn vào khoảng không, một dòng máu khô còn dính đọng từ trên khóe mép của cô ta cho tới cằm. Tư Cầu lúng túng đưa tay vuốt mắt Thơm, đoạn ôm xốc xác của vợ lên.

Anh ta đưa mắt nhìn một vòng gò mả, rùng mình khi ngó qua xác tên Thổ nằm ngửa với cái cán mác chênh vênh cắm lên ngực... Chiếc quần lãnh đen rách xả mấy đường của Thơm vẫn còn nằm vất vưởng ở đầu kia, và tự nhiên, Tư Cầu lại thấy nóng sùng sục trong lòng. Anh ta quay phắt lại có ý tìm tên Thổ mà lúc nãy anh ta thấy nằm ấp bên cạnh Thơm và

đã bị anh đập chết giấc ngay từ phút đầu.

Ờ tên Thổ ấy đã biến đâu mất. Có lẽ hắn ta đã thừa lúc không ai để ý vội lẩn trốn luôn mặc cho tên còn lại đương đầu với Tư Cầu và cũng có thể hắn chạy đi để cầu cứu với đồng bọn đang phá phách trong xóm kế cận.

Nghĩ như thế, Tư Cầu vội khom xuống lượm cây mác lên. Chợt thấy máu đông quánh khắp đầy lưỡi mác, Tư Cầu như muốn bợn dạ. Anh ta liền chùi mạnh lên trên cỏ để tẩy bớt những vết gớm ghiếc ấy đi.

Đoạn anh ta xốc Thơm nằm lên vai, rảo bước đi ra khỏi gò mả để lên lộ.

... Khói đen của mấy đám cháy trong xóm đã hạ xuống. Có lẽ bọn người đi khủng bố đã rút về hết. Đó đây, bên ven lùm bụi đã thấy lố nhố bóng người ló

ra nhóng về hướng trong xóm để xem chừng động tĩnh. Và khi coi mòi đã yên, họ lũ lượt kéo túa lên lộ, bươn bả đi về nhà để xem còn mất thế nào...

Tư Cầu lủi thủi vác xác vợ đi men theo lề đường về phía bờ mẫu băng qua ruộng để lội tắt về nhà.

Người trong xóm đi ngược trở lại và khi qua ngang Tư Cầu, họ chỉ đưa mắt nhìn sơ qua người đàn bà tóc tai rũ rượi trên vai anh ta, và cũng chẳng ai buồn hỏi thăm còn sống, đã chết hay bị thương nặng nhẹ ra sao...

Ai nấy đều hối hả đi về nhà, hình ảnh của Tư Cầu vác Thơm chỉ làm họ càng thêm không yên tâm.

... Nắng trưa gay gắt dội lên trên con đường đá cát thành một màu vàng sẫm vừa thê thảm vừa dữ tợn.

Tư Cầu một tay giữ chặt lấy lưng vợ trên vai, một tay dụi mắt… Chẳng biết vì mồ hôi trán chảy xuống hay vì nước mắt ứa trào mà anh ta thấy quá xốn xang.

... Khi đặt chân lên bờ mẫu Tư Cầu còn đứng lại quay nhìn lần cuối con lộ cái hướng đi về La Ghì, hướng chạy thẳng lên Trà Ôn..

Đúng là một con lộ của định mạng! Mấy năm về trước đây, đã có lần anh ta cùng Phấn lội băng qua đồng để lên con lộ này đón xe lên Trà Ôn trốn đi Sàigòn.

Và cách đây mấy tiếng đồng hồ anh ta đưa Thơm đến con lộ nầy để về thăm nhà...

Hai lần đặt chân lên con lộ với hai người đàn bà trong hai trường hợp khác nhau là hai lần Tư Cầu hứng chịu và chứng kiến biết bao chuyện quá não

lòng, những chuyện in đậm và sâu khắc lên cuộc đời của anh ta mãi mãi...

*

Cuộc kháng chiến chống thực dân ở Nam bộ đã bắt đầu...

Tư Cầu cũng như bao nhiêu trai tráng khác trong làng đều hăng hái gia nhập vào hàng ngũ chiến đấu. Và nói là hàng ngũ chiến đấu cho oai chơi chớ thực ra cũng chẳng có gì khác hơn là vác tầm vông canh tuần trong làng, trèo lên mấy ngọn dừa sát bờ sông cái để canh chừng tàu tuần của tây xuống...

Tàu Tây có đi ngang đó mấy lần nhưng lần nào cũng đi tuốt, báo hại trong xóm đánh mõ hồi một, đánh ván ngựa, khua thùng thiếc vang rân... Và khi nào rảnh rang, mấy tay du kích trong làng đi lùng

kiếm nhíp xe cũ để có thứ thép tốt mang về rèn kiếm, ba nha, phi tiêu...

Riêng Ba Kiên, anh của Tư Cầu thì có vẻ lăng xăng hơn hết, khi chạy theo Nhựt–bổn, lúc nhảy qua Thanh niên Tiền Phong, rồi nhào sang Việt Minh... vào lúc nào và dầu ở đâu, anh ta cũng làm coi xôm tụ hết.

Ngày nầy qua ngày khác, anh ta chạy lên chạy xuống Trà Ôn để lãnh... chỉ thị. (vì nhờ đi vận động trước trên quận nên anh ta đã chốp luôn chức vị "chỉ huy" đội du kích xã) Bên hông anh ta lúc nào cũng đeo lủng lẳng một cây dao găm thật đẹp và hai trái lựu đạn nội hóa mà anh ta đã xin được của mấy "anh lớn" trên quận.

... Tây chưa thấy đâu, nhưng suốt mấy hôm nay vài làng lân cận đã nhiều lần bị nạn Thổ dậy. Và kỳ dậy nầy rất khủng khiếp hơn trước nhiều, vì lẽ giản dị là ba

ông đi "cáp duồng" có thêm thế dựa nơi mấy "quan lớn" đã bắt đầu tấn công trấn đóng ở một vài nơi trong tỉnh.

Dân trong làng nhốn nháo cả lên, và ai ai cũng nơm nớp lo sợ không biết bữa nào đây đến lượt làng mình bị đại nạn. Có người muốn tản cư nhưng rốt cuộc rồi cũng chẳng biết đi về đâu cho yên: miệt trên Tây đã tới đóng, còn miệt dưới toàn là những vùng có nhiều sóc ở rải rác khắp nơi.

Ban chỉ huy trên quận bị làng xã thúc hối phải giúp giải quyết về mối hăm dọa nặng nề ấy, bèn hạ lệnh cho các làng phải họp nhau lại để ngăn ngừa nạn Thổ dậy. Và cách ngăn ngừa hiệu quả nhứt là... kiếm ngay mấy cái sóc "đầu não" để tấn công trả đũa một vài lần cho "họ" tởn không dám lộng hành như trước nữa.

Thế là làng của Tư Cầu ở, và một vài làng nữa bên cạnh liên kết nhau lại để bàn cách ra tay. Mấy "anh lớn" cấp phát thêm cho một số lựu đạn nội hóa và một mớ súng hai lòng, súng hơi tịch thâu của những tay điền chủ trước đây.

Tất cả đều đồng ý sẽ "xuất quân" trong một buổi tối nọ có trăng non nhá nhem và cái sóc được chọn lựa lại là cái sóc bên miệt Thơm ở.

Vì vậy, Tư Cầu là một trong những người hăng hái nhứt, anh ta mong từng ngày, đếm từng giờ cho mau đến lúc ra tay. Anh ta hăng hái nhưng rất trầm tĩnh, một thứ trầm tĩnh gần như lạnh lùng, chứ không phải thứ hăng hái lao xao, bộp chộp của mấy chàng trai khác chưa gì đã muốn khoe rân đảm lược của mình.

Chiều tối hôm ấy, sau khi chuẩn bị đâu đó xong xuôi, cả bọn lối ba mươi mấy người lặng lẽ kéo nhau lên đường...

Họ lội băng qua đồng rồi lên con lộ đá dò dẫm đi xuống miệt La Ghì...

Tư Cầu đặt chân lên con lộ này như đặt chân lên một con đường báo oán chờ đợi từ mấy mươi đời. Anh ta mím môi nhìn về phía gò mả.

Dưới ánh trăng lu của đêm mồng sáu, hàng cây còng trên gò mả trước mắt Tư Cầu chỉ là một dẫy bóng đen kịt như những hồn ma bóng quế ôm lấy nhau trong ấy để nhìn ra đoàn người đi ngoài nầy... khoắc khoải chờ giờ siêu tán.

Tư Cầu nắm chặt lấy cái cán cây trường kiếm, và bàn tay trái của anh mân mê lên hai trái lựu đạn buộc bên hông. Vỏ gang lạnh của lựu đạn làm cho

Tư Cầu có một khoái cảm gần như man rợ.

Đoàn người lặng lẽ tiến lần về phía sóc.

Tiếng chim cú kêu cách khoảng rời rạc trên chót vót cành cây bàng mọc sừng sững trước một ngôi miễu hoang phế như những tiếng điểm lần lần của giờ phút báo oán, và tiếng oang oác của mấy con chim heo kia mới thật đúng là tiếng báo tử của một thứ sứ giả thần chết!

*

Một phát súng nổ.

Một mồi lửa ném tung lên

Rồi những phát súng, những mồi lửa liên tiếp.

Bị tấn công bất ngờ dân trong sóc cứ túa ra chạy. Lửa cháy phừng phừng trên các mái nhà tranh, tiếng chó sủa vang rân, tiếng bò rống inh ỏi, tiếng đàn bà trẻ con kêu khóc om sòm, tiếng người rú kinh khủng... ánh lửa lóe ra nơi đầu súng, ánh thép ngời lên bên xác người...

Dân làng sau khi phóng hỏa sóc bèn bao vây xung quanh nấp vào trong bóng tối để chờ người ở trong chạy túa ra.

Tư Cầu núp sau một cái bồ đập lúa hươi kiếm liền tay và ánh lửa phừng phực cháy bên trong, tiếng ống tre nổ lốp bốp, tiếng súng đệm rầm rầm, tiếng người kêu thét lên từng chập càng làm cho anh ta như say máu.

Bỗng giữa khoảng khói tỏa mịt mù có một bóng đen thấp thoáng. Tư Cầu dơ cao tay kiếm lên và chỉ chờ cho người

trong ấy dớn dác chạy ra là chém phập xuống.

Nhưng... Tư Cầu buông thõng tay xuống: từ trong đám khói quờ quạng đi ra, không phải là một người lớn mà là một đứa trẻ độ năm sáu tuổi trần truồng, vừa đưa tay dụi mắt lia lịa vừa mếu máu kêu khóc.

Tư Cầu đứng lặng người không nhúc nhích rồi như có cái gì nghẹn nơi ngực, anh ta đưa tay mở vội mấy nút cổ áo, và không nghĩ suy gì nữa, anh ta chạy ra níu tay đứa bé kéo tuột vào, ngó quanh ngó quẩn tìm một chỗ dấu nó cho chắc. Sau cùng như nhớ trực lại chiếc bồ đập lúa, Tư Cầu bèn ôm xốc đứa bé lên bỏ tuốt vô trong ấy dơ tay ấn mạnh đầu nó xuống. Thằng bé khiếp đảm ngồi co ro và nín khe.

Lửa vẫn phừng phừng bốc cháy trên dãy nhà, tiếng người khóc vẫn nổi lên từng chập. Tư Cầu như xây xẩm mặt mày và bỏ trốn ra ngoài bìa vườn.

Chạy ngang qua một căn nhà sàn mà lửa bắt đầu táp cháy một bên mái, Tư Cầu bỗng thấy Ba Kiên từ trên cầu thang hấp tấp bước xuống, hai tay ôm cứng một thiếu nữ Miên nằm rũ rượi như đã kiệt sức vì giẫy giụa la hét tự bao giờ...

Ánh lửa của đám hỏa hoạn ở hai bên rọi chờn vờn lên trên thân thể người thiếu nữ đang bị Ba Kiên ôm nâng lên cao để tiện bước mau xuống; tóc cô gái xõa xuống, ngực nàng trống trơn và ánh lửa phản chiếu như rọi lên một pho tượng bán thân bằng đồng đen tạc khéo nét, chiếc váy của nàng còn mắc một bên chân và kéo rũ lê thê trên mấy bực thang tre...

Một đội viên du kích nữa từ trên nhà sàn vác mã tấu chạy ùa xuống sau lưng Ba Kiên và giục anh ta:

– Anh bê nó lại phía cây rơm ở góc chuồng trâu kia kìa!

Ba Kiên không trả lời mà cứ hối hả bước xuống...

Tư Cầu chạy lên chực sẵn dưới chân cầu thang.

Ba Kiên ngẩng đầu lên hỏi:

– Ủa mầy đứng đây làm gì đó hả?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì anh ta cười và hất hàm hỏi thêm:

– Ê muốn theo ké với tao hông? Muốn thì đi. Ngon lành lắm nghen!

Vừa nói anh ta vừa lấn Tư Cầu qua một bên bước sấn tới.

Tư Cầu giơ tay cản lại:

– Khoan! Anh để tui nói cái nầy đã!

Ba Kiên sẵng giọng:

– Mầy có theo tao thì theo, chớ khoan cái gì nữa đó mậy?

Tư Cầu chỉ người thiếu nữ Miên nằm trên tay anh mình:

– Anh làm cái gì kỳ vậy...

Ba Kiên bực mình:

– Bộ mầy khùng hả?

Rồi anh ta thản nhiên ôm cô gái đi thẳng tới, tên bạn đồng đội hối hả bước sát sau lưng theo hộ tống.

Tư Cầu chạy vọt lên chận đường. Ba Kiên đứng phắt lại hỏi gằn:

– Mầy muốn cái gì thì nói phứt đi

thằng ông nội! Hay có muốn hưởng trước tao thì cũng nói luôn đi!

Tư Cầu chậm rãi đáp:

– Anh đừng nói giỡn anh Ba! Anh thả người ta xuống chớ làm như vậy coi hổng có được đâu!

Ba Kiên ngó tên đồng đội cười rộ lên:

– Ê, nó nói vậy mà mầy nghe coi được không? (đoạn anh ta day qua Tư Cầu) Nè Tư, tao có lòng... tốt kêu mầy theo, mầy hổng chịu thì thôi, chớ đừng nhảy vô cản mũi cản lái tao hổng được đâu nghen em bậu!

Tư Cầu lạnh lùng nói:

– Mà tui kêu anh thả cô gái nầy ra!

Ba Kiên cười khan rồi kề vô sát mặt Tư Cầu hỏi:

– Bộ mầy chứng rồi sao hả Tư? Thôi dang ra cho tao đi... tao còn nghĩ tới tình nghĩa anh em lắm hông thôi nãy giờ mầy.... khổ rồi đa!

Tư Cầu nhìn thẳng vào mắt Ba Kiên và lập lại:

– Anh thả cô gái nầy ra đi! Anh đừng để tui nói nhiều!

Ba Kiên lại phá lên cười rồi hỏi gằn:

– Ê Tư, tao chỉ huy mầy hay mầy chỉ huy tao mà bây giờ mầy ra lịnh cho tao đó mậy!

Tư Cầu cười lạt:

– Thì ai dành cái chức chỉ huy của anh đâu, và cũng vì vậy nếu anh làng chàng hổng nghe theo tui, tui dìa báo cáo lên mấy anh lớn thì anh thắt họng.

– Tính "làm hộp" với tao hả mậy?

– Tui nói thiệt đa.

Ba Kiên dịu giọng:

– Ê Tư, bộ mầy đành tâm làm vậy hả?

– Tui hổng làm cũng có thằng khác báo cáo thì cũng vậy.

– Thấy khỉ gì được Tư! Tụi nó đang rần rần như vầy ai đâu hơi sức để ý đến ai mậy?

– Thì tui để ý vậy. Mà tui nói thêm anh nghe: anh làm bậy bạ như vậy tụi Thổ nó chạy ngang qua nó thấy được thì Bà cứu đa!

Tên đội viên đứng bên cạnh Ba Kiên nói chen vô:

– Có tui canh chừng chứ bộ không sao?

Tư Cầu cương quyết lắc đầu:

– Tui nói hổng được là hổng được! Nếu mấy anh làm tới tui phá đa!

... Cô gái Miên ở trên tay Ba Kiên ngơ ngác hết ngó Ba Kiên đến nhìn Tư Cầu, hai tay cô ôm chặt lấy ngực và mấy lần cô ta muốn vùng ra, rồi hất hất bàn chân để kéo cái váy lên nhưng đều vô ích... Ba Kiên càng ôm siết cứng thêm.

Anh ta chắc lưỡi rồi dịu giọng nói:

– Ê Tư, vậy tao hỏi mầy: tại sao mầy muốn làm kỳ đà cản mũi tao hoài hả? Vậy chớ hồi đó tụi nó hiếp, nó đâm con vợ của mầy đó thì được hén? Bộ mầy quên rồi sao hả?

Tên đội viên lại nói vuốt theo:

– Ừa, bộ anh hổng nhớ hai ba thằng Thổ nó đè vợ anh đó sao? Bây giờ tội gì mình tha con Thổ cái nầy...

Tư Cầu thở dài, lắc đầu rồi ấp úng nói:

– Tui quên sao được... nhưng.... (anh ta chỉ vào cô gái) đâu phải cô nầy làm như vậy đâu! Cô ta cũng chỉ là một cô gái, một người đàn bà... y như vợ tui vậy. Kẻ ăn mắm người khát nước, mình không nên làm như thế mấy anh à!

Ba Kiên "xì" một tiếng:

– Ý trời ơi, sao mầy hổng kiếm cái chùa nào, hay là chạy mẹ nó vô cái chùa Miên ngay trong sóc nầy mầy cạo đầu tu phứt cho rồi. Thời buổi cao trào "đấu tranh" lên ào ào như vầy mà mầy ăn nói sao tao nghe ẹ quá!

Tên đội viên chêm vào:

– Anh Tư ơi, bộ anh tưởng ba con nầy nó hiền lắm sao? Trời ơi, mỗi lần tụi đàn ông đi "cáp duồng", thứ bọn này nó theo

rần rần để "hôi" đồ đạc của bà con mình. Tui nói cho anh nghe: ổ gà nó cũng hốt, áo quần rách nó cũng không từ... nhiều khi tới mấy cái rế nó cũng xách luôn nữa!

Tư Cầu xua tay:

– Tui biết rồi, bộ người ta như vậy mình cũng... như vậy luôn sao! Thôi anh Ba, anh thả cho cổ đi cho rồi, anh là người lớn, anh làm chuyện đó mang tai tiếng lắm! Hay là tui chỉ anh món nầy: anh qua cái nhà sàn bên cạnh đây, tui coi bộ nhà giàu đa... anh qua đó kiếm quơ mớ bạc dìa mua bậy một con bò tơ khao thưởng anh em chơi, tui coi còn được hơn; mà nếu còn dư nữa thì mình... đóng vô quỹ kháng chiến để xây xài lần hồi... bộ anh quên cái chuyện đó rồi sao!

Ba Kiên ngẫm nghĩ một vài giây, rồi buông tay quăng cô gái Miên ngã chúi về phía Tư Cầu. Tư Cầu vội đưa tay đỡ. Cô

gái khiếp sợ vừa đưa tay kéo vội chiếc váy lên vừa ngước mắt nhìn anh ta... Tư Cầu xô nhẹ cô ta ra, cô gái chẳng nói chẳng rằng phát chạy mất vào bóng đêm.

Ba Kiên chống nạnh đứng nhìn rồi hất hàm hỏi Tư Cầu:

– Như vậy mầy vừa lòng lắm hén! (rồi anh ta chắc lưỡi) Cha, con nhỏ thiệt ngon, chắc nịch! Đ.m. hổng có hưởng gì hết mà hồi nãy vô bắt nó bị mấy con mẹ già ở trỏng đập tao thiếu điều gần chết...

Nói xong anh ta quày quả bước lại lên cầu thang tre... Lửa đã bắt đầu cháy mạnh nơi mái nhà dưới, mấy người đàn bà, trẻ con còn bị kẹt trong ấy lấp ló ở ngưỡng cửa muốn chạy tông ra mà ngán sợ vì thấy có ba người võ trang còn đứng chận ở cầu thang.

Mấy người đàn bà thấy Ba Kiên hầm hừ xông lên, họ kêu rú lên rồi chạy tót vô trong nhà. Ba Kiên đứng lại ở lưng chừng cầu thang tre, lúi húi tháo trái lựu đạn buộc bên hông ra, mở chốt rồi dơ thẳng cánh tay định quăng vô phía trong cửa...

Thấy vậy, Tư Cầu vội chạy tuốt lên một mạch nắm bàn tay anh ta lại.

Ba Kiên quay phắt đầu nhìn xuống:

– Cũng mấy nữa hả? Sao cái gì mấy cũng cản tao hết vậy?

Tư Cầu níu hạ cánh tay Ba Kiên xuống và dịu giọng năn nỉ:

– Thôi mà anh Ba! Tụi này toàn là đàn bà con nít mình giết làm chi cho sanh tội.... Hơn nữa, nó uổng mất một trái lựu đạn đi, mình phải để dành để có việc xài lớn sau nầy chớ anh!

Ba Kiên chửi thề vang rân rồi chắc lưỡi nói:

– Ý trời ơi, thời buổi đánh giặc đánh giã lung tung mà mầy cứ sợ tội hoài thì còn làm ăn khỉ mốc gì được nữa! Và chuyến nầy tao xin mầy "giải nghệ" luôn đi chớ đừng có theo tụi tao làm chi nữa nghen mậy!

– Thôi anh qua lục soát nhà bên cạnh coi có tiền nong gì không, như vậy còn có lợi hơn là đứng cà rà ở đây.

Ba Kiên vùng vằng nhét cây chốt vào khóa kíp lựu đạn lại rồi quát lên:

– Thôi mầy dang ra cho tao đi! Mà tao cấm mầy theo tao nữa đó nghen!

Tư Cầu đứng nép qua một bên nhường cho anh ta bước xuống rồi lủi thủi theo sau...

Tuy trời đã sáng bửng mà sương mù ngoài sông cái vẫn chưa tan. Hàng bần quen thuộc bên cồn vẫn chưa thấy ló dạng để khoe sắc xanh mướt dưới ánh sáng mai như mọi khi.

Tư Cầu dựng khẩu súng hai lòng tựa vào thân một cây dừa lão, rồi vừa quơ tay vung vai, vừa ngáp dài một cách khoái trá.

Phiên gác khuya của anh ta thế là xong. Cái khoảng gác gần sáng này vốn là một cái khoảng đáng ngại nhứt vì nếu có Tây đi ruồng bố thì họ cũng chọn giờ đó. Tư Cầu tháo chiếc khăn tắm quấn cổ xuống lau mặt rồi thung dung ngồi xuống dưới gốc dừa móc túi nhái ra vấn thuốc hút.

Bỗng có tiếng xình xịch nho nhỏ. Tư Cầu ngừng tay vấn thuốc ngó mông ra ngoài sông cái. Sương mù vẫn còn dầy đặc, anh ta bèn kê tai xuống sát mặt đất lắng nghe như một ông thầy thuốc áp tai nghe ngực một bịnh nhơn: nhờ nước nổi nên Tư Cầu nghe rõ mồn một tiếng xình xịch đều đều, mỗi lúc mỗi to dần...

Đúng là tiếng máy tàu, và đúng là tàu tuần của Tây.

Tư Cầu vội quăng thuốc, chụp lấy khẩu súng hai lòng, chạy thẳng lại một gốc bưởi rút cái mõ tre ra đánh liên hồi...

Một chiếc máy bay chuồn chuồn bay rè rè trên không; có lúc nó sà sát ngọn dừa, đảo tới đảo lui mấy vòng rồi bay đi mất.

Đồng bào trong xóm túa ra, mạnh ai nấy quơ những món đồ quý giá nhứt để

mang theo chạy trốn, có người còn cẩn thận thả trâu, thả bò, đuổi heo cúi, gà vịt cho chạy tán loạn hết ra vườn. Mấy anh du kích xăng xái vác mấy khẩu súng săn, mấy cây lá lãi chạy đi tìm chỗ "kích".

Tư Cầu cẩn thận chọn hai cái "túc" mới nhất tra vào lòng súng rồi nằm phục vị bên bờ mương vườn, mắt ngó lom lom ra ngoài sông cái. Tuy đinh ninh thế nào Tây cũng đến, mà khi thấy cái mũi tàu sắt đen xì lù lù hiện ra giữa khoảng sương mù gần kế sát bên bờ, Tư Cầu cũng đâm ra khớp.

Anh ta lập cập kêu anh bạn đồng đội nằm gần đó:

– Ê Tư, tụi nó tới rồi kìa!

Anh nầy nhốm người lên nhìn kỹ ra phía sông rồi vội đi tìm một chỗ trú ẩn khác vì có lẽ anh ta không tin tưởng mấy chỗ nấp cũ...

Bọn lính Tây lịch kịch đổ bộ dưới mé sông.

Tư Cầu tháo trái lựu đạn nội hóa buộc nơi lưng ra. Đó là trái lựu đạn duy nhứt của anh ta. Anh ta cẩn thận tháo cái chốt rồi cầm lâm lẩm nơi tay món khí giới mà thuở bấy giờ, anh ta cũng như bao chàng trai khác trong làng đều coi như là "ghê gớm" lắm.

Tư Cầu chờ cho địch đứng lại hơi đông đông để ra tay nhưng mấy lần họ vừa lên tới bờ là tản ra ngay. Cuối cùng không đợi được nữa, anh ta bèn bậm môi tung mạnh quả lựu đạn vào một nhóm năm sáu tên lính vừa mới đặt chân lên mí đất. Trái lựu đạn rớt bịch xuống một đám cỏ. Một tên lính Tây trông thấy la hoảng lên và cả bọn nhào nằm rạp xuống đất...

Tư Cầu nhướng mắt vảnh tai chờ đợi

một ánh lửa lóe lên cùng một tiếng nổ vang trời đất.

Nhưng tất cả đều im bặt. Lúc nãy còn có mấy tên lính Tây xì xào thì bây giờ cũng nín thinh luôn.

Sự im lặng nặng nề làm Tư Cầu mướt mồ hôi trán.

Bỗng một tên lính Tây cười rộ lên rồi những tiếng xì xồ tiếp theo đó. Tư Cầu luống cuống chụp lấy khẩu súng hai nòng... Anh ta vừa mới giơ đầu súng lên thì hàng loạt súng máy ở dưới mé sông quạt lên tới tấp.

Tư Cầu bóp cò liền hai lần...

Tiếng nổ của khẩu súng hai lòng như bị những tiếng nổ dòn tan của súng máy địch... nuốt đâu mất, và cố nhiên là không ăn nhằm vào đâu cả.

Tư Cầu hốt hoảng moi hai bì đạn khác tra vào, bóp cò.... súng chỉ nổ có một phát, còn cái bì đạn sau lép luôn. Tư Cầu liếc nhìn sang mấy bạn đồng đội núp gần quanh đó thì thấy bốn bề... vắng tanh.

Khói thuốc súng khét nghẹt lan tràn lấn cả sương mù buổi sáng đã bắt đầu tan dần theo ánh mặt trời lên...

Có lẽ am hiểu tường tận về tình hình địa phương nên sau khi dè dặt ban đầu và nhận thấy không có phản ứng gì đáng kể, địch quân mỗi lúc mỗi túa ra thêm đông và tiến bừa tới như không ngán sợ gì nữa.

Tư Cầu vội nắm chặt khẩu súng nhảy xuống một xẻo nước gần đó, nương theo mấy dề lục bình để lần đi về phía trong ruộng. Nước dưới xẻo chỉ ngập đến ngực anh ta. Bỗng anh ta nhớ trực đến mấy bì

súng còn trong túi con dắt ngang lưng và cố nhiên là bị ngâm sâu dưới nước. Nhận thấy không còn xài gì nữa được vì vỏ giấy của bì súng đã nở phồng ra, anh ta vội tháo cả túi đạn đem giấu luôn vào một bụi cốc kèn sát bên bờ, và nhét luôn cả khẩu súng vào trong ấy rồi lấy lục bình phủ lên.

Anh ta lội trở xuống dưới nước, lần mò đi được một đỗi rồi dừng lại nghe ngóng. Thấy bốn bề yên tĩnh, anh ta vội vói tay níu một cành cây de ra để trèo lên bờ.

Tư Cầu vừa nhoi đầu lên thì một mũi súng đen ngòm từ một góc cây trên bờ chỉa ra và chong ngay đầu anh ta. Tự nhiên Tư Cầu muốn phát chạy. Anh ta không biết rằng mũi súng kia có thể nhả đạn bất kỳ lúc nào.

Anh ta mới vừa quay lưng thì nghe

một tiếng quát kinh hồn, rồi một bàn tay to lớn chụp lấy cổ mình quật ngã xuống...

Tên lính Tây quơ quơ họng súng trước mặt anh ta và hất hàm hỏi, tiếng lơ lớ:

– Việt Minh? Thanh Niên?

Tư Cầu lắc đầu lia lịa và ngó lom lom họng súng. Anh ta chắc thế nào rồi đây những tràng đạn sẽ đua nhau túa ra từ cái miệng đen ngòm ấy để ghim, để xoáy vào ngực, vào bụng mình.

Một viên thông ngôn tiến đến bên cạnh anh ta và lấy mũi giày khều khều vai anh ta:

– Ê tụi, súng ống đâu lấy mang ra không thôi ổng bắn nát óc đa!

Tư Cầu nhăn nhó đáp:

– Ý trời ông đừng nói vậy hổng nên! Tui dân mần ruộng mà súng ống đâu có!

Ông làm ơn nói với Tây mau mau hông thôi ổng lẫy cò bậy chết tui!

Tư Cầu hơi ngạc nhiên vì nhận thấy sao mình... nói dối một cách lưu loát và y như thật vậy.

Tên thông ngôn ngắm nghía một hồi như muốn xem tướng, rồi hắn ta quay sang tên lính Tây nhún vai lắc đầu. Đoạn hắn hỏi thêm:

– Việt Minh ở đây có đông hông mầy? Tụi nó đâu mất hết rồi hả?

– Đông lắm ông ơi! Mà người ta đi hết rồi!

Tên thông ngôn day qua nói lại với người lính tây rồi ra hiệu cho Tư Cầu đứng dậy.

– Thôi, đờ-bu tụi! Ừ, đứng lên, quan lớn biết mầy là V.M. nhưng... tha cho mầy...

Tư Cầu giật mình đánh thót... rồi luýnh quýnh đứng dậy hỏi:

– Vậy... tui đi dìa nhà được hả ông?

Tên thông ngôn đưa tay níu áo anh ta lại:

– Khoan đã! Làm gì mà gấp dữ vậy! Đây nè, mầy lại chỗ gốc cây kia mang dùm cái túi chứa bình điện ra-dô của ông lớn. Đừng có chạy bất tử nghen mậy! Mầy chạy là tao "phơ" liền! Ráng đi về rồi ổng thưởng bánh mì đồ hộp cho mà ăn!

Tư Cầu nhăn nhó chỉ chỉ cái túi đựng vật liệu truyền tin:

– Trời ơi, tui mang cái nầy rủi mấy ông bên kia tưởng lầm tui là phe mấy ông rồi nổ bất tử làm sao đây!

Tên thông ngôn cười xòa:

– Nếu mầy cãi lý không đi thì tao... nổ mầy trước cũng vậy!

Tên lính Tây lại la lối như có vẻ hối lên đường cho mau.

Tư Cầu đành đi rề lại gốc cây mang túi dụng cụ lên vai và lủi thủi đi theo tốp lính lội băng qua đồng tiến về hướng Cầu Kè.

Tư Cầu thầm nghĩ: "Chắc Tây nó đổ bộ lên đây để đánh bọc hậu bên ấy! Không biết có ai chạy rút cho mấy chả hay hông?"

Và mỗi lần tốp lính nổ súng vu vơ, hoặc thận trọng dò bước là mỗi lần Tư Cầu lên ruột. Anh ta cứ thắc mắc nhứt về cái điểm "Rủi bị bên mình bắn lầm! Cha, ở bên Cầu Kè mấy chả có súng mút và lựu đạn Ăng-lê rủi mấy chả mần mình, chết dính chùm với mấy ông tây thì bậy

quá! Chết như vậy chẳng mát ruột chút nào!".

Tuy thế, Tư Cầu và cả bọn lính Tây đều được bình yên vô sự đi đến lộ cái.

Vừa trông thấy hàng còng xanh um chạy dài theo hai bên lề lộ Tư Cầu bỗng thấy như chồn chân.

Lại con lộ đã hướng lên Trà Ôn hướng xuống La Ghì, Cầu Kè. Tư Cầu vẫn giữ một ấn tượng nặng nề về con lộ Định Mạng ấy. Đó là một thứ ranh giới mà mỗi lần Tư Cầu đặt chân bước lên là mỗi lần cuộc đời anh ta phải hứng chịu bao sự đổi thay, bao chuyện thử thách.

... Mặt trời đã lên cao.

Tư Cầu khom lưng đeo túi vật liệu lủi thủi lê bước giữa hàng lính Tây, như đi sâu vào chỗ hẹn của Định Mạng...

Hai đơn vị của Pháp đã nối liền nhau tại quận Cầu Kè. Thế là quận này đã bị chiếm đóng.

Toán lính dẫn Tư Cầu đi (đó là một toán lê dương) túa ra đi tắm cho mát hoặc đi kiếm dừa uống cho đỡ khát, sau một lúc đi bộ vất vả. Tư Cầu có cảm tưởng như không ai thèm để ý đến mình hết. Anh ta ngồi cú rũ dưới gốc me bên cạnh mấy thùng đạn với một vài anh nông phu khác mà Tây cũng bắt khuân vác đồ đạc đi theo như trường hợp của mình vậy.

Tư Cầu bỗng nảy ra ý định trốn thoát. Anh ta lấm lét nhìn tới nhìn lui, rồi khều mấy người bạn cùng trong cảnh ngộ nói nhỏ:

– Ê, tui coi cái vèo nầy tụi mình có thể trốn được đa mấy anh! Có gì tui dông trước nghen!

Một bác nông phu đứng tuổi cự liền:

– Hổng được đâu! Mấy cha rục rịch tụi nó bắn gãy giò đa! Mà chú em xổng đi trước, tụi tui rủi kẹt ở lợi, Tây nó "mần" hết thì sao!

Trong lúc Tư Cầu và bác nông phu ấy cùng mấy người bạn đồng cảnh còn đang thì thầm bàn tán về vấn đề trốn đi thì đã thấy bọn lính nhốn nháo tập hợp lại.

Chỉ có một tốp còn ở lại chiếm đóng còn bọn lính lê dương đều lịch kịch mang đồ đạc lên xe và tất cả đều có vẻ hối hả lắm. Rồi năm sáu tên súng ống cầm tay tiến xâm xâm ngay lại chỗ bọn Tư Cầu đang ngồi, tên thông ngôn cũng xăng xái

đi bên cạnh, nét mặt có vẻ nghiêm trọng. Đến nơi bọn lính dùng mũi súng hất hất ra hiệu cho cả bọn Tư Cầu đứng dậy và đi tới...

Tư Cầu lo lắng hỏi tên thông ngôn:

– Ông ơi, bây giờ mấy ổng dẫn bọn tui đi đâu đây? Ông làm ơn nói với mấy ổng thả tụi nầy dìa chớ đi hồi sáng sớm tới giờ chưa có hột cơm...

Tên thông ngôn hơi nhếch mép cười nhưng rồi nghiêm mặt ngắt ngang lời Tư Cầu:

– Thả mấy cha hả? Thả xuống chầu bà thủy thì có!

Câu nói đó như thắng đứng một lượt những bước chân của bọn Tư Cầu. Ai nấy đều há hốc miệng không nói nên được một lời nào để rồi cùng quay nhìn về phía trước: thì đúng rồi, lính lê dương

đang dẫn họ đi về hướng cầu tàu ngoài bờ sông chợ...

Bọn lính lại quát tháo giục họ cất bước, một vài tên nóng nảy đã dùng mũi súng chĩa vào sau lưng đẩy tới hoặc lấy bá súng xua đuổi bắt họ phải tiếp tục đi.

Bác nông phu đứng tuổi xụt xịt khóc, kêu vợ kêu con, réo trời réo đất làm mấy tay thanh niên khác cũng đâm ra mủi lòng...

Vừa mới đặt chân lên thanh ván đầu tiên của cầu tàu, bác nông phu khóc rống lên và không chịu đi tới nữa. Hai tên lính quát tháo xô đẩy đánh đập thế nào bác ta cũng nhứt định ghì lại. Còn bọn Tư Cầu thì đã ra trước đứng xếp hàng một bên cầu, kẻ nhìn xuống dòng nước đang chảy xiết dưới dạ cầu, người ngẩng đầu nhìn lên một đám mây trắng đang hững hờ trôi chầm chậm trên nền trời xanh biếc,

và cũng có người bạn đồng hành còn muốn trì hoãn cuộc... đăng trình kia.

Riêng phần Tư Cầu, anh ta đứng ngẩn ngơ một hồi, lòng vừa lo sợ vừa rối bời. Cuối cùng, như có một ánh sáng lóe lên trong trí não, anh ta vội nhìn xuống mặt nước, ước lượng từ chỗ mình đứng ra tới mép cầu, liếc mắt canh chừng mấy tên lính lê dương và định bụng sẽ phóng ra nhào đại xuống sông rồi muốn... còn mất gì đó thì phú cho sự rủi may.

Bỗng có tiếng bác nông phu la rống lên như một con heo sắp bị chọc huyết làm Tư Cầu quay lại nhìn. Hai tên lính nổi nóng nhảy vào ôm xốc nách bác ta lôi đi xềnh xệch ra phía cầu tàu. Gần tới nơi, họ xô bác ta ra trước. Bác thoáng nhìn xuống mé nước rồi chới với chạy ngược trở vô.

Hai tên lính như đã quen thuộc với cảnh đó, thản nhiên lên cò súng tiểu liên và không buồn nâng súng lên, họ cứ tiện tay ria liền hai loạt hơi đủ chéo vào nhau. Bác nông phu chỉ kịp rú lên một tiếng, hơi gập người ra đằng trước, loạng choạng trong một đôi giây rồi té lật nghiêng qua một bên, một tay bác còn quờ quạng như cố níu lấy thanh ván cầu nhưng rồi cả toàn thân lại rơi tõm xuống sông. Hai tên lính không bảo nhau mà cùng bước ra phía đầu cầu trông xuống.

Từng loạt súng nổ chát chúa, từng tiếng kêu thét vang lên... Tư Cầu nhăn mặt ngó đi chỗ khác… Anh ta cuống cuồng vừa khiếp sợ vừa lo lắng; người thứ ba, thứ tư, thứ năm... Thế là đến lượt anh ta. Không thể chần chờ gì nữa, anh ta nhốm chân định phóng đại xuống sông... nhưng một bàn tay lông lá vàng hoe, như chực sẵn từ bao giờ thộp ngay

ngực anh ta lại. Tư Cầu đổ mồ hôi hột từ từ quay đầu nhìn: đúng là tên lính đã bắt anh ta lúc ban sáng, tên lính có hàm râu quai nón như râu bắp.

Anh ta thầm nghĩ: Chắc thằng này muốn dành phần "hạ" mình đây.

... Mà quả đúng như vậy, đến lượt Tư Cầu, kẻ cuối cùng bị đem đi bắn, có một tên lính khác nhảy xô lại kéo anh ta đi thì bị tên râu quai nón cự nự hất ra. Tên kia bực tức nói láp giáp một hồi rồi hầm hừ đứng chống nạnh một bên đó, vì tên râu quai nón là viên đội lê dương chỉ huy cả bọn của hắn ta.

Sợ Tư Cầu phát nhảy xuống sông nên tên đội xô mạnh anh ta vô phía trong cầu, rồi từ từ móc khẩu "côn" đeo xệ ở một bên đùi lên, mắt vẫn lom lom canh chừng anh ta.

Tiếng "rắc" lên cò súng của tên đội làm Tư Cầu giựt mình đánh thót và thấy cái gì như đau nhói trong lồng ngực. Qua một giây bối rối, anh ta bình tĩnh đi ra phía đầu cầu tàu như là sẵn sàng đi vào chỗ hẹn của tử thần.

Nhưng tên đội râu quai nón mỉm cười tinh nghịch nhìn anh ta rồi bước mau ra giơ tay chận anh ta lại, nói một câu gì đó, có lẽ là một câu chế giễu, rồi xô mạnh anh ta lùi về chỗ cũ.

Tư Cầu bỗng cảm thấy như trời đất tối sầm lại, anh ta định bước ra đầu cầu tàu như ngoan ngoãn chịu chết nhưng để rồi phóng đại xuống sông trước khi tên đội hạ thủ... nhưng tên đội ấy quá tinh khôn. Hắn bước lại gần Tư Cầu nắm lấy vai anh ta ấn mạnh bắt ngồi xuống rồi lạnh lùng dơ mũi cây "côn" lên ngang màng tang anh ta bóp cò...

Tư Cầu nhắm hít mắt lại... nhưng anh ta chỉ nghe có tiếng "cắc" trên đầu, rồi tiếng chửi thề om sòm của tên đội...

Tư Cầu mở mắt ra nhìn lên: đúng là khẩu súng không nổ vì đạn lép. Anh ta mừng quýnh, mừng đến chảy nước mắt nhưng bỗng anh ta há hốc miệng ra kêu lên một tiếng vừa ai oán vừa khiếp sợ...

Tên đội đang lấy viên đạn lép ra và lên cò đẩy một viên khác lên. Tên đội đưa mũi súng lên. Tư Cầu rất kinh hoảng nhưng cũng ngó lom lom vào miệng súng ác nghiệt kia.

Tên đội vẫn chưa bóp cò và vẫn ghìm khẩu súng ngay màng tang Tư Cầu. Hắn có vẻ suy nghĩ vì hắn vừa thoáng thấy vẻ mặt tuyệt vọng quá đỗi của con người trai trẻ vừa mới thoát khỏi một lần bàn tay của tử thần. Bỗng hắn hạ khẩu "côn" xuống, cười phá lên rồi đưa chân đá

mạnh vào đít Tư Cầu làm anh ta té chúi nhủi đoạn khoát tay ra hiệu bảo đi.

Tư Cầu đứng dậy, ngơ ngác nhìn tên đội như có vẻ không hiểu. Hắn lại cười và vừa chỉ vào khẩu súng vừa hỏi bỡn cợt một câu. Tên thông ngôn liền chạy lại:

– Ông lớn tha cho mầy đó!

Tư Cầu chỉ vừa nghe kịp câu đó là co giò phát chạy ra phía đầu cầu để lên đường lộ. Nhưng cũng vừa lúc đó, tên lính giành phần "hạ" anh ta lúc nãy đã xách tiểu liên nhảy ra níu anh ta lại và xô anh ta ra phía đầu cầu tàu. Tên đội râu quai nón tức giận xông vào đứng chen vào giữa hai người, rồi hắn ta và tên lính định không buông tha Tư Cầu to tiếng với nhau một hồi...

Tư Cầu hồi hộp theo dõi cuộc cãi vã

mà anh ta dư biết là một cuộc giằng co giữa cái Sống và cái Chết của mình.

Cuối cùng tên đội gạt tên lính kia qua một bên kêu tên thông ngôn lại truyền một lịnh gì đó. Tên thông ngôn vội chạy lại Tư Cầu:

– Ê tụi ổng tha mầy đó!

Tư Cầu mừng rỡ hỏi liền:

– Vậy tui dìa được chớ ông?

Tên thông ngôn lắc đầu:

– Khoan đã! Ổng tha là tha chết cho mầy chớ ổng phải giữ mầy lại giải lên trên Cần Thơ để ở trển người ta muốn làm thịt làm cá gì mầy đó thì làm!

Tư Cầu hấp tấp năn nỉ:

– Ý trời ơi, ông nói để ổng bỏ tù tui ở dưới nầy...

Tên thông ngôn lắc đầu:

– Đâu được mậy! Ở dưới nầy... mấy ổng mới xuống đây, nhà cửa ở đâu chứa mầy. Nếu mầy muốn ở lại thì mấy ổng có gởi mầy xuống ở dưới bà thủy thì ráng chịu nghen!

Tư Cầu van nài:

– Vậy ông nói với ổng tha tui làm phước!

Tên thông ngôn cười đáp:

– Ối phước đức gì mấy ổng mầy ơi! Bị thằng kia nó cản mũi cản lái không thôi ông xếp ổng tha mầy mất đất rồi! Thôi mầy chịu khó đi còn có đường hơn chớ ở đây, mai chiều gì đây mấy ổng buồn buồn xách đầu mầy ra cắc bùm thì mệt!

Tư Cầu cúi đầu thở dài.

Tên thông ngôn lại hối:

– Bây giờ đi theo tao tụi!

Đoạn hắn níu áo Tư Cầu kéo lôi đi về phía một chiếc xe vận tải đậu ở gần chợ. Đến nơi tên thông ngôn tìm khúc dây điện thoại nhà binh buộc hai cườm tay Tư Cầu lại, rồi đẩy anh ta leo lên xe.

Tư Cầu ngồi bệt xuống sàn xe tựa lưng vào những bao bị, thùng đạn chất ngổn ngang trên ấy. Ở hai hàng băng cây hai bên, bọn lính ngồi cầm súng thản nhiên như không, có tên đưa mắt nhìn anh ta một hồi rồi không thèm chú ý đến nữa. Có lẽ họ cho anh ta cũng giống như một bao đồ xếp đống dưới sàn xe kia, với lại tên nào tên nấy cũng có vẻ bơ phờ uể oải sau một cuộc hành quân tuy không có gì cam go nhưng mệt nhọc và tẻ ngắt.

Hơn nữa, trên đường chinh chiến của những binh sĩ lê dương ấy, từ Âu châu, Phi châu cho đến mảnh đất của Á châu

nầy, một xác chết, một tù binh... đối với họ quen nhàm và không có nghĩa lý gì nữa hết.

... Sau khi tập hợp xong xuôi, đoàn xe tức tốc lên đường. Bọn lính tâu có vẻ vội vã lắm. Hình như bọn chúng bị gấp rút gọi về để đi tiếp viện ở một vùng nào đó.

Tư Cầu có lúc nghe thấy mấy tên lính xì xồ nói chuyện với nhau có vẻ cằn nhằn cử nhử lắm. Anh ta định hỏi tên thông ngôn ngồi gần đó nhưng phần tiếng xe chạy kêu rền, phần... ngán vì thấy tên nầy đang lim dim ngủ gà ngủ gật nên đành nín thinh luôn.

... Hàng xe nối đuôi nhau chạy nhanh như nuốt trọng con đường dài. Tư Cầu chỉ còn nghe tiếng gió vù vù, tiếng máy xe đều đều, và thỉnh thoảng tiếng đồ đạc xóc nghe ầm ầm trên khoảng đường nào quá xấu.

Mấy tên lính cũng lặng trang, có nhiều tên đã ngoẻo cổ ngủ một cách ngon lành.

Tư Cầu ngoái cổ ra nhìn hai bên đồng ruộng.

Đoàn xe đã chạy quá xa những nơi quen thuộc cũ, mé ruộng phía hướng đi về nhà anh ta đã khuất mất từ đời "cố lũy" nào.

Tư Cầu ngồi dưới sàn xe suy nghĩ, lo lắng đủ thứ chuyện: không biết ở nhà có sao không, có ai hay biết gì chuyện anh ta bị bắt chăng, và không chừng đến giờ phút này ở nhà tưởng anh ta đã chết rồi cũng nên!...

... Cảnh vật hai bên đường mỗi lúc mỗi đổi thay, mỗi thêm xa lạ, càng làm cho Tư Cầu thêm chết điếng trong lòng.

Đoàn xe vượt qua mấy cái ụ đất "chướng ngại vật" mà Tây đã san bằng, rồi lịch bịch "bò" qua một đoạn đường bị đào phá và được lấp sơ lại. Một vài câu khẩu hiệu nguệch ngoạc nằm bơ vơ trên tấm vách đất của một điểm canh trống rỗng bên vệ đường... Tất cả những thứ đó làm cho Tư Cầu thêm rầu lòng và có một cái gì bỗng nhiên làm cho anh ta nghẹn ngào rồi... như chán chường một cái gì ở đâu đâu...

Đoàn xe đến ngã ba, lối quẹo về Cần Thơ, lối thẳng lên Sàigòn, thì ngừng lại. Một vài tên lính nhảy xuống nói chuyện với tốp lính đóng bót ở đó... rồi lại leo lên và đoàn xe tiếp tục chạy thẳng về hướng Sàigòn chứ không qua Cần Thơ.

Tư Cầu lóng ngóng nhìn kỹ hai bên lộ một hồi rồi sanh nghi làm gan hỏi đại tên thông ngôn:

– Ông ơi, bộ xe hổng qua Cần Thơ sao ông?

Tên này lơ đãng lắc đầu.

Tư Cầu hốt hoảng hỏi dồn:

– Trời ơi, sao hồi sáng ông nói đưa tui lên Cần Thơ? Ông làm ơn nói lại với mấy ổng coi hay gởi tui lại ở cái bót nào gần đây cũng được.... Ông làm ơn giùm đi ông, ông kêu xe tốp lại...

– Mầy làng chàng mấy ổng "thẩy" mầy vài phát quăng xuống mương ruộng bây giờ! Xe người ta đang chạy rút về Sàigòn mà mầy biểu tốp chớ? Thôi chịu khó lên Sàigòn chơi đi tụi.... mấy thuở dân ở miệt vườn mà có dịp lên "Thầy Gòn" chơi đó mậy!

Tư Cầu nói gần như mếu:

– Thôi ông ơi, cái chuyện lên Sàigòn đó... tui tởn tới già rồi mà mấy ổng còn chở tui lên trển làm chi hổng biết!

– Thì đành vậy! Mấy cái bót dọc đường không có ai chịu lãnh mầy hết thì làm sao? Thôi mầy chịu khó lên trển một chuyến cho biết với người ta, ở tù thì... ở đâu mà chẳng được mậy! Bị xe của mấy ổng gấp về Sàigòn để đi "trăng pho" ở chỗ khác trên miền Đông gì đó.... nên không thể ghé qua Cần Thơ được.

Tư Cầu chán ngán ngả lưng vào bao đồ đưa mắt nhìn khoảng đường đá chạy như không bao giờ dứt ở phía sau, nhìn đầu xe sau lù lù xông tới như muốn xua đuổi anh ta đi sâu vào một tương lai vô định...

8.

Đoàn xe nhà binh lên tới Sài Gòn gần chạng vạng.

Tư Cầu tuy trong bụng lo ghê lắm nhưng cũng ráng nghển cổ nhìn ra phía ngoài xe để cho biết thành phố Sàigòn ra sao. Anh ta còn nhớ cách mấy năm về trước anh ta đã... lên hụt Sàigòn một lần rồi.

Tư Cầu bị đưa luôn vô thành lê dương trên Hòa Hưng và giam tạm ở đó.

Tên thông ngôn dẫn anh ta đến tận cửa khám âm u. Khi anh ta vừa đặt chân vào gian phòng tối tăm hắn ta bèn vỗ vai anh ta cười nói:

– Thôi mầy chịu khó ở đây nhiều lắm là một vài bữa rồi người ta sẽ làm giấy tờ đưa mầy đi chỗ khác.

Tư Cầu lo lắng hỏi lại:

– Trời ơi bộ còn dời chỗ nữa hả ông? Ông làm ơn nói giùm để tui ở luôn với ông tại đây cũng được...

Tên thông ngôn thấy Tư Cầu "quyến luyến" như vậy càng đâm ra ái ngại và dịu giọng bảo:

– Không được đâu chú em ơi. Chỗ nầy là khám nhà binh, vì vậy đâu có giữ chú em được. Phần qua, qua đi rèn rẹt với tụi nó hoài đâu có rảnh. Chú em đừng lo sợ gì nữa hết, bất quá ở năm bảy tháng tù,

hay cùng lắm là một vài năm rồi cũng về. Kể ra chú em cũng hên dữ lắm nên mới còn toàn mạng mà lên tới đây đó chú em à!

Tư Cầu không biết nói sao chỉ đứng thở dài.

Thấy vậy, tên thông ngôn vừa kéo cánh cửa khám khép lại vừa ân cần nói với anh ta:

– Thôi nằm nghỉ đi. Chắc chú em cũng đói rồi phải không? Để qua đi kiếm cho một khúc bánh mì gậm đỡ... à chú em mầy có ghiền thuốc không hả?

Tư Cầu vội đưa tay lần túi nhái đựng thuốc của mình thì mới hay là đã rớt mất từ bao giờ. Anh ta vội đáp liền:

– Dạ cũng ghiền... mà tui quen hút thuốc vấn không ông à!

Tên thông ngôn vừa đẩy chốt khóa cửa, vừa mau mắn đáp:

– Được rồi, để qua đi kiếm thuốc đem cho chú em.

... Một lát sau, tên thông ngôn trở lại mở khóa cửa nghe lạch cạch. Tư Cầu mừng quýnh chạy lại vì từ nãy giờ ngồi thui thủi có một mình trong gian buồng tối nên rất khó chịu và nóng ruột. Tên thông ngôn chìa ra một nửa ổ bánh mì to tướng và ba gói thuốc điếu "Gaulois" cùng một cái hộp quẹt:

– Đây nè, chú em chịu khó dùng tạm mấy thứ nầy. Qua thấy tình cảm của chú em qua cũng... ái ngại lắm, nhưng qua cũng đành... để bụng vậy thôi chớ không làm gì hơn nữa được... Chú em có vợ con cha mẹ gì ở nhà không vậy?

Tư Cầu cảm động đưa tay đỡ lấy mấy món đồ và kể sơ qua tình cảnh của mình. Nghe xong, tên thông ngôn chỉ biết lắc đầu rồi dơ tay nắm lấy chốt cửa:

– Thôi qua... rút lui nghen! Đừng lo buồn gì quá chú em à! Thây kệ mẹ nó… Để qua ráng lo giấy tờ gấp để giải chú em qua chỗ khác, một là cho được dễ chịu hơn, hai là để họ tính coi bắt thả như thế nào, chớ chú em mày nằm ở đây ngày nào thì thêm kẹt ngày nấy chớ không ích lợi gì ráo...

Tư Cầu nghẹn ngào nói:

– Ông ráng lo giùm được phần nào đỡ phần nấy chớ biết sao bây giờ.

... Cánh cửa khám từ từ khép lại, kêu ken két trên mấy chiếc bàn lề sét rỉ, rồi đóng sập lại nghe một cái rầm...

Trong gian buồng tối om, Tư Cầu chỉ thấy có một vệt ánh sáng vàng khè của ngọn đèn điện bên ngoài lọt qua lỗ hổng dưới cánh cửa.

Trời đã tối hẳn. Bầy muỗi bắt đầu vo ve. Vì phòng giam ở biệt lập hẳn trong một khu riêng nên tiếng người nói chuyện từ mấy dãy trại ngoài không lọt vào tới đây được.

Thỉnh thoảng Tư Cầu chỉ nghe xa xa có tiếng máy xe hơi chạy vụt qua ở đâu phía ngoài thành lính và trên đầu anh ta, có tiếng mấy con dơi bắt muỗi bay xớt qua.

... Bỗng nhiên, Tư Cầu có cảm giác kỳ lạ vì sự thay đổi chỗ ở quá mau chóng quá bất ngờ của mình: thì mới hồi sáng sớm hôm nay anh ta còn đứng ngáp dài bên cạnh gốc dừa ở mé sông dưới làng mà bây giờ đây anh ta lại ngồi cú xụ một

mình trong một chỗ cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài, và ở tận mãi Sàigòn nầy lận.

Và Tư Cầu lại rùng mình khi nghĩ tới thêm rằng nếu anh ta không lên tới trên Sàigòn thì giờ nầy đây rất có thể anh ta chỉ còn là cái xác chết cứng còng trôi ngầm dưới một khúc sông nào đó, để rồi vài ba bữa nữa sẽ nổi phình lên vật vờ theo con nước lớn ròng, mặc cho bầy lòng tong, cá chốt, tôm, tép bu quanh rút rỉa từng thẻo, từng miếng da đã bong ra, từng miếng thịt đã sình mục... Nghĩ tới đó Tư Cầu thấy lợm giọng và phun nhả vội miếng bánh mì đã nở rã ra trong miệng mình...

... Đêm đó Tư Cầu ngồi dựa lưng vào vách khám thao thức chớ không tài nào chợp mắt được. Anh ta châm thuốc hút liên miên và như vậy làm cho anh

ta thêm tỉnh, mắt mở trao tráo mặc dầu anh ta nghe mệt đừ vì mấy bận xê dịch suốt một ngày qua.

Mấy con dán cứ bò luồn lên ống chân làm cho anh ta vừa nhột nhạt vừa kinh tởm. Anh ta ước mong nghe tiếng người nói hay tiếng chân đi để cho thấy bớt cô độc. Nhưng không có một tên lính nào buồn bén mảng đến chỗ giam anh ta cả.

Anh ta nhìn chòng chọc vào vệt ánh sáng dưới cánh cửa và khoắc khoải mong cho mau đến sáng...

Tư Cầu bị kẹt ở khám nhà binh đó gần một tuần lễ.

Cứ mỗi ngày qua anh ta lấy một miếng miểng sành đánh dấu lên vách tường bằng một cái gạch nhỏ, và số gạch ấy lên đến sáu nét. Mới có sáu nét mà anh ta xem bằng cả sáu tháng.

Đến sáng ngày thứ bảy, anh ta vừa cầm miếng miểng sành lên định o bế gạch thêm một nét nữa (và lần nầy sẽ thêm một gạch chéo để đánh dấu trọn tuần lễ) thì nghe có tiếng mở cửa lạch cạch bên ngoài. Tư Cầu vội buông tay xuống chạy a lại cửa.

Tên thông ngôn tay cầm tờ giấy đánh máy tươi cười bảo anh ta:

– Ê tụi, có đồ đạc gì lấy đem ra hết...

Tư Cầu hỏi liền:

– Bộ đi hả ông?

– Ừ, có quần áo gì thì mang ra hết nghen chú em!

Tư Cầu xăng xái bước ra khỏi cửa:

– Tui chỉ có mình trơn vầy nè chớ có gì nữa đâu! Sáng hôm đó mấy ổng xách cổ đi tuốt lên trên nầy nên có lấy áo quần

gì đem theo để thay đổi đâu!

Tên thông ngôn gật gù:

– Ừ phải, qua quên khuấy đi mất... Để qua kiếm bậy một cái áo trây–di cũ để chú em mầy đem theo phòng hờ khi lạnh lẽo...

– Cám ơn ông nhiều lắm. Mà ông biết mấy ổng tính đưa tui đi đâu vậy hả ông?

Tên thông ngôn có vẻ do dự một hồi rồi đáp:

– Chắc chú em qua bót Ca–ti–na trước để coi ở bển họ tính sao, nếu họ không nhận thì đem đi chỗ khác.

Tư Cầu lo lắng hỏi ngay:

– Ủa, bộ ở trên nầy có nhiều chỗ giam lắm sao ông?

– Ối thiếu gì... Mà chú em đừng lo không ở được chỗ này thì ở chỗ khác... hổng ngủ bờ ngủ bụi đâu mà sợ!

Tư Cầu gượng cười:

– Mấy ổng giữ kè kè như vầy còn ngủ lang ngủ chạ đâu được! Tui mong được ở một chỗ nào yên yên, để mấy ổng xét mau mau cho tui được dìa dưới sớm.

Tên thông ngôn muốn tìm lời an ủi anh ta nhưng rồi cũng chỉ nói được một câu:

– Thế nào chú em cũng ra sớm... chú em cứ tin như vậy đi?

Tư Cầu thở dài:

– Thì tôi cũng ráng tin như vậy chớ biết sao!

Rồi anh ta lủi thủi đi theo tên thông ngôn ra phía trước sân trại binh leo lên

một chiếc xe đã có mấy tên lính cầm súng ngồi chực sẵn. Tên thông ngôn vội chạy đi để rồi mang lại một chiếc áo nhà binh trao cho Tư Cầu với mấy gói thuốc lá nữa.

Thấy tên thông ngôn đứng nguyên ở dưới đất Tư Cầu lo lắng hỏi:

– Ủa, bộ ông hổng đi theo xe sao?

Tên thông ngôn chỉ mấy tên lính Tây:

– Có mấy ổng đi thôi, còn qua ở lại.

Vừa lúc đó một viên đội từ trong văn phòng bước ra xe leo thẳng lên xe ngồi phía trước bên cạnh người tài xế, và chiếc xe rồ máy chuyển bánh.

Tên thông ngôn giơ tay vỗ nhẹ vào lưng Tư Cầu:

– Thôi đi mạnh giỏi nghe chú em, rồi về cho sớm!

Tư Cầu ngó ngoái lại và cúi đầu chào:

– Ông ở lợi mạnh giỏi... thiệt hổng biết chừng nào tui mới trả ơn ông được!

Tên thông ngôn nhún vai rồi đứng yên nhìn chiếc xe từ từ chạy ra cổng chánh của thành lính.

Tư Cầu bỗng nhiên cảm thấy lo lắng nên lại y như hồi mới lên xe dưới Cầu Kè. Mấy ngày rày, anh mong cho sớm đổi chỗ để xem số phận sẽ được định đoạt như thế nào, nhưng đến khi ngồi trên xe đi, anh ta lại đâm ra bồn chồn lo sợ...

Viên đội trên xe đưa Tư Cầu xuống hết hai sở rồi mà nơi nào cũng không chịu nhận anh ta hết. Chiếc xe cứ chạy lòng vòng trong thành phố và làm cho Tư Cầu sốt ruột thêm lên. Cuối cùng, chiếc xe trực chỉ về hướng Chợ–lớn và viên đội chở Tư Cầu gởi tuốt vô căng

Phú Lâm. Tư Cầu thấy có nơi chịu nhận mình nên cũng hơi yên tâm, chớ anh ta có ngờ đâu cái căng này là nơi giam chứa những kẻ thuộc hạng "ăn dầm nằm dề" không có tội gì cho nặng lắm nhưng cũng không biết đến bao giờ mới được thả ra.

... Lúc mới bước chân vào trại giam, Tư Cầu cũng vững bụng đôi chút vì thấy đông nghẹt người đồng cảnh ngộ. Anh ta liền được giới thiệu với anh đại diện cùng những nhân viên phụ trách về trật tự trại. Anh em trong trại thấy có người mới đến nên bu lại hỏi thăm hỏi nom anh ta tíu tít. Và các câu hỏi thăm cũng không ngoài vấn đề: tại sao bị bắt, bị bắt ở đâu, bị bắt lâu mau cùng gia đình vợ con như thế nào...

Một bác tuổi cũng "sồn sồn" nghe Tư Cầu nói là mình ở tỉnh Cần Thơ liền chen vô níu vai anh ta hỏi:

– Ủa, bộ chú em ở Cần Thơ hả?

– Dạ phải... chắc bác cũng ở miệt đó?

Bác kia vồn vã đáp:

– Ừ, qua cũng ở chung một "xứ" với chú em, qua ở Ngãi Tứ chắc chú em mầy biết chớ?

Tư Cầu mừng rỡ nói:

– Tui ở dưới Rạch Chiếc đó bác! Cha, không dè lên đây mà còn gặp bà con mình ở dưới. Mà sao bác lại... ở đây vậy?

Bác kia cười ngất rồi nói:

– Thì cũng giống na ná như chú em mầy vậy, nhưng qua đi một chuyến ghe heo bị tàu tuần Tây nó bắt thẩy luôn lên trên nầy ở riết cho tới bây giờ...

Thấy có người cùng xứ sở trong trại giam, Tư Cầu như thêm vững lòng. Anh

ta sốt sắng hỏi thêm:

– Vậy chớ ở nhà bác có ai hay biết gì không? À, bác thứ mấy để tui kêu cho tiện?

– Ờ, qua thứ tám. Ở... dưới nhà của qua hay lâu rồi, nhờ có người trên nầy được thả dìa, qua nhắn tin theo.

Tư Cầu mừng rỡ hỏi luôn:

– Bộ ở đây cũng thả dìa được nữa sao bác? Mà họ có thả... hoài hoài hông bác?

Bác Tám cười đáp:

– Thì có bắt thì phải có thả chớ chú em! Nhưng thả... lai rai vậy. À, chú em bị bắt lâu mau rồi?

Tư Cầu trả lời liền:

– Dạ, tui bị bắt có cả tuần lễ rồi bác Tám à.

Bác kia bắt cười xòa. Thấy vậy, Tư Cầu ngơ ngác nhìn bác rồi ấp úng hỏi lại:

– Còn bác, bác bị kẹt bao lâu rồi vậy?

– Ối, qua mới bị giam có gần một năm...

– Ý trời mới có gần một năm?

Bác Tám gật đầu:

– Ở đây, cái "cỡ " đó là thường... có người bị kẹt hồi Tây mới qua đây nữa.

Tư Cầu như mất hứng ngồi bí xị. Một hồi lâu anh ta móc gói thuốc ra mời bác Tám và mấy người ngồi chung quanh đó. Ai nấy đều sốt sắng đưa tay rút lấy điếu thuốc một cách rất trịnh trọng và đầy vẻ nâng niu.

Tư Cầu vừa phà ra một hơi thuốc vừa thở dài:

– Cái điệu này, phần tui chưa có ăn nhằm gì hết. Tui bị bắt cả tuần nay tưởng đã lâu dữ lắm ai dè so lại thì không bằng ngày lẻ của mấy bác.

Bác Tám vỗ vai an ủi anh ta:

– Ối, coi vậy mà mấy hồi chú em ơi! Cũng có khi mấy ổng thả bất tử lắm chớ đâu phải chỉ do ở lâu hay mới. Hơi sức nào chú em lo buồn, thây kệ bà nó mình cứ nhắm mắt đánh liều rồi muốn tới đâu thì tới...

Tư Cầu nhăn nhó hỏi thêm:

– Thì đã đành như vậy rồi, nhưng sao mấy bác... ở hoài trong nầy mà chịu nổi?

Bác Tám cười xòa:

– Chớ mình chịu hổng nổi thì ai vô đó mà "chịu" thế cho mình? Để qua nói đây rồi chú em mầy nghiệm coi có đúng

không: ở riết rồi cũng quen chú em à!

Tư Cầu cười gượng:

– Cha, chắc cái điệu nầy tui... quen hổng nổi đâu!

Vừa lúc ấy có tiếng kiểng đổ một hồi dài, những người ở trong trại vội vã đứng dậy đi ra ngoài cửa. Tư Cầu còn đang ngơ ngác chưa hiểu gì thì bác Tám đã níu tay anh ta lôi dậy:

– Thôi đi ăn cơm chú em! Chắc mấy hôm nay thèm gạo lắm phải không?

Tư Cầu thẫn thờ đáp:

– Cũng không thấy thèm gì lắm, nhưng nhai ba cái bánh mì nhà binh thét rồi trẹo hàm hết.

Bác Tám vui vẻ nói:

– Đó, ai mới vô thì cũng muốn... bỏ

ăn hết, nhưng ở quen quen đôi ba tháng, cha nào cha nấy cũng ních tới năm sáu tô cơm gạo đỏ, và buổi chiều còn vắt cơm vô trại để... dằn bụng ba hột nữa chớ!

Tư Cầu có vẻ không tin nhưng cũng đẩy đưa cho qua:

– Vậy hả!

Bác Tám vừa cặp tay anh ta đi ra ngoài ăn cơm, vừa tươi cười nói:

– Thôi gượng vui lên chớ chú em! Chú em còn trẻ quá mà! À, tự nãy giờ qua quên hỏi chú em tên gì, thứ mấy để kêu cho tiện chớ cứ gọi trống không hoài coi cũng... kỳ!

Tư Cầu ân cần đáp:

– Ối, tui cũng như con cháu của bác vậy! Tui tên Cầu thứ tư, bác kêu đại tên tui cho nó... dễ.

Bác Tám cặp chặt thêm tay anh ta:

– Vậy thì... chú Tư, xin mời chú em ra dùng cơm với qua... lấy thảo! Mau chú em, không thôi tụi nó "lùa" hết đa!

Cả hai ngó nhau cười xòa rồi rảo bước đi gấp lại chỗ dọn cơm.

*

Tư Cầu đã hơi quen với cuộc sống mới tại trại Phú Lâm. Mới ban đầu anh ta còn lóng ngóng từng ngày, từng tuần... riết rồi hết biết chờ đợi tới bao giờ nữa, nên cũng đâm lì ra bỏ lún việc mong đợi ấy.

Một buổi chiều, trong lúc mọi người trong căng đều vui vẻ: kẻ họp nhau đánh cờ, người tụ lại kể chuyện tiếu lâm hay chuyện ly kỳ gì khác, và ở cuối trại, một nhóm anh em đang thưởng thức mấy câu vọng cổ rất mùi của một anh bạn

tốt tiếng, có cả một cây kìm và ghi–ta phụ họa... trong lúc ấy Tư Cầu ngồi dựa lưng vào vách nhìn một đám mây trôi qua mấy lỗ mắt cáo của tấm lưới sắt bao quanh phía trên tường trại.

Bác Tám lẳng lặng đến ngồi một bên anh ta lúc nào mà anh ta cũng chẳng hay. Một hồi lâu sau, bác nhẹ nhàng đặt bàn tay lên vai anh ta.

Tư Cầu giựt mình quay đầu lại:

– A, bác! Vậy mà tui tưởng ai chớ! Sao bác hổng vui chơi môn gì với mấy anh em kia hết vậy bác?

Bác Tám nghển cổ lên:

– Coi, chú Tư mầy sao lẹ miệng quá vậy? Câu đó đáng lẽ để qua hỏi chú em mới phải, bây giờ chú em hỏi ngược lại qua!

Tư Cầu chỉ biết cười trừ...Thấy vậy, bác Tám ngồi xích lại móc thuốc ra mời nó, rồi chỉ đám anh em đang vui chơi trong trại:

– Đó chú em coi, phải ai cũng ngồi một đống như chú em hết thì cái trại nầy chẳng khác gì nhà mồ!

Tư Cầu trả lời cầm chừng:

– Thì cũng có người vầy người khác chớ bác!

– Qua thấy chú em ngồi riết ở trong trại buồn, nên qua tính rủ chú em ra làm cỏ–vê ở ngoài cho nó giãn gân, giãn cốt một chút, chớ cứ sống bó rọ hoài... phát thủng chết lần chết mòn đa chú Tư nó!

– Ở trong trại, tui cũng có làm... công tác vệ sinh chớ bác!

– Ối, như vậy mà ăn nhậu gì! Chú em

cứ ở trong rợp hoài da thịt bủng xì hết. Qua muốn kêu chú em theo qua đi "lao công" ở bên ngoài... có nắng có gió coi vậy mà cũng đỡ lắm chú em à! Hơn nữa, có đi ra ngoài mình nhìn thiên hạ đi qua đi lại... cũng đỡ khổ nhiều lắm!

– Thì ở đây, anh em mình trong trại đi qua đi lại chen chưn không lọt chớ bộ thiếu sao?

– Trời ơi, sao chú em mầy thiệt thà quá vậy! Qua nói thiên hạ là thiên hạ... ở ngoài đời chớ đâu phải thứ tù như tụi mình! Nhứt là giát sáng nhìn qua hàng rào dây kẽm, thấy các bà các cô đi chợ rần rần... coi cũng nôn quá chú em ơi! (rồi bác cười hấp tấp nói tiếp liền theo) Qua nói đây là nói cho... chú em, chớ phần qua thì già cả rồi, mấy thứ đó qua đâu có ham nữa!

Tư Cầu cũng cười đáp:

– À cái đó thì tui cũng... bái luôn.

Bác Tám nghiêm mặt lại nói tiếp:

– Thôi dẹp cái chuyện tầm xàm đó qua một bên đi! Bây giờ qua trở lại chuyện hồi nãy: vậy chú em có ưng theo qua ra ngoài làm cỏ–vê không? Nếu chú em chịu thì qua nói với anh đại diện sắp đặt để bắt đầu sớm ngày mơi này tụi mình đi làm luôn.

Tư Cầu gật đầu nhưng không có vẻ gì hăng hái cho lắm:

– Được rồi, bác nói giùm đi để mơi tui tháp tùng theo...

Nghe giọng nói của Tư Cầu xụi lơ như vậy, bác Tám khều nó bảo thêm:

– Ê tụi, chỗ làm đó ngon lắm nghen! Thiếu gì đứa ở trong trại muốn nhảy vô "sở" đó, nhưng nhờ qua có... "ngoại giao"

nhiều, nên tụi mình muốn đi làm chỗ ấy lúc nào cũng được hết!

Tư Cầu vội nắm lấy cánh tay của bác Tám:

– Thì tui biết vậy rồi mà! Tui cám ơn bác nhiều lắm... thiệt vô đây tui gặp được bác kể như nhờ phước đức ông bà gì để lợi nhiều lắm vậy.

– Ối, ơn với nghĩa gì đó chú Tư! Mình là người cùng xứ sở với nhau ai giúp nhau được cái gì thì cứ giúp. Qua thấy chú em hiền lành qua thương lắm, để chuyến nầy dìa dưới, thế nào qua cũng kiếm một chỗ làm ăn đàng hoàng và lịch sự người để qua làm mối cho chú em!

Tư Cầu xô nhẹ vai bác Tám ra:

– Cái đó thì tui xin... can bác! Thời buổi nầy, một thân một mình đây mà còn chẳng biết sống chết vào lúc nào; đèo

bồng thêm vợ con lùm đùm lề đề nữa chỉ thêm lo chớ sướng ích gì!

Sáng hôm sau, Tư Cầu theo bác Tám và một số anh em nữa xếp hàng ra khỏi trại để đi "lao công".

Tốp của hai người nầy được chỉ định vào làm cỏ và săn sóc mấy bồn bông ở khoảng đất chung quanh nhà viên Trung úy Pháp cai quản trại giam.

Vừa tới chỗ làm, bác Tám đã vội khoe với Tư Cầu:

– Ê chú Tư, "chỗ" của tụi mình coi bộ dễ thở đa chú. Nè, chú ngó ra ngoài đường coi: xe cộ thiên hạ dập dìu vui vẻ quá há! Mà chú đừng rề lại gần hàng rào dây kẽm đó nghen, ba thằng gạch mặt ở trên chòi canh nó thấy nó "ria" liền đa!

Tư Cầu trề môi nhún vai:

– Tưởng cái gì khác chớ cái đó... tui biệt có thèm!

Bác Tám gật gù:

– Nếu vậy thì chú em mầy bảnh!

Công việc của bác Tám và Tư Cầu có việc săn sóc và tưới nước mấy bồn bông. Riêng trong ngày đầu tiên, hai người lo cắt xén mấy hàng rau dừa kiểng "chạy chỉ" xung quanh mấy bồn bông. Họ tỉ mỉ cắt từng cái lá, từng cọng cây sao cho thật bằng đầu và thẳng đứng ở hai bên.

Tư Cầu cầm cây kéo nhấp nhấp liền tay, anh ta chăm chú tỉa từng cái lá một và có vẻ như mải mê với công việc. Bác Tám liếc mắt trông thấy như vậy cũng hả hê một phần nào. Đoạn bác tươi cười kêu Tư Cầu:

– Ê, chú Tư nó! tụi mình làm như vầy thiệt chẳng khác ba anh thợ hớt tóc tỉa

ngọn tóc... và còn kỹ hơn họ nữa là khác! Thiệt chỉ có mấy cha nội tù mới dư thì giờ mà làm chuyện lắc rắc kỹ lưỡng như vầy thôi!

Tư Cầu ngừng tay kéo, ngước lên vui vẻ đáp:

– Bác nói đúng đa! Tui dám chắc ở ngoài đời làm gì có thứ bồn bông liếp kiểng khéo léo như trong nầy phải hông bác? (rồi anh ta chép miệng than) Hồi còn ở dưới vườn, bắt tui phát mấy công đất tui cũng chịu, chớ ai thử thời bắt tui ngồi tỉa từng cái lá chút bíu như vầy, tụi... chạy tét luôn!

Bác Tám chận lời anh ta lại liền:

– Đọ, đi ba đồng bảy đổi gì rồi chú em cũng... chặt cua về dưới vườn hoài hè! Qua nói dẹp luôn cái chuyện đó qua một bên đi, càng nhắc tới càng rầu thúi ruột chớ ích gì!

Tư Cầu xẻn lẻn đáp:

– Thì tui vui miệng nói chơi vậy chớ bộ ai... Mà thôi trời nắng nóng dữ rồi đa! Tui thấy khát nước rồi bác!

Bác Tám phủi tay đứng dậy:

– Khát nước thì đi uống và nghỉ xả hơi một hồi.

Tư Cầu do dự hỏi:

– Nhưng chưa gì mình nghỉ ngơi, mấy ổng có la rầy hông bác?

Bác Tám lôi anh ta đi:

– Rầy khỉ khô họ! Ở đây tụi nó cũng dễ chịu ở cái chỗ đó: tụi nó không hối thúc gì hết miễn là mình chịu khó... ở tù một chút! Ờ, qua quên dặn chú Tư nó điều nầy nữa: ở đây, trừ ra công tác vệ sinh ở trại thì không kể, mọi công việc lao công hay cỏ–vê gì khác, mình cứ cà

rịch cà tang làm tới đâu hay tới đó... Ngày rộng tháng dài mà! Thủng thỉnh mà làm, chớ làm săng lên quá hết công việc... thất nghiệp đa chú!

Khi đi đến sân sau trước nhà bếp, Tư Cầu thấy trên mấy hàng dây kẽm phơi quần áo có mấy cái áo dài màu và quần áo đàn bà, anh ta lấy làm ngạc nhiên day qua hỏi nhỏ bác Tám:

– Nè bác Tám, sao có quần áo đàn bà phơi đầy ở đây hết vậy?

Nghe Tư Cầu hỏi về mấy cái áo dài và quần áo đàn bà phơi trên dây kẽm, bác Tám mỉm cười:

– Cha chú em tinh mắt quá há!

Tư Cầu hơi mắc cở nên tìm cách nói cho qua:

– Thì... thấy nó phất phơ trước mắt

nên hỏi vậy thôi... vì tui lấy làm lạ sao lại có những thứ đó ở đây...

Bác Tám hớp một ngụm trà Huế rồi đáp:

– Bởi vậy qua mới nói chú mầy tinh mắt! Quần áo ấy là của vợ ông quan hai cai quản căng của tụi mình đó chú Tư!

Tư Cầu nhìn lại phía sào phơi quần áo, rồi nhìn bác Tám:

– Ủa, quần áo của vợ ông hai? Bộ ổng hổng có vợ đầm hay sao hả bác?

Bác Tám cười xòa:

– Dữ hông, có bấy nhiêu đó mà tự nãy giờ qua coi bộ chú Tư nó thắc mắc ghê quá! Thì có gì lạ đâu, mấy ổng qua bên nầy coi vậy cũng buồn nên có vợ lền khên... Mấy cô chơi bời đó thiếu gì chú Tư!

Tư Cầu gật gù:

– Hèn chi tự nãy giờ tui cứ lấy làm lạ hoài tại sao nhà ông hai tây mà lại phơi áo dài đàn bà mình... Té ra là áo của vợ ổng. (rồi anh ta thắc mắc hỏi thêm bác Tám) Nè bác, nhưng sao mấy ổng là quan quyền bự như vậy mà lại chịu cặp với mấy cô chơi bời hả bác? Bộ mấy ổng hổng sợ tai tiếng gì sao?

Bác Tám vỗ vai anh ta, cười đáp:

– Chú Tư sao thiệt thà quá đỗi! Mấy ổng qua bên nầy đánh giặc, buồn buồn nên cặp mấy cổ chơi qua đường vậy chớ có gì đâu mà tai với tiếng!

Tư Cầu có vẻ mắc cở:

– Thôi mà bác, bác ngạo tui hoài.

– Giỡn khỉ gì, qua nói thiệt đa! Đâu chú em nhìn thẳng lại qua coi! À... à mắt

lớn mà ướt ướt, lông mi chớp lia, tóc mướt rượt... môi dầy dầy nhưng ở mép có ngấn... chua cay... người đa tình đa cảm, nhưng nhút nhát không quyết định và chắc phải bị đàn bà... đá đít đến năm bảy chục cái...

Tư Cầu cười rộ:

– Bác nói trật lất! Đàn bà nào đâu mà bác nói hàm hồ như vậy.

Bác Tám như không chú ý đến lời của Tư Cầu, nắm lấy bàn tay trái của anh ta lật ra chăm chú xem chỉ tay:

– Đúng rồi. Bàn tay chú em cũng rõ mồn một đây nè: số đào hoa... nhưng lằng nhằng quá đỗi. Đào hoa kiểu nầy thành ra... đào tẩu hết, nghĩa là rút cục rồi chú em chỉ còn có cái mình trơ...

Tư Cầu tuy bắt đầu chú ý đến những

lời của bác Tám nhưng còn làm bộ hỏi lơi:

– Bác học xem tay xem tướng hồi nào mà dám nói dựng đứng như vậy chớ?

– Thì học ở trong nầy chớ học hồi nào. Thôi mà chú Tư nó có muốn coi tới thì nói để qua xem kỹ chớ đừng làm bộ mại hơi hoài...

Tư Cầu chỉ biết cười trừ.

Vừa lúc đó có tiếng đàn bà léo nhéo ở trên nhà làm Tư Cầu đứng sững lắng tai nghe, rồi có tiếng mở cửa sổ trên lầu. Anh ta ngẩng đầu nhìn lên và chỉ thấy thoáng qua một cái lưng đàn bà còn để trần với chiếc áo nịt con màu đen.

Tư Cầu há hốc miệng rồi lẩm bẩm nói:

– Ủa... sao tui coi quen quá...

Bác Tám cũng quay đầu nhìn lại, nhưng rồi bác vội níu áo Tư Cầu giựt giựt:

– Thôi cha nội ơi! Cho qua can đi, chú em mà làng chàng ngó bậy ngó bạ thứ nầy, thằng quan hai nó thấy bất tử thì... mệt cầm canh đa chú em.

Tư Cầu mắt vẫn lấm lét nhìn lên lầu và lấp bấp trả lời:

– Đâu có bác...

Bác Tám kéo anh ta đi chỗ khác:

– Hổng có thì tốt! Chú em đừng tưởng mới đây nghe qua nói có số đào hoa rồi nhè vợ của nó mà "đá bóng" thì... tận số nghen chú em!

Tư Cầu chống chế:

– Bậy nà, tui đâu có dại đến mức đó bác! Nhưng tôi trông người đàn bà đó

quen quá. Hồi nãy nghe tiếng nói không thôi, tui cũng bắt giựt mình...

Bác Tám lắc đầu quầy quậy:

– Thôi, thôi đi cha nội! Đừng có nhìn quàng nhìn xiên mà mang khổ đa!

Tư Cầu nói giọng quả quyết:

– Thiệt mà bác! Tui nghe tiếng nói và thấy phía sau lưng của... bà quan hai sao giống một người đàn bà mà tui quen quá! (rồi nó thở dài nói tiếp) Nhưng người tui quen đó ở xa tít mù chớ đâu có mặt trên nầy được. Có lẽ người giống người...

– Có lẽ khỉ gì, chắc mẻm như vậy rồi!

Tư Cầu nín thinh một hồi rồi quay qua hỏi bác Tám:

– Nè bác, vậy chớ bác có gặp tận mặt bà hai lần nào chưa? Bả là người ở đâu

bác có biết... nghĩa là bác có nghe ai nói lợi hông.

Bác Tám nheo nheo mắt nhìn anh ta rồi chậm rãi hỏi lại:

– Ê chú Tư, sao chú hỏi tới hoài vậy chú? Chú muốn gặp mặt bả hả? Chú mần ở đây thế nào cũng có ngày giáp mặt mà! Còn cái việc... gốc gác của bả là người ở đâu thì qua cũng chưa rõ. Ối, mấy bà chơi bời đó trôi nổi bình bồng thì biết xứ sở làm khỉ gì.

Tư Cầu đưa đẩy cho xuôi theo:

– Ờ, bác nói nghe cũng có lý... (nhưng rồi anh ta lại tò mò hỏi thêm) Mà bác thấy bà hai có con cái gì không?

Bác Tám cười đáp:

– Ta đã nói gái chơi bời mà con cái gì! Bộ chú Tư hổng rành cái chuyện đó sao?

– Vậy hả, tui nào có biết...

Bác Tám sốt sắng nói thêm:

– Tui nói là nói vậy chớ bà hai đây cũng điệu lắm chớ hổng phải giống như thứ hư thân mất nết khác đâu. Qua coi bộ bả cũng biết tội nghiệp cho những kẻ tù tội như tụi mình. Chú em hổng biết chớ thiếu gì người đàn bà lấy Tây rồi đụng ai cũng "sạt–cà–rây–cu–xoon" tưới hột sen còn quá mẹ mấy ông Tây chánh hiệu "con nai nằm" nữa!

Tự nhiên Tư Cầu cảm thấy hớn hở:

– Nói vậy bả cũng khá hén bác!

– Ừ, anh em lên mần ở đây thường được bà cho thuốc hút hay bánh mì nhà binh ăn hoài. Bả được nhứt ở chỗ đó!

Bác Tám nói xong như khoái chí điều gì nên cười xòa.

Đoạn hai người lững thững bước đi ra ngoài sân chỗ mấy bồn bông để tiếp tục làm công việc bỏ dở ban nãy. Khi hai người ló mặt ra ở gốc sân, thì Tư Cầu đã chỉ kịp thấy vợ viên quan hai quần áo đàng hoàng leo lên ngồi phía trước chiếc xe díp bên cạnh tên tài xế nhà binh da đen, và chiếc xe rồ máy chạy vọt thẳng ra phía cổng ngoài.

Tư Cầu đứng ngẩn người nhìn trân trối theo chiếc xe hơi đã khuất trong nháy mắt...

Bác Tám nắm vai anh ta lắc mạnh mấy cái:

– Ê chú Tư... bớ ba hồn bảy vía chú Tư dìa ăn cơm ăn cá!

Tư Cầu giựt mình quay lại và khi nghe câu "gọi hồn" bỡn cợt của bác Tám anh ta bắt tức cười theo bác:

– Bác cứ ngạo tui hoài.

Bác Tám làm ra vẻ nhăn nhó kêu than:

– Cha, qua coi bộ chú em mầy "lậm" quá rồi! Mới có ở tù chưa nóng chỗ nằm mà qua coi bộ chú em mầy... thấy đàn bà là chịu hết nổi! Cái điệu nầy rủi kẹt chừng một vài năm nữa, "nó" lên tới óc thì chú em mầy nguy!

Tư Cầu xô nhẹ bác ra:

– Bác cứ nói giỡn hoài!

*

Đến buổi chiều, Tư Cầu nóng ruột cho mau đến giờ đi làm vì suốt buổi sáng anh ta thắc mắc rất nhiều về bà vợ của ông quan hai.

Anh ta sốt sắng chực sẵn ở chỗ tập họp điểm danh trước khi sắp hàng đi làm bên ngoài. Thấy bộ tịch anh ta như vậy, bác Tám mỉm cười... hoài nghi nhìn anh ta và bảo:

– Mới đi làm có một buổi mà qua coi bộ chú em "bắt xăng" dữ rồi đa!

Tư Cầu ngó lảng ra chỗ khác:

– Thì... sẵn dịp tui ngồi chơi ngoài nầy cho mát để đợi giờ đi làm luôn, chớ có cái gì đâu bác...

Kiểng đổ giờ đi làm chiều...

Tư Cầu và bác Tám lại được đưa đến chỗ cũ, và trong suốt buổi chiều hai người lo xách nước để tưới mấy dãy bồn bông.

Tư Cầu hơi nóng lòng vì trong nhà viên quan hai lặng trang. Mấy lần anh ta

tính kêu bác Tám để hỏi dò và nói chuyện chơi cho đỡ buồn, nhưng anh ta nín luôn vì sợ bác sẽ tìm cách nói soi mói lại.

... Tư Cầu và bác Tám đang đứng chờ cho nước ở vòi chảy đầy thùng để rồi hè nhau xách ra đằng trước tưới bông, thì nghe có tiếng cười giòn tan của bà quan hai ở trên lầu. Tiếp theo đó có tiếng mở cửa sổ rột rẹt...

Tư Cầu vội ngẩng đầu nhìn lên, lòng hồi hộp vô cùng.

Hai cánh cửa sổ mở toang ra đập mạnh vào vách tường.

Bà hai, hai tay vịn cao vào hai bên thành cửa, đứng ưỡn người ngửa mặt lên trời như để đón hứng ngọn gió mát lồng lộng thổi vào...

Ở dưới nầy, Tư Cầu sửng sốt nhìn lên. Anh ta lắc đầu liền hai ba cái như để

nom cho rõ, chớp mắt lia một hồi như để tin chắc rằng nhãn quan không bị hoa mờ... Rồi anh ta há hốc miệng ra, muốn kêu một tiếng mà như bị đớ lưỡi. Bác Tám đứng bên cạnh anh ta cũng đâm ra luýnh quýnh lây.

Chiếc thùng thiếc đầy tràn nước mà hai người không ai hay biết và bỗng tuột khỏi bàn tay của Tư Cầu... bác Tám hốt hoảng gượng xách một bên quai thùng lên nhưng không kịp vì đã quá trễ... Đít của chiếc thùng nặng đầy nước rớt nện mạnh vào mặt đất tráng xi măng nghe vang ầm.

Bà hai giựt mình nghiêng vội người ra ngoài khung cửa sổ nhìn xuống, rồi bà buông hai tay để chống lên thành cửa cúi gập tuốt ra ngoài để nhìn cho rõ hơn. Thấy người đứng ở dưới ngó sững lên, bà hai nhìn kỹ, lẩm bẩm: "Ai mà mình trông

ngờ ngợ như là anh Tư vậy cà... Ủa, đúng thằng chả rồi!". Và bà mừng quýnh phát kêu lớn lên:

– Anh Tư!

Nhưng thấy người ở dưới đứng chết trân, bà lại ngập ngừng hỏi thêm:

– Ai đứng ở dưới có phải anh Tư không?

Tư Cầu mới tỉnh hồn, nhón chân lên, nhón chân xuống như muốn gần thêm người ở trên lầu và lấp bấp đáp:

– Phải.... phải tui đây!… Tư Cầu đây mà!... Em Ba trên Nam Vang đó phải hông em Ba!

Bà hai cũng vội vã vừa gật đầu vừa gọi vọng xuống:

– Anh Tư! Em đây mà!

Rồi bà hai thụt tuốt vô trong. Tư Cầu nghe tiếng guốc vang rầm rầm trên mấy bực thang lầu và tiếng trống ngực của mình cũng đập to gần bằng như thế ấy.

Bác Tám níu tay anh ta lắc hỏi:

– Ủa bộ quen thiệt hả chú Tư?

Tư Cầu vừa thở vừa đáp:

– Tui nói có sai đâu: đúng là con Ba Xá–Lị trên Nam Vang chớ ai!

– Mà sao chú quen với bả hay quá vậy?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì con Ba (vì bà quan hai chính là con Ba trên chợ Nam Vang chớ không ai xa lạ) đã chạy a ra cười nói rối rít:

– Trời đất quỷ thần ơi... anh Tư! Vậy mà em nhìn hoài mà thiếu điều không nhận ra anh? Sao anh hổng kêu em hả?

– Trời ơi... em Ba! Mấy lần anh thấy em thấp thoáng anh nghi trong bụng quá... Anh nói với bác Tám đây hoài.

Con Ba mới để ý quay qua phía bác Tám.

Bác vội lấy hai tay lột nón lá xuống cắp nơi trước bụng:

– Dạ chào bà hai!

Rồi bác lấy cùi chỏ thúc vô hông Tư Cầu kê đầu gần anh ta nhắc bảo rất nhỏ và rất mau:

– Bà hai chớ "em em" gì!

Tư Cầu có vẻ bực mình nhưng cũng gượng dẹp sự sôi nổi qua một bên, sửa bộ đứng lại ngay thẳng và đưa mắt liếc nhìn xung quanh.

Con Ba thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

– Gì vậy anh Tư?

Tư Cầu ấp úng đáp:

– Dạ... hổng có chi...

Con Ba cau mày:

– Sao khi không anh có vẻ sượng ngang vậy anh Tư? Lâu ngày gặp anh bất tử như vầy mừng muốn chết mà em coi bộ anh ké né cái gì vậy hả?

Bác Tám lại lấy ngón chân cái khều khều vào chân anh ta, mắt bác nháy nháy như muốn nhắc chừng cho Tư Cầu nhớ lời căn dặn của bác.

Tư Cầu trả lời lúng túng trong miệng:

– Dạ... bà hai...

Con Ba gắt gỏng:

– Xời ơi... em với anh mà anh cũng

dạ với thưa vậy sao?

– Dạ... bị...

– Bị cái gì hả?

Tư Cầu nhăn nhó lấy tay chỉ chỉ lên phía nhà lầu.

Con Ba như hiểu ra, xì một tiếng rồi hỏi:

– Bị em là vợ của thằng quan hai hả?

Tư Cầu gật đầu liền.

Bác Tám tằng hắng rồi nói chen vô:

– Dạ thưa bà Hai, chú Tư đây nói như vậy cũng phải. Dạ đối với bà Hai thì không sao, chớ đối với anh em tụi tui thì... phải giữ phép, rủi ro có chuyện gì thì khổ lắm, nhứt là ông quan hai đây... rủi ai thọc mạch bậy bạ điều gì... ổng dám xách cổ tụi tui ra bắn nát óc lắm chớ

hổng phải chuyện giỡn. Tui ở đây lâu, tui biết: lúc trước có mấy cha nội dưới trại đi làm cỏ–vê bên "căng ma dề" rồi chàng ràng với vợ ba ông nội tây sao đó mà bị mấy ổng nện cho thiếu điều ói máu. Dạ tui tình thiệt nói ngay xin bà Hai thương giùm...

Con Ba mím môi có vẻ suy nghĩ rồi thẫn thờ nói:

– Bác nói như vậy cũng phải... À, bác thứ mấy vậy bác?

Bác Tám lẹ miệng đáp:

– Dạ thứ tám... Dạ tui với chú Tư đây ở chung một trại.

Tự nãy giờ Tư Cầu đứng lặïng thinh mắt không rời ngắm nhìn con Ba từ đầu đến chân: cũng vẻ mặt sắc sảo ấy, cũng vóc mình thon thon ấy... có khác chăng chỉ có mái tóc nay đã uốn quăn.

– Anh Tư, anh làm cái gì mà đứng như trời trồng đi vậy hả?

Tiếng con Ba hỏi bất thần làm Tư Cầu giật mình anh ta luống cuống đáp:

– Dạ...

Con Ba cau mặt chận ngang:

– Dạ cái gì mà dạ hoài hủy vậy! Em cấm tiệt anh không được thưa gởi như vậy nữa nghen!

Tư Cầu nhăn nhó nhìn sang bác Tám như để phân trần rồi quay qua nói:

– Thì... em, cũng nghĩ giùm tới hoàn cảnh của... anh hiện giờ. Em hổng nghe bác Tám đây nói hồi nãy đó sao?

Con Ba thở dài:

– Ờ cũng kẹt quá há! Thằng hai nầy nó cũng ghen thấu trời, nhưng em đâu

có chịu non tay ấn đối với nó. (rồi con Ba hăng hái nói tiếp) Nó mê em thấy mồ, anh đừng có lo?

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Cha, mấy thuở mới gặp lại nhau mà em khoe cái chuyện "mê" đó nghe sao... ớn quá!

Con Ba mỉm cười tát nhẹ vào má anh ta:

– Anh sao... còn anh, mấy năm mới gặp mặt anh mà anh vẫn kỳ cục như thường! Anh khó tánh quá mẹ người ta!

... Bác Tám đứng bên nầy như canh chừng từ đời nào, vội tằng hắng một tiếng lớn rồi nói chen vô:

– Thôi chú Tư ơi, tụi mình lo đi tưới kiểng xăng xăng lên kẻo trễ. (rồi bác day qua nói với con Ba) Thưa bà hai, xin phép bà để hai anh em tụi tui đi mần công

việc... chứ để đến chiều nay ông xếp Tây ổng đi rảo, thấy chưa tưới giáp hết ba cái bông kiểng... thì đố khỏi bị ổng mần thịt, và hổng chừng còn xuống dưới trại cấm luôn không cho tụi tui lên đây nữa.

Tư Cầu nghe bác nói như vậy cũng hoảng kinh:

– Ừ phải đa bác!

Rồi anh ta quay sang nhìn con Ba gượng cười, nhún vai như có vẻ cam đành với số phận.

Con Ba thở dài sườn sượt nhưng cũng ráng nói đẩy đưa với bác Tám:

– Ờ... cũng phải... nhưng sợ khỉ gì! Có tôi đây làm chi! Tôi có thiếu gì cách để nói cho hai anh em bác hay lãnh cho hai người lên làm mỗi ngày luôn ở trên này chớ không phải đổi thay đi đâu nữa hết.

Bác Tám tỏ vẻ vồn vã đáp:

– Dà bà hai nói vô một tiếng thì... dễ ợt rồi, nhưng mới ban đầu, theo tôi nghĩ thì cũng nên... để thủng thỉnh rồi liệu bề mà tính cho nó hổng có cái gì trục trặc hết. Dạ anh em bị kẹt trong này ai ai được gặp bà hai cũng đều... dễ thở hết!

Con Ba có vẻ vừa ý lắm, nhưng tìm cách nói cho giả lả:

– Ối, anh em bị nạn như vầy tôi tìm cách giúp được chút nào hay chút nấy... Cũng người mình với nhau chớ ai vô đó...

– Dạ phải...

Rồi bác lại hối Tư Cầu:

– Chú Tư, tụi mình hè nhau xách nước một hơi để tưới kiểng cho rồi đi chú!

Tư Cầu "ừa" một tiếng không mấy hăng hái rồi miễn cưỡng với tay xách thùng nước lên.

Con Ba lại bước theo:

– À mà quên nữa anh Tư! Em quên hỏi: vì sao anh bị bắt lên tới trên nầy lận? Tự nãy giờ mắc lo nói dông nói dài nên lú ruột lú gan đi mất!

Tư Cầu đặt thùng nước, cười lạt hỏi lại:

– Ờ quên nữa, còn em, vì sao em trôi giạt tới đây?

– Vậy mà cũng hỏi: vì em là vợ của thằng chúa ngục nầy nè!

– Thì cũng như anh: vì anh là thằng tù của ông chúa ngục đó!

– Hứ lãng òm! Đến non nước nầy mà anh còn nói giỡn chớ! À mà quên nữa:

từ hồi anh về xứ tới bây giờ, anh đã có vợ con gia đình gì chưa anh?

Tư Cầu xụ mặt lấy ngón chân cái ấn ấn chỗ cát đất bị nước trong thùng chảy rỉ ra làm cho ướt mềm:

– Chuyện của anh thì còn dài lắm để bữa nào khác anh sẽ kể hết đầu đuôi ngọn ngành cho em nghe. Còn em, từ ngày anh dìa xứ, em làm gì nữa... à, còn thằng Năm ra sao em? Cô Năm bán quán chỗ anh ở đậu có nhắc nhở gì anh không?

Con Ba thở dài đáp:

– Chuyện của em cũng còn dài... mình còn gặp nhau nữa mà lo gì!

Tư Cầu lại xách thùng nước lên:

– Ờ phải... Thôi anh đi làm công chuyện nghen!

Nói xong anh ta rảo bước đi về phía trước sân. Con Ba đứng tần ngần nhìn theo, rồi như tự khám phá ra một niềm vui gì mới mẻ, nó hí hửng quay trở đi vô dãy nhà bồi bếp. Đi ngang qua bụi trúc đào, nó nhảy trửng lên lẩy ngang một chùm hoa màu hường tươi, rồi tiện tay ngắt tung hết ra ném túa lên trên sân cỏ.

*

Tư Cầu ngồi dựa lưng vào vách trại, thấy bác Tám đang đứng chắp tay sau lưng cúi xuống xem anh em khác đánh cờ, nó vội kêu lên:

– Bác Tám lại đây chơi bác!

Tiếng của Tư Cầu quá to làm mọi người quay đầu nhìn lại, và sau khi nhận thấy không có gì khác lạ một anh đã lên giọng mỉa mai:

– Cha, bữa nay cóc mới mở miệng đó anh em ơi!

Một anh khác chêm vô:

– Vậy mà tao tưởng... còi a–lẹt chớ!

Tư Cầu nghe "dư luận" như vậy mới biết mình hơi "lố" nên xẻn lẻn cúi gầm mặt xuống. Bác Tám bước đến thổi cho sạch bụi cát rồi ngồi sát một bên anh ta cười tủm tỉm hỏi:

– Cha, bữa nay qua coi bộ chú em... hứng chí quá vậy!

Tư Cầu không biết trả lời sao nên móc ra một gói "ách chuồn" mời bác:

– Hút bậy một điếu chơi bác.

Bác Tám mân mê điếu thuốc trong tay rồi ngước mắt lên hỏi:

– Của bả hả?

Tư Cầu gật đầu:

– Hồi ở Nam Vang tui đã nói không ưa thứ thuốc thơm này mà... bả cứ không nghe.

– Cha bả cưng chú quá há!

Tư Cầu có vẻ mắc cở nhưng rồi nói thêm bằng một giọng thật tha thiết:

– Thì bác nghĩ coi tình xưa nghĩa cũ...

Đoạn anh ta thuật lại cho bác Tám nghe cuộc tình duyên tuy ngắn ngủi nhưng không kém đậm đà giữa anh và con Ba hồi ở trên Nam Vang.

Nghe xong, bác Tám gật gù nói:

– Hèn chi qua đã nói với chú em: bà hai nầy là người... dễ chịu lắm! (rồi như nhớ trực lại điều gì, bác vỗ mạnh vào vai Tư Cầu) Đọ, chú em coi qua có tài không?

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi liền:

– Tài gì bác?

– Thì tài coi tướng coi tay cho chú em, bộ chú em quên rồi sao? Về cái chuyện số đào hoa đó mà! Phải chú em nhớ rõ ngày giờ sanh, qua còn coi luôn tử vi cho chú em nữa! Số chú em thế nào cũng có "Đào Hồng" chiếu mạng!

Tư Cầu xô nhẹ vai bác Tám:

– Thôi đi bác! "Chiếu" hay không thì tui hổng biết, chớ mới có đúng phải hai, ba bà mà thiếu điều... ngất ngư đây nè!

Bác Tám nghiêm mặt ngó thẳng vào mắt anh ta:

– Nói chơi cho vui miệng vậy thôi, chớ qua khuyên chú em nên cẩn thận một chút. Chú em đừng tưởng mình ở trong này cũng như hồi còn ở ngoài đời

thì nguy lắm đa! Qua coi bộ chú em hí hửng như bắt được vàng... sao qua ngại quá!

Tư Cầu phân trần:

– Coi tui làm gì bậy đâu? Thì có bác đứng một bên từ đầu mùa chí cuối...

– Phải rồi, nhưng qua nói đây là nói phòng xa. Chú em cũng nên dặn kỹ, hay là năn nỉ nữa cũng được, để bà hai giữ phần bả, chớ qua coi cái điệu của bả nhỏng nha nhỏng nhảnh như vậy cũng có ngày... hại chú em đa!

Tư Cầu định cãi lại, nhưng bác Tám đã nói hớt:

– Qua tình thiệt nói ngay, chú em có phiền qua cũng chịu, nhưng sau này chú em nghĩ lại rồi mới biết thằng già nầy lơ mơ vậy mà nói trúng!

– Thì tui có nói gì đâu!

Bác Tám nhích lại gần Tư Cầu thêm một chút nữa:

– Nếu chú em chịu nghe qua thì tốt! Ở ngoài đời có bề gì cũng không sao, bất quá chú em làng chàng với các bà đôi chút có thằng nào nó ghen, nó cho chú em ăn dao phay mang thẹo là cùng, chớ cái chuyện nầy... ăn đạn cả chục viên đa chú em!

Tư Cầu vuốt mớ tóc buông xõa trước trán lên, rồi ấp úng nói:

– Bác Tám, dầu sao đi nữa tui cũng không để có chuyện gì... rắc rối xảy ra đâu. Chắc bác dư rõ: tui là một thằng... quen nhịn nhục, có bề gì thì tui... chạy mặt trước, như vậy thì đâu có chuyện "ăn dao phay" như bác nói đó!

Bác Tám cười khan:

– Ờ... qua thấy màng màng rồi đó nghen! Qua lạ gì chuyện đời: cây đa cũ bến đò xưa gặp lại nhau nè, ở tù lâu không gần được vợ con nè, bà hai ăn bánh mì đồ tây hoài ngán thấy mồ nè... bây giờ có món... canh chua cá kho kề tới miệng thì... trời cản bả cũng hổng buông tha! Qua nói bấy nhiêu đó, chú em mầy là người... sáng dạ chắc cũng hiểu nhiều mà!

Tư Cầu nghe bác Tám nói như thế cũng bắt cười xòa theo:

– Hiểu rồi, hiểu rồi... ông "tổ sư bồ đề" ơi! Thiệt bác nói như bác... đi guốc trong bụng người ta vậy.

Tư Cầu xô mạnh vai bác, rồi móc gói "ách chuồn" ra mời:

– Hút bậy một điếu nữa cho vui bác!

Bác Tám cầm điếu thuốc trong tay,

ngó sững một hồi lâu như có vẻ tư lự lắm, đoạn bác mỉm cười nói với Tư Cầu:

– Hút điếu thuốc nầy đây rồi phải ngậm câm để... đưa lưng chịu chung với chú em đây!

Tư Cầu vui vẻ kêu lên:

– Trời ơi, chuyện gì sẽ xảy ra thì chưa biết, chớ chưa gì tui đã nhức xương vì những lời cằn nhằn cửi nhửi của bác rồi!

Bác Tám vừa phà khói thuốc thơm phức, vừa nheo mắt đáp:

– Thà là nhức xương trước mà còn đỡ hơn là để cho thằng quan hai nó nện cho... mềm xương sau nầy.

… Từ đây, dù sao cuộc đời trong căng của Tư Cầu cũng đỡ tẻ ngắt, nếu không muốn cho rằng đã khá... sôi nổi, nhứt là trong những lúc đi làm "lao công" ở nhà

viên quan hai cai quản trại giam.

Mấy ngày kế tiếp đó, Tư Cầu phải ké né hoài mỗi lần con Ba đeo theo anh ta để nói chuyện. Tuy nơm nớp lo sợ có chuyện không hay xảy ra nhưng Tư Cầu vẫn thấy thích thú trong những lần gặp mặt ấy.

Và kẻ khổ tâm nhứt vẫn là bác Tám. Bác kèm theo sát một bên Tư Cầu, nhưng mỗi lần con Ba đến gợi chuyện với Tư Cầu, bác lại phải buông lơi ra một chút vì không đành tâm xử "gắt" đối với đôi nhơn tình cũ ấy, với lại bác cũng tự thấy chỗ "bất tiện" khi phải theo tò tò hai người, tuy đang trao đổi những câu hỏi han thăm nom thông thường nhưng bên trong nặng chứa nghĩa tâm...

Con Ba đã cho Tư Cầu biết sơ qua trường hợp nào đó đã "đụng" viên quan hai: hai người đã quen nhau trong lúc

con Ba làm công tại một quán rượu nọ và một phần chán ngán cuộc đời ba chìm bảy nổi, một phần nhận thấy viên quan hai cũng... dễ chịu, nên nó theo luôn ông ta cho đến ngày nay. Và kể ra thì cuộc sống của nó hiện giờ cũng tạm yên và đỡ vất vả hơn trước nhiều nếu không muốn nói là khá sung sướng, khá đầy đủ.

Nghe con Ba kể lại một quãng đời của nó như vậy Tư Cầu không khỏi ái ngại:

– Nhưng em liệu ở với ông Tây nầy có bền không?

Con Ba cười ngặt ngoẹo làm Tư Cầu hoảng kinh phải chận nó lại:

– Có cái gì đâu mà em phát cười như... lên đồng vậy? Em phải nhớ giữ kỹ một chút, chớ hông thôi anh... chạy luôn đa!

Con Ba mới gượng đứng đàng hoàng lại và đáp:

– Thì ai biểu anh hỏi em một câu dễ tức cười quá mà ai nhịn được! Đối với em, những cuộc gặp gỡ, ly tan em coi thường quá... Với lại thời buổi lung tung beng này mà anh hỏi "cái nầy có bền hông, cái kia có chắc hông" thì... mụ nội ai cũng hổng biết đường đâu mà trả lời! Bị anh lo bao đồng như vậy mà anh chết lên chết xuống hoài. Còn em, em sống tới đâu thì hay tới đó, được cái gì thì hay cái đó.

Tư Cầu chắc lưỡi than:

– Nói như em vậy là... hết chuyện rồi!

Con Ba mỉm cười nói tiếp:

– Còn hoài hoài chớ đâu hết! Nhưng có một điều là em chỉ biết có hiện tại, chớ còn cái việc quá khứ tương lai thì... dẹp nó qua một bên hết. Ai hơi sức đâu mà để cho nó lằng nhằng!

Tư Cầu thở dài:

– Thiệt mấy năm trời gặp lại nhau mà anh coi bộ em hổng thay đổi chút nào hết... em cũng cứ theo cái điệu sống... bạt mạng cô hồn hoài!

Con Ba hăng hái nói liền:

– Đó, đối với em thì có cái đó bền đa! Với thêm cái tình nghĩa của những người mà em quý mến như anh là một, cái tình nghĩa đó... em dám nói là bền, còn cái chuyện gặp gỡ nhau, bây giờ đây, cũng như hồi mình ở trên Nam Vang em đâu có cho là bền được đâu!

Tư Cầu có vẻ vẫn chưa được yên tâm:

– Thôi đã đành vậy rồi... nhưng em một ngày một lớn tuổi em cũng phải kiếm nơi nương tựa nào cho nó... chắc chắn một chút chớ mai mốt gì đây... rủi ông Tây ổng xuống tàu dìa bển rồi sao?

Con Ba cười xòa:

– Chuyện đó là chuyện của em mà sao anh thắc mắc làm chi cho mệt hổng biết! Ối, cái điệu lộn xộn này thì còn lâu thằng chả mới về Tây... mà có đi em cũng đeo dính cứng nó cho anh coi!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

– Cái đó thì... anh coi hết vô đa em!

... Mười lần như một, bác Tám ở ngoài kiếm cớ chen vô chận câu chuyện của hai người lại, không để cho họ kéo dài đến cái mức mà bác cho là có thể đi đến chỗ... nguy hiểm được. Tư Cầu và cả con Ba nữa, hai người dư biết bác Tám muốn phá đám nhưng đều vui vẻ chia tay và thầm mang ơn con người trọng tuổi ấy.

... Qua mấy lần gặp gỡ sau, Tư Cầu hỏi thăm con Ba thêm về thằng Năm cùng Sáu Cẩu, về cô Năm bán quán và

được biết rằng ai ai ở trển cũng nhắc nhở đến anh ta rất nhiều, nhứt là thằng Năm.

Cố nhiên là con Ba cũng không quên hỏi kỹ Tư Cầu về đường vợ con sau ngày rời bỏ Nam Vang. Ban đầu Tư Cầu còn tìm cách nói lảng ra chớ không muốn đá động gì nhiều đến vấn đề đó hết, nhưng con Ba vẫn đeo hỏi riết, hoặc tìm cách gài bẫy để cho anh ta nói ra: thành thử rốt cuộc rồi con Ba cũng biết rõ hết, cả đến chuyện con Phấn về dưới quê Tư Cầu nữa.

Nghe xong con Ba chép miệng thở dài:

– Như vậy em coi bộ anh không được... hên chút bẻo nào hết về đường vợ con. Em coi bộ anh... rớ tới đâu thì hư tới đó... trừ có một mình em là êm thôi!

Tư Cầu cười đáp:

– À cái đó cũng chưa chắc! Sao anh nghi chuyến này hổng êm quá!

Vừa lúc đó bác Tám hớt hơ hớt hải chạy vào và nghe lỏm được câu bỡn cợt của Tư Cầu với con Ba nên bác nói luôn theo:

– Nghi khỉ gì nữa! Ông hai ổng dìa tới kìa chú Tư, chú mà hổng rút dù lập tức thì "hổng êm" thiệt chớ không phải nghi ngờ gì nữa hết.

Con Ba nghe bác nói như thế, cau mặt chống nạnh, rồi làm ra vẻ cằn nhằn:

– Coi, sao bác làm cái gì mà nói giựt ngược như vậy? Bộ tôi không có quyền đứng đây nhờ anh Tư hay bất kỳ anh em nào khác làm công việc kia việc nọ hay sao? Ông hai ổng về thì thây kệ ổng chớ!

Bác Tám vặn vẹo mấy đầu ngón tay vào nhau nửa như muốn để tạ lỗi, nửa

như để làm câu trả lời cho xuôi:

– Dạ thưa bà hai... dạ, tui đâu dám nói cái gì khác đâu... dạ tại... bị tui có đôi chút nóng lòng sốt ruột lo lắng cho chú Tư đây. Dạ tui nói như vậy chắc bà hai cũng niệm tình cho...

Thấy bộ điệu của bác Tám, con Ba cũng động lòng. Cô ta mỉm cười rồi nhỏ nhẹ nói với bác như để an ủi.

– Tưởng cái gì chớ cái đó thì bác khỏi nói tôi cũng dư biết. Bác đừng có sợ gì hết, tôi lớn tuổi rồi chớ bộ còn con nít nhẹ dạ hay sao! Nhưng bác lo như vậy cũng có... chỗ phải...

Bác Tám kéo Tư Cầu đi vừa gật đầu lia lịa:

– Dà... dà phải!

... Vừa lúc đó viên quan hai ló đầu ra khỏi cửa sổ trên lầu và cất tiếng gọi bà hai một cách rất tình tứ. Con Ba đưa tay vẫy trả lời rồi vội chạy tuốt lên.

Tư Cầu tay cắt tỉa mấy cái lá ngải khô úa mà mắt thì vẫn lấm la lấm lét nhìn ngoái ra sau lưng. Anh ta có vẻ bực dọc quay qua hỏi bác Tám:

– Thằng quan hai nó kêu con Ba cái điệu gì mà tui nghe như cu gù vậy bác Tám?

Bác Tám cười xòa đáp:

– Ý trời mẹt ơi, có vậy mà chú Tư hổng biết sao? Đó là cách người Lang–sa họ kêu theo điệu mùi mẫn "sê ri, cù cú cu...", thì cũng như cái kiểu mà mình kêu "nựng" má bầy trẻ ở nhà vậy mà!

Tư Cầu xẻn lẻn hỏi lảng:

– Vậy hả! Nhưng sao bác biết rành quá vậy?

– Thì qua... cũng nghe anh em "có ăn học" trong trại họ nói lại. Thôi lo làm xăng tới đi cha nội!

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng cầm cái kéo to, thứ dùng để cắt hàng rào cây nhấp mạnh mấy cái lá ngải bất kể lá héo, lá tươi như để cho... hả giận.

... Trên lầu cao lại vang vọng xuống tiếng con Ba cười sằng sặc làm cho Tư Cầu phải quay đầu nhìn lên chỗ cửa sổ. Anh ta thấy viên quan hai đang quàng tay ôm ghịt lấy cổ con Ba và hôn lấy hôn để trên khắp đầu cổ...

Bác Tám đang ngồi dưới cỏ xới đất vội đưa tay níu vạt áo của Tư Cầu kéo ghịt ghịt:

– Thôi cho qua can cha nội ơi! Cha cứ đứng xổng lưng ngó lom lom nó như vậy, nó xuống nó nện cho đã đời mà còn không cho khóc bằng tiếng ta nữa đa!

Tư Cầu gỡ tay bác ra, cự nự lại:

– Bác để thây kệ mẹ tui!

Bác Tám thở dài sườn sượt rồi nói như than thở một mình:

– Tui biết trước mà! Thiệt khổ cho thân tui...

Vừa lúc đó có tiếng con Ba cười vang lên nữa, rồi những tiếng cười như bị đứt đoạn, rồi nghe như con Ba la cái gì ú ớ trong miệng...

Tư Cầu gọi giựt ngược bác Tám:

– Nè bác Tám, bác coi tụi nó làm cái gì kỳ vậy?

Bác Tám miễn cưỡng ngước mắt nhìn lên, rồi bác lắc đầu níu áo Tư Cầu kéo xuống thêm một lần nữa:

– Ối có... chút xíu vậy mà chú em làm ầm ầm lên. Thì vợ chồng... tây u người ta mùi mẫn như vậy. Bộ chú em hổng coi hát bóng lần nào ráo trọi hay sao?

Nghe bác Tám hỏi, Tư Cầu mới nhớ trực lại hồi ở Nam Vang đã có nhiều lần mình đi xem chiếu bóng cùng con Ba:

– Ờ, có chớ sao không... nhưng ở trong tuồng người ta mới giả bộ mần như vậy chớ thiệt sao?

Bác Tám không nín được cười:

– Trời ơi, sao chú mầy... thiệt thà quá cỡ! Thì ở ngoài đời nó có thiệt như vậy nên trong tuồng họ mới bắt chước được chớ!

Tư Cầu vẫn còn hục hặc:

– Nhưng người ta là tây u rặc ròng, còn đằng này con Ba nó có phải là đầm đâu mà nó cũng xà nẹo với nhau, tôi coi xốn con mắt quá bác!

Bác Tám lắc đầu:

– Cha, sao bữa nay chú Tư nó khó tánh quá! Đã đành bà hai là người mình, nhưng chú em nó nghĩ lợi coi: hễ mình nhập giang thì phải tùy khúc chớ!

Tư Cầu vẫn còn bới móc:

– Tùy gì thì tùy... nó cũng vừa vừa chớ, đằng này tui thấy nó làm coi bộ... thẳng cánh quá. (rồi Tư Cầu lấy chân đá đá vào chân bác Tám) Kia kìa, bác làm ơn ngó coi tụi nó giùm tui một chút. Tụi nó làm cái gì mà... chụt chụt hoài giống in hệt như là chim đút mồi...

Bác Tám vừa chắc lưỡi liên hồi vừa kéo anh ta quay mặt đi ra chỗ khác:

– Tía nội ơi, tía cứ đứng đưa mặt chần dần ra đó, rồi "phê bình kiểm thảo" om sòm "bất nhã" như vậy nguy lắm đa! (rồi bác hạ giọng năn nỉ) Thôi chú Tư ơi, thây kệ người ta mà chú!

– Nhưng bác coi nó làm kỳ quá!

– Ối người ta hun kiểu Tây đó mà! Thì ông hai là người Pháp thì cũng phải cho ổng hun theo kiểu Tây chớ chú! Chú từng coi hát bóng mà chú lạ gì việc đó!

Tư Cầu cằn nhằn:

– Nhưng con Ba...

Tư Cầu lại quay ngó lên phía cửa sổ trên lầu và để kịp thấy viên qua hai bế thốc con Ba lên và quay lưng bước tuốt vào trong nhà...

Khuôn cửa sổ đột nhiên trống trơn bóng người càng như có vẻ hợm hĩnh trêu chọc trước mắt Tư Cầu.

... Và giọng cười rộ lên từng chập của con Ba từ ở tận trong phòng kia còn vang vọng ra y như những tiếng của một miếng thủy tinh lớn đang rớt bể loảng xoảng trong tim, trong óc Tư Cầu...

Bác Tám nhìn anh ta lắc đầu, và nhận thấy không còn bóng dáng ông hai ở trên lầu nữa nên bác cũng chẳng buồn níu kéo anh ta làm gì.

Bỗng Tư Cầu như chịu đựng hết nổi, quay lại hỏi giựt ngược bác Tám:

– Bác Tám, nè bác Tám! Tụi nó làm gì mà ban ngày ban mặt...

Bác Tám chưng hửng nhìn lại anh ta:

– Coi, bộ chú em cấm nó được hả?

Tư Cầu mím môi tìm thêm một cái "cớ" khác:

– Nhưng bộ thằng quan hai nó... bỏ ngang giờ làm việc lúc nào cũng được hết sao?

Bác Tám hỏi trở ngược lại liền:

– Bộ chú... bắt phạt nó được hả?

Tư Cầu đứng chầm dầm một hồi rồi vùng vằng nói:

– Cũng bị có thứ con... ngựa đó! Vậy mà bác cứ nói là tốt tốt!

Bác Tám cự lại nó:

– Coi, qua nói bà hai tốt là tốt đối với anh em tù tội trong nầy, còn cái chuyện gì khác qua xin miễn bàn đến... Nè, chú em mầy quên rồi sao: chính hồi đầu qua thấy chú em mầy có vẻ chộn rộn, qua đã khuyên chú em nên cẩn thận nữa mà!

(đoạn bác dịu giọng nói tiếp) Mà sao chú em cũng kỳ đời quá: đó là cái chuyện vợ chồng của người ta, chú em để ý từng ly từng chút làm chi hổng biết nữa!

Tư Cầu cười mũi:

– Hứ, vợ chồng gì cái thứ đó! Thiệt là cái thứ chơi bời mặt chai mày đá hổng còn biết mắc cở mắc kiếc gì nữa hết!

Bác Tám thở dài não nuột rồi nắm lấy tay anh ta hất hàm chỉ vào phía hàng rào dây kẽm gai:

– Nè chú Tư, chú làm ơn bình tĩnh nhìn kỹ lại coi tụi mình đang ở đâu đây? Tụi mình đang ở tù chớ bộ vợ chồng thằng quan hai cũng ở tù ”mêm sối” như qua với chú em sao hả?

Tư Cầu nhìn trân dãy hàng rào dây kẽm dài bịt thẳng tắp và cao nghệu, và còn ráng nói thêm bằng một giọng không

giấu vẻ chán chường:

– Nhưng con Ba vợ của thằng hai nó quen với tui... bộ bác hổng biết hay sao...

Bác Tám thở ra rồi lắc đầu:

– Biết và biết lâu rồi! Cũng vì chỗ đó mà qua muốn nhắc nhở cho chú em để ý một chút. Chắc chú em cũng thấy ngay rằng: dầu bà quan hai "còn" là người quen của chú em, nhưng chú em "đâu còn" tự tung tự hoành được như hồi ở ngoài đời! Kẹt là kẹt ở chỗ đó đa chú Tư!

Tư Cầu nghĩ cũng thấm ý nên làm thinh, mặt mày ủ rũ, nhưng một hồi lâu sau, như bực mình trở lại về một chuyện gì, anh ta mới ngước mắt lên "tuôn" một hơi với bác Tám:

– ... Nhưng con Ba nó cũng làm bộ chó nó! Bác coi nó bẹo hình bẹo dạng trước mắt mình như vậy mà hổng tức

sao được! Bác đứng ở ngoài bác nói giỏi, chớ thử thời bác đứng vào địa vị của tui rồi bác mới biết đá biết vàng.

Bác Tám cười dài rồi khoan thai hỏi lại anh ta:

– Chú em nói vậy... mới nghe thì cũng xuôi tai lắm nhưng qua xin hỏi chú em một câu này: hiện giờ chú em hay thằng quan hai là chồng của bà quan hai hả?

Tư Cầu nhăn nhó đáp:

– Thì cố nhiên là thằng quan hai...

Bác Tám chận hỏi liền thêm:

– Nghĩa là chú em hổng phải là chồng của bà hai chớ gì? Được rồi... bây giờ qua xin hỏi chú em một câu nữa: ở trong nầy, chú em là "sếp" hay thằng quan hai là "sếp"?

Tư Cầu bực mình nói sẵng:

– Bộ bác muốn hỏi dộng đầu dộng óc tui sao chớ: tui cũng như bác, tụi mình đều là những đứa ở tù thì "sếp" cái khỉ khô gì được với thằng qua hai chớ!

Bác Tám thân mật vịn vai anh ta và nhỏ nhẹ nói tiếp:

– Đọ, chú em thấy không: cái chuyện đời nó... chó đẻ như vậy, nên mình cũng phải ăn theo thuở, ở theo thì. Qua nói đây là nói thiệt tình, qua thương chú em hổng hết chớ qua nỡ lòng nào nói châm nói chọc chú em! Qua phá chú em thì có lợi lộc gì đâu hay có dìa nhà sớm được ngày nào đâu?

Tư Cầu lặng thinh ngồi xệp xuống đất, rồi lơ đãng đưa mắt nhìn theo một con bướm sắc màu sặc sỡ đang chập chờn bay lên đáp xuống trên chùm bông ngải...

Mấy ngày kế tiếp sau đó, mỗi khi cùng bác Tám lên làm trên phía nhà viên quan hai, Tư Cầu tìm mọi cách để lánh mặt con Ba.

Có một lần bị con Ba theo riết quá, Tư Cầu bực mình hỏi sẵng lại:

– Bà hai muốn sai biểu tui cái chi mà theo tui tò tò hoài... (rồi anh ta day qua kêu bác Tám) Nè bác Tám ngày mơi bác làm ơn nói với ban đại diện cho tui ở nhà hoặc đổi đi làm ở sở khác nghen bác!

Con Ba chưng hửng hỏi liền:

– Coi, bộ anh điên rồi sao hả anh Tư? Cái gì mà khi không anh ăn nói sao nghe chướng tai quá!

Tư Cầu cười lạt:

– Tại bà hai hổng muốn chịu hiểu chớ! Đời có nhiều chuyện còn chướng

gấp vạn lần như vậy nữa mà người ta vẫn như thường kia mà!

Con Ba bực tức giậm chân xuống đất:

– Trời ơi, bộ cái gì nhập ảnh rồi sao mà!

Đoạn nhớ trực lại còn có bác Tám đứng cách đó không xa, con Ba tiến lại hỏi liền:

– Nè bác Tám, sao bữa nay anh Tư ảnh làm cái gì mà kỳ cục quá vậy bác?

Bác Tám lấm lét nhìn về phía Tư Cầu và ấp úng đáp:

– Dạ... dạ thưa bà hai, dạ chú Tư nó hôm nay chắc hơi... ể mình.

Con Ba đứng chống nạnh ngó chăm bẳm về phía Tư Cầu một hồi lâu, rồi như nghĩ ra được điều gì nó cười lạt hất hàm hỏi bác Tám:

– Sao bác, thiệt ra ảnh đau cái chứng bệnh gì bác làm ơn nói cho tôi rõ coi? Tôi coi bộ mấy người tính giấu tôi chuyện gì đây!

Bác Tám rụt rè đáp:

– Dạ... chú Tư chú ở trong nầy mà nhiều khi chú lại quên lửng là chú... ở trong này.

Con Ba sốt ruột hỏi phăng tới:

– Cái gì mà bác nói lằng nhằng như vậy. Bác cứ nói huỵch tẹt ra cho tôi nghe coi!

Bác Tám có vẻ lúng túng:

– Dạ thưa bà hai, hổng nói giấu gì bà hai: chú Tư chú có thuật lại cho tui nghe cái chuyện chú... quen với bà hai hồi ở trên Nam Vang...

– Ừ thì cái đó... có! Nhưng quen rồi...

sao nữa bác Tám? Và việc ấy có ăn thua gì đến cái vẻ mặt chầm dầm của ảnh hồi nãy không hả?

– Dạ... cũng hơi ăn thua chút chút.

Con Ba nhăn nhó chắc lưỡi:

– Trời ơi, bác nói đại ra cho tôi nghe coi có được không? Cái gì mà bác cứ đi lòng vòng hoài vậy!

– Dạ, cái chuyện nầy cũng hơi khó nói. Xin bà hai bỏ lỗi cho trước thì tui mới dám...

– Thì tôi hỏi bác chớ bộ khi không bác khai ra hay sao mà bác sợ mích lòng mích bề!

Bác Tám suy nghĩ một hồi như để lựa lời làm sao cho con Ba vừa hiểu được mà vừa khỏi phải nói thẳng quá:

– Dạ thưa bà hai, coi vậy chớ chú Tư

chưa quên cái thời chú ở trên Nam Vang và ngày nay chú lọt vô đây, rồi chú gặp bà hai lại...

Con Ba sốt ruột chận ngang:

– Coi, có gặp lại tôi trong hoàn cảnh nầy đáng lẽ ảnh mừng dữ lắm mới phải!

Bác Tám chụp nói liền:

– Dạ bị chú mừng lung lắm nên bây giờ mới... chù ụ như vậy!

Liếc thấy con Ba cau mày nhíu mặt có vẻ bực mình bác Tám sợ bị cự nên vội tiếp lời:

– Dạ, ban đầu thì không sao hết, chú Tư chú mừng rơn trong bụng, nhưng kẹt một nỗi là chú lại quên rằng ngày nay bà hai đã có... ông hai và ông hai là "sếp" bao trùm cả trại giam nầy, mà chú Tư nó lại ở tù trong cái trại giam của ông hai...

– Coi, ông hai ổng có bắt bớ gì ảnh đâu! Ổng chỉ có phận sự coi sóc ở đây và ai đâu khác đã đưa anh Tư đến chỗ này. Tôi tưởng như vậy là hên cho ảnh lắm chớ bác!

Bác Tám rụt rè cười đáp:

– Dạ hên thì cũng có hên, nhưng rồi sau đó lại kẹt... Đã đành rằng bà hai ở với ông hai là lẽ tự nhiên nhưng đôi khi chú Tư chú lên đây làm rồi chú thấy... gia cảnh của bà hai như vậy chú cũng... hơi tủi thân.

– Tủi khỉ gì vậy! Tôi tưởng ảnh đâu còn lạ gì đời sống của tôi từ trước. Cái điều nầy tôi chắc cũng có lúc ảnh thuật qua cho bác nghe rồi phải không?

– Dạ cũng có nhưng... tui nói đây là... khó nói cho hết lời được. Bà hai nghĩ lại coi: cái thân chú Tư nó là cái thân tù tội

cho nên có lúc chú lên đây thấy bà hai với ông hai... đầm ấm quá đỗi nên chú đâm ra tủi phận, chú nhớ lại hồi nào chú cũng vậy mà bây giờ phải đứng chết cứng ở đó mà giương mắt ếch lên ngó. Đọ, tui nói tủi là tủi ở chỗ đó đa bà hai.

Con Ba thở ra như trút một gánh nặng:

– Xời ơi, có vậy mà bác cứ đi ba đồng bảy đổi hoài làm cho tui nóng ruột gần chết. Như cái điệu bác nói đó thì anh Tư ảnh... ghen chớ tủi khỉ khô gì!

Bác Tám gượng cười đáp:

– Dạ... thì cũng na ná như vậy! Thưa bà hai, từ ghen tới tủi đâu có mấy hồi...

Con Ba cười mủm mỉm nói:

– Thiệt cái tánh của thằng chả khó khăn đố ai bì kịp. Tôi tưởng cái gì khác

chớ nếu có bấy nhiêu đó mà thằng chả làm mặt giận mặt hờn với tui thì để tui làm tới nữa cho thằng chả biết một phen!

Bác Tám hốt hoảng kêu lên:

– Ý trời đất ơi, bà hai làm như vậy hổng nên, chú Tư chú dám thí mạng cùng mà rồi cái thân già của tôi đây cũng mang họa lây! Bà hai hổng thấy sao: may mà mới có sơ như vậy, chú Tư chú đã sanh chứng huống hồ gì bà hai còn mần tới nữa thì tui hổng biết đâu mà lường trước được!

– Thì bác để tôi thử một chuyến coi! Có làm như vậy mới trị được thằng chả!

– Chuyện gì thì tui hổng dám xía vô chớ chuyện nầy tui xin mạn phép can bà hai. Bà hai từng... quen biết với chú Tư, bà hai còn lạ gì tính nết của chú: ngày thường thì chú hiền khô và nhiều lúc lù

khù như con ngủ ngày, chớ khi chú nổi xung lên rồi thì trời cản bây giờ chú cũng nhào tới! Tui xin bà hai nghĩ tình thương hại giùm cho chú, bà hai hổng biết chớ khi con người ta ở tù lâu ngày rồi thì tánh nết nó cũng đâm ra bất thường lắm... tui tưởng bà hai không nên chấp nhứt chú làm gì!

Con Ba mỉm cười một cách bí hiểm:

– Chuyến nầy thì ảnh khỏi phải nóng mũi gì hết! Cái thằng cha như vậy mà ghen ác nhơn sát đức chớ! (rồi nó niềm nở dặn bác Tám thêm) Nè bác Tám, bác nhớ chiều về trại lấy một mớ thuốc bánh hút nghen! À còn cái cái nầy nữa... khi nào bác thèm chút đỉnh rượu, bác nói với tôi, tôi mua cho mà nhậu chơi, nhưng có uống thì uống cho cạn ở trên này chớ đừng đem về trại rồi... làm tùm lum tùm lê lên, ông hai ổng hay được chết tôi đa!

Bác Tám gật đầu lia lịa:

– Dà... dà... điều đó bà hai khỏi phải căn dặn tui cũng lo giữ kỹ để còn lai rai lâu dài được chớ!

Nói xong bác hớn hở xách mạnh thùng nước lên đi xăng xái về phía trước sân...

Một buổi sáng nọ, trong lúc Tư Cầu và bác Tám đang lui cui nhổ cỏ trước sân thì thấy viên quan hai đi xe díp chạy thẳng ra cổng ngoài.

Tư Cầu nghển cổ ngó chừng theo chiếc xe và hỏi bác Tám:

– Ủa "thằng hai" nó đi đâu sớm vậy bác?

Bác Tám vẫn không ngừng tay nhổ cỏ:

– Sớm khỉ gì nữa! Ối, nó đi ra ngoài

hà rầm, mình ở trong nầy có biết đằng nào đâu mà rờ! Chú làm ở đây cũng khá lâu rồi bộ chú hổng thấu sao?

– Có chớ sao không, nhưng bữa nay tui thấy nó ăn bận đồ lớn nên tui mới hỏi bác.

– Ừ, chắc nó đi hội đi nhóm gì với mấy ông bự của nó chớ gì! (đoạn bác phủi tay đứng dậy) Mà thôi, nó đi rồi thì tụi mình ở đây cũng... thăng luôn! Thôi, thả rề lợi phía đằng sau kiếm nước trà nóng rồi hút thuốc chơi chú Tư!

Tư Cầu vẫn chưa chịu đứng dậy:

– Thì để nhổ cho sạch ba cái cỏ nầy đã bác!

Bác Tám thở hắt ra một hơi dài:

– Ý trời ơi, chú mà làm sạch trơn cỏ rồi mai mốt đây lấy cái gì để cho mình

nhổ nữa chớ! Mình chỉ bứt cầm chừng cầm chìa cho nó qua ngày đoạn tháng và cho cỏ nó đủ thời gian mọc lên thêm để cho tụi mình nhổ tiếp nữa chớ chú! Chú làm như mai nầy hai anh em mình xách gói ra dìa vậy!

Tư Cầu cười xòa rồi uể oải đứng lên:

– Thôi tui xin nghe lời bác dành ba mớ lợi đó để... phòng thân! Thiệt ba thằng Tây bắt chi thứ tụi mình để nuôi cho tốn cơm gạo lức hổng biết!

Bác Tám níu tay Tư Cầu lôi đi:

– Nếu nói như chú vậy thì hết chuyện rồi!

... Vô đến dãy nhà bồi bếp, Tư Cầu và bác Tám đi xin hai tô nước trà Huế rồi tìm chỗ ngồi dựa lưng nghỉ.

Trong lúc hai người đang phì phèo hút thuốc và trầm ngâm nhìn theo mấy con chim én bay lượn trên bầu trời trong xanh, thì con Ba ló đầu ra ngoài cửa sổ lầu gọi lớn lên:

– Anh Tư, bác Tám ơi!

Bác Tám vội đứng phắt dậy:

– Bà hai kêu tụi tui?

Con Ba nghiêm trang gật đầu:

– Phải, tôi nhờ hai người lên đây làm việc nầy một chút!

Bác Tám lấy tay khều Tư Cầu:

– Đứng dậy chú Tư! Bà hai bả kêu mình lên mần cái gì kìa.

Tư Cầu vẫn ngồi nguyên một chỗ:

– Thì bác đi một mình cũng đủ rồi mà?

Ở trên lầu con Ba nghe được câu ấy nên làm bộ cau mặt hối luôn:

– Đi cả hai người mới được! Tôi nhờ khiêng tủ mà!

Bác Tám xăng xái bước đi và ngoắc Tư Cầu:

– Khiêng tủ mà chú Tư! Một mình qua thì qua rê sao nổi!

Tư Cầu chậm rãi hít một hơi thuốc chót liệng mạnh cái tàn vào kẹt nhà, rồi khệnh khạng đứng lên đi theo bác Tám lên lầu...

Bác Tám và Tư Cầu vừa lên tới giữa thang lầu thì thấy con Ba bước ra đứng đợi ở phía trên, một tay ôm một con sóc nhỏ và một tay cầm chùm nho tươi để cho con vật thò đầu sang rứt rứt ăn từng trái một...

Như yên tâm vì đã có Tư Cầu lên theo cùng với bác Tám, con Ba khoan thai đem con sóc và chùm nho bỏ trả vô chiếc lồng lưới sắt sơn xanh đặt ở ngoài hành lang lầu. Đoạn nó mở bét cửa buồng ra, đứng nép sang một bên rồi nói:

– Đây, tôi nhờ bác Tám với anh Tư khiêng giùm tôi cái tủ nầy…

Con Ba bỏ lửng giữa câu để ngó qua một vòng đồ đạc trong phòng như cố tìm một cái tủ nào khả dĩ còn có thể xê dịch đến một chỗ khác được.

Bác Tám bước vô buồng và mau miệng hỏi:

– Dạ, thưa bà hai... trong buồng theo ý của tui thì cái nào cũng ở... phải chỗ của nó hết. Dạ dầu cho bà hai có muốn dời cái nào đi nữa thì cũng chỉ đổi chỗ qua đổi chỗ lại chớ không có cách nào khác hơn hết!

Nghe bác Tám nói như vậy, Tư Cầu cũng tò mò liếc mắt nhìn gian phòng. Bỗng nhiên anh ta có một cảm giác khó chịu khi nhận thấy những đồ đạc sang trọng bày ở trong ấy: bàn ghế tủ giường toàn là kiểu tân thời đánh vẹc–ni bóng lộn...

Anh ta cau mặt nhìn một hồi lâu chiếc giường ngủ thấp lùn, rộng "mênh mông đại hải", trên có trải ra trắng tinh, hai cái gối tai bèo to nằm song song với nhau trên đầu giường và một cái gối dài để chận ở phía dưới... Như bực mình thêm vì những chiếc gối nằm sóng sượt ra trên đó, Tư Cầu quay phắt đi để nhìn về hướng mấy cái tủ. Trong phòng chỉ có vỏn vẹn hai cái tủ: một cao có mặt kiếng soi ở một bên cánh cửa và một thấp gồm toàn là ngăn kéo: Tư Cầu nhận thấy cái nào cũng đều ở đúng chỗ phải đặt của nó và nay dầu có muốn khiêng dời đi thì

cũng chẳng có nơi nào khác cho thật vừa ý hơn.

Nhận xét như vậy và thấy con Ba cũng còn đang phân vân chưa biết phải dời món nào, Tư Cầu đâm ra hoài nghi. Anh ta mím môi nhìn chầm chập vào mặt con Ba như để dò xét.

Con Ba lúng túng nhìn quanh rồi chỉ đại cái bàn phấn cho bác Tám và nói tỉnh khô:

– Tôi tính nhờ bác Tám với anh Tư phụ lực vô khiêng cái bàn phấn này đem đi chỗ khác giùm tôi.

Bác Tám nhìn sững cái bàn thấp lùn có tấm gương soi hình tròn ở phía trên và với vô số chai lớn chai nhỏ, hộp vuông hộp tròn bày lủ khủ trên mặt bàn có lộng một miếng kiếng dầy. Bác nheo nheo đôi mắt rồi nói:

– Dạ thưa bà hai, theo tui nghĩ: cái bàn... "dồi phấn" nầy để ở chỗ đó thì nhứt hạng rồi. Dạ, chỗ đó gần cửa sổ sáng trưng thiệt không đâu hơn được đó bà hai.

Tư Cầu nghe bác Tám nói có lý như vậy bắt cười khan một tiếng nho nhỏ.

Con Ba đảo mắt liếc xéo anh ta rồi trả lời bác Tám một cách châm bẩm:

– Tôi muốn dời nó đi đâu tôi biết mà! Trên đầu tấm gương có gắn đèn điển thì tối với sáng có ăn nhằm gì mà bác nói cho mắc công hổng biết nữa!

Bị cự, bác Tám cuống quít nói gỡ:

– Dạ tui nói là nói vậy chớ tùy ý bà hai muốn dời đâu thì tụi nầy hè nhau khiêng cái rụp liền. Cái bàn nầy nhẹ xều mà! (đoạn bác day sang phía Tư Cầu) Chú Tư tiếp qua một tay chú!

Tư Cầu vẫn đứng lựng khựng một chỗ:

– Ối, có cái bàn chút xíu đó, một mình bác rê đi cũng đủ rồi mà!

– Coi, chú hổng thấy mấy chai đầu thơm, son phấn để lển nghển ở trên bàn đó sao! Qua mà kéo một cái là nó đổ vãi ra hết.

Tư Cầu đành bước lại đặt tay vào nắm lấy mép bàn giở hổng lên. Anh ta ngó con Ba rồi hỏi trống không:

– Bây giờ khiêng đem đi đâu nè?

Con Ba chỉ vào phía trong:

– Đem vô để trong góc kia giùm tôi, chỗ gần cái tủ đứng đó!

Tư Cầu quay sang bác Tám:

– Đi bác, khiêng phứt cho rồi để còn

xuống làm công chuyện khác chớ! Ứ hự, ở chỗ sáng trưng hổng muốn lại đòi dời vô chỗ tối hù!

Nghe nói như thế, con Ba cười mủm mỉm nghiêng đầu nghìn theo Tư Cầu đứng khom lưng cùng với bác Tám lúc thúc khiêng bàn phấn đặt vào chỗ mới.

Xong xuôi đâu đó, Tư Cầu đưa tay ngoắc bác Tám:

– Thôi mình đi xuống bác!

Con Ba vội chạy lại đứng chận ở cửa:

– Ý khoan đã! Tôi còn nhờ thêm một việc nầy nữa mà! (rồi nó quay sang bảo bác Tám) Nè bác, tôi nhờ bác chạy xuống dưới nhà lấy lên kềm búa và một mớ đinh bốn năm phân gì đó, để tôi... cậy anh Tư đóng giùm tôi mấy chỗ nầy nữa...

Bác Tám chưa kịp trả lời thì Tư Cầu

đã lách mình xông tới trước:

– Nè bác Tám, bác ở trên nầy đi, để tui xuống dưới lấy đem lên cho!

Nhưng con Ba vẫn đứng chận ở cửa và ngó bác Tám lườm lườm:

– Bác Tám đi lấy giùm tôi đi bác! Bác biết chỗ, chớ anh Tư đây có biết đâu! Đi đi bác!

Con Ba vừa nói vừa hất hàm như để hối thúc thêm bác Tám. Bác ta đứng lớ ngớ ở đó một đôi giây rồi thở dài bước ra khỏi cửa.

Thật tình bác cũng chẳng rõ chỗ để kềm búa ở đâu! Hơn thế nữa, khi nhận thấy con Ba hối bác đi và một hai giữ Tư Cầu ở lại, bác càng thêm rối ruột rối gan không biết tìm cách gì để "giải vây" cho người bạn trẻ tuổi ấy.

Đi được hai bước, bác quay vụt trở lại, và cũng vừa lúc đó con Ba đang với tay đóng cửa. Bác vội kêu lên:

– Dạ thưa bà hai!

Con Ba ngừng tay lại, ló đầu qua kẹt cửa, cau mặt hỏi:

– Gì nữa đó bác?

Bác Tám ấp úng:

– Dạ... chỗ để kềm búa... tôi cũng chưa rành...

– Hứ, có vậy mà cũng kêu giựt ngược người ta lại! Bác không biết thì xuống hỏi mấy anh em ở dưới nhà.

– Dạ ở dưới nhà chắc cũng hổng có gì trước đây đã có lần tui tính mượn để đóng guốc... Dạ mấy thứ đó bên công xưởng mới có...

Con Ba cằn nhằn:

– Thì bác làm ơn đi tuốt qua bển mượn không được sao? Thôi đi giùm tôi một chút bác! (nhưng rồi nó lại cười một cách đầy ẩn ý và chậm rãi nói tiếng) Mà bác cũng cứ thủng thẳng nghen! Công việc nầy cũng không gấp mấy... tôi còn nhờ anh Tư xếp dọn lại cái nầy nữa...

Đoạn nó đóng sập cửa lại...

Bác Tám định nói thêm nữa nhưng không kịp. Bác nhìn trân trối vào cái nắm cửa hình hột xoài đang từ từ xoay qua một vòng rồi ngừng hẳn, và bác toát mồ hôi khi nghe có tiếng chìa khóa rột rẹt trong ổ... tiếng cái chốt cửa bật qua nghe cái "cắc"... rồi tiếng chìa khóa bị rút tuột ra...

Bác lắc đầu năm bảy cái để định thần lại, rồi lẩm bẩm nói một mình như than như thở:

– Ý trời ơi! Cái điệu nầy thì nguy cho chú Tư nó đến nơi rồi còn khỉ gì! Hèn chi bả bày đặt sai mình đi lấy kềm lấy búa: kềm búa ở tuốt bên công xưởng, và chắc bà nội đó bả cũng dư biết là mình không thể léo hánh sang bên đó được!

Bác luýnh quýnh đi tới đi lui trong hành lang lầu như gà mắc đẻ, rồi chạy tuốt ra phía cửa sổ trước nhà ngó mông dưới đường để... chắc lưỡi liên hồi:

– Cha, rủi thẳng hai nó trở dìa bất tử thì trời xuống đây bây giờ cản nó cũng hổng nổi! Sao chú Tư hồi nãy chú hổng vọt mẹ chạy xuống lầu cho rồi. Mình biết trước là thế nào cũng có ngày nầy thì đúng y là... có cái ngày nầy!

Vừa lúc đó, nghe có tiếng giựt cửa rầm rầm đằng phía buồng ngủ của con Ba nên bác quầy quả chạy trở lại. Bác định lên tiếng hỏi Tư Cầu nhưng rồi lại

không dám. Bỗng có tiếng la hét của anh ta vọng ra khiến bác nghiêng tai sát gần thêm cánh cửa một chút nữa. Cái hột xoài cửa lại bị vặn, bị giựt nghe rầm rầm, rồi có tiếng Tư Cầu quát tháo ở trong phòng:

– Có mở cửa ra hông tui đạp bể tung hết bây giờ?

Tiếng nhỏ nhẹ của con Ba đáp lại:

– Anh Tư, anh sao kỳ quá! Thì có cái gì để thủng thẳng rồi mình tính với nhau chứ chưa chi anh dộng cửa ầm ầm như vậy đã không có ích gì mà còn nguy hiểm nữa là khác! Đây, em hỏi anh, rủi lính canh ở dưới nghe thấy, tụi nó chạy lên đây hỏi rồi anh tính làm sao nè?

Bác Tám nghe câu hỏi đó cũng bắt... ớn xương sống và bác lắng tai kỹ để coi Tư Cầu trả lời ra sao...

Mãi một hồi lâu sau, bác mới nghe tiếng Tư Cầu và lần nầy hết còn hung hăng như trước mà có vẻ rụt rè lo ngại và có giọng thở than:

– Đọ, anh đã nói mà em hổng chịu nghe, em làm như vậy rủi tụi lính nó lên rồi biết trả lời ra sao bây giờ? Còn ông nội quan hai nữa! Cái điệu nầy là em đưa đầu anh cho tây nó nã đạn vô chớ thương yêu, nhớ nhung cái gì mà... ác nhơn sát đức dữ vậy!

Có tiếng con Ba cười nho nhỏ rồi một giọng nói ngọt như mía lùi đáp lại lời Tư Cầu:

– Anh khéo lo thì thôi! Em nói như vậy chớ thử thời tụi lính canh có nghe động chạy lên em cũng dư sức trả lời! Bất quá em nói em nhờ anh đóng sửa cái bản lề hay cái ống khóa cửa... Đó là cách thứ nhất và còn một cách thứ hai nữa

anh còn muốn biết không hả anh Tư?

Tiếng của Tư Cầu rụt rè hỏi lại:

– Còn cách gì nữa em nói phứt đi để mình... liệu coi cái nào hay hơn hết.

– Anh muốn biết hả? Cách nầy thì... sẵn đây vui miệng em nói luôn chơi chớ... hổng có xài đến đâu! Đây nè, nếu em ác và nếu anh... không biết điều, có tụi nó lên em sẽ nói... em sẽ nói là anh khóa cửa lại để làm hỗn với em, em chống trả nên chạy vuột ra đập cửa rầm rầm để kêu cứu đó! Em nói sơ sơ như vậy anh nghe có lý hông?

Ở ngoài nầy bác Tám nghe con con Ba nói như thế bác cũng đủ mướt mồ hôi trán. Và bác không lấy gì làm lạ khi nghe Tư Cầu kêu lên mấy tiếng gần như thất thanh:

– Ý trời trời... em nói giỡn hay là nói

thiệt đó? (nhưng rồi giọng nói của anh ta trở nên hơi hơi cứng cỏi, dường như là ráng làm tỉnh lại) Nhưng em nói dựng đứng như vậy chưa chắc tụi nó tin em, còn anh đây nữa chi? Bộ anh hổng có miệng hay sao?

Tiếng con Ba cười giòn tan:

– Thôi đi tía non! Thôi đi cưng ơi, cưng đừng làm ra bộ là khôn khéo hơn người ta... Thì đây, nếu em muốn cho tụi nó tin chắc cứng lời em thì dễ ợt mà! Anh coi, em làm như vầy nè... nè...

Bác Tám nghe tiếng nút áo tuột mạnh ra khỏi khuy kêu bừng bực, rồi tiếng rơi "xạch" của một vật gì, ý chừng cũng nhẹ nhàng lắm, bị liệng xuống sàn gạch bông gần sát một bên cánh cửa.

Giọng nói đỏng đảnh của con Ba lại vang lên:

– Rồi em vò cho rối nùi tóc tai nữa nè... Rồi em... nè anh Tư anh muốn hông, em làm tới cho mà coi! Còn cái nầy nữa nè... em...

Có tiếng Tư Cầu hớt hải chận ngang:

– Thôi, thôi em Ba ơi! Nội bấy nhiêu đó cũng đủ chết anh rồi... (rồi bác Tám nghe Tư Cầu kêu ú ớ) Coi coi... bộ em tính... Tội nghiệp anh mà em!

Tiếng con Ba cười rộ lên, kế tới một giọng nói ra vẻ chanh chua:

– Cha! Ở trong nầy lâu ngày chầy tháng thèm thấy mồ bây giờ người ta đem dưng tới miệng còn làm bộ mại hơi hoài! Anh thiệt anh hổng thèm phải hông? Anh ngon anh nói một cái một đi! Khoái chí tử mà còn làm bộ nói "tội nghiệp"!

Tiếng Tư Cầu ấp úng van nài:

– Thôi mà em, em nói nặng nói nhẹ anh làm gì! Hổng nói giấu chi em trong hoàn cảnh tù tội... khô đói mà gặp dịp như vầy là... nhứt hạng rồi còn gì nữa! Nhưng em hổng ngó lại sau lưng: rủi thằng nào nó thấy nó đi thọc bậy một cái thì kể như đời của anh tàn gấp, hay là rủi ông quan hai ổng trở dìa bất tử thì... mạng của anh kể như "dĩ tiệt"...

Giọng của con Ba đáp lại vẫn không có vẻ gì nao núng mà còn như thêm cả quyết nữa là khác:

– Mốc xì họ! Thằng quan hai nó đi hội ít lắm cũng tới một giờ trưa mới về, bộ anh nói em... làm ẩu hay sao? Còn cái chuyện "có ai khác" thấy thì anh khỏi lo, hay nếu có, thì chỉ có bác Tám biết được thôi! (rồi con Ba cười nói tiếp một cách như đắc ý lắm) Ví dầu bác có thấy cũng hổng sao mà còn vững bụng thêm nữa!

– Ý trời ơi, ông già ấy ổng khó giàn trời mây! Chuyến nầy ổng biết ổng xài xể cho anh nghe, tàu ghe nào mà chở cho hết!

– Em đã nói: có bác mình thêm vững, có bác thì dầu muốn dầu không bác cũng phải canh chừng giùm cho hai đứa mình, kẻo rủi ra có bề gì thì bác cũng bị họa lây chớ bộ giỡn sao! Ông già đó ổng rành đời lắm thế nào mà ổng chẳng thấy cái chỗ "lợi hại" đó! Em nói như vậy có đúng không cưng?

Bác Tám nghe bấy nhiêu lời đó bắt nổi xung lên. Bác giơ tay lên định đập cửa kêu Tư Cầu để phá đám cho bõ ghét, nhưng rồi bác lại lắc đầu thở dài buông thõng tay xuống rủa thầm trong bụng:

– Thiệt là mình già mà còn bị mắc mớp con quỷ cái! Nó cao tay ấn quá cỡ như vậy hèn chi tây tà gì nó cũng xỏ mũi

ráo nạo chớ đừng nói chi cỡ chú Tư!

Bỗng có tiếng Tư Cầu, giọng đứt khoảng vang ra, ban đầu còn cự nự, rồi như van nài, rồi như chống chỏi, rồi như... chịu thua luôn:

– Coi, em làm gì kỳ vậy!... Cha, để khi khác hổng được sao em!... Anh nói hổng được mà! Ứ hự, cái điệu nầy... em hại anh có ngày...

Bác Tám không nghe con Ba nói năng gì hết mà chỉ có tiếng "ngừ ngừ" như khi bậm môi nghiến răng, văng vẳng lọt ra...

Bác thở hắt ra một hơi dài, lắc đầu nhún vai rồi nhón gót bước nhẹ về phía cửa sổ để canh chừng lối ra vào phía trước nhà... Bác Tám đứng trên cửa sổ lầu hết ngó mông ra phía dưới đường đến trông chừng về phía cửa buồng của con Ba. Bác sốt ruột móc thuốc ra vấn

hút, nhưng bác chỉ bập bập được một vài hơi rồi liệng mạnh điếu thuốc xuống lầu.

Bác tháo chiếc khăn tắm quấn nơi cổ ra lau mồ hôi trán rồi lẩm bẩm than thở một mình:

– Thiệt là "tiền oan nghiệp chướng" gì á! Ai ăn dộng, ai sung sướng gì đâu hổng biết mà bắt thằng già nầy lo méo mặt! May mà bà nội đó bả khéo canh cái ngày thằng quan hai nó đi hội, chớ hông thôi mình đây cũng... xón ra trong quần chớ phải chơi...

Rồi bác vừa ngáp dài vừa vung vai một cách khoái trá... Bỗng có tiếng con chó bẹc–giê kêu ử ử và sủa gâu gâu như đón mừng ai ở dưới sân sau nhà. Bác Tám vội chạy ra phía cửa sổ ở phía sau lầu để vừa kịp thoáng thấy viên quan hai bước vô nhà và con chó thì nhảy chồm chồm một bên chân chủ của nó.

Bác tái mặt chạy a lại buồng con Ba và đưa tay lắc lia lịa cái quả nắm hột xoài:

– Bà hai ơi, chết rồi!... Ông hai dìa tới dưới nhà kia kìa! Tư ơi Tư mau đi...

Bác chưa nói được hết câu thì đã nghe có tiếng giày của viên quan hai nện thình thình trên mấy bực thang lầu.

Bác lại lắc lắc cái hột xoài và hớt hơ hớt hải báo động:

– Tới rồi bà hai ơi!

Tiếng viên quan hai xua đuổi con chó vọng lên càng làm cho bác Tám quýnh ruột, trong lúc ấy cánh cửa buồng của con Ba vẫn chưa mở ra.

Bác Tám bỗng ngó thấy con sóc đang nhảy nhót trong lồng, và một ý hay thoáng qua óc bác: bác vội vàng chạy lại mở toang lồng thò tay vào lôi tuột con

sóc ra, thả nó xuống sàn gạch rồi giơ tay xua xua cho nó chạy xuống phía thang lầu.

Vừa lúc đó viên quan hai cũng vừa ló lên. Con chó bẹc–giê thoáng thấy con sóc liền sủa vang rân và hăng hái vồ tới đuổi bắt... Con sóc hoảng sợ vừa kêu chéc chéc vừa nhảy phóc lên mặt bàn để gần đó rồi phóng luôn lên cái mắc áo trên tường.

Viên quan hai sợ con chó vật chết con vật quý yêu của vợ nên vội xông tới nắm lấy chiếc vòng da đeo cổ của con chó ghịt giữ lại, rồi ông ta vừa quát tháo om sòm vừa chỉ chỏ mấy cái cửa sổ vì có ý sợ con sóc phóng ra mất.

Bác Tám vội chạy lại phía cửa sổ và lừa lúc ấy, Tư Cầu cũng ở trong buồng hé cửa ló mặt ra có ý nghe ngóng động tĩnh. Bác Tám chạy xớt qua thấy vậy vội chụp

tay anh ta lôi ra luôn:

– Chạy mau ra đóng cửa sổ phía đằng trước kia tía nội!

Tư Cầu vuốt sơ lại mớ tóc xõa trước trán rồi làm tỉnh bước ra phóng nhanh về phía cửa sổ trước lầu. Đến ngang chỗ viên quan hai đứng giữ con chó, anh ta chạy bét bét ra và lấm lét ngó chừng sắc mặt của ông ta. Tiếng quát "mau lên" của ông nầy làm cho anh ta giựt mình nhưng yên tâm vì... mọi sự đều được bình an.

Trong lúc đó con Ba ở trong buồng khoan thai bước ra, rồi làm ra vẻ mừng rỡ chạy a lại phía viên quan hai, nhưng khi thấy mặt mày ông nầy có vẻ châm bẩm, cô ta hơi chột dạ. Cô ta vội đưa mắt tính kiếm bác Tám để dò coi việc gì đã xảy ra, nhưng bác nầy đang lui cui đóng cửa sổ. Vừa lúc đó viên quan đã lên tiếng gọi nó và chỉ lên phía chiếc mắc áo. Con

Ba ngẩng vội đầu lên nhìn và khi thấy con sóc ngồi co ro trên ấy, cô ta phát cười to lên rồi chạy lại chìa tay lên. Con sóc không do dự gì hết nhảy phóc xuống lòng bàn tay chủ, rồi bò mau theo cánh tay để xuống đeo cứng nơi ngực con Ba như có ý muốn được che chở.

Con Ba vừa vuốt ve con vật vừa đả đớt nói nựng:

– Sao con chạy đi đâu vậy! Bộ con chó dịch vật đó nó muốn ăn thịt con hả?... Ui cha tội nghiệp dữ hông!

Đoạn nó đem nhốt con sóc vào lồng...

Vừa lúc ấy, bác Tám đã bước đến dừng liền một bên.

Con Ba kiếm chuyện hỏi bác:

– Nè bác Tám, tôi nhớ hồi nãy tôi đã khóa cái chốt cửa lồng lại rồi mà!

Bác Tám cười như mếu:

– Dà phải đa, nhưng cũng nhờ có con sóc này... sút chuồng kịp lúc... Dạ nhờ vậy mà có ông hai phụ lực kềm giữ con chó tây và... và chú Tư nó kịp chạy đi đóng cửa sổ phụ với tui, chớ không thôi thì...

Con Ba đỡ lời bác liền:

– ... Thì con sóc cưng của tôi chạy mất chớ gì. (rồi nó nháy nháy mắt ra hiệu rằng mình đã hiểu ý bác Tám và đon đả nói tiếp) Cha, tôi cám ơn bác Tám nhiều lắm nghen! Thiệt cũng nhờ bác...

Viên quan hai đã tiến đến khoác tay vợ và con Ba cũng vội quay lại mỉm cười, mặt mày tươi rói.

Bác Tám thấy ông ta hất hàm về phía bác và Tư Cầu rồi xì xồ hỏi con Ba, con nầy lanh miệng đáp lại một hơi và giơ tay chỉ chỏ tủ bàn trong buồng. Viên

quan hai gật gù ra vẻ hài lòng rồi bế thốc con con Ba lên lòng để vừa gầm gừ vừa hôn hít làm cho con này có lúc cười hăng hắc, có lúc kêu ai ái...

Thấy vậy bác Tám ngoắc Tư Cầu lại rồi cả hai len lén bước xuống thang lầu.

*

Ra đến sân sau bác Tám mới đứng lại, chống nạnh lên, chậm rãi hỏi Tư Cầu:

– Chắc bây giờ chú Tư nó vừa lòng lắm hén?

Tư Cầu cúi đầu làm thinh và lấy tay phủi phủi một sợi tóc quăn còn đeo dính trên chỗ gần nách áo.

Bác Tám thở phào ra một hơi dài rồi ra giọng chua chát nói thêm:

– Đó chú thấy không, qua đã nói đâu thì có đó vậy mà bữa hổm hễ qua động tới là chú em cự nự thiếu điều vuốt mặt không kịp?

Thấy bác Tám cự nự riết tới, Tư Cầu cũng bắt bực mình và nói sẵng lại:

– Bộ tại tui sao mà bác cằn nhằn hoài vậy!

Bác Tám không nhịn được cười:

– Hổng có chú em vô đó thì làm sao sanh chuyện được! Mà thôi, tai qua nạn khỏi rồi qua cũng mừng, thiệt hú hồn hú vía...

Tư Cầu cũng cười theo, rồi hỏi lại bác Tám:

– Bác canh chừng làm sao để cho thằng hai nó vô tới bên đít mà hổng biết gì hết ráo vậy?

Bác Tám trợn mắt:

– Cha, nói coi sướng không! Ở ngoài nầy qua lo thấy mụ nội chớ bộ như chú em sao! Tại thằng hai nó dìa bất tử, mà nó lại để xe đậu bên phía văn phòng và cuốc bộ đi êm ru ở phía ngã sau mới thắt họng mình chớ! Trong lúc đó thì qua cứ ngó lom lom về phía cổng đằng trước!

Tư Cầu hỏi tới:

– Hèn chi... nhưng rồi bác làm sao chận nó lại? Hồi bác giựt giựt cánh cửa đó cho đến chừng tui ló ra cũng lâu ớn mà?

Bác Tám mỉm cười:

– Mà cha làm cái gì ở trỏng mà... chậm lụt quá vậy! Nghe động là phải vọt ra liền chớ chú em! May mà qua trông thấy có con sóc ở trong lồng nên qua thả mẹ nó ra để..."dục huỡn, cầu mưu" chớ

hông chết nhăn răng cả đám rồi!

Tư Cầu cảm động nắm lấy tay bác:

– Thiệt tui cám ơn bác hết sức! Nếu hổng có bác thì không biết giờ phút nầy tui và con Ba ra thế nào!

– Thôi chút đỉnh mà chú em, với lại bà hai bả cũng cám ơn qua năm bảy cái rồi! Qua nói đây không phải để khoe, chớ mấy người ỷ y có thằng già này ở ngoài quá mà! Còn bà hai nữa, vậy mà bả nói là tới trưa ông hai mới dìa! (rồi bác có dáng suy nghĩ nói tiếng) Thiệt qua phục mấy người là giỏi, chớ qua mà... hồi hộp như vậy, qua hổng.... mần ăn được gì ráo!

Tư Cầu cười xòa xô nhẹ vai bác:

– Thôi đi bác! Bác mà lâm vào cảnh như tui thì cũng... mê mê ra vậy chớ hơn gì! Tới chừng đó rồi mình sao... hết biết trời đất gì nữa hết!

Bác Tám làm mặt ngiêm:

– Kỳ tới gặp cảnh như vậy chú em làm ơn làm phước "biết" có thằng nầy giùm qua một chút, chỉ xin chú em một chút xíu đó thôi.

*

... Một buổi sáng nọ, trong lúc bác Tám và Tư Cầu cùng một số anh em khác nữa ra tới sân nhà viên quan hai để làm "lao động" như mọi khi, thì thấy có một chiếc xe mười bánh chực sẵn ở đó với mấy người lính tây và một viên thông ngôn.

Viên thông ngôn ngoắc tốp người lao động lại:

– Anh em ơi, bữa nay anh em theo tôi đi chợ chơi!

Một người trong bọn tù mừng rỡ hỏi lại:

– Đi chợ chơi thiệt sao sếp?

Viên thông ngôn cười đáp:

– Thiệt mà! Hôm nay anh em đi mua một mớ cây ván với tôi để về sửa lại mấy chỗ hư mục trong các trại. Thôi, leo lên xe mau mau đi mấy cha nội!

... Và tuy mọi người đều dư biết là lên xe để chạy vù lại chỗ mua cây ván rồi về luôn, nhưng ai nấy đều có vẻ chộn rộn vì được dịp đi ra "ngoài đời", được dịp tránh khỏi nhìn trong giây lát cái cảnh quá nhàm của một chỗ ở mà ai cũng đều ngán như cơm nếp, nhứt là một chỗ ở mà họ không biết đến bao giờ mới rời khỏi được.

Chiếc xe quẹo ra đường cái chạy thẳng về phía Sài Gòn, và khi xe vượt

qua một cái chợ buôn bán tấp nập, Tư Cầu có vẻ bực bội khi nhìn thấy dọc theo hai bên lề đường thiên hạ ai ai cũng đều có vẻ "bình yên vô sự", có vẻ bằng lòng với cuộc sống lắm.

Những tiếng cười giòn tan của mấy chị đàn bà xách giỏ đi chợ vang thoáng qua tai Tư Cầu làm cho anh ta nhăn mặt, anh ta day qua cằn nhằn với bác Tám:

– Hổng biết họ vui sướng cái gì mà sao ra ngoài nầy tui thấy mặt nào mặt nấy cũng... tươi rói hết vậy bác?

Bác Tám thở ra:

– Coi, mình ở tù chớ bộ họ ở tù sao mà chú bắt ai cũng phải mặt ủ mày ê hết! Ở ngoài đời người ta vẫn sống như thường, thì cũng y như chú hồi còn ở vườn...

Tư Cầu vẫn càu nhàu:

– Nhưng họ làm như không thấy rằng có chiếc xe của tụi mình đi qua, và trong xe ấy có những thằng tù tội. Biết đâu một ngày nào đó đến phiên chồng họ, anh họ, cha họ cũng bị kẹt ngồi cú rũ trong xe như tụi mình. Thời buổi súng đạn nầy... nhấp nháy mấy hồi đó bác? Thì bác coi, trước đây có khi nào tụi mình nghĩ rằng có phen mình lọt vô tù đâu? Vậy mà cũng lọt tuốt luốt đó bác!

Bác Tám không mấy thích nghe những chuyện rắc rối đó nên bác xì một tiếng:

– Ối thôi, dẹp mấy thứ chuyện đó qua một bên đi chú Tư! (rồi bác chắc lưỡi hít hà níu vai Tư Cầu chỉ về một đám phụ nữ áo xanh áo tím ríu rít níu tay nhau chạy băng qua đường trước đầu xe) Ý chà chà, hằng hà sa số kìa chú Tư ơi! Nhờ mấy dịp này mà tụi mình đi "rửa" con mắt

cho sướng chớ tội gì mà lẩm bẩm lầm bầm cho nó mệt thêm nữa!

... Qua khỏi Chợ Quán, chiếc xe quẹo vô đường đi lên cầu chữ Y và đậu lại trước một cửa tiệm hai căn, bán cây ván và đồ sắt khá lớn.

Viên thông ngôn nhảy xống xe và hối liền:

– Thôi tới chỗ rồi, anh em xuống mỗi người một tay chất rút ba cái cây ván này lên xe rồi mình về cho sớm!

Trong lúc ấy, mấy người lính Tây cầm súng đứng bao quanh đó để canh chừng đám tù nhơn.

... Bác Tám kề tai nói nhỏ với Tư Cầu:

– Thiệt mới có tới nơi là nó hối đi dìa liền! Vậy mà hồi lên xe còn làm bộ nói cho anh em đi chợ chơi chớ!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

– Thì người ta phải nói như vậy cho nó... bùi tai một chút! Thôi ráp vô khiêng cây cho rồi đi cha nội! Tự nãy giờ giữa hai tụi mình, chỉ có bác là gỡ gạc nhiều nhứt!

– Gỡ gạc cái gì chú Tư?

– Thì hôm nay Tây nó đãi bác một bữa "rửa con mắt" no nê rồi còn gì nữa! Tui nghe bác chắc lưỡi hít hà liên hồi mỗi khi có bóng áo xanh áo đỏ xẹt qua, bộ hổng có vậy sao? Hay là bác còn đòi Tây nó chở đi một tua chợ Bến Thành nữa để ngắm nghía mấy cô mấy bà mặc đồ mốt!

Bác Tám xô mạnh Tư Cầu chúi tới:

– Thôi đi chú! Qua có chắc lưỡi hít hà để chỉ chỏ mấy cô cho chú em thưởng thức chơi chớ qua mà ăn thua gì!

Mấy anh em khác, mỗi người một câu, nói chuyện ồn ào trước cửa tiệm làm cho viên thông ngôn phải hối thúc thêm một lần nữa:

– Mau lên chớ mấy cha nội! Mấy cha làm cái gì mà như họp chợ vậy! Đây nè, chỉ có hai đống cây ván chất bên nầy thôi... anh em quăng bỏ hết lên xe rồi mình về!

Có người lên tiếng hỏi ông sếp:

– Sếp ơi sếp, hai đống cây tổ chảng như vầy một chuyến xe làm gì cho hết hả sếp!

Viên thông ngôn ngắm nghía số cây ván rồi nói:

– Một chuyến chưa hết thì hai chuyến. Anh em sao lo quá! Mà mau lên chớ mấy cha cà rịch cà tang đứng đó... ăn trầu hút thuốc hoài sao!

Bác Tám vọt miệng nói chen vào:

– Sếp ơi, năm khi mười họa mới được ra ngoài đời một lần, sếp cũng làm phước huỡn đãi cho tụi nầy một chút... Bề gì thì nội buổi sáng nầy anh em cũng rinh hết hai đống cây ván này dìa trỏng... Và bữa nay cũng hên quá: từ sếp cho đến mấy ông Tây theo canh gác, ông nào ông nấy cũng dễ dãi, cũng... nới nới cho anh em tụi tui hết!

Viên thông ngôn đành bọc xuôi theo:

– Thì ai có muốn làm khó làm dễ gì anh em đâu! Nhưng anh em cũng liệu... cựa quậy một chút chớ mình bê bối quá, tây tà nó cũng... khi dễ!

Một vài tiếng cười vang lên làm viên thông ngôn hơi sượng mặt nên ông ta vội rảo bước về phía viên đội Tây đang ngồi một cách uể oải trên một chồng cây ván gần đó.

... Trong lúc anh em can phạm đang hì hục khiêng cây ván chất lên xe thì có một đứa bé trai ăn mặc xinh xắn lẫm đẫm bước lại. Có lẽ nó thấy đám người rộn rịp nên tò mò đi bê bê tới xem.

Một người trong bọn thấy đứa bé ngộ nghĩnh nên tươi cười ngoắc nó lại:

– Ê tụi, lại đây chơi cho vui!

Thằng bé không nhát với người lạ chút nào mà còn bươn bả tới, vừa lúc ấy có tiếng một chị vú kêu nheo nhéo ở phía sau:

– Bé Hai! Bé Hai! Mầy xớ rớ lại đó, cây ván rớt dập chưn dập cẳng mầy chết nghe hông!

Bác Tám đang cùng khiêng với Tư Cầu một cây đà dài cũng đứng rị lại nói chen vô nửa bỡn nửa thật:

– Coi, chỉ để nó lại chơi với tụi nầy một chút hổng được sao! Bộ chị nghe người ta thường nói "thứ dơ như tù" hay "đồ cho tù..." rồi chị lầm tưởng rằng tụi nầy cũng ẹ lắm hả? Thời buổi bây giờ thứ nầy có giá lắm nghe chị!

Nghe bác Tám nói như thế, cả bọn cười rộ lên làm cho chị vú sượng trân đứng xa xa ra đó để trông chừng đứa bé.

Bác Tám có vẻ hả hê quay sang nói với Tư Cầu:

– Ê chú Tư, chú coi thằng nhỏ nầy dễ thương quá há! (rồi giọng bác bỗng trở nên buồn buồn) Hồi qua bị bắt thằng út của qua ở dưới nhà cũng cỡ đó, nhưng bây giờ chắc nó lớn xộn rồi...

Tư Cầu lôi cây đà đi tới:

– Thôi đem bỏ khúc cây nầy lên xe

cho rồi, chớ cứ đứng ì đây chịu trận hoài sao bác!

Bác Tám buộc lòng phải cất bước nhưng vẫn ngó ngoái lại đứa nhỏ và trách Tư Cầu:

– Chú em chưa có con cái gì hết mà sao thấy con nít không ham vậy cà! Còn bây giờ qua thấy đứa nhỏ nào qua cũng bắt nhớ bầy trẻ ở dưới nhà quá đỗi!

Tư Cầu cười khan:

– May mà tui không ngơ, chớ nếu đeo thêm con cái vô nữa, rồi lâm vào cảnh nầy thì mới lãnh đủ đa!

– Cái gì cũng có sướng có khổ chớ chú em cứ nằng nặc đòi sướng không thì... ở cõi trần nầy đâu có! (rồi bác chép miệng than) Cha, qua đi vắng đây ở nhà má bầy trẻ mắc lu bu lo chạy gạo, hổng biết có ai chăm nom gì tới thằng út không! Chắc

là thả nó đi bắt cua bắt còng suốt ngày chớ gì!

Tư Cầu cười nói:

– Đọ, bác thấy không: có con có cái là như vậy đó, còn tui thì khỏe ru!

Vừa khi đó có tiếng xe xích lô thắng ken két ngoài lộ trước cửa tiệm, gần chỗ chiếc quân xa đậu. Cả bác Tám lẫn Tư Cầu đều ngẩng đầu nhìn ra...

Tư Cầu bỗng đứng khựng lại nhìn trân trân người đàn bà vừa ở trên xe xích lô bước xuống, rồi quay lưng về phía anh ta trong lúc móc bóp trả tiền cuốc xe.

Bác Tám thúc cây đà đi tới để buộc Tư Cầu cất bước:

– Thôi đi tới chớ chú! Hồi nãy qua nghe chú chê qua rậm rề rậm rật về cái vụ ngó liếc đó mà!

Tư Cầu vẫn ghìm đứng lại một chỗ và lẩm bẩm:

– Ủa lạ quá, sao tui trông ngờ ngợ...

Bác Tám quắc mắt hỏi liền:

– Gì nữa đó cha nội?

Viên thông ngôn đang rảo bước tới và mỉm cười đáp:

– Dạ phải đa bà chủ! Chắc bận nầy bà chủ có dư dả thời giờ để trò chuyện... thả cửa chớ gì!

Phấn liếc xéo Tư Cầu rồi hạ giọng thì thầm riêng với anh ta:

– Nói chuyện khỉ gì đâu! Cứ lo... cãi lộn không hà!

Rồi thấy viên thông ngôn đã đến nơi nó bèn quay sang nói liền:

– Sếp nói như vậy chớ tôi cũng chưa chuyện trò gì được nhiều lắm với anh Tư đây. Chắc sếp dư rõ, bà con thân thuộc lâu ngày gặp mặt nhau nên cứ hỏi thăm lung tung lên mà chẳng câu nào ăn nhằm vào câu nào hết!

Viên thông ngôn cười giả lả:

– Ối, bà chủ đừng có lo gì hết, thiếu gì dịp khác nữa! Để tôi về là lo liền chuyện thăm nuôi anh Tư đây cho bà chủ.

Phấn vội nói thêm:

– Cám ơn sếp nhiều lắm. Thế nào rồi đây tôi cũng sẽ nhờ sếp giúp cho một vài chuyện cần nữa.

Viên thông ngôn mau mắn đáp:

– Ơn với huệ gì, tôi bao giờ cũng sẵn lòng mà! Nè bà chủ, xe cũng sắp chạy rồi, bà chủ có gởi cho anh Tư đây món gì thì

bà chủ liệu mà trao cho ảnh đi.

Phấn vội chạy vụt vô trong nhà xách ra ba bọc giấy đem tới đưa cho Tư Cầu.

Tư Cầu thấy mấy gói đồ to lớn quá quên phải kêu lên:

– Trời đất ơi, em cho anh cái gì mà lùm đùm lề đề dữ vậy? (kế thấy viên thông ngôn ngóng cổ nhìn vô mấy gói đồ, nên nó vội nói) Mà em phải trình cho ông sếp đây xét qua rồi anh mới lãnh được.

Phấn bèn đặt mấy gói đồ xuống đất và mở phanh ra:

– Đây sếp, chút đỉnh bánh trái chớ có gì khác đâu sếp!

Viên thông ngôn vội lấy tay ấn mép miệng túi giấy xuống và nói gạt ngang:

– Khỏi mà bà chủ! Với ai thì tôi không tin chứ với bà chủ... tôi nhắm mắt lại bây

giờ cũng được! (đoạn ông ta quay sang Tư Cầu) Thôi cầm lên rồi ra xe anh Tư!

Tư Cầu nhìn qua Phấn:

– Thôi để anh một gói thôi, chớ nhiều quá...

Viên thông ngôn xách hai gói còn lại nhét luôn vô tay Tư Cầu:

– Cầm luôn đi cha nội! Mấy thứ nầy, ở trỏng đâu có sợ dư mà lo!

Rồi ông ta xô nhẹ Tư Cầu đi ra xe.

Phấn lật đật bước theo căn dặn thêm Tư Cầu:

– Vô trỏng nếu anh cần cái gì , anh nhắn ông sếp đây nói cho em biết nghe anh!

Tư Cầu ngó ngoái lại và lên tiếng bảo Phấn:

– Thôi em đi vô đi, chớ ra ngoài xe anh em đông lắm… Ờ mà quên nữa, lát nữa chú Ba có dìa em nhớ nói anh có gởi lời thăm chú nghen! (rồi không biết nghĩ sao anh ta ngập ngừng nói thêm) Hay là thôi... em khỏi nói với chú cũng được... có lẽ mình nên giấu nhẹm luôn thì tốt đó em! Nhà cửa của em đang vui vẻ như vầy, khi không anh chọt vô nữa cho nó sanh phiền phức thêm... anh hổng muốn... Phận anh, bề gì cũng lỡ kẹt... thì thôi để nó... yên như vậy cho rồi.

Phấn có vẻ cảm động khi nghe Tư Cầu nói dài dòng như vậy, nhưng cô ta làm ra bộ cứng cỏi cự nự lại:

– Em nói hổng có sao mà! Anh Ba ảnh là người biết điều chớ không phải như thiên hạ thường tình đâu!

... Chiếc xe rồ máy om sòm.

Tư Cầu gượng cười nhìn lại Phấn, rồi hấp tấp chuyển mấy gói đồ lên trước để rảnh tay níu trèo lên xe.

Viên thông ngôn bước tới nghiêng đầu chào Phấn, rồi cất tiếng cho tài xế biết rằng mọi người đã lên xe đông đủ.

Chiếc xe từ từ chuyển bánh...

Tư Cầu cúi gầm mặt xuống chớ không dám nhìn ngoái lại về phía Phấn đứng nữa, vì tự nhiên anh ta thấy bồi hồi lạ kỳ. Trong lúc gặp mặt lại, hai người không bỏ lỡ dịp để... cắn đắn nhau, nhưng khi xe chạy rồi, Tư Cầu bỗng đâm ra nhớ nhung người cũ một cách gần như là đau xót mặc dầu đây chỉ là một cuộc tạm biệt... đầy hứa hẹn!

*

... Tư Cầu và bác Tám đang lom khom cuốc đất ở phía sau nhà viên quan hai để trồng một líp cải làm "của riêng" cho có thêm rau ăn, thì thấy con Ba ở nhà trên bước uống. Con Ba ngừng lại và đứng dựa lưng vào cây cột của hai mái nhà cầu nối liền biệt thự ở phía trên và dãy nhà bồi bếp.

Mỗi khi thấy con Ba chàng ràng ở gần một bên mình, Tư Cầu đâm ra ngán trân nhứt là từ bữa anh ta theo xe đi chở cây rồi tình cờ gặp lại Phấn. Vì vậy anh ta làm như không hay biết gì hết và cứ cúi gầm mặt xuống cuốc đất tơi bời.

Bác Tám cũng làm ra vẻ thản nhiên nhưng rồi bác lại thì thầm bên tai anh ta:

– Ê chú, bà ra kia kìa!

Tư Cầu không ngừng tay cuốc:

– Ra thì thây kệ người ta, mọi khi bác cản tui dữ lắm mà!

– Ậy, qua cản là cản cái chuyện quá lố, chớ còn bình thường mình cũng phải đon đả chào hỏi, vì dầu sao bả cũng là người tốt đối với anh em trong căng đi làm cỏ–vê trên nầy. Thiệt đằng nào chú em mầy cũng đi quá lố hết: đi tới thì đi lút ga, còn sụt lùi thì... tuột thắng luôn...

Tư Cầu chưa kịp trả lời lại thì đã nghe con Ba cất tiếng kêu:

– Anh Tư ơi, anh bỏ đó lại đây hỏi thăm cái nầy chút coi!

Bác Tám nhìn anh ta mỉm cười:

– Đọ, cho chú em mầy trốn! Đi lợi đẳng đi cha nội!

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng ráng cuốc thêm một vài cái nữa, rồi dình

dàng xách cây cuốc đem dựng ở góc nhà bếp, đoạn vừa rút khăn tắm dắt gần đó lau mặt, vừa thủng thỉnh đi lại phía con Ba. Đến nơi, anh ta đứng chình ình ra đó chớ không hỏi han nói năng gì hết. Con Ba thì vẫn dựa ngửa dựa nghiêng trên thân cột vừa nheo mắt nhìn anh ta vừa cười mủm mỉm. Một hồi lâu sau, cô ta đứng rột ngay lại, một tay chống nạnh một tay chỏi vào cột nhà:

– Cha, có chuyện vui mà dấu biệt hổng cho người ta biết tới hén!

Tư Cầu lẩm bẩm trong miệng:

– Có cái gì đâu mà vui hay hổng vui...

Con Ba lên giọng chanh chua để chận ngang:

– Thiệt anh giỏi quá trời, mới xẹt ra khỏi chỗ này một chút là có chuyện rồi!

– Chuyện gì... làm ơn nói ra thử coi?

Con Ba cười mũi:

– Xí, bộ anh nói người ta hổng biết hả! Anh đi theo mấy chuyến xe chở cây rồi gặp con mẹ nào đó hả?

Tư Cầu bắt đầu mất bình tĩnh:

– Ai học cho em biết đó? Mà người ta là người... bà con quen của anh chứ bộ ai sao mà em kêu con mẹ nầy con mẹ kia.

Con Ba cười lớn:

– Cha chưa gì mà binh rồi hén! (rồi cô ta hạ thấp giọng xuống thân mật hỏi thêm) Mà ai vậy anh?

Tư Cầu ấp úng đáp:

– ... Đó là người ở một "xứ" với anh, bây giờ người ta... có chồng buôn bán tiệm cây ở trên này nên tình cờ đi lại đó

chở ván anh gặp...

– Mà người ta có bà con thân thích gì với anh hông, chớ sao em coi bộ lo lắng cho anh quá cỡ vậy?

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi liền:

– Sao em biết rành quá vậy?

Con Ba mỉm cười đáp:

– Vậy mới tài! Nhưng thôi, để em nói thiệt cho mà nghe: con mẹ đó có nhờ thầy thông ngôn tìm gặp em để xin em nói vô với ông hai về việc thăm nuôi đặc biệt cho anh.

Tư Cầu thở ra:

– Hèn chi mà em biết hết!

Bỗng con Ba quay phắt lại nhìn đăm đăm vào mặt anh ta và nghiêm giọng hỏi gọn lỏn:

– Ai đó vậy anh?

Câu hỏi bất ngờ làm cho Tư Cầu đâm ra lúng túng:

– Thì hồi nãy anh đã nói... người ta là... bà con quen ở cùng xứ sở, người ta thấy anh bị nạn như vầy nên có lòng hỏi thăm và giúp đỡ...

– Hứ, bộ không có em lo cho anh ở trong nầy sao? Em có để cho anh đói khát hay rách rưới đau ốm gì sao mà anh phải làm phiền tới người ngoài như vậy chớ?

Tư Cầu nhăn nhó đáp:

– Anh có nhờ nhỏi gì người ta đâu! Đó là họ... có lòng tốt với mình, và ý là anh đã có căn dặn là khỏi phải vô thăm hỏi trong nầy làm gì cho mất công...

Con Ba cười gằn:

– Sợ đổ bể hén!

Tư Cầu bực mình hỏi sẵng lại:

– Cái gì mà đổ bể?

Con Ba trề môi rồi hỏi trớ đi câu khác:

– Chớ em hỏi anh: bộ con mẻ ở không lắm sao mà lại cứ đeo riết thầy thông ngôn để cậy thẩy lo giùm cái chuyện thăm nuôi cho anh? Nếu con mẻ... quen sơ sơ ở dưới vườn thì đâu có lẽ con mẻ lại "mặn" với anh như vậy.

Tư Cầu gạt ngang:

– Bậy nà, người ta nói là... bà con thân mà...

Con Ba liếc xéo anh ta:

– Ừ phải, thiếu chút xíu là bà con gần sát rạt phải không anh?

Tư Cầu tìm cách hỏi lảng ra:

– Em có hỏi gì nữa hông để anh còn ra cuốc đất phụ với bác Tám? Em đừng quên anh đây cũng thân tù tội như người ta, chớ bộ là ông nội họ sao mà ra đây cứ đứng cà nhỏng nói chuyện hoài.

– Cha, em coi bộ bây giờ anh hết cần ai hết hén! Được rồi, nếu anh không chịu nói thiệt thì em có thiếu gì cách làm cho con mẹ chủ tiệm cây khỏi có ngó tới anh được nữa!

Tư Cầu hốt hoảng hỏi liền:

– Trời ơi, còn tính chuyện gì nữa đó bà nội?

Con Ba cười một cách đắc chí:

– Chuyện gì để nữa rồi anh sẽ biết!

Tư Cầu bực mình cự nự:

– Thiệt có mấy bà vô thì rắc rối tổ mẹ! Người ta ở tù yên thân rồi mà nay người

nầy xía vô, mốt người nọ thọt ra...

Con Bà nhìn anh ta cười:

– Ai biểu anh giấu hoài, anh làm như con nầy ngu lắm vậy? Bây giờ anh có chịu khai ra hết hông nè?

– Thì nếu em đã biết rồi em còn hỏi nữa làm chi...

– Hỏi cho biết bụng dạ của anh ra sao vậy mà!

Tư Cầu thở dài sườn sượt:

– Thì em nghĩ coi: người ta cũng có lòng lo cho mình... bây giờ hổng lẽ mình... chửi mắng người ta lại được sao!

– Cha, già hàm lẻo mép há! Mà bây giờ không nói on đơ gì hết, em hỏi thiệt anh có phải con mẻ là người đã cho anh leo cây thoa mỡ bò đó không?

Tư Cầu ấp úng đáp:

– Thì... em đã biết hết rồi... (rồi anh ta ngây ngô hỏi lại) Nhưng sao chuyện gì em cũng rành hết vậy?

– Hổng rành để mấy người tính qua mặt người ta hả? Chắc anh tưởng chuyện đó kín lắm chắc?

– Chắc thầy thông ngôn thẩy học lại cho em biết chớ gì?

– Mốc xì họ! Thẩy mà biết cái gì, nhưng thẩy mới nói mí mí là em đoán ra liền: người quen cùng xứ với anh mà lại có chồng khách–trú bên tiệm cây trên nầy, thì ai vô đó nữa! Anh quên rằng hồi anh mới lên Nam Vang anh đã mếu máo kể chuyện đó cho em nghe sao.

Tư Cầu xẻn lẻn nói gạt ngang:

– Bậy nà! Ai mà như vậy hổng biết!

Con Ba nghiêm mặt hỏi:

– Bây giờ anh tính sao đây?

– Thì tính gì nữa! Cái đó tùy em, mà theo anh nghĩ: chắc em hổng hẹp hòi gì với người ta... bề gì anh cũng mắc kẹt trong nầy chớ có ra luông tuồn ở ngoài tiệm cây được đâu.

Con Ba mỉm cười lấy ngón tay xỉa phớt qua trán Tư Cầu:

– Cha, ăn nói khéo quá há! Nhưng nếu không có mấy lớp rào dây kẽm gai, và không có ba cây súng chong trên mấy cái lô–cốt kia thì... bà nội ai bây giờ cản cũng hổng nổi anh!

Tư Cầu thấm ý cười trừ.

Con Ba lại hỏi tiếp:

– Nhưng anh có nói với người ta em là ai không?

– Em là bà quan hai chớ là ai nữa!

Con Ba giậm chân chắc lưỡi:

– Xí, lãng òm! Em muốn biết coi bà chủ tiệm đó có rõ em với anh là... là chỗ quen thuộc cũ hông? Anh có nói cho bả biết hông?

– Anh nói sơ sơ vậy thôi, nhưng có lẽ người ta cũng đoán ra được. Cái gì thì không biết chớ mấy chuyện đó có trời mà giấu được mấy bà!

Con Ba gật gù:

– Nếu anh hiểu được như vậy thì tốt lắm! Nhưng em còn để coi bả vô đây bả ăn nói thể nào, nếu biết điều thì em sẵn lòng giúp, bằng không... em cấm tiệt luôn!

Tư Cầu than thở:

– Mấy bà mà xâu xé nhau thì chỉ khổ

cho thằng nầy thôi. Sao mấy bà hổng hè nhau, mỗi người một tay, như vậy có phải đỡ hơn không!

Con Ba cười rộ lên:

– Anh nói khôn quá tổ mẹ người ta! Đằng nào, anh cũng hưởng đủ hết hén!

Tư Cầu chỉ biết đứng đó cười trừ.

Thấy vậy con Ba lên tiếng bảo anh ta:

– Thôi đi ra ngoải đi, để rồi em liệu coi con mẻ với em đây ai giỏi hơn ai thì biết.

Tư Cầu dùng dằng chưa chịu đi và xuống giọng năn nỉ:

– Chắc em vui miệng nói chơi như vậy chớ... hổng sao phải hông em! Bề gì người ta cũng là gái có chồng.

Con Ba cắt ngang:

– Chớ bộ em hổng có hả?

– Có nhưng mà... có khác… (rồi sợ con Ba kiếm chuyện lôi thôi nữa, anh ta vội rảo bước đi vô phía bác Tám và ngoái lại nói với) Thôi, anh đi mần công việc nghen!

Con Ba mỉm cười lắc đầu nhìn theo Tư Cầu, một cái nhìn vừa trìu mến, vừa độ lượng...

*

Thầy thông ngôn ở trong biệt thự viên quan hai chạy ra ngoắc Phấn:

– Mời bà chủ vô, bà quan hai đã xuống đợi bà chủ trong sa–lông rồi.

Phấn vội ôm hai gói to đựng trái cây lên và hất hàm chỉ về phía thùng rượu nằm dưới đất:

– Còn cái nầy tính sao đây sếp?

Viên thông ngôn ngó quanh để tìm một người lao công và khi nhận thấy Tư Cầu cùng bác Tám ở phía sau nhà bếp đi ló ra, ông ta vội kêu:

– Ê anh Tư, anh lại đây tôi nhờ anh một tay coi!

Tư Cầu ngó lại thấy có Phấn nên đứng khựng lại, hồi hộp đưa mắt nhìn trân trân. Phấn mỉm cười gật đầu như ra hiệu cho anh ta bước lại. Tư Cầu lột cái nón lá quăng xuống đất tính xâm xâm đi lại, nhưng bác Tám đã lẹ tay níu anh ta lại:

– Để qua lợi đẳng vác thùng rượu đó thế cho chú, chú Tư!

Tư Cầu ngơ ngác nhìn bác và hơi sẵng giọng hỏi:

– Sao lạ vậy?

Bác Tám đáp nho nhỏ:

– Hổng phải ai dành với chú mà té vàng té bạc gì, nhưng chú lợi đó khiêng thùng rượu vô cho thằng quan hai mà có mặt cả hai bà chứng kiến thì nó... nhẹ thể mình quá!

Tư Cầu cau mày suy nghĩ rồi đáp xụi lơ:

– Ừa, bác nói cũng phải... bị tui cũng hơi hấp tấp muốn gặp Phấn... tức là bà chủ tiệm đó.

Bác Tám vỗ vai anh ta vừa bước đi:

– Ối rồi đây thiếu gì dịp khác! Chú đừng quên: mình ở tù là ở tù với ba thằngTây, chớ trước con mắt của mấy bả, mình cũng... bảnh tỏn như thường phải hông chú!

Tư Cầu tươi cười gật đầu:

– Phải rồi, mà thôi bước mau lại đẳng giùm tui đi tía!

... Thấy bác Tám đi lại tới, Phấn băn khoăn hỏi liền và hỏi nho nhỏ:

– Ủa sao anh Tư ảnh không chịu lại đây bác?

Bác Tám vừa nhắc thùng rượu lên vừa đáp:

– Dạ... bị chú có công chuyện cần riêng (rồi bác hạ thấp giọng nói nhanh tiếp)... Dạ, chắc bà chủ cũng dư rõ: nếu chú bê thùng rượu nầy vô để đứng lựng khựng giữa bà chủ và bà quan hai thì cũng... kẹt cho chú quá.

Phấn thở dài:

– Ừ phải há! (rồi cô quay sang nhìn bác Tám, mỉm cười hỏi luôn) Mà sao tôi

coi bộ bác... rành về... chuyện nầy quá vậy! Chắc anh Tư có nói lại cho bác rõ phải hông?

Bác Tám nở mũi đáp:

– Dạ, tui với chú Tư là chỗ anh em thân trong tù... Tui được cái trọng tuổi nên có chỉ vẽ cho chú được một vài việc cũng... hay hay!

... Viên thông ngôn chực trên thềm nhà lên tiếng báo bác Tám:

– Nè ông già, ông đem để "két" rượu đó ở trước hàng ba nghen! Còn bà chủ thì xin mời bà chủ đi ngã này.

Phấn quay sang bác Tám:

– Cám ơn bác nghen! Bác nói với anh Tư, tôi hỏi thăm ảnh nhiều thiệt là nhiều đó nghen!

Nói xong, cô vội vã vuốt sửa lại tóc tai cùng ngắm nghía sơ qua áo quần rồi hấp tấp bước theo viên thông ngôn vô sa–lông.

… Viên thông ngôn gõ cửa sơ sơ mấy cái rồi bước vô trước và lên tiếng giới thiệu:

– Dạ thưa bà hai, dạ có bà chủ tiệm cây đến thăm bà hai.

Con Ba đang ngồi đọc báo, nghe nói vậy từ từ đứng dậy mà mắt vẫn không rời nhìn vào tờ báo như là còn mải mê xem lắm...

Phấn đứng lựng khựng ở đó, và tuy chưa rõ mặt mày của bà quan hai ra sao (vì tờ báo che khuất) nhưng nhìn thấy điệu bộ của "bà quan hai" như vậy nó đâm ra vừa bực, mà cũng vừa "khớp" nữa.

Con Ba quăng mạnh tờ báo xuống mặt bàn và ngước mắt lên hỏi viên thông ngôn:

– Bà chủ tiệm... quen thân với anh Tư đây hả thầy? (và không đợi ông nầy trả lời, nó quay sang phía Phấn, nhích đầu chào) Chào bà chủ, xin mời vô ngồi đây chớ làm gì mà đựng khựng ở đó vậy? (rồi nó lại nói bâng quơ) Cha, cái tiểu thuyết đăng trong báo coi hay quá mà họ lại chơi ác dứt ngang xương...

Phấn ké né ú ớ trong miệng:

– Dà...

Rồi bỗng như có hẹn, hai người đàn bà quắc mắt nhìn nhau lom lom để "đo lường" đối thủ trước khi bắt chuyện. Tia mắt của họ giao nhau tưởng chừng có thể... vang lên thành một tiếng rít giống y như hai thanh kiếm va chạm vào nhau vậy.

Con Ba, dầu sao cũng nhớ rằng mình là chủ nhà nên vội bảo viên thông ngôn:

– Thôi thầy để bà chủ đây cho tôi... Cám ơn thầy nghen!

Đoạn, nó quay sang Phấn đon đả mời một lần nữa:

– Coi, sao bà chủ đứng hoài vậy! Bà chủ ngồi xuống đây rồi chị em mình nói chuyện sau.

Phấn chưa kịp đến ngồi xuống ghế thì con Ba đã bước tới đỡ nhẹ lấy vạt áo dài trước của cô ta đưa ra chỗ có nhiều ánh sáng để xem mặt hàng, rồi trầm trồ liền miệng:

– Cha, bà chủ mặc thứ hàng nầy có bông ngộ quá! Mà cái màu nầy cũng hợp với nước da của bà chủ nữa... để bữa nào rảnh, tôi phải đi lùng ở mấy tiệm Bombay mua một áo thứ nầy mới được!

– Dạ... thứ hàng nầy họ bán thiếu gì.

Con Ba buông vạt áo xuống rồi ngó chăm bẳm Phấn từ đâu đến chân và mỉm cười hỏi thêm:

– Bà chủ được mấy em rồi mà tôi coi còn trẻ măng vậy?... Chắc còn nhỏ lắm! Cha, còn nhỏ tuổi mà đã làm... bà chủ như vậy thì tốt phước biết đâu mà kể!

Phấn thận trọng đáp:

– Dạ, tôi mới được một đứa trai.

Con Ba chắc lưỡi khen liền:

– Cha, gái một con, thuốc ngon nửa điếu! Hèn chi...

Phấn định chụp hỏi "hèn chi cái gì?" nhưng rồi giữ vẻ lễ phép hỏi lại:

– Dạ còn... bà hai được mấy em rồi?

Con Ba cười dòn tan rồi đáp:

– Tôi chỉ có một mình trơ như vầy đó bà chủ à!

Phấn mau miệng khen dồn:

– Bà hai trông còn trẻ đẹp sắc sảo quá, thiệt mấy cô mới lớn lên cũng chưa dễ gì bì kịp! Bà hai lại còn sang trọng quyền oai nữa... kể ra ít người được như vầy! Hèn chi...

Con Ba hơi cau mày nhưng rồi lại gật gù cười xòa và níu tay Phấn dắt lại bên ghế sa lông:

– Mời bà chủ ngồi xuống đây rồi chị em mình muốn nói gì thì nói, chớ chẳng lẽ tôi với bà chủ cứ đứng sững ở đó để... khen vần công cho nhau sao! (rồi chợt thấy mấy gói đồ, nó liền hỏi tiếp) Mà bà chủ ôm theo mấy gói gì lủ khủ đó?

Phấn như nhớ trực lại chuyện quà cáp nên vừa ngồi xuống lại đứng dậy đặt mấy bọc giấy trên mặt bàn giữa sa–lông:

– Dạ tôi có mấy ký bom nho nầy đem đến để bà hai dùng lấy thảo... Dạ, còn có một két sâm–banh để ở ngoài hàng ba, riêng kính tặng cho ông hai, xin nhờ bà hai nói lại giùm.

Con Ba chắc lưỡi kêu lên:

– Hổng biết thầy thông ngôn mắc toi đó có nói tôi với ông hai ở nhà đòi ăn đòi uống gì không, mà bà chủ phải lễ mễ đem lại như vậy!

– Dạ thưa bà hai, cái nầy là do ý tôi chớ thầy thông ngôn không hay biết chi ráo.

Con Ba đáp nửa thật, nửa giỡn:

– Cha, chưa gì mà bà chủ muốn...

trám miệng trước tụi nầy há! Bà chủ làm như vậy nữa mích lòng lắm nghen! Chắc bà chủ dư biết: tôi nghe thầy thông ngôn nói lại là bà chủ đây là chỗ... bà con với anh Tư nên tôi mới sẵn lòng mời tới, chớ phải ai khác thì xin lỗi bà chủ, dầu cho chín xe mười vàng đi nữa cũng... khỏi đi!

Phấn thấy hơi bực mình nhưng cũng phải ráng xuống giọng cầu khẩn:

– Dạ cái đó thì tôi cũng... rõ nhiều. Anh Tư ảnh có kể sơ cho tôi biết rằng bà hai đây là chỗ... ơn nghĩa cũ của ảnh và bà hai cũng đã hết lòng giúp đỡ ảnh trong lúc ảnh bị kẹt trong nầy. Dạ vì vậy mà tôi mới dám đường đột tới đây để quấy rầy bà hai...

– Ối, nói là nói vậy chớ chỗ chị em mình, nếu hổng biết nhau thì thôi, một khi đã biết nhau rồi thì... dễ ợt, nhứt là cái chuyện này cũng là chuyện của anh

Tư... Mà hễ chuyện của anh Tư là tôi sẵn sàng... bao lãnh hết!

Phấn gượng cười đáp:

– Thiệt cám ơn bà hai hết sức! Cũng may cho anh Tư gặp lại được bà hai ở chỗ nầy!

Con Ba thản nhiên tiếp lời:

– À cái đó thì có: anh Tư ảnh có gặp tôi lần nào thì cũng được may mắn ráo trọi hết, chớ không có rủi ro hay vấp váp gì hết á!

Phấn cắn môi suy nghĩ trong một vài giây, rồi đáp đẩy đưa:

– Dà, phần tôi thì tôi cũng mong như vậy...

Con Ba cười và ngọt ngào nói:

– Bà chủ khỏi mong với mỏi gì hết, cái chuyện đó là cái chuyện... đã có rồi mà!

Nghe con Ba nói một cách "chắc cứng" như vậy, Phấn cười gằn nhưng rồi lại vội nói đỡ:

– Thưa bà hai, như vậy anh Tư thiệt có phần lắm!

Con Ba như có vẻ hài lòng vì đã "dằn mặt" sơ được Phấn nên lại muốn tỏ ra độ lượng:

– À còn cái nầy mà tự nãy giờ tôi tính nói rồi bị lu bu nên quên khuấy đi mất: chị em mình nên tìm cách xưng hô lại cho nó đỡ khách sáo hơn đi! Bề gì thì bên nào cũng là chỗ... quen biết của anh Tư, phải không chị? Chị thứ mấy để tôi kêu cho tiện?

Phấn ấp úng đáp:

– Dạ... tôi thứ ba...

Con Ba kéo nhích ghế lại gần Phấn:

– Ủa, cũng thứ ba như tôi vậy sao? (rồi nó nháy nháy mắt lên giọng hỏi ỡm ờ) Ai cũng thứ ba hết rồi như vậy ai... lớn ai nhỏ đây?

Phấn ngả lưng dựa vào thành ghế phô–tơi rồi cười đáp lại một cách rất thản nhiên:

– Dạ cái đó thì tôi chẳng dám tranh rồi! Dạ cũng như cái chuyện... chim trời cá nước, mạnh ai bắt được nấy ăn...

Con Ba liếc xéo cô ta một cái nhanh như chớp:

– Hừ, hay quá há! Bây giờ tôi mới biết ngán... chị Ba rồi đa!

Phấn vội nói vớt:

– Dạ, bà hai dạy quá lời... Tôi vui miệng nói buông thùa vậy mà!

Con Ba chắc lưỡi một hơi:

– Đọ, đọ... tôi đã biểu chị Ba dẹp cái tiếng "bà hai" đó qua một bên rồi mà!

Đoạn nó vói tay bấm nút chuông điện gọi anh bồi và khi anh nầy chạy lên tới, nó quay sang hỏi Phấn:

– Chị Ba dùng nước ngọt nghen?

Phấn chưa kịp trả lời thì con Ba đã bảo anh bồi:

– Anh cho tui xin hai chai nước cam mau mau một chút, chớ tự nãy giờ mắc nói chuyện tầm khào mà quên mời khách uống nước.

Phấn vội nói chen vô:

– Dạ thưa chị... Hai, xin chị Hai coi tôi cũng như là chỗ quen biết trong nhà chớ khách khứa gì đó...

Con Ba tròn xoe mắt hỏi lại:

– Ủa, sao chị kêu tôi bằng thứ hai? Hồi nãy tôi nói giỡn chơi chớ bộ muốn đòi... lớn nhỏ gì sao?

Phấn thản nhiên đáp:

– Dạ, chị Hai đây là chị... quan hai, tôi xin kêu như vậy cho nó... phân biệt hơn.

Con Ba mỉm cười lim dim đôi mắt:

– Thiệt tới bây giờ tôi mới biết... ớn chị rồi đó!

Phấn cũng cười đáp lại:

– Dạ, chị Hai nói vậy chớ tôi... hiền khô hè!

Nhưng rồi Phấn nghiêm mặt lại nói tiếp:

– Dạ, chắc chị Hai đã rõ tôi đến đây, trước để... ra mắt chị Hai, sau nữa để nhờ chị Hai chút việc...

– Cha, chị nầy ăn nói văn vẻ quá ta! Việc gì vậy chị?

Phấn đáp hơi ấp úng:

– Dạ, cũng không có việc gì khác ngoài việc thăm nuôi cho anh Tư. Nói cho đúng ra, mọi sự ở trong nầy đã sẵn có chị Hai giúp đỡ săn sóc cho anh Tư, nhưng phần tôi, tôi cũng muốn gặp mặt ảnh...

– Ối tôi tưởng cái gì chớ việc đó dễ ợt? Thiếu gì người vô thăm nuôi chồng con đó chị Ba và họ cứ ra ngoài văn phòng xin giấy là được.

– Dạ, thầy thông ngôn cũng có nói cho tôi rõ việc ấy, nhưng tôi nghĩ chắc chị Hai đây có thể giúp cho việc thăm nuôi anh Tư của tôi được... đặc biệt hơn người khác, nghĩa là được sự dễ dãi hơn...

Con Ba nhìn chăm bẳm Phấn rồi hỏi:

– Bộ chị có chuyện gì cần phải bàn tán nhiều với anh Tư sao?

Phấn cười giả lả:

– Dạ, đâu có chuyện gì cần, nhưng chắc chị Hai cũng hiểu cho: tôi là người cùng xứ với ảnh, tôi có vô ra gặp mặt ảnh ở đây thì cũng chỉ để hỏi thăm hỏi nom về chuyện nhà cửa dưới vườn. Ảnh xa nhà lâu rồi mà biệt vô âm tín, ảnh nóng ruột lắm; liền sau khi tình cờ gặp ảnh ở ngoài tiệm cây, tôi đã có nhắn tin về dưới rồi, mà mãi tới hôm nay sao người quen họ chưa có lên hổng biết!

Con Ba chép miệng than thở:

– Cha tội nghiệp ảnh quá há! (đoạn cô ta dịu giọng bảo Phấn) Phần chị, chị ráng lo hỏi thăm về chuyện dưới nhà cho ảnh, còn phần tôi, tôi lo việc thăm nuôi cho chị. À, hay chị muốn nói chuyện liền với ảnh ở đây hông, để tôi làm cách cho chị giáp mặt. Việc nầy ông hai ổng biết được ổng sẽ cự nự tôi ghê lắm nhưng không sao...

Phấn vội nói:

– Thiệt cám ơn chị Hai lắm, nhưng theo ý tôi mình nên làm cho... đàng hoàng đúng phép đúng luật thì hơn. Chớ chị Hai thương tôi mà tính như vậy, rủi ra gặp ngày vận tháng xui có chuyện gì rắc rối xảy ra thì chẳng những làm phiền chị Hai mà còn để họa cho anh Tư nữa... Mình có thương ảnh thì nên thương cho... trót lọt...

Con Ba gật gù đáp:

– Chị nghĩ vậy chín chắn lắm! Được rồi tôi xin nghe theo lời chị. À, chị biên tên họ giao cho thầy thông ngôn để thầy chạy về mặt giấy tờ cho, còn tôi để tôi thúc mấy sếp dưới văn phòng. Và nếu chị có chuyện gì gấp muốn nhắn với anh Tư, chị cứ vô đây nói với tôi rồi tôi... thông tin lại cho.

Nghe câu sau cùng ấy Phấn có vẻ kém hưởng ứng và lợ ngợ đáp:

– Dạ thôi, chắc không có cái gì gấp đâu, tôi phiền chị Hai như vậy cũng quá nhiều rồi...

Con Ba hiểu ý cười nói:

– Thôi tôi biết rồi! Nhưng tôi nói như vầy chị đừng giận nghen: bề gì bây giờ anh Tư cũng kẹt ở trong nầy nghĩa là ảnh... nằm trong bàn tay của tôi...

Phấn nín lặng một hồi rồi gượng cười nói:

– Dạ cái đó thì tôi thấy rõ ngờ ngờ rồi... Tôi xin chịu hẹp vậy!

Con Ba biết mình đi hơi quá nên vội nói lảng ra:

– Để tôi nhờ mấy ổng lục hồ sơ coi tội trạng của anh Tư nặng nhẹ thế nào để tôi còn nhờ ông hai ở nhà ổng can thiệp dùm đỡ phần nào hay phần nấy.

Phấn mau mắn nói vô:

– Ờ, tôi cũng quên nhắc với chị Hai về cái chuyện đó nữa! Dạ... chị Hai nhắm coi anh Tư có được mau thả ra không chị? Theo tôi biết ảnh hiền như cục đất có làm chi đâu mà mấy ổng bỏ tù bỏ rạc như vậy!

Con Ba cười xòa:

– Tôi thì cũng như chị, chị em mình làm sao biết được chừng nào ảnh ra! Còn cái việc ảnh "hiền khô" đó thì... để lâm chuyện rồi mới biết... thằng chả cũng dữ dàn trời mây chớ không như chị tưởng đâu! Nhưng dầu sao, tôi cũng xin hứa chắc với chị: để bữa nào ông hai ổng vui vui, tôi sẽ liệu lời nói vùa vô ổng.

– Chuyện gì tôi hổng biết chớ chuyện đó thì tôi tin chắc mẻm là chị Hai sẽ thành công rồi!

Con Ba liếc xéo:

– Cha, chị nói như vậy là khen hay chê tôi đó?

– Dạ tôi tình thiệt nói ngay như vậy đó chị Hai à! Tánh tôi thẳng băng chớ hổng cong queo ngoắt ngoéo như người ta...

Rồi cô đứng lên nói tiếp:

– Tôi xin kiếu chị Hai... Dạ, tự nãy giờ tôi làm rộn chị Hai nhiều quá.

Con Ba cũng đứng lên theo và nói gạt ngang:

– Ối chỗ chị em mình mà! Chị đừng có ngại gì hết, khi nào rảnh xin mời chị lại chơi, tôi ở đây cũng ít bè bạn lắm!

– Dạ, tôi cũng vậy. Suốt ngày tôi chỉ lẩn quẩn ở nhà… (rồi cô nhìn con Ba mỉm cười ý nhị) thiệt anh Tư ảnh có con mắt lắm!

Con Ba nhướng mắt hỏi lại:

– Sao vậy?

– Vì... chị Hai rất bặt thiệp lanh lợi mà lại lịch sự duyên dáng nữa...

Con Ba xô nhẹ vai Phấn:

– Thôi chị đi! Chị nói giả ngộ hoài!

Còn chị không sắc sảo mặn mòi đó sao! Tôi gặp chị tôi cũng muốn mê nữa là... con trai mới lớn lên. Hèn chi hồi tôi mới gặp anh Tư ở trên Nam Vang ảnh lớ ngớ như là bị ma hốt hồn hay bị bùa mê thuốc lú gì vậy! Và mới ràng ràng đây nè, từ bữa ảnh đi chở cây về ảnh lầm lầm lì lì lắm lúc tôi thấy mà phát ghét! (rồi nó níu tay Phấn cười nói thêm) Nầy chị Ba, phải hồi tôi còn con gái mà tôi gặp chị như trường hợp bây giờ... tôi ghen lắm đa!

Phấn làm bộ kinh hãi:

– Ý mẹt ơi, gặp tay của chị Hai đây ghen thì tôi có nước chạy tét không dám ngoái cổ ngó lại... mà về nhà ngủ hổng chừng còn dám giựt mình nữa!

... Con Ba vừa ở trên xích lô bước xuống là Phấn nhận thấy ngay. Cô vội giao thằng bé Kỳ lại cho chị vú và tất tả chạy ra đón:

– Dữ hông, bữa nay chị Hai mới đến thăm tụi nầy!

Con Ba hối hả níu lấy tay Phấn và lôi đi:

– Xin lỗi chị Ba, tôi tính lại đây hoài mà mắc công kia việc nọ thành thử cứ để lần khân mãi. Hôm nay có chuyện cần lắm nên tôi chờ ông Hai ổng qua sở là tôi phóng lại đây liền.

Phấn ngừng lại nhìn sững nó một hồi rồi hỏi:

– Chuyện gì vậy chị? Lành hay dữ? Hèn chi tôi lấy làm lạ sao chị lại đây sớm bửng... Bộ anh Tư đau ốm hay sao đó vậy chị?

Con Ba không đáp ngay mà lôi Phấn đi vào:

– Để vô nhà rồi tôi nói rõ cho chị hay... Mà có ai ở trỏng không chị?

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị cùng cách phục sức lôi thôi của con Ba, Phấn càng đâm lo. Cô vừa đi vừa hỏi dồn tới:

– Cái gì đó chị? Anh Tư có sao không mà chị hổng nói liền cho tôi biết? Tôi mới vô thăm ảnh vào ngày hôm kia thấy ảnh... vui vẻ chớ có sao đâu!

– Chị khoan nóng, chuyện nầy nói ra đây không tiện. Tôi hấp tấp ra đây cốt có bấy nhiêu đó chớ ai muốn giấu chị làm gì chớ! Tôi hỏi chị có ai khác ở trong nhà không để chị em mình nói chuyện cho tiện mà chị cứ lo hỏi nôn tới hoài!

Phấn dịu giọng đáp:

– Xin lỗi chị Hai, bị tôi quýnh quá nên hổng nhớ gì hết... Dạ, trong nhà chỉ còn có mấy người làm công, còn ba của

thằng Kỳ thì đi ra kho bạc lãnh tiền mua cây của nhà nước trả.

Con Ba gật gù:

– Ờ nếu vậy thì tiện lắm! Mà chị có chỗ nào riêng biệt văng vẳng ở trong nhà để khỏi ai dòm ngó, vì chuyện nầy là chuyện... sanh tử của anh Tư lận!

Phấn tái mặt lập cập hỏi nho nhỏ:

– Trời... cái gì mà chị lại nói nghe ớn quá vậy? Chị nói phứt ra hổng được sao?

Con Ba như không để ý đến sự lo sợ của Phấn mà cứ lôi tuột cô đi và hỏi:

– Đâu chị Ba, chỗ nào tiện hả?

Phấn biết hỏi gấp cũng vô ích nên lẳng lặng dắt con Ba vào buồng trong. Đến nơi nó kéo một chiếc ghế mời khách và gượng cười nói:

– Xin lỗi chị Hai, tôi mời chị Hai vô trong nầy thiệt là không phải phép, nhưng ở đây thì khỏi sợ ai soi mói hết. Để tôi kêu con vú bưng nước lên...

Con Ba gạt ngang:

– Ối thôi nước với nôi làm chi chị!

– Dà...

Con Ba đảo mắt nhìn qua một vòng khắp gian buồng rồi chậm rãi nói:

– Chị Ba à, hôm trước tôi có nhờ người ta lục coi hồ sơ của anh Tư để xem tội trạng nặng nhẹ thể nào...

Phấn tò mò hỏi liền:

– Dạ nặng hay nhẹ hả chị Hai?

Con Ba lườm nó như có vẻ phật ý vì bị chận ngang nhưng rồi lại ôn tồn đáp:

– Nhẹ xều à!

– Vậy chắc ảnh... cũng hy vọng sớm được thả ra hả chị?

Con Ba thở dài:

– Thì tôi cũng nghĩ như vậy và mấy cha nội trên văn phòng cũng nói hổng sao, hổng sao... nhưng ai có dè đâu nó xảy ra chuyện bất tử như vầy!

– Bộ anh Tư ảnh làm cái gì bậy ở trỏng hả? (rồi cô cắn môi suy nghĩ đoạn quắc mắt hỏi sẵng) Hay là... hay là ảnh không giữ gìn tình ý để... lẹo tẹo đổ bể tùm lum ra rồi ông quan hai ổng bắt được?

Con Ba đứng phắt dậy cầm lấy cái bóp đầm xỉa xói vào mặt Phấn:

– Thiệt tôi đến đây uổng công quá! Phải tôi mà dè có thứ ghen ẩu ghen tả, nói bậy nói bạ như vầy, tui đấm thèm

xuống đây làm chi cho tốn gần cả chục đồng bạc tiền xích lô!

Phấn biết mình nói quá lố nên vội đứng lên theo níu tay con Ba năn nỉ:

– Thôi mà chị Hai, tôi lạy chị... bị tôi lo quýnh quá không còn biết trời trăng gì nữa, xin chị đừng chấp nhứt làm gì tội nghiệp. Chị ngồi xuống đi, và chị làm ơn làm phước nói liền cho tôi rõ, chớ thiệt tình thì tôi... nóng ruột chịu hết nổi!

Con Ba thở dài ngồi xuống lại, nhìn Phấn lắc đầu cười gượng, rồi tằng hắng như để đổi giọng cho êm dịu hơn:

– Thôi chị cũng ngồi xuống đi. Ví dầu tôi với anh Tư mà có... lộn xộn để cho kẹt đạn kẹt vỏ như hồi nãy chị... nghi bậy như vậy, thì có nước tôi độn thổ luôn chớ dám vác mặt lại đây với chị hả chị Ba!

– Dà...

– Tôi cũng tưởng là số anh Tư đã hết nạn tai rồi, chớ có dè đâu mới đây tụi Tây nó đánh giặc đánh giã thua thiệt làm sao đó, nên tụi nó nổi khùng quyết định bắt một số anh em tù nhơn trong căng đem đưa ra Côn–đảo nay mai gì đây...

Phần hốt hoảng hỏi liền:

– Bộ trong số đó có lọt anh Tư vô hả?

Con Ba se sẽ gật đầu...

Phấn chụp níu lấy bàn tay con Ba:

– Trời đất ơi, sao kỳ cục vậy chị! Mà chị có chắc như vậy không?

Con Ba ngó mông ra phía ngoài cửa rồi thẫn thờ đáp:

– Sao không chắc! Người ta đã lập bản danh sách hẳn hoi rồi. Và tôi còn nghe nói cái số tù đưa ra đảo nầy dám bị xử bắn lắm nữa...

Phấn trợn mắt hỏi:

– Người ta đem bắn anh Tư nữa hả? Mà ảnh có tội tình gì lại chở ảnh ra ngoài đảo để giết hại như vậy cà? Sao chị ở trỏng mà chị hổng nói với người ta... còn ông quan hai đâu, chị hổng biểu ổng xét lại cho anh Tư nhờ, hay là... ổng bôi tên anh Tư trong sổ hổng được sao?

Con Ba nghe cô ta nói một hơi một dọc như vậy cũng đâm ra bực mình:

– Chị giỏi thì chị vô nói đi! Bộ chị tưởng tôi hổng biết lo sao? Nhưng tôi thử hỏi chị: cái chuyện đó ở trên tây tà người ta quyết định như vậy, ông hai ổng có môn giữ ba thằng tù chớ đâu có quyền bắt bớ hay buông tha gì đâu! Mà tôi hỏi chị thêm một câu nầy nữa: giả tỷ như ổng bôi tên anh Tư được đi, rồi sao đó phải lấy tên ai khác thế vô bây giờ?

Phấn đáp liền:

– Ý trời, tù tội cả đống ở trỏng lấy ai khác mà hổng được!

Con Ba nhìn cô ta một hồi:

– Đọ, chị nói như vậy là nói càn mạng đa! Chị hổng nghĩ rằng nếu có bắt được người khác thế vô thì cũng là... người như anh Tư, nghĩa là họ cũng có những người thương yêu họ và biết đâu họ lại còn có con thơ con mọn ở nhà... mình làm như vậy có phải thêm tội không?

Phấn xẻn lẻn cúi đầu, nhưng còn nói gượng:

– Thì tôi cũng nói bừa như vậy... nhưng chắc thiếu gì người khác một thân một mình... (rồi cô ngước mắt lên hỏi) Bây giờ chị tính sao đây, chẳng lẽ ngồi đó ngó để cho tụi nó xách đầu anh Tư đem bắn sao?

Con Ba không trả lời mà lấy bóp mở ra lấy thuốc hút. Nó ngồi trầm ngâm nhả khói bay từ từ... Phấn thấy vậy cũng bắt ngứa mắt, nhưng biết không thế nào làm khác hơn được nên đành ngồi chờ.

Con Ba đưa ngón tay búng nhẹ cho tàn thuốc rớt xuống đất rồi chậm rãi nói:

– Tôi cũng nghĩ nát nước hết mà chẳng tìm ra mưu kế gì được...

Phấn thở dài cựa mình một cách có vẻ bực bội làm chiếc ghế kêu răng rắc.

Con Ba thản nhiên nói tiếp:

– ... Bởi vậy tôi mới ra đây, trước là để cho chị hay, sau là để... xem coi chị có cách nào gỡ nạn cho anh Tư chăng?

Phấn đâm ra lúng túng:

– Chị ở trỏng quen lớn với các quan quyền khắp mặt hết mà chị còn chịu co

tay kia huống hồ gì tôi ở tí mú ngoài nầy! Hay là chị nghĩ coi mình có thể chạy chọt lo lót ông nào được không? Nếu được, nói nào ngay, tôi cũng có sẵn chút đỉnh tiền nong...

Con Ba đáp một cách không hăng hái chút nào:

– Kể ra thì cũng có chút ít hy vọng về mặt đó, nhưng... nhưng tốn hao lắm và nếu anh Tư khỏi bị đày ra đảo thì cũng bị giam lại ở đó chớ bộ ra được sao!

Phấn chụp nói liền:

– Tốn hao bao nhiêu tôi không tiếc miễn anh Tư còn đó là được, rồi thủng thỉnh mình lo chạy chọt sau để lãnh ảnh ra... Hay là nếu chị sợ dính dấp vô thì để tôi nói thẳng với thầy thông ngôn nhờ thẩy đi vận động với mấy ông bự giùm...

Con Ba nói gạt ngay:

– Hổng được đâu! Chuyện nầy là chuyện... kín, chị làm tài khôn tài khéo cho nó đổ bể tùm lum lên rồi Tây nó đem lưu anh Tư đi chỗ khác, ở ngoài nầy đi ở tù cả đám hết... Chuyện đó là chuyện chết chớ hổng phải nhảy a làm càn được đâu nghen!

Phấn cau mày nhìn con Ba một hồi lâu rồi nói:

– Coi, chị kêu tôi tìm cách gỡ nạn cho anh Tư mà hễ tôi nói ra câu nào thì chị bác đi tuốt hết? Như vậy còn bàn với tính gì nữa được! Chị đã nói chị chịu co tay thì ít nữa chị cũng để tôi... liều mạng cho ảnh chớ?

Con Ba ấp úng đáp:

– Thì tôi có nói gì đâu... Tôi sợ mình tính chưa được chín chắn, rủi ro có bề gì thêm nữa thì vô kế khả thi...

Phấn cười lạt:

– Chắc chị sợ tôi chạy chọt cho anh Tư được rồi tôi rinh ảnh mất hả? Hông đâu, nếu khỏi đi đảo thì bề gì ảnh cũng còn kẹt ở trỏng... chớ có bay mất đi đâu mà chị ngại hổng biết!

Con Ba đỏ mặt quăng mạnh tàn thuốc xuống đất, lấy dép chà lia cho tắt lửa, rồi hầm hầm nói:

– Chị đừng ỷ có ba đồng tiền đó rồi muốn nói quàng nói xiên gì thì nói nghen! Bộ chị nói tôi đây lo cho ảnh không được hả?

Phấn thản nhiên đáp:

– Thì cũng như... chị ỷ có ông quan hai vậy mà... Thôi bây giờ... xả càng, mạnh ai nấy lo cho anh Tư.

Con Ba đập mạnh tay vào thành ghế:

– Coi, bộ chị nói giỡn sao chớ! Mạnh ai ấy lo rồi chị hổng biết đách gì hết, rủi có trặc trẹo chuyện gì hư luôn công việc của tôi rồi sao hả? Chị giỏi chị... qua mặt anh Tư được chớ với tôi, xin lỗi... cái đó còn hơi lâu đa!

Phấn cười mũi:

– Chị Hai thiệt khó tánh quá! Bây giờ chị Hai tính sao đây chị làm ơn nói huỵch tẹt ra rõ đi chớ úp úp mở mở hoài, tôi ngu dốt lắm không biết được!

Con Ba định nói "trả đũa" lại nữa nhưng rồi lại chép miệng than:

– Anh Tư ảnh sắp ngoẻo tới nơi mà ở ngoài nầy tôi với chị mải lo ăn thua đủ với nhau như vầy hoài rồi làm sao được kìa!

Phấn cũng nhận thấy sự vô lý đó nên thở dài rồi dịu giọng nói:

– Thôi, chị ráng lo cho ảnh đi. Chị ở gần bên trỏng thì thế nào chị cũng dễ tính hơn tôi, rồi có cái gì cần tới, chị cứ nói với tôi để tôi ráng sức mà giúp vào. Chẳng lẽ bây giờ, mạnh đằng chị chị lo, mạnh đằng tôi tôi chạy... như vậy chẳng những tốn công vô ích mà nhiều khi còn tréo ngoe với nhau nữa...

– Thì đó, như hồi nãy tôi đã nói với chị: mình nên suy tính kỹ mới được! Thế nào rồi đây tôi cũng phải nhờ chị giúp vô một phần lớn, chớ một mình tôi, tôi đâu có ba đầu sáu tay mà lo cho xuể hết được. Vả cũng vì chỗ đó mà tôi vội vã ra đây cho chị hay...

Phấn ngạc nhiên hỏi:

– Ủa, vậy chị chưa cho anh Tư ảnh biết tin đó sao?

Con Ba lắc đầu:

– Chưa chị à! Tôi tính để mình bàn với nhau trước đã rồi mai mốt đây tôi cho anh Tư hãy cũng không muộn.

– Rủi họ đưa ảnh đi liền sao chị?

– Không đâu, tôi biết ít lắm một tháng nữa mới có chuyện đó. Bây giờ mình cho ảnh hay trước, rủi ảnh chộn rộn lên thiên hạ trong căng biết hết thì càng thêm khó khăn nữa!

Phấn nhích ghế lại gần con Ba, rồi ngập ngừng hỏi:

– Chắc chị có tính ra một kế gì... Chị có thể nói sơ qua cho tôi nghe được không chị Hai?

Con Ba mím môi nhìn xuống đất một hồi rồi ngước mặt lên chậm rãi đáp:

– Cách nầy cũng hơi... mạo hiểm một

chút, vì bây giờ anh Tư chỉ có nước là trốn đi.

– Ý trời, ở trỏng con ruồi bay ra hổng lọt rồi làm sao anh Tư ảnh đi cho thoát được?

– Ậy, chị đừng có lo... Tôi đã nghĩ ra cách rồi, nhưng phải có người ở ngoài nầy chứa chấp đỡ ảnh một vài ngày rồi mới có thể trốn luôn về dưới vườn được, chớ nếu để anh ra đi lớ ngớ ngoài đường ngoài chợ, giấy tờ không có thì chỉ vài tiếng đồng hồ sau là ảnh bị thộp cổ lại liền.

Phấn có vẻ lo ngại hỏi thêm:

– Nhưng "chứa" ảnh vào đâu bây giờ?

Con Ba mỉm cười nói:

– Thì việc đó... tôi xin nhờ đến tay chị.

Phấn trợn mắt:

– Ý hổng được đâu! Ba thằng Kỳ là người Tàu làm ăn nên họ kỵ việc đó lắm, đời nào thằng chả dám chứa thứ... quốc cấm ấy trong nhà.

– Coi, chị phải ép buộc thằng chả chớ!

Phấn nhăn nhó:

– Phải mình tôi thì cái gì cũng được hết ráo trọi, nhưng có thằng chả vô đó khó nói lắm. Chị bắt thằng chả chung ra vài chục ngàn thì thằng chả chịu liền, chớ bắt chứa anh Tư trong nhà một chút xíu thằng chả cũng lạy dài đó chị à!

Con Ba vẫn tươi cười như thường:

– Chị thiệt dở khẹt! Chị phải viện cớ rằng hồi đó thằng chả... hại anh Tư thiếu điều chết đứng thì bây giờ thằng chả ráng chứa chấp anh Tư trong nhà một

đôi ngày mà ăn nhằm gì! Cái đó cũng như để đền bù thiệt hại khi xưa vậy mà!

Phấn mím môi suy nghĩ một hồi rồi nói:

– Tôi nghĩ rồi: hay là chị để tôi lãnh phần đưa anh Tư luôn tuốt về dưới vườn, đi có cặp như vậy hổng ai để ý sanh nghi được. Ờ phải đa, chị làm ơn kiếm giùm ảnh một cái giấy tờ gì tạm cũng được, hay thôi để tôi lo luôn vụ nầy cũng được vì tôi biết có chỗ chỉ tốn kém chút đỉnh là họ cho mình một cái giấy "lách xê" rồi...

Con Ba cười mũi:

– Nếu chị đưa ảnh về dưới được thì tôi đây đưa không được sao? Tôi cũng đã tính bỏ luôn ông hai để dông trốn theo ảnh một lượt... như vậy có phải gọn bân không?

Phấn nhổm người lên:

– Chị nói thiệt hay nói chơi đó? Chị dám bỏ ông quan hai để mạo hiểm trốn theo anh Tư sao? Hay là chị định nói dọa cho tôi ngán hả chị Hai?

Con Ba ngả người dựa lưng trên ghế rồi mỉm cười đáp:

– Ai mà thèm dọa làm gì hổng biết! Chắc chị chưa rõ: chớ giữa tôi và chị, người dám liều mạng cho anh Tư là tôi đây nè! Tôi cũng xin nhắc thêm: con nầy chưa lần nào làm phiền lòng anh Tư một chuyện gì, dầu là một chuyện chút xíu bằng ngón tay út cũng vậy đó chị!

Phấn cười lạt:

– Thì tôi biết chị giỏi rồi mà! Nhưng chị cũng giỏi luôn về cái chuyện ghen tranh của người ta nữa! Điều nói là nói vậy, chớ tôi dư biết nếu tôi đây có lo cho anh Tư đi trốn như hồi nãy tôi bàn đó,

thì chị cũng phá ngang chớ dễ gì để cho thành công được!

Con Ba ngao ngán thở dài:

– Quả tình tôi có nóng tánh chút đỉnh, nhưng tôi đâu có đến nỗi tệ quá vậy! Tôi hỏi chị: tôi với chị cứ tranh giành nhau. rủi ro để cho anh Tư ảnh bị kẹt chết luôn rồi tới chừng đó chỉ có nước ngồi ngó nhau mà khóc!

Phấn vẫn còn cau có:

– Chị nói thì nghe ngọt lắm... nhưng hễ tôi dính vô chuyện anh Tư là chị nhảy đong đỏng lên! Ờ, nếu rủi ảnh bị kẹt thì cho ảnh chết luôn... ai biểu ảnh đụng đâu cũng làng chàng đó hết!

Con Ba cười xòa:

– Đừng nói bậy nà! Ảnh mà kẹt chết luôn thì tôi cũng không ngơ mà chị

cũng... trớt vó, như vậy tôi với chị ghen tranh với nhau để làm gì hả?... Thôi tôi nhường cho chị đó; ít ra cũng có một người... hưởng được!

Phấn mắc cở cúi đầu làm thinh. Con Ba nhích ghế lại gần, thân mật vỗ nhẹ lấy vai nó:

– Tôi thiệt tình với chị và quý anh Tư lắm nên tôi mới cất công ra đây, chớ phải tôi có bụng xấu muốn chiếm... độc quyền ảnh thì tôi làm êm ở trỏng rồi!

Phấn có vẻ cảm động:

– Xin lỗi chị Hai... bị tôi rối ruột hết, với lại thiệt tình thì tôi cũng muốn nhơn dịp này mà... theo luôn anh Tư để... chuộc lỗi ngày trước, cái chuyện giữa tôi và ảnh chắc chị Hai cũng đã rõ, và hồi trở về dưới quê, tôi cũng đã năn nỉ ỉ ôi ảnh đủ điều để ảnh theo tôi mà ảnh cứ

trơ trơ, tuy tôi dư biết lòng ảnh cũng... như cũ.

– Vậy hả! Tội nghiệp quá há! Nhưng thôi chị Ba à, phận mình dầu sao cũng đã yên thì không nên chộn rộn nữa làm gì! Không phải bây giờ tôi mới nói tốt, chớ tôi cũng đã nghĩ rồi chị ơi: nếu anh Tư đi một mình êm thì chẳng khó khăn gì mấy, chớ nếu có tôi hoặc chị trốn theo nữa thì rắc rối thêm nhiều lắm lắm.

– Sao vậy chị?

– Có gì lạ đâu: tới chừng đó, hoặc ông hai hoặc ông chủ ngoài nầy... mất vợ, thì trời cản mấy ổng cũng nhốn nháo cả lên, rồi thưa gởi tìm kiếm lung tung beng... như vậy có phải làm cho anh Tư.... mệt thêm không?

Phấn gật đầu nói liền:

– Ờ phải há!

– Bởi vậy mình có... thương anh Tư thì phải thương cho trót và cho đúng điệu. Phần chị, xin chị ráng nói khéo với ông chủ cho anh Tư ở đỡ đôi ba bữa đi chị!

– Đâu chị bày cách cho tôi coi, chớ bây giờ tôi lú ruột lú gan hết...

Con Ba mỉm cười đáp:

– Dễ như chơi mà: thì chị cứ bắt ép ổng luôn về hai mặt tình và... lý: một là ổng phải tính chuyện ơn nghĩa với anh Tư, hai là nếu ổng hổng tính cho xuôi thì để cho chị tính...

– Tính sao đó chị Hai?

– Thì chị cập tàu trốn luôn theo anh Tư chớ sao nữa!

Phấn phải cười xòa, nhưng rồi thắc mắc hỏi lại:

– Nhưng rủi thằng chả đi báo cáo rồi sao chị?

Con Ba cau mày:

– Ừ còn cái chuyện đó nữa há! Mà khỏi lo: chị nói trước với ổng nếu ổng sanh tâm làm bậy thì kẹt luôn cả chị nữa, vì chị là đồng lõa kia mà! Và chị nói thêm luôn: nếu ổng rục rịch thì chị còn khai càn luôn là ổng cũng có dính líu vô nữa, nhưng sau vì ghen nên ổng mới đi báo, và ổng còn đóng thuế đóng má cho bên kia nữa. Tây nó nghe nói vậy nó ham lắm nghen, vì ổng là ông chủ có bạc cắc nhiều mà!

Phấn lắc đầu cười:

– Thiệt tôi phục chị Hai sát đất! Chị mà tính cái gì ra là có môn chết thiên hạ hết!

Con Ba khiêm tốn đáp:

– Biết sao bây giờ chị! Ở đời, mình đâu có thể nào ở cho vừa lòng khắp mọi người được, và bởi vậy chỉ còn có cách: thương cho phải chỗ, ghét cho đáng nơi. Cái công việc mình tính đây cũng không phải là để hãm hại ông chủ ở nhà; mình chỉ "dạ hành tỏ" cho ổng ngán chơi nếu có trường hợp ổng không... vui vẻ thuận theo ý mình... Đó chị coi, đâu có cái gì ác đức đâu phải hông chị Ba?

Phấn mau mắn tán đồng:

– Phải rồi chị Hai à! Tôi cũng thấy không sao nên mới sẵn sàng nghe theo ý chị, vì bề nào thì ông chủ đây cũng là... chồng của tôi và thiệt ra thằng chả cũng thương tôi dữ lắm!

– Chớ bộ ông hai ở trỏng không thương tôi gắt củ kiệu đó sao?

Phấn cười xòa:

– Thì ai có nói gì đâu, nhưng của chị khác, của tôi khác… (rồi như sợ con Ba sẽ hỏi phăng tới về chỗ "khác nhau" ấy, Phấn vội nói lảng ra) Hổng nói giấu gì chị: nếu gặp tay khác thì hổng dễ gì tôi chịu nghe lời êm rơ vầy đâu nghen!

Con Ba lắc đầu:

– Thiệt tôi cũng... bái chị luôn! Nội cái tôi nghe chị nói sơ sơ qua, tôi cũng đủ ớn xương sống rồi.

Đoạn nó đứng dậy xách bóp lên:

– Thôi, tôi xin kiếu chị để cho tôi về lo sắp đặt công chuyện và hễ tôi tính xong đâu đó đàng hoàng tôi sẽ ra cho chị hay liền.

Phấn cũng đứng theo lên:

– Ờ, chị nhớ ra cho tôi hay liền nghen chị Hai. Mà chị về trỏng cũng liệu cách

nào cho anh Tư ảnh rõ công chuyện nầy...

– Cố nhiên rồi, cái đó chị để kệ tôi. Còn phần chị, theo tôi nghĩ thì chị cũng nên ngưng luôn cái vụ đi thăm nuôi anh Tư bây giờ đi, như vậy để mình tránh được mọi sự tình nghi sau này.

Phấn đành miễn cưỡng nhận:

– Chị nói tôi hiểu rồi... đành chịu vậy chớ biết sao, chớ thật ra tôi cũng nôn gặp mặt ảnh lắm!

– Thì để nữa rồi mặc tình mà gặp (rồi nó liếc xéo Phấn)... hay là chị kiếm một căn nhà nào mướn sẵn để anh Tư ra là dông lại đó rồi. Như vậy "thăm nuôi" ảnh lu bù được đa! Ờ mà phải, chị nên tính như vậy đi, như vậy ông chủ tiệm đây đỡ ngán và cũng khỏi sợ tây tà nó dòm ngó nhà chị!

Phấn mỉm cười hoài nghi:

– Thôi chị đừng xí gạt tôi nữa chị Hai!

– Thiệt mà! Nhưng miễn là ông chủ đây đừng có ghen quá là được!

– Để tôi nghĩ lại coi... Mà thằng chả có ghen thì cũng ráng bấm bụng chịu cho nó quen...

*

Khi nghe con Ba cho biết là mình có tên trong đám đi đảo và có thể nguy được, Tư Cầu đứng ngẩn ngơ một hồi lâu rồi mới lấp bấp hỏi lại:

– Mà em chắc có như vậy không? Sao anh nghe anh em trong trại người ta xầm xì là sắp có thả nhiều lắm!

Con Ba trề môi:

– Thả xuống biển thì có!

Tư Cầu thở dài:

– Nếu vậy thì cái số của anh xui tận mạng rồi... Cha, hổng biết làm sao cho dưới nhà hay...

– Xui khỉ gì! Sao anh hay tin bá láp quá! Nói vậy cả trăm người khác bị đưa ra Côn đảo thì cũng tại số xui hết sao?

– Thì mình hổng biết đổ thừa cho ai bây giờ... chỉ còn cách nói là tại cái số...

– Có số hên xui hay không là cũng do nơi em đây nè!

Tư Cầu ngó nó lom lom:

– Em sao lúc nào cũng nói bông lơn được hết!

Con Ba nghiêm giọng nói:

– Em nói thiệt đa! Và sở dĩ cho anh

hay là để bàn với anh chuyện tìm cách để anh thoát đi!

Tư Cầu trợn mắt rồi ngó dáo dác:

– Trốn đi! Cái nầy là em nói giỡn đa!

Con Ba không buồn trả lời câu đó mà hỏi luôn:

– Nhưng anh có dám mạo hiểm trốn không hả?

Tư Cầu hốt hoảng đáp:

– Ý hổng nên đâu!

Con Ba lắc đầu:

– Xí, cái gì anh cũng nói hổng nên hết! Vậy chớ anh để nó xách đầu đày ra Côn–đảo, rồi đem bắn đạp xác xuống biển cho cá mập cá xà nó xực... như vậy chắc nên lắm há!

Tư Cầu đáp xuôi xị:

– Thì ai mà muốn như vậy, nhưng em nghĩ coi mình làm sao ra lọt khỏi chỗ... Thập điện Diêm vương nầy?

– Cái đó để em lo.

Tư Cầu lắc đầu:

– Như vậy càng không nên nữa: anh không muốn em phải liên lụy vì anh. Phận anh, dầu có chết năm bảy mạng cũng chẳng ăn thua gì, còn em... em như vầy kể như cũng sung sướng hơn người ta rồi...

Con Ba bực mình:

– Em sung sướng hay không thì kệ mồ em! Bộ em dại lắm sao mà để cho anh trốn thoát rồi đưa đầu cho Tây nó thộp! Anh cứ việc xách cái thân xác của anh dông đi, mọi việc để kệ em...

– Rồi em cũng phải dông nữa chớ bộ dám ở lợi chịu trận à?

Con Ba chắc lưỡi:

– Thằng cha nầy sao... bư quá. Bộ em ngu để cho tụi nó làm khó dễ gì được em sao chứ! (rồi nó tha thiết nói tiếp) Mà ví dầu sau khi anh đi rồi, em bị rắc rối lôi thôi gì nữa, em cũng vui lòng mà! Chớ em hỏi anh: em quen biết với anh làm chi mà không nhờ cậy gì được ráo trong những lúc nầy?

– Em tốt với anh quá đỗi rồi, anh nỡ nào để em phải dính vô thêm cái thứ chuyện chết đó! Anh chỉ xin em một điều: là khi anh ra đảo rồi em làm ơn kiếm cách nhắn tin về dưới nhà giùm. Cha, chắc tía má anh ở dưới vườn được tin nầy ổng bả rầu thúi ruột! Thiệt anh chưa có làm được việc gì cho ổng bả vui lòng hết... (rồi anh ta mỉm cười chua chát)

Còn cái chuyện tranh đấu cho nước nhà độc lập, anh cũng chưa làm khỉ gì nữa! Mới chộn rộn đôi chút là bị thộp đầu lên đây, rồi sắp sửa ra đảo để gởi xương ở ngoải... Ứ hự, cuộc đời của anh toàn là ăn xài lớn mà hổng mua được cái gì cho coi được hết!

Con Ba ngó châm bẩm anh ta:

– Còn trối trăn cái gì nữa thì nói luôn một lượt đi! Anh sao như con gà chết! Em đã nói hổng sao hết: em có cách nào cho trốn đi êm ru mà anh hổng chịu nữa hả? Thì anh vừa nói: anh chưa có làm cái gì nên thân nên hồn hết, vậy mà anh... chịu khó nằm ở đây chờ cho Tây nó chặt! Thiệt nhiều lúc em không hiểu trong đầu trong óc anh có cái gì ở trỏng nữa! Thôi được rồi để nữa em cho hai bác ở dưới vườn biết ngày nào mà Tây nó xách cổ anh đem ra bắn ở ngoài đảo, để hai bác

biết mà cúng quảy và giỗ chạp cho anh... như vậy chắc anh mát ruột lắm hén!

Tư Cầu có vẻ mủi lòng:

– Em đừng nói xiên nói xéo, nói cay nói đắng như vậy làm gì... bộ như vầy chưa đủ rối ruột sao chớ! Con chó nó còn muốn sống ăn... bậy thay, huống hồ gì anh đây còn cha mẹ, còn anh em, còn bạn đồng đội... Mà em có chắc là anh đi êm được hông và khỏi phải bị lôi thôi gì hông?

Con Ba gật đầu:

– Chắc... (nhưng rồi nó nghiêm mặt nói thêm) Mà có chắc hay không là cũng do nơi anh: anh cứ làm như thường và tới chừng đó là dông một mạch, chớ cái điệu bộ xăng văng xéo véo như gà mắc đẻ cục tác của anh đó, thì chỉ có nước chết sớm, mà đố khỏi còn gây họa lây cho em nữa!

Tư Cầu nghển cổ, ưỡn ngực:

– Sao em... coi rẻ thằng nầy quá vậy! Để nữa rồi em coi... Nhưng chừng nào trốn hả em và trốn bằng cách nào? Chớ anh coi bộ ở đây con kiến bò ra cũng còn khó!

Con Ba cười rồi hạ thấp giọng:

– Bò ra hổng lọt nhưng leo ra thì được. Đây nè, anh liếc mắt nhìn chỗ nóc dãy nhà bồi bếp coi, chỗ đó anh có thể leo lên nhảy phóng ra ngoài dễ ợt.

Tư Cầu ngoái cổ nhìn đăm đăm về phía ấy... Thấy vậy con Ba lấy chân đá vào ống quyển anh ta:

– Coi, mới nói đó mà anh cũng ẩu rồi! Anh nhìn len lén hổng được hay sao mà phải ngó thiếu điều rớt con ngươi vậy!

Tư Cầu xẻn lẻn quay lại:

– Ờ chỗ đó coi bộ được đa! Nhưng sao Tây nó hổng rào một lớp dây kẽm gai cà?

– Bộ muốn lắm hả?... Thì anh nghĩ coi trên nầy là nhà của ông hai chớ bộ chỗ nhốt mấy cha nội ở dưới trại hay sao mà cần phải rào kỹ như vậy! Nhưng anh phải để ý ở hai đầu có lô cốt canh đó nghen.

– Cha, như vầy mới ló ra tụi nó hay hết còn gì?

– Hay khỉ gì được! Phía ngoài vách tuy trống trải, nhưng phía trong nầy thì anh khỏi lo, vì nhờ có mấy cây vú sữa cành lá um tùm de ra trên mái nhà. Anh chỉ leo lên đó rồi phóng đại ra ngoài, tới chừng đó dầu trên lô cốt tụi nó có thấy và ria theo thì cũng không kịp, mà hễ anh chạy tuốt được vô xóm nhà lá trước mặt thì kể như êm đi. Nhưng anh khỏi

lo gì hết: tụi lính canh nó để ý bên phía mấy dãy căng của tù hơn là ngóng chừng lên trên nầy, nhứt là anh vọt ra vào lúc hơi sập tối trước giờ tập hợp về trại thì chắc ăn lắm.

Tư Cầu lại liếc chừng về phía mái của dãy nhà bồi bếp rồi thắc mắc hỏi:

– Nhưng từ dưới đất lên trên mái cao tổ cha rồi làm sao leo lên nổi?

– Hứ, bộ để nữa em cõng anh lên chắc! Anh cứ yên tâm về điểm đó: miễn làm sao tới ngày tới giờ ấy em sắp sẵn có cách anh leo được lên trển thì thôi!

– Sao em tính coi bộ chắc ăn quá vậy?

Con Ba mỉm cười:

– Từ cha sanh mẹ đẻ tới giờ, cái gì có chắc ăn... chắc cứng thì em mới làm bằng không thì khỏi đi! (rồi nó nghiêm mặt

bảo Tư Cầu) Nhưng mà nè, anh nghe em dặn kỹ đây: về dưới trại đừng có bép xép cái miệng một lời một tiếng nào hết đó nghen!

Tư Cầu gật đầu:

– Ừ mà!... Nhưng anh nói cho bác Tám biết sơ sơ được chớ? Bề gì anh cũng phải từ biệt bác...

Con Ba nhăn nhó:

– Thôi cho tôi xin đứt cái chuyện đó đi! Anh mà hở môi ra cho bác biết thì anh chết sớm! Bác cũng có tên trong số bị đưa ra đảo nữa đó nghen!

Tư Cầu hốt hoảng nói:

– Ý trời, bác cũng bị chung số phận đó sao! Vậy mà tự nãy giờ em hổng chịu nói liền...

Con Ba ngắt ngang:

– Nói làm chi chớ!

Tư Cầu ấp úng đáp:

– Thì sẵn dịp có anh đi, mình cho bác theo luôn.

Con Ba quắc mắt:

– Thôi đi tía! Thiệt mới căn dặn ràng ràng đây mà anh còn tính như vậy. Em nói cho biết: bị có anh kẹt vô trỏng nên em ráng sức mà lo, chớ thiên hạ thì... em xin chịu thua...

– Em ráng thêm một mình bác Tám nữa hổng được sao? Mình cho bác tháp tùng vô... có tốn hao gì đâu. Bác còn vợ con ở nhà... tội nghiệp người ta em à?

Con Ba sẵng giọng:

– Em nói hổng được là hổng được. Em cũng biết thương người ta lắm chớ chẳng phải không, nhưng trong trường

hợp sống chết nầy, em nói thiệt: em thương anh nhiều hơn và trước hơn ai hết... nhiều và trước hơn cả mình em nữa!

Tư Cầu buồn bã đưa mắt nhìn quanh để kiếm bác Tám, nhưng chẳng thấy bác ở đâu hết. Anh ta thở dài chép miệng than:

– Thiệt ở đời có nhiều cái tréo cẳng ngỗng quá: người đáng được cứu thì lại để cho... chết! (rồi anh ta quay sang nhìn con Ba với đôi mắt cầu khẩn) Em à, đằng nào thì cũng nguy hiểm, vậy em cho bác theo đại với anh để cho có bạn một khi trốn được ra ngoài...

– Ý trời, một người mới dễ trốn, bây giờ anh lại tính dắt theo lùm đùm lề đề... năm bảy người nữa thì đứng cách xa mười cây số, tụi nó cũng biết rõ là mấy cha đi trốn. Em nói dứt dạt như vầy: một

là anh vượt một mình anh, hai là anh ở luôn trong nầy cùng bác Tám để chờ ngày đi đảo cho đủ cặp, hai điều đó, anh phải lựa chọn một chứ đừng nói lằng nhằng gì nữa.

Tư Cầu trả lời xuôi xị:

– Thì thôi anh đi một mình vậy!

Bỗng anh ta nhớ trực lại điều gì nên hấp tấp nói liền theo đó:

– Ý mà hổng được em ơi!

– Cha nầy sao rắc rối tổ mẹ! Cái gì mà hổng được hoài hủy vậy hả?

– Anh hỏi em: rủi anh đi rồi ở nhà tụi nó nhè bác Tám mà tra bác thì sao? Cái chuyện đó dám có lắm nghen!

Con Ba chán nản thở ra:

– Dầu cho chắc có đi nữa thì... đành

vậy chớ biết sao! Trời ơi, cái chuyện thoát khỏi nơi đây khó giàn trời, bởi vậy miễn sao anh đi cho trót lọt là mừng rồi chớ hơi sức nào mà lo bao đồng thiên hạ nữa được!

Tư Cầu lắc đầu nói:

– Anh đi mà để phiền lụy cho em, rồi bây giờ cho cả bác Tám nữa... cái đó thiệt không nên em à!

– Tụi nó bắt mấy người ở tù, rồi bắt đưa ra đảo, rồi đem đi xử tử... như vậy có nên không? Còn mấy năm nay đánh giặc đánh giã, bắn nhau rầm rầm... như vậy có nên nữa không? Thiệt nói chuyện với anh nhiều lúc tức ói máu!

Tư Cầu chẳng biết nói sao nên kiếm cách hỏi lảng ra:

– À còn điều nầy nữa: một khi anh thoát khỏi nơi nầy rồi làm sao anh có đủ

giấy tờ và nếu đi dìa dưới rủi Tây chận xét dọc đường rồi anh tính sao đây? Ở trên nầy lạ nước lạ cái, đường đi nước bước một tấc anh chẳng rành... chết ở chỗ đó nữa!

Con Ba cười đáp:

– Cái đó anh khỏi lo: em đã sắp đặt sẵn hết cho anh, hễ anh ra rồi thì có chị Phấn ở ngoài chỉ lãnh phần... bao bọc anh sao cho êm thấm hết thì thôi!

Tư Cầu dẫy nẩy:

– Trời ơi, sao em lại để dính vô... cô Ba ở ngoải nữa! Nội mình em đây cũng đủ rồi...

– Cha, lo cho con mẹ chủ tiệm quá há!

– Hổng phải...

– Phải trái khỉ gì! Em với chị Phấn

đã bàn tính đâu đó sẵn hết trơn rồi: anh vượt qua khỏi căng nầy thì có chỉ rước anh liền và tới chừng đó, hai ông bà mặc sức muốn làm gì đó thì làm...

Tư Cầu cự nự:

– Em sao cứ nói giọng đó hoài!

Con Ba ra dấu bảo Tư Cầu đi:

– Thôi ra ngoài với bác Tám đi! Mà nhớ không được hở môi cái gì hết đó nghen!

– Ừ mà!

Tư Cầu lủi thủi đi trở ra ngoài sân kiếm bác Tám. Thấy anh ta ra, bác Tám nhìn anh ta một hồi rồi cười hỏi:

– Mọi khi chú gặp bả, mặt mày chú tươi rói, còn hôm nay sao lại chù ụ như chim ục vậy? Bộ bả còn cự nự chú về cái chuyện chủ tiệm cây hả?

Tư Cầu lắc đầu nín thinh.

– Hay là bả trì kéo gì nữa phải không?

Tư Cầu lại lắc đầu.

– Vậy chớ chuyện gì? Qua coi bộ chú em ăn cơm gạo lức nhiều quá rồi mà vẫn còn... khó tánh!

Tư Cầu chẳng biết trả lời làm sao nên chỉ nói cho xuôi:

– Chuyện nầy là chuyện riêng... bác hổng biết đâu!

Bác Tám cười xòa:

– Chuyện riêng... thì lần nào cũng chuyện riêng của chú mầy hết mà làm cho qua đây xất bất xang bang! (rồi bác liếc xéo Tư Cầu) Chuyến này, qua mong sao cái chuyện riêng của chú mầy... để qua đứng yên qua một bên thì khỏe lắm!

Câu nói ấy làm cho Tư Cầu bứt rứt khó chịu. Anh ta vặn vẹo mấy ngón tay vào nhau một hồi rồi nói như than thở một mình:

– Không biết trời xui đất khiến cho tui gặp bác trong nầy làm gì...

Bác Tám có vẻ không bằng lòng:

– Coi, bộ chú em mầy phiền trách việc đó hả? Đã đành rằng có lúc qua cản mũi cản lái chú em thiệt, nhưng lần nào qua cũng "ủng hộ" chú em hết mình mà!

Tư Cầu vội đáp:

– Thì đó! Bác tốt bụng với tui quá nên tui... lo quá bác à! Tui làm phiền bác nhiều quá!

Bác Tám làm bộ cự nự:

– Chú em mầy đừng nói cái giọng đó nghen! Tuy qua có tật hay nói lốp bốp cái

lỗ miệng nhưng thiệt tình qua thương chú em mầy lắm! Và qua chẳng thấy có gì phiền ráo.

Tư Cầu dợm nói nữa nhưng bác Tám đã xua tay:

– Qua hổng nghe thêm tiếng nào nữa đâu! (rồi bác dịu giọng bảo Tư Cầu) Thôi, sẵn tay chú mầy khô sạch, chớ qua mới đi tưới kiểng nên ướt chèm nhẹp hết, chú mầy làm ơn đi gói cất giùm ba cái hột ngải qua để phơi trên bực thềm đó! Lấy giống ngải quý đó để dìa dưới trồng một hàng trước nhà qua đó chú em!

Tư Cầu đứng ngó trân trân bác Tám một hồi, môi anh ta mấp máy như muốn nói một điều gì lắm, nhưng rồi anh ta lại cúi đầu lủi thủi đi ra chỗ bác Tám để phơi mấy hột ngải bông giống.

... Đến nơi, Tư Cầu từ từ ngồi xuống

dưới bực thềm một cách gần như là thành kính, rồi chậm rãi và trịnh trọng gói mấy cái hột ngải lại như gói một di vật quý báu nhứt đời. Xong xuôi đâu đó, Tư Cầu đứng dậy quay lại nhìn bác Tám: bác vẫn thản nhiên tiếp tục tưới mấy hàng bông kiểng... rồi anh ta liếc mắt về phía nóc dãy nhà bồi bếp: cái khoảng trời xanh xanh và lồng lộng ở ngoài kia ấy, tuy tối cần cho mạng sống của anh ta, nhưng quả thật không có chút gì hấp dẫn hết.

*

Mấy hôm nay lại có thêm một tốp anh em tù đi lên trên nhà ông quan hai để lo việc quét nước vôi lại tường vách trên ấy. Vì có thêm đông người làm nên khung cảnh trên nhà ông quan hai trở nên ồn ào rộn rịp chớ không vắng lặng trống trải như mọi khi. Và điều đó càng làm cho Tư Cầu thêm sốt ruột.

Mới rồi đây, con Ba có cho Tư Cầu biết là nên chuẩn bị... tinh thần cho sẵn sàng để chờ dịp thuận tiện là dông liền và cái dịp ấy, theo như con Ba đã căn dặn đó, thì cũng rất gần kề. Nay thấy người ở dưới trại lên thêm để làm "lao công" trên nầy, Tư Cầu bắt lo thêm: mọi khi lẻ tẻ một vài người thì còn dễ, chớ bây giờ đông quá... và Tư Cầu có cảm giác là ai ai cũng soi mói nhìn tới mình hết. Mấy lần anh ta định tìm con Ba để hỏi thăm về việc đó nhưng chẳng thấy con Ba ló mặt ở đâu cả.

Mãi đến chiều, trong lúc anh ta xách nước ra tưới bồn bông ở phía đằng trước biệt thự thì đã thấy con Ba đang đứng ngắm nghía mấy cụm lài mới trổ đầy bông búp. Tư Cầu xách thùng nước lại tưới cây kiểng ở đầu đằng nầy rồi đi lần lần đến trước chỗ con Ba đang đứng.

Không nhìn về phía con Ba, Tư Cầu vừa tưới nước vừa hỏi nhỏ:

– Cha, tự hổm rày đi đâu mất biệt vậy?

Con Ba thản nhiên đáp:

– Thì gần tới ngày đó rồi nên em phải lánh mặt gắt mới được. Gần ngày đi của anh nên em muốn đề phòng cẩn thận vậy mà!

Tư Cầu ngó về hướng mấy anh em lao động đang quét nước vôi:

– Gần tới ngày mà thiên hạ rần rần trên nầy như vậy rồi làm sao mà thoát cho êm được?

– Cái đó mới càng dễ thêm đa! Thiên hạ có chộn rộn như vậy mình làm cái gì mới không có ai để ý, chớ nếu lèo lèo vài người... dễ lộ lắm anh à!

– Nhưng còn cái vụ leo lên mái nhà kia nữa bộ em quên lửng chuyện ấy rồi sao?

Con Ba cười đáp:

– Chớ anh không thấy có mấy anh em lên trên nầy sơn phết tường vách đó sao? Năm bảy cái thang đó thiếu gì và chiều chiều trước khi về trại họ dựng sắp lớp ở phía dưới nhà bếp đó.

Tư Cầu khẽ gật đầu:

– Ờ phải, bị anh lo cái chuyện đông người rần rần mà quên phứt chỗ đó! Thiệt may quá em há!

Con Ba lấy tay bụm miệng cười:

– May khỉ gì! Chính em đã biểu ông hai cho sơn phết lại nhà cửa đó chớ bộ không hả? Đó anh coi, cái gì em cũng tính trước hết!

Tư Cầu chép miệng:

– Em thiệt giỏi khó ai bì kịp! Nhưng cái giỏi đó chỉ có... xài riêng cho một mình anh thôi thì uổng quá. Phải chi...

Con Ba không muốn cho anh ta dài dòng thêm nữa:

– Như vậy, bữa nào anh ra đi cũng được hết. Hay là mình định vào chiều ngày mai hả anh?

Tư Cầu đặt thùng nước xuống đất:

– Sao gấp dữ vậy em?

Con Ba cau mày rồi cười nói:

– Anh làm như anh còn bịn rịn ở đây lắm vậy! Chắc hổng phải vì em?

Tư Cầu thở dài:

– ... Vì đủ thứ hết trọi!

Con Ba hỏi lại:

– Mình nhứt định vào chiều mai nghen?

– Sao cũng được.

– Anh nầy thiệt kỳ, anh làm như em ép anh trốn đi vậy! Thôi để em ra dặn trước mọi việc với chị Phấn và sáng mai thế nào em cũng gặp anh lần nữa và là... lần chót.

– Ờ...

– Mà anh ráng giữ gìn cho tự nhiên như thường từ đây cho đến chiều mai, nhứt là đừng có thố lộ một ly một chút gì cho bác Tám biết đó nghen!

Căn dặn xong, con Ba bỏ đi vào nhà...

Sáng hôm sau, nhân lúc Tư Cầu đang lau gạch bông trên nhà một mình, con Ba lẻn đến bảo anh ta:

– Xong xuôi hết rồi nghen anh Tư! Chiều nay trước khi tập họp về trại, anh liệu lúc mấy anh em khác lu bu tắm rửa, anh leo lên mái nhà rồi phóng ra ngoài. Có chị Phấn chực sẵn ở ngoài với bộ quần áo khác để anh thay đổi liền chớ anh cứ vác bộ bà ba đen nầy đi ngờ ngờ ngoài đường phố đố khỏi bị thiên hạ chú ý đến.

– Cha rắc rối quá há!

– Thì có gì đâu: chị Phấn đã mua sẵn một bộ quần tây, áo sơ–mi và một đôi xăng–đan theo ni cỡ của anh, anh ra ngoải xọt vô liền cho nó có vẻ người ở chợ búa một chút... chớ để đầu cổ chồm bồm như vầy sao được! Và đi kiếm lưỡi lam cạo giùm râu ria kia cho nó sáng sủa mặt mày và bảnh trai một chút coi!

– Được rồi mà!

– Cái gì mà được? Em nói thiệt chớ hổng phải giỡn đâu nghen! Đây nè, em còn chút đỉnh tiền, anh cầm lấy để xây xài và một khi ra ngoài đời thế nào chị Phấn chỉ cũng đưa thêm nữa. Thôi phần em như vậy kể như xong... Em chỉ giúp anh được có bây nhiêu đó!

Tư Cầu đẩy tay con Ba lại:

– Ý trời, em giúp anh như vầy biết đời kiếp nào anh trả ơn cho được! Còn số tiền nầy... em cất vô đi, anh hổng nhận đâu. Em xài lớn, còn anh dông về dưới vườn thì có tiêu pha gì đâu, với lại ra ngoài đã có cô Ba chủ tiệm cây rồi.

Con Ba vạch túi anh ta ra bỏ xấp giấy bạc vô trong ấy:

– Thì cứ cầm lấy đi, nếu dư dả nhiều thì làm vốn cưới vợ khác chớ chẳng lẽ anh cứ sống một thân một mình như vầy

hoài à! Trong giờ phút nầy mà anh còn đưa qua đẩy lại... chẳng hóa ra phụ tấm lòng của em lắm sao!

Tư Cầu cảm động đưa tay giữ lấy miệng túi áo, mắt nhìn con Ba trân trân, và mãi một lúc sau mới ngập ngừng lên tiếng hỏi:

– ... Như vậy, bây giờ tới chiều... anh không còn... gặp em lần nào nữa sao!

Con Ba chỉ khẽ gật đầu.

– ... Rồi biết chừng nào mình gặp nhau nữa... sau khi anh thoát khỏi nơi đây?

Con Ba thở dài:

– Anh hỏi chuyện xa vời quá em làm sao trả lời được, nhưng chắc là còn lâu...

– Như vậy kể như anh khó lòng gặp lại em một lần thứ hai nữa!

Con Ba gượng cười đáp:

– Cái đó cũng hổng chắc được nữa! Đó anh coi: hồi hai đứa mình chia tay nhau ở bến tàu Nam Vang, có đứa nào tin rằng mình sẽ gặp lại đâu? Vậy mà em với anh vẫn... đụng đầu nhau tại đây như thường!

– Ờ phải... nhưng gặp nhau trong hoàn cảnh lắt léo như vầy thiệt anh cũng hổng ham!

– Cha chưa chi đã giở giọng đó rồi nghen! Thiệt mấy cha nội đàn ông nuôi cho họ mập thây, rồi họ nói trời trăng nghe coi sướng lắm! Như vậy một khi anh leo khỏi bức tường nầy kể như... hết tình hết nghĩa. Phải mà, ra ngoải đã có người khác...

Tư Cầu vội nói chận ngang:

– Trời ơi, giờ phút nầy mà em còn bắt

bẻ anh từ li từ chút như vậy thì tội cho anh quá! Anh mang ơn em hổng hết có đâu...

Con Ba mỉm cười nắm lấy tay anh ta siết chặt:

– Em nói chơi cho khuây lãng vậy mà! Chớ chẳng lẽ bây giờ hai đứa mình ngồi ôm nhau khóc sao! Cái chuyện đó ở đây... kẹt lắm, với lại em cũng không ưa cái lối chia ly... phựt đèn màu để xuống... hai mươi câu giọng cổ ấy!

– Em sao lúc nào cũng giỡn được hết!

Con Ba tiếp tục nói bằng một giọng tha thiết:

– ... Còn cái việc mang ơn thì dễ mà: khi nào về tới dưới, và luôn cả khi nào anh yên bề gia thất, đôi lúc anh ngồi nghĩ tới em một chút là đủ lắm rồi! (đoạn cô liếc nhìn Tư Cầu mỉm cười nói tiếp) Rất

tiếc là ông trời đặt để ra em lại... không hợp để có thể sống luôn bên cạnh anh!

Tư Cầu lắc đầu:

– Thiệt anh nói hoài: em là người đàn bà hiếm có... em hơn người ta nhiều lắm!

– Hơn ở chỗ nào anh nói thử coi?

– Hơn ở chỗ... hơn ở chỗ nào, anh cũng hổng biết rõ nữa, nhưng chắc chắn là hơn...

Con Ba xô nhẹ vai Tư Cầu ra:

– Đây nè hơn ở chỗ: yêu thương anh mà không làm phiền rộn anh, yêu thương anh mà biết... hạ màn đúng lúc kịp thì... Có phải vậy hông?

Tư Cầu có vẻ trầm ngâm, rồi thẫn thờ đáp:

– Ờ... chắc cũng đâu đó...

Con Ba bước lùi ra sau một bước rồi khoanh tay trước ngực hỏi anh ta:

– Thôi, anh còn cần hỏi em điều gì nữa hông chớ đến chiều nay, anh lo liệu lấy một mình anh đa!

Phần 5

Tư Cầu chớp mắt lia và nghẹn ngào đáp:

– Anh biết hỏi em điều gì nữa bây giờ... Ở em còn ở chỗ nầy hoài không?

Con Ba lắc đầu:

– Chắc là không mọc rễ luôn ở đây đâu, một phần vì ông hai là nhà binh nhà tướng nay ở đây, mai đổi đi chỗ khác không chừng, một phần khác thì... cuộc đời của em nó cứ... lung tung hoài... chắc anh dư biết!

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Cha, như vậy sau này muốn kiếm thăm em thì biết đâu mà lần! Hay là em có đi đâu nhớ gởi ba chữ dìa dưới vườn cho anh biết nghen em!

Con Ba thở ra:

– Cái chuyện thăm viếng đó, em coi bộ còn lâu đa! Còn cái việc thơ từ thì... thời buổi nầy đường xá gì đứt đoạn hết, dầu em có muốn viết thư cho anh cũng không làm sao gởi cho tới tay được. Tốt hơn là mình để tới đâu hay tới đó... Thôi, chiều nay anh đi cho được nhiều may mắn và luôn mạnh khỏe!

Tư Cầu hốt hoảng nói:

– Coi, gấp gì vậy em? Em ở đây thêm một chút nữa hổng được sao! Bề gì đây cũng là lần chót...

Con Ba lắc đầu mỉm cười:

– Anh làm như đây là bến tàu Nam Vang vậy! Và chắc anh cũng quên phứt cái chuyện anh là một tù nhơn sắp sửa vượt ngục! Thôi chiều nay anh cứ mạnh dạn và... đàng hoàng mà đi, và em đã căn dặn điều gì thì anh ráng nhớ kỹ và làm đúng y bon theo. Đó cũng là một cách... anh nhớ thương em thiệt tình vậy nghen!

Con Ba vừa nói vừa chậm rãi bước lùi dần về phía chân cầu thang lầu:

– ... À em nhờ anh nói lại với chị Phấn: để khi nào mọi việc êm thấm hết rồi em sẽ ra thăm chỉ. Thiệt chỉ cũng hết lòng lo cho anh, vậy khi ra tới ngoải anh ráng lo mà trả ơn cho người ta!

Tư Cầu nhăn nhó:

– Thôi mà em!

Con Ba tay vịn lan can thang lầu, tay đưa lên vẫy chào:

– Chuyến này anh đi cho hên hoàn toàn nghen! Và bây giờ thì... em lên trên lầu luôn nghen!

Nói xong, cô chạy thẳng một mạch lên trên...

Tư Cầu vội giơ tay ra phía trước như muốn giữ lại và lấp bấp kêu lên:

– Em Ba! Em Ba...

Rồi chợt nhận thấy tiếng gọi của mình hơi to, và con Ba cũng đã đi lên khuất, Tư Cầu đứng sững ở đó nhìn trân trối lên phía chiếc cầu thang lầu bỗng trở nên trống trải và dài thượt một cách lạ lùng...

Tiếng "rầm" của cửa phòng bên trên đóng lại làm cho Tư Cầu vừa giật mình vừa thấy đau nhói ở trong tim, và tưởng chừng như đó là một thứ tiếng vang của đôi cánh cửa Quá Khứ khép chặt lại đời

đời trên hình ảnh của con Ba...

*

Anh em lao công đã bắt đầu nghỉ làm để chuẩn bị về trại.

Thấy Tư Cầu đứng thẫn thờ một chỗ, bác Tám ngoắc anh ta lại:

– Làm gì đứng như trời trồng ở đó hoài vậy chú Tư! Sao chú hổng lo tắm rửa rút đi để còn sắp hàng về trại ăn ba hột cơm chớ!

Tư Cầu ấp úng đáp:

– Dạ... tui không tắm bác Tám à! Bữa nay thấy trong mình hơi... khó chịu.

Bác Tám bước gần lại và đưa tay rờ trán Tư Cầu:

– Chú em làm sao vậy? Không, đầu cổ mát rượi... hay là chú em mầy đau

bụng. Qua thấy mặt mày chú em tái mét và nhăn nhó...

Tư Cầu lấp bấp tìm cách trả lời cho xuôi:

– Không có sao mà bác! Tui chỉ thấy trong mình hơi... eng eng vậy thôi. Bác cứ lo tắm rửa phần bác đi, bác để thây kệ tui.

Bác Tám có vẻ phật ý:

– Coi chỗ anh em quen lớn thì cần có nhau những lúc trái trời trở gió như vầy, chớ cái lúc mạnh giỏi xởn xơ thì ăn thua gì! Đây nè, qua có hộp cù là "Con Cọp" đây, chú em lấy xức đi... coi vậy mà đỡ lắm nghen!

Tư Cầu buộc lòng phải mở nắp hộp cù là lấy dầu thoa xức qua loa trên hai bên thái dương. Xong rồi cầm lấy bàn tay bác Tám ngửa ra rồi chậm rãi đặt hộp

dầu vào lòng bàn tay chai cứng ấy và cảm động nói:

– Bác Tám, từ khi bị nạn lọt vô đây may mắn được làm quen liền với bác... thiệt tui mừng cũng có mà buồn cũng có nữa...

Bác có vẻ chưng hửng:

– Coi, bộ Ông ứng hay Bà hành gì bữa nay chú mầy ăn nói kỳ cục hổng ăn nhằm trên dưới gì hết ráo!

Tư Cầu gượng cười tiếp:

– Mừng vì được có một người bạn già tốt, quá tốt... thiệt còn hơncbàø con ruột thịt nữa...

Bác Tám gật gù:

– Ờ cái đó thì tạm cho là... được đi! Còn cái chuyện "buồn". Qua có làm điều gì mích lòng mích bề đâu mà để chú em

phải... buồn qua chớ hả?

Tư Cầu lắc đầu lia lại:

– Buồn là... buồn khác, chớ hổng phải buồn trách gì bác đâu! Buồn đây là tui buồn... vì đã lắm lần làm phiền rộn bác những chuyện... mắc dịch mắc toi gì đâu đâu...

Bác Tám nói chận ngang:

– Vậy mà qua tưởng chú em mầy phiền qua cái gì chớ! Còn cái chuyện chú em nói đó... ối, ăn thua gì! Chú em mà đứng vào địa vị của qua, chú em cũng không thể mần ngơ được. Anh em mình quen biết nhau làm đách gì mà hổng giúp đỡ nhau được trong những lúc... ngặt đó!

Câu nói ấy càng làm cho Tư Cầu thêm bứt rứt trong lòng. Anh ta sững sờ nhìn bác Tám rồi nói như mê sảng:

– Phải... anh em làm gì mà không giúp đỡ nhau được trong những lúc ngặt ấy! Vậy mà tui không giúp được ai hết, cái đó mới thiệt là kỳ!

Bỗng anh ta cầm lấy tay bác Tám giựt giựt mấy cái liền:

– Nè bác Tám... tui có điều nầy muốn nói với bác.

– Gì nữa đó cha nội! Chắc sắp sửa rắc rối nữa hả?

Tư Cầu nhìn thẳng vào mắt bác Tám:

– Chút nữa đây tôi trốn khỏi nơi này đa bác!

Bác Tám trợn mắt nhìn anh ta rồi bác dáo dác nhìn quanh, đoạn hạ giọng cự nự:

– Bộ qua mới nói... ngọt với chú mầy đây, rồi chú mầy tính làm tới sao chớ.

Lỡ lộn xộn với bà hai thì còn châm chế được, bây giờ chú mầy lại tính chuyện động trời đó nữa. Ê cái đó chẳng êm đâu nghen chú Tư!

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Hổng phải vậy đâu! Tui muốn rủ bác cùng đi với tui, mọi việc đã sắp đặt sẵn hết rồi.

– Cùng đi với chú mầy? Thôi, thôi cho qua xin. Qua già như vầy chớ còn ham sống lắm chớ hổng muốn chết bỏ vợ con... mồ côi đâu!

– Ý trời ơi, tui nói thiệt mà bác! Đây nè...

Và Tư Cầu kể sơ cho bác Tám nghe đầu đuôi câu chuyện vượt ngục.

Nghe xong bác cắn môi suy nghĩ một hồi rồi thở dài nói:

– Cha chả, cái điệu nầy nầy lẩm rẩm mà nguy há! Ở lợi thì cũng chết ra đi thì... (bác nắm lấy tay Tư Cầu) Thôi, chú em đi một mình đi, qua ở lợi canh chừng cho chú em một lần nầy nữa là lần chót. Qua từng tuổi nầy cũng gần kề miệng lỗ rồi, chú em còn giúp ích cho đời được.

Tư Cầu xuống giọng năn nỉ:

– Tui lạy bác, bác làm ơn dông với tui đi, chớ bác ở lại đây, tui rứt ra không được, rồi cứ chùng chình như vầy hoài rút cục dám chết chùm cả đám hết lắm. Bác nghĩ lại đi bác Tám, bác còn có bác gái và con cái lùm đùm lề đề ở nhà, bác nên nhớ tới mấy người đó một chút bác à!

Bác Tám lại thở dài:

– Ứ hự, đằng nào cũng kẹt, thôi đi thì đi... nhưng ra tới ngoải qua hổng theo

chú em đâu nghen! Mạnh ai nấy đi... như vậy dễ hơn.

– Coi, tui muốn rủ bác cùng vượt ngục là để cùng sống với nhau, chớ ra ngoải bác tách đi lang bang một mình, Tây nó thộp lại thì... Bà hú!

– Chú em mầy khéo lo quá: qua tuy ở vườn chớ cũng rành cái đất trên nầy lắm, với lại qua cũng có bà con thân thích ở miệt Phú Nhuận, chú em đừng sợ qua bơ vơ. Sợ là sợ tụi mình ra ngoài còn níu tay nhau thì dám chết dính chùm lắm đó chú em! Chú em có chịu như qua nói đó thì qua mới đi, bằng không thì qua quyết thí mạng cùng ở đây chớ hổng thèm nhích đi đâu nửa bước nữa hết!

Tư Cầu vừa lắc đầu vừa lôi bác đi:

– Thôi, để nữa ra tới ngoải rồi mình sẽ tính sau, bây giờ tui coi bộ dông được

rồi đa! Tui leo lên trước hễ thấy êm thì ra hiệu bác nhào theo cho mau nghen!

– Được rồi... Cha đi cái điệu nầy quần áo bỏ lại trong trại hết còn khỉ gì!

Tư Cầu đứng lại móc túi lấy xấp giấy bạc mà con Ba đã trao tặng mình lúc ban sáng:

– Thiếu chút nữa tôi quên mất cái việc quan trọng nầy: đây nè bác cầm đỡ phân nửa số tiền nầy để khi ra ngoải có chút đỉnh xây xài... (rồi anh ta lại đếm đưa thêm bác Tám hai tờ giấy một trăm) Bác lấy thêm số nầy nữa để liệu mua quần áo khác thay đổi liền chớ vác bộ bà ba mốc cời đi ngờ ngờ ngoài đường... kỵ lắm đó bác!

Bác Tám ngần ngừ chưa chịu lấy:

– Chú em chia cho qua phân nửa cũng hậu lắm rồi...

Tư Cầu nhét luôn hai tờ giấy bạc vô tay của bác:

– Ậy tui còn mối khác có tiền nữa mà! Bác quên bà chủ tiệm cây à?

Bác Tám vừa lấy tiền bỏ vô túi vừa liếc anh ta cười nói:

– Lẩm đẩm vậy mà cũng nhờ cậy mấy bả nhiều trong những lúc ngặt nghèo nầy hén chú! (rồi như nhớ trực lại điều gì, bác níu tay Tư Cầu hấp tấp hỏi) Ý quên nữa, chú trả gói hột bông ngải giống lại cho qua, để sẵn dịp nầy qua đem dìa dưới trồng chơi chớ!

Tư Cầu moi túi lấy một gói giấy nhỏ trao cho bác:

– Đây nè cha nội! Quý giá thì thứ đó hổng biết! Nội cái mạng sống của tụi mình đây, lát nữa cũng chẳng biết còn mất ra sao chớ đừng nói gì khác nữa!

Bác Tám cười giả lả:

– Chớ để chú đem dìa tuốt dưới nhà chú sao hả?

Rồi bác đứng lại nhìn kỹ một vòng chung quanh:

– Được lắm chú Tư à! Bốn bề tứ hướng gì cũng êm hết, mấy anh em khác thì mắc lu bu lo dìa trại, tụi mình liệu mà "khơi" đi hông thôi trễ đa chú!

Tư Cầu cũng nhìn quanh:

– Ừ khơi thì khơi... Tui đi trước nghen bác!

– Lên trên nóc nhà rồi nhớ coi chừng kỹ nghen chú Tư! Niệm Phật cho dữ đi chú! (rồi bác khấn lẩm bẩm) Ông Ngay Trời Phật, Thánh Thần bổn cảnh, Chúa ngục cùng cô hồn các đảng... độ mạng cho tui với chú Tư nó qua khỏi được

phen nầy, tui xin... tui xin dìa cúng một heo... và ăn chay trường một tháng, Ông Ngay...

Trong lúc ấy Tư Cầu mon men bước lại phía bên hông dãy nhà bồi bếp, xách một chiếc thang mà anh em đi sơn nhà dựng ở đó, đem bắc dựa vào tường. Xong xuôi anh ta hất hàm hỏi bác Tám và bác nầy khẽ gật đầu. Yên tâm, Tư Cầu leo phắt lên mấy bực thang.

Đến nửa chừng anh ta bỗng dừng lại ngoái đầu ngó lên phía cửa sổ trên lầu có ý mong tìm con Ba một lần cuối...

Tấm màn vải xanh lợt đã che kín khuôn cửa sổ từ bao giờ, Tư Cầu có vẻ thất vọng, nhưng liền lúc đó cánh màn chao động, và anh ta thoáng thấy một nửa mặt của con Ba lấp ló một bên kẹt màn vừa được vén nhích qua một chút...

Tư Cầu nghển cổ lên như để cố nhìn cho kỹ, cho rõ... Một bàn tay nhỏ nhắn thò ra ngoài vẫy nhanh và tấm màn được kéo phủ kín lại như cũ...

Tư Cầu thở ra một hơi dài rồi leo thoăn thoắt lên nóc nhà. Anh ta mọp sát người xuống mái ngói, thò đầu ra ngó về phía hai đầu lô cốt để xem động tĩnh.

Đúng như con Ba đã dự đoán, giờ nầy không có một ai để ý đến chỗ nầy hết. Tư Cầu bèn giơ tay ngoắc bác Tám. Bác Tám vội vã leo rút lên làm cho mấy nấc thang tre kêu "keen keéc" một cách thật dễ... sợ.

Đợi cho bác Tám lên tới nơi, Tư Cầu bò thẳng ra mé ngoài và buông mình phóng nhảy xuống đất như trái mít rụng. Tư Cầu vừa lồm cồm đứng dậy thì một tiếng quát rợn người từ đằng phía lô cốt vang lại, tiếp theo là tiếng lên cò súng

nghe lách cách làm cho Tư Cầu thiếu điều cóng chân lại... Anh ta sợ quýnh cúi gập người xuống rồi chạy thục mạng về phía mấy cụm lùm bụi trước mặt...

Một tràng tiểu liển nổ dòn tan và những mũi đạn bắn tung đất cát lên cách sau lưng Tư Cầu độ non một thước.

Anh ta cắm đầu cắm cổ lủi bừa tới, nhưng vừa lúc đó mấy tràng tiểu liên sau lại trở hướng về trên phía nóc nhà bồi bếp, nơi bác Tám còn mắc kẹt trên ấy.

Bác nằm sát trên mái nhà và đạn tiểu liên cứ đua nhau ria tới làm cho các tấm ngói nứt bể rớt nghe loảng xoảng. Biết ở lại cũng không xong, bác Tám túng thế quá liều mạng bò nhanh ra phía ngoài, đứng vụt lên nhảy bừa xuống...

Chân bác vừa chạm đến mặt đất thì một viên đạn bay tới xuyên vào bả vai

làm cho bác nghiêng người suýt ngã. Bác cắn răng đưa tay giữ lấy chỗ bị thương và chuệnh choạng chạy lủi về phía trước.

Tư Cầu núp trong bụi rậm vội lên tiếng kêu bác:

– Bác Tám, chạy vô hướng nầy nè bác!

Nghe tiếng gọi của Tư Cầu, bác như hăng hái thêm phóng về hướng đó. Chỉ còn cách bốn năm bước nữa là tới bụi rậm thì mấy viên đạn cuối của tràng tiểu liên quét đuổi theo bác bén gót, đã kịp trúng đích.

Tư Cầu thấy bác chao người rồi té lật nghiêng qua một bên. Bác vừa thở hào hển vừa gắng gượng bò dậy để lủi chạy nữa...

Tiếng súng lại nổ như xé không khí... lần nầy bác Tám té nhủi tới trước, ập mặt

xuống đường và nằm im không cựa quậy gì nữa.

Đằng nầy, Tư Cầu chỉ kịp thấy gói hột bông ngải trong túi của bác Tám văng ra đổ tung tóe trên mặt đất cát...

Còi báo động trong trại hú lên từng hồi chen lẫn với tiếng quát tháo và tiếng giày đinh của bọn lính gác chạy nghe rầm rập... Tư Cầu nhìn bác Tám nằm chơ vơ giữa khoảng trống trong một vài giây, rồi hối hả chui lách trong bụi rậm để chạy trốn về phía xóm nhà ở trước mặt. Và tự nhiên nước mắt anh ta chảy ràn rụa.

... Tư Cầu vừa mới lủi đầu vô trong xóm thì đã thấy Phấn hớt hơ hớt hải chạy ra níu tay anh ta dắt vào một kẹt kín:

– Trời đất ơi, em nghe súng nổ dữ quá, em tưởng đâu hổng êm rồi chớ! Thôi đi theo em cho mau!

Tư Cầu lựng khựng đứng rị lại và chắc lưỡi than:

– Khổ quá! Bác Tám bị Tây nó bắn chết rồi còn đâu! Thiệt chỉ còn một chút xíu nữa là thoát...

Phấn chưng hửng hỏi lại:

– Ủa, bộ anh có rủ bác trốn nữa sao? (rồi cô níu Tư Cầu lôi đi) Cái điệu này anh phải rời khỏi vùng nầy liền bây giờ! Anh thiệt hay cãi trời, cãi đất, nói cái gì cũng hổng chịu nghe hết á!

Tư Cầu còn ráng ngó ngoái lại:

– Cha, rồi hổng biết tụi nó chôn xác bác ở đâu! Thiệt là chạy ô mồ mắc ô mả!

Phấn tức mình giật mạnh cánh tay anh ta:

– Chôn đâu thì thây kệ tía nó!... Hay là anh còn muốn bịn rịn ở đây để Tây

nó làm "ráp" tới rồi kẹt chết thêm hai ba mạng với anh nữa hả? Anh làm ơn đi mau mau lại đằng phía ngôi mả xưa kia kìa, và đây bộ quần áo, anh đem vô trỏng thay liền đi rồi em với anh lội băng qua phía đường bên kia đón xe về nhà.

Tư Cầu cầm lấy gói quần áo, nhưng còn ngoái cổ lại hỏi:

– Nhà nào vậy hả?

Phấn xô anh ta đi:

– Nhà nào cũng được! Lo thay quần áo đi chớ bộ đứng đó hỏi hoài sao!

Tư Cầu đành lủi thủi đi quẹo vô ngôi mả xưa...

Một lát sau anh ta trở ra tay xách bộ bà ba đen cũ.

Thấy vậy, Phấn cự nự:

– Anh vụt bộ quần áo mắc toi đó cho em! Sao anh hay tiếc của đời quá hổng biết! (rồi cô ngắm nghía Tư Cầu và nói tiếp) Ờ, anh ăn bận như vầy coi được đa. Thôi mình ra kiếm xe đi cho mau anh!

... Phấn đưa Tư Cầu ra tới Chợ–lớùn, rồi từ Chợ–lớn, hai người lên xe điển về Chợ Quán. Khi xe ngừng ở ga Pétrus Ký, Phấn níu tay anh ta kéo đi:

– Xuống đây anh!

Tư Cầu vội bước theo:

– Ủa, bộ em hổng dẫn anh dìa tiệm cây sao?

– Dẫn về đó cho sanh chuyện nữa hả? Ở đây êm hơn: em có mướn sẵn một căn nhà lá trong xóm để anh ở tạm trong đôi ba ngày hay nửa tháng gì đó. Như vậy em chạy tới chạy lui thăm anh cũng tiện vì tiệm cây ở gần đây mà!

Tư Cầu thắc mắc hỏi thêm:

– Nhưng em liệu... chú Ba ở nhà có hay biết gì không?

Phấn nhìn anh ta cười xòa:

– Hổng hay biết sao được! Anh cứ yên tâm, em hổng có làm gì... ẩu tả đâu!

Nói xong cô xăng xái đi lên trước lấy chìa khóa mở cửa:

– Đây nè, bây giờ em giao căn nhà nầy cho anh đây, rồi đến tối em sẽ trở qua thăm anh để đưa giấy tờ luôn một thể.

Tư Cầu đưa mắt nhìn quanh:

– Cha, tối quá! Em có sắm sẵn đèn đuốc gì không!

Phấn chạy lại bên cột nhà bật công tắc đèn lên và mỉm cười hỏi Tư Cầu:

– Như vậy được hông?

Tư Cầu bị chói ánh sáng đưa tay dụi mắt rồi sửng sốt kêu lên:

– Cha, em sắm đồ đạc hồi nào mà có sẵn hết vậy?

– Thì cũng phải lo đầy đủ cho anh chớ! Có cái gì nhiều đâu, em chỉ mua cho anh cái giường, mùng mền với vài ba cái ghế. Em sắm tạm vậy thôi, chớ nếu anh tính ở làm ăn luôn trên này thì em sẽ liệu sau.

Tư Cầu lắc đầu quầy quậy:

– Thôi như vầy... cũng đủ quá ể rồi. Anh nóng lòng nóng ruột dìa dưới vườn cho rồi, chớ ở trên này sao được. Bộ tính nộp mạng cho tây một lần nữa à?

– Ối, Sàigòn – Chợlớn rộng minh mông đại hải, người như kiến cỏ, ai biết

ai đâu mà sợ! Thôi để em về nhà một chút, rồi tối tối một chút em sẽ quay trở lại thăm anh và mình nói chuyện nhiều nghen!

Tư Cầu có vẻ bứt rứt:

– Em cũng nên coi chừng coi đổi, chớ em cứ ỷ y qua lợi... buông cương thả giàn hổng nên đa! Bây giờ anh... khác chớ hổng phải như hồi đó...

Phấn háy xéo anh ta rồi cằn nhằn:

– Khác cái mốc xì họ! Anh cứ vậy hoài! Công trình người ta đưa anh về đây, anh chẳng mừng rỡ thì chớ, lại còn nói cà–lằng–nhằng nghe phát ghét.

– Thì anh nói phòng xa vậy... (rồi anh hỏi lảng ra) À em, ở đây rồi chuyện cơm nước thế nào?

Phấn vội mở bóp lấy ra một xấp mười

tờ giấy một trăm đồng ghim lại sẵn nhét vô tay Tư Cầu:

– Ờ quên nữa, anh cầm tạm số tiền nầy, rồi mỗi bữa ra ngoài quán cơm bên chợ gần đây ăn uống cho tiện...

– Thôi em... cô Ba ở trỏng đã có cho anh chút đỉnh rồi.

Phấn cau mày:

– Coi, em đã nói để em lo cho anh về cái chuyện tiền nong mà sao con mẻ cứ làm tài khôn hoài hổng biết!

Tư Cầu trả lời cho xuôi theo:

– Vậy hả... nhưng bây giờ anh cầm lỡ rồi, với lại cô Ba cổ cũng có lòng. Mà nè em, về cái chuyện cơm nước đó, để rồi anh mua nồi niêu nấu luôn trong nhà ăn cho tiện, chớ đi ăn cơm tiệm hoài hao tốn lắm!

– Ối, thứ ăn đỡ đôi ngày hay một tuần lễ thì kể số gì. Còn nếu anh tính ở luôn trên nầy thì để chừng đó… có em đây bảo lãnh chuyện bếp núc cho.

Tư Cầu gượng cười nín thinh.

Phấn thở ra một hơi dài như có vẻ khoan khoái, mãn nguyện, nhìn quanh gian nhà một lượt rồi liếc xéo qua Tư Cầu:

– Căn nhà tuy nhỏ xíu mà coi bộ ấm cúng quá anh hén?

Tư Cầu miễn cưỡng gật đầu:

– Ừa...

– Có khạp nước để đằng sau em đã mướn họ gánh nước đổ đầy sẵn đó, chút nữa anh vô tắm rửa cho mát mẻ và cho hết... cái lớp tù đi... rồi tối em qua thăm anh nghen!

Tư Cầu lại gật đầu một cách... kém hăng hái:

– Ừa...

Phấn còn dùng dằng chưa chịu về:

– Anh coi lại anh còn thiếu, còn cần cái gì nữa không để rồi em sắm luôn cho?

Lần nầy thì Tư Cầu lắc đầu lia:

– Thôi, như vầy cũng quá đủ. Mà có thiếu thì cũng để thủng thẳng rồi mình sẽ tính... bây giờ em dìa bển đi...

Phấn bước liền lại kề sát mặt anh ta hỏi:

– Bộ đuổi hả?

Tư Cầu thối lui rồi ấp úng trả lời vớt:

– Đâu có vậy... Bề gì lát nữa em cũng còn trở qua đây mà!

Phấn nhoẻn miệng cười:

– Ừ, nhớ như vậy giỏi đa! Thôi chuyến nầy em về thiệt nghen!

Nói xong cô tất tả xách bóp lên đi thẳng ra ngoài đường, và ở trong này, Tư Cầu đứng tần ngần nhìn theo một hồi lâu rồi chép miệng than:

– Ứ hự... thiệt mấy con mẹ nầy rắc rối tổ cha!

*

Nghe tiếng gõ cửa, Tư Cầu hốt hoảng bò rột dậy cất tiếng hỏi nho nhỏ:

– Ai đó vậy?

Có tiếng Phấn vọng vô:

– Em đây chứ còn ai nữa! Mà làm gì anh tắt đèn tối thui vậy?

Tư Cầu lần mò bật đèn lên rồi lạch cạch ra mở cửa. Phấn bước lẹ vô rồi thuận tay vói khép chặt cánh cửa lại:

– Sao có gì lạ hông anh?

– Hổng có gì hết, nhưng anh nóng ruột và hồi hộp quá chừng quá đỗi... cái điệu này mà kéo dài chừng một tuần lễ nữa, chắc anh chịu hổng thấu quá!

Phấn dịu giọng an ủi:

– Anh sợ bóng sợ gió nên mới khổ như vậy. Em nói hổng có sao đâu! Đây nè, em đã lo đủ giấy tờ cho anh, bây giờ anh ở luôn trên nầy cũng không sao, chớ đừng nói gì đến chuyện về dưới.

Tư Cầu thở ra:

– Hổng nói giấu gì em, mới có hồi chiều tới giờ mà anh lên ruột cầm canh: nghe ai nói lớn bên cạnh anh cũng giựt

mình và hễ có tiếng xe nhà binh thắng lại đậu ở ngoài đường, anh cũng lo thiếu điều muốn chạy mở cửa sau để tông đi cho gấp!

– Thì mới đầu nó vậy thét rồi cũng phải quen đi chớ! (rồi nó nhìn Tư Cầu cười mủm mỉm) Nhưng bây giờ có em qua đây để em... trấn an cho!

Tư Cầu cau mày:

– Người ta lo thiếu điều hụt hơi mà em cứ nói giỡn hoài!

– Thiệt chớ giỡn mốc xì họ!

Phấn vừa nói vừa cởi chiếc áo dài treo lên cây đinh trên cột nhà rồi đưa hai tay vuốt sửa lại mái tóc một cách rất đỗi tự nhiên.

Dưới ánh đèn điện sáng trưng, Tư Cầu chú ý ngay đến chiếc quần sa-teng trắng

quá mướt rượt và anh ta vội ngoảnh mặt đi, rồi luống cuống lấy thuốc ra vấn hút.

Phấn quay lại thấy vậy chắc lưỡi hỏi.

– Ý cha, anh làm ơn dẹp ba cái thuốc rê qua một bên đi. Ở trên nầy mà anh phạch cái túi nhái đựng thuốc đó ra thì lỏ chèn hết, và thiên hạ dễ sanh nghi lắm! Với lại, anh hút chi thứ mắc toi đó tanh rình, khét nghẹt ai mà chịu nổi!

Tư Cầu cười mũi:

– Sao hồi ở trong chòi chăn vịt ngoài đồng, anh hổng nghe em chê hôi chê thúi hồi nào hết trọi vậy.

Phấn mắc cở tìm cách nói gạt phăng đi:

– Ối hồi đó... khác bây giờ khác, anh hơi đâu mà nhắc cái chuyện xa lắc xa lơ đó hổng biết.

Tư Cầu vẫn chưa chịu buông tha:

– Chắc hồi đó... anh còn... khét nắng nên nó lấp hết đi chớ gì.

Phấn háy anh ta một cái rồi uốn éo và chờn vờn đi lại gần. Đến nơi cô đưa hai bàn tay dịu nhĩu đặt lên hai bên vai Tư Cầu và lim dim đôi mắt, rồi đỏng đa đỏng đảnh nói:

– Thì cũng như bây giờ em... thơm tho như vầy nè!

Tư Cầu nói ú ớ trong miệng cái gì nhe không rõ... Anh ta không dám nhìn thẳng vào mặt Phấn nhưng trước mắt anh ta có đôi cánh tay tròn lẳn và trắng mát, có... Tư Cầu cúi gầm mặt xuống, lấy bàn chân chà chà dưới đất như muốn khỏa lấp, bôi xóa một cái gì vậy. Tự nhiên đầu anh ta nóng bừng bừng như lên cơn sốt, chẳng biết có phải tại quá hồi hộp hay vì hơi

thở nồng ấm của Phấn truyền sang.

Phấn lắc vai anh ta mấy cái:

– Sao làm thinh vậy anh?

Tư Cầu như sực tỉnh:

– Ờ... hả?

Phấn lấy tay nâng cằm anh ta lên:

– Anh làm gì mà như bị ai hốt hồn vậy? Chắc tại ở trong tù lâu ngày mới ra nên nó làm như... say sóng vậy phải hông?

Tư Cầu mỉm cười đáp:

– Phải đó em!

Phấn bỏ hai tay ôm quàng lấy cổ anh ta:

– Gặp em như vầy anh có... vui hông?

Tư Cầu vội đưa tay lên gỡ nhẹ tay Phấn ra... Cô ôm siết chặt thêm một chút nữa và quắc mắt nạt nộ:

– Để yên đa! Đố anh giỏi anh gỡ ra coi!

Nhưng rồi cô lại dịu giọng hỏi lại:

– Sao anh gặp em như vầy anh không vui hả?

Tư Cầu đáp xụi lơ:

– Vui... vui lắm...

Phấn vừa ghịt thêm vòng tay vừa lắc mạnh:

– Vui, vui khỉ gì mà ngồi cú rũ vậy? Vui thì phải nhúc nhích cục cựa làm sao... chớ vui gì mà... vui trơn vậy à?

Tư Cầu sợ làm phật ý Phấn thêm nữa, nên tìm cách đáp cho xuôi:

– Anh dư biết như vậy là... mích lòng em lắm nhưng em nghĩ lại coi: anh mới chưn ướt chưn ráo ra đây thiệt tình thì sau một mẻ hú hồn hú vì hồi chiều anh như chưa... lấy lại tinh thần vậy! Phải thì gặp em như vầy mà lại ở trong lúc... bình an thiên hạ thì... khỏi nói!

Nghe Phấn thở dài quá não nuột, Tư Cầu vội tìm lời an ủi thêm:

– ... Để huỡn đãi một chút em à... chớ bây giờ hổng biết tây nó bắt lại lúc nào...

Phấn chặn ngang:

– Đừng có nói chuyện xui xẻo đó không nên nghen! Mà huỡn đãi để rồi anh dông tuốt về dưới luôn hả?

– Đâu có... Nhưng còn chú Ba làm chi?

– Ở quên nữa, anh Ba ảnh có gởi lời

hỏi thăm anh đó, ảnh nói đáng lẽ ảnh lại thăm anh nhưng vì ảnh là người... buôn bán làm ăn, nên như vậy có điều không tiện...

Tư Cầu gật gù:

– Phải đa! Nhưng, chú Ba tốt như vậy mình nên ăn ở cho... phải với chú một chút.

Phấn làm bộ giận lẫy:

– Phải cái mốc xì họ! Anh sao cứ có tật đó hoài! Đến anh Ba ảnh còn biết ép bụng chịu hẹp cho em đón anh về đây, anh thì anh lại nói ăn trét hết!

– Thiệt chú Ba chú hiền quá...

Phấn cười mũi:

– Hứ, anh đã bị một lần chết lên chết xuống mà bây giờ còn ngồi đó khen thằng chả hiền! Phải em đụng ai khác

hơn anh coi thằng chả có để yên không? Bề gì thì thằng chả cũng còn nhớ đã... thiếu nợ anh hồi trước khá bộn, nên bây giờ thằng chả mới ráng chịu như vậy!

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu:

– Thiệt em hết sức: em nói cái gì cũng nghe xuôi rót ráo và bị vậy mà thiên hạ ở ngoài méo mặt hết!

Phấn lôi Tư Cầu ngồi xuống gường trong lúc đôi cánh tay của cô vẫn ghịt chặt lấy cổ của anh ta:

– Xí, tự nãy giờ cái gì anh cũng chê em hết ráo trọi vậy? Bộ ở trỏng bị con mẹ quan hai nó o bế quá chừng rồi lậm nặng phải hông! (rồi cô ngó xéo Tư Cầu nói tiếp bằng giọng khinh khỉnh) Mà cũng phải: thứ con mẻ đó già tay ấn lắm làm sao anh hổng mê được!

Tư Cầu ráng nhoi người ra:

– Bậy nà! Em bây giờ sao hay nói tầm xàm quá!

Phấn vừa rướn người lên khỏi mặt anh ta vừa siết mạnh đôi cánh tay lại rồi nghiến răng nói:

– Để anh coi, con nầy hỏng chịu thua con mẻ đâu!

Tư Cầu vội chống tay xuống sạp giường để cho khỏi ngã ngửa, đoạn cố lách mặt ra để kêu lên nho nhỏ:

– Ý em... em làm quá, nhà mình lại là nhà vách... lá, hai bên hàng xóm láng giềng họ biết được kỳ lắm!

Phấn hơi buông lơi ra một chút, rồi cúi xuống nhìn vào mặt Tư Cầu:

– Anh làm như còn ở dưới vườn vậy! Ở trên nầy, dầu cho anh... hát bội sát một bên thì cũng chẳng có ai thèm để ý làm

đách gì cho mệt! (rồi cô lên giọng đả đớt nhiếc Tư Cầu một hơi) Thứ cái đồ chết nhát! Thấy người ta thương rồi làm bộ hoài nè! Em mà nổi dóa lên đố anh chạy khỏi tay em, em kêu bằng cha! Bây giờ anh tính sao đây hả?

Tư Cầu ấp úng đáp:

– Thì... để thủng thẳng...

Anh ta bỏ lửng giữa câu để đưa mắt nhìn lên dò la tình ý Phấn... anh ta đâm ra lúng túng khi bắt gặp những tia mắt sáng ngời ngời lọt qua rèm mi lim dim, những tia mắt có vẻ nửa như dọa ép, nửa như hối thúc... Tư Cầu không dám đương đầu lâu với những tia mắt ấy. Anh vội liếc nhìn xuống đôi cánh mũi hấp háy liên hồi theo hơi thở dồn mau của Phấn. Đôi cánh mũi trông dễ thương quá đỗi. Và ánh sáng của ngọn đèn điện mắc ở phía sau lưng Phấn rọi tới làm cho Tư

Cầu để ý đến vành tai ngời lông măng mịn mướt.

Tư Cầu lại không dám nhìn lâu thêm nữa...

Nhưng rồi tới đôi môi của Phấn... đôi môi hơi dầy cong mà dầu có khuất ánh đèn, Tư Cầu cũng dư thấy rõ vẻ vừa khinh miệt, vừa khiêu khích mà cũng vừa quyến rũ lạ kỳ.

Anh ta bối rối cúi mặt xuống để nhìn thấy đôi nút áo đã ỡm ờ tách rời khỏi khuy từ bao giờ, có lẽ trong lúc Phấn ôm siết anh ta quá chặt và anh ta thì cựa quậy cố nhoi đầu ra.

Tự nhiên Tư Cầu có một cảm giác êm ả khác thường... Để trấn áp sự nôn nả trong lòng, Tư Cầu quay đầu nhìn ra chung quanh gian buồng: dưới ánh đèn sáng xanh, tất cả đều có vẻ ấm cúng, mới

mẻ và hơi... kỳ bí như một căn phòng của một cặp vợ chồng mới cưới hồi ban chiều.

Tư Cầu nhìn chiếc giường rộng rãi với chiếu, mùng mền, gối mới tinh... và bỗng mỉm cười khoái trá khi chợt nghĩ rằng: đêm nay cũng là đêm đầu tiên anh ta được ngủ trên giường đàng hoàng sau bao nhiêu đêm ngủ chen lấn trên nền xi–măng nhám cát.

Tự nãy giờ Phấn nín thinh nhìn anh ta không nháy mắt, nín thinh trong một sự chờ đợi không phải là không đầy hồi hộp...

Cô bỗng cất tiếng hỏi Tư Cầu:

– Cười gì vậy anh Tư?

– Hông... À, anh cười... một cái nầy em hổng biết được đâu!

Phấn không hỏi thêm nữa. Cô từ từ rút tay khỏi cổ Tư Cầu rồi bò lên giường nằm sát vào phía trong, đoạn lấy bàn tay đập nhè nhẹ xuống mặt chiếu chỗ còn trống một bên cạnh.

– Nằm xuống đây mà nghỉ lưng một chút anh Tư! Tự nãy giờ, hai đứa cứ ngồi hoài mỏi thấy mồ!

Tư Cầu ngần ngừ:

– Ờ, em nằm nghỉ đi... để thây kệ anh.

Phấn cau mày:

– Coi, anh này sao kỳ cục quá! Anh nói câu nào ra cũng thấy ghét hết! Phải người khác vô đây thì thế nào mà họ chẳng mừng rỡ, vồn vập, còn anh... anh cứ không ngơ hoài! (rồi cô lên giọng chanh chua nói tiếp) Ờ mà phải: chắc bị ở trỏng mấy tháng nay no đủ với con mẹ

quan hai lắm mà, hèn chi ra đây làm bộ hoài!

Tư Cầu nhăn nhó năn nỉ:

– Ý trời ơi, em sao khó tổ mẹ! Người ta lo quýnh đây đã hổng biết thương mà còn nằm đó cằn nhằn nhức tai nhức óc nữa!

Phấn làm bộ cự nự lại:

– Cha, anh có để yên cho người ta thương đâu! Hễ rớ tới anh một chút thì anh làm bộ làm tịch như trong mình em có gai vậy! Anh thiệt hổng ưa dịu ngọt mà!

Phấn vừa nói vừa đưa hai chân quặp lấy ngang hông Tư Cầu lôi mạnh để bắt anh ta phải nằm xuống.

Tư Cầu luống cuống định gỡ ra nhưng bàn tay anh ta vừa đặt lên cổ chân

của Phấn thì lại nằm yên ở nơi đó: đôi bắp chuối chân trắng nõn của Phấn dốc nghiêng xuống làm cho anh ta như bị chóa mắt…

Phấn vẫn không lơi rình sát mọi cử động của Tư Cầu và Tư Cầu chỉ khựng lại có chút xíu đó thôi cũng đủ cho cô mạnh dạn xấn tới... Cô cười mủm mỉm nhìn bộ mặt ngây ra của Tư Cầu rồi chậm rãi nhích người lại gần một chút nữa, đoạn quặp chân cho thêm chặt vào hai bên eo ếch của Tư Cầu và từ từ kéo rị anh ta xuống...

Tư Cầu riu ríu ngả người theo y như một cây ta bị trốc gốc dần dần...

... Phấn lấy ngón tay chỉ chỉ vào trán anh ta:

– Thiệt trên đời mới có một anh được như vầy nghen! Vậy mà làm bộ cho người

ta mệt công nhọc sức quá hè!

Tư Cầu nhíu mày nhìn sững con Phấn một hồi lâu như có vẻ suy nghĩ một điều gì lung lắm. Trong lúc ấy Phấn nín lặng nhìn lại anh ta, nửa như si mê, nửa như chờ đợi. Cô tẩn mẩn đưa mấy ngón tay âu yếm vuốt xuôi qua một bên chùm tóc của Tư Cầu rơi xõa xuống trán...

Tư Cầu thở ra một hơi dài rồi đưa tay mân mê một bên vai tròn mát của Phấn... Thấy vậy Phấn nhoẻn cười nhắm mắt lại, rồi nhủi đầu vô cổ Tư Cầu như để nép trốn...

Tư Cầu bỗng bò rột dậy. Phấn mở choàng mắt ra, nghển cổ lên và đưa tay níu áo lại hỏi giựt ngược:

– Anh làm gì vậy? Anh đi đâu đó hả?

Tư Cầu nhảy phắt xuống giường rồi quay đầu nhìn đáp một cách... tỉnh khô:

– Đi tắt đèn... Bộ hổng cho hả?

Phấn thở khì ra rồi buông tay nằm sãi xuống giường:

– Vậy mà hổng nói, làm ngươi ta tưởng...

Tiếng thắng gấp của một chiếc xe đậu ngoài đường cái làm cho Tư Cầu giựt mình vội gỡ tay Phấn ra nằm lại qua một bên và nghển cổ lên nghe ngóng động tĩnh.

Phấn lắc mạnh vai anh ta mấy cái liền:

– Cái gì nữa đó ông nội? Anh làm cái gì mà lập cà lập cửi...

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Làm ơn làm phước nín thinh giùm một chút coi bà nội.

Phấn vẫn còn cằn nhằn:

– Thằng cha nầy sao... luôn luôn có chuyện hoài hè!

– Xe nhà binh tới kìa bà!

Phấn lôi anh ta xuống:

– Anh sao lo sợ bá vơ hoài! Nhà của mình ở gần bên đường lớn thì giờ giấc nào hổng có xe cộ qua lại. Mà sao anh biết là xe nhà binh chớ?

– Thì... nó chạy rần rần rồi thắng nghe kéếc... kéếc đó... Bây giờ mình tính sao đây em?

Phấn lục đục một hồi rồi bò dậy bước xuống giường căn dặn:

– Anh ngồi yên đây nghen, để em chạy ra coi thử một chút xem có phải đúng như vậy không!... Mà chưa chắc có, vì thường thường xe nhà binh nó cũng

chạy hà rầm trên con đường nầy.

– Ờ em đi nhóng thử coi... Mau mau nghen!

Một lát sau cô quay trở vô và chẳng nói chẳng rằng đi thẳng lại cột nhà bật đèn lên.

Tư Cầu sốt ruột hỏi:

– Sao em! Em ra ngoải có cái gì hông mà vô rồi... êm rơ vậy?

Phấn ngồi phịch xuống mép giường:

– Có khỉ mốc gì đâu! Anh cứ la hoảng hoài làm người ta ra ngoải lạnh thấy mồ!

Cô vừa nói vừa đưa hai tay lên co ro ôm lấy hai bên bả vai. Tư Cầu cũng ngồi xuống ở phía đầu đằng này. Nghe Phấn trách móc như vậy, anh ta gượng cười, xẻn lẻn đáp:

– Thì ai biết đâu... khi không nghe có tiếng xe thắng cái kéét ở ngoài đường mà em biểu hổng lên ruột sao được? Chớ bộ ai kiếm chuyện hay đặt điều gì đâu...

Phấn thở dài liếc nhìn qua mớ mền gối xô lệch trên giường rồi nói một cách xuôi xị.

– Ừ thì có... xe đậu lại.

– Mà xe gì vậy em? Hổng phải xe nhà binh à?

Phấn đáp bằng một giọng chán ngán:

– Ờ, xe chở hàng chớ xe nhà binh gì mà nhà binh hoài hổng biết!

Tư Cầu tìm cách hỏi lảng ra:

– Em có đeo đồng hồ đó... em coi được mấy giờ rồi hả em?

Phấn đưa cổ tay lên xem:

– Mới có mười giờ mười lăm hè!

Tư Cầu nói liền theo:

– Cha khuya quá há!

Phấn cau mày:

– Khuya khỉ gì vậy mà khuya, khuya hoài cà! Anh sao...

Nói đến đó, Phấn bèn vói tay kéo chiếc gối cho ngay lại rồi ngả người nằm xuống giường. Tư Cầu vội đưa tay ra như muốn níu giữ cô ta lại và lấp bấp hỏi:

– Ủa bộ em chưa dìa sao? Em coi chừng chớ hông thôi lố tới giờ thiết quân luật đó nghen!

Phấn vùng vằng ngồi dậy:

– Mười hai giờ khuya mới thiết quân luật lận mà! Nhưng thôi cái điệu này dầu có nán ở lại đây nữa thì cũng như hành

tội thêm anh và em thì bực mình bực mẩy thêm nữa chớ ích lợi gì!

– Thì anh sợ... em bị trễ...

Phấn đi thẳng lại cột nhà lấy áo dài mặc vô:

– Hứ, với anh thì luôn nếu hổng tại nầy thì cũng bị kia! Không có khi nào xuôi rót coi! Vậy mà lại hay đèo bồng, rủ rê thiên hạ lắm!

Lời nói của Phấn làm cho Tư Cầu nhớ trực đến bác Tám; anh thở dài rồi buồn bã nói như để tự bào chữa:

– Em nên nghĩ lại giùm anh: anh... như vầy... tự nãy giờ, kể ra cũng hổng phải lắm. Bác Tám bác vừa mới chết ràng ràng đây... sợ Tây nó còn quăng xác bác để nằm phơi ở góc xó nào nữa là khác!

Phấn chầm dầm mặt xuống:

– Thì cũng tại anh hết chớ ai vô đó nữa! Anh muốn chuyện rắc rối không hè!

Tư Cầu nín thinh một hồi rồi tìm cách nói lảng ra:

– Ờ, hôm nào em có lại đây nhớ dắt thằng bé Hai theo chơi nghen em!

Phấn vui vẻ trở lại:

– Thôi đi anh, dắt nó lại để... hai cha con lu bu với nhau, rồi bỏ "lạc xon" con nầy hả? Anh muốn giữ kín chỗ này không cho ai để ý mà lại còn biểu đem thằng nhỏ lại cho nó rùm beng lên nữa!

Tư Cầu rụt rè năn nỉ:

– Thằng nhỏ... có chút xíu mà...

Phấn như không để ý đến lời anh ta và hăng hái nói luôn:

– Mà hổng có cái chuyện mai mốt gì đến đây hết! Trưa mai em sẽ qua thăm anh nữa...

– Ý trời!

Phấn xách bóp lên cười mủm mỉm:

– Không có trời đất gì hết, em nói qua là em qua thây kệ anh, anh muốn tính sao cho... êm thấm đó thì tùy anh!

Nói xong cô quày quả bước thẳng ra cửa...

*

... Suốt một ngày mệt nhọc vì đủ thứ chuyện, Tư Cầu đặt lưng lại xuống giường, nằm trằn trọc một hồi rồi ngủ quên lúc nào cũng chẳng biết.

Trong lúc ngủ say mệt ấy, anh ta nằm

chiêm bao lung tung. Trong những cơn mơ lộn xộn ấy, những hình ảnh quái dị, không đầu không đuôi chồng chất, xen lẫn vào nhau rồi quay cuồng cuồng...

... Tư Cầu thấy mình đang chạy trốn trong một cái hang tối om om, dài thăm thẳm, và lúc ấy, tiếng hơi thở hồng hộc của anh ta chen lẫn với cả ngàn, cả muôn tiếng giày đinh rầm rập kéo tới náo động như bước dồn của thiên binh vạn mã... những tiếng động ấy cứ mỗi lúc mỗi to dần như được khuếch đại đến cực độ.

... Rồi Tư Cầu lại thấy anh ta bị vấp chân té sấp nằm lên trên giường... rồi hàng chục chiếc lưỡi lê cắm trên đầu súng nhắm ngay anh ta đâm phập xuống như ghim luôn thân người vào ván gỗ...

... Bỗng nhiên, những chiếc lưỡi lê kia mềm nhũn và từ từ chảy tan như là những que sáp bị hơ nóng... Rồi Phấn

hiện ra đứng sừng sững trên đầu anh ta... Phấn mặc một thứ áo choàng rộng lớn, hai tay giương ra và một luồng gió bốc mạnh thổi xoáy vào làm cho các mảnh áo từ từ tách ra như bị sút chỉ may, đoạn bay mất theo hướng gió, rồi lần lượt những mảnh y phục khác còn che đậy trên người Phấn cũng rã rời để nối nhau bay tuôn đi mất...

... Rồi bóng con Ba hiện ra trên khuôn cửa sổ lầu cao, thật cao như ở tận chín tầng mây, cánh màn cửa sổ ở trước mặt con Ba kéo vô mở ra liên hồi như là tự động bằng một thứ máy gì vậy.

... Rồi những tràng tiểu liên nổ thật dòn, trong lúc ấy bác Tám quay mòng mòng như một hình nhơn bằng cây đặt trên một trụ cốt... Rồi những hột bông ngải đen ngòi – không biết cơ man nào kể – đua nhau rơi lốp bốp trên mái ngói

để đổ dồn về ống máng xối, và chảy xuống thành một suối máu đỏ tươi linh láng dưới sân nhà.

... Rồi từng đoàn xe nhà binh mười bánh chạy rầm rầm, rồi thắng keen–keéc... rồi chạy, rồi thắng... đinh tai nhức óc...

... Rồi Tư Cầu bỗng bị nhắc bổng lên để bỏ tuột vô một thứ thùng sắt kín bưng... để rồi ở bên ngoài không biết ai dùng cây, gậy, hay bá súng nện thình thình vào khắp ba bề của chiếc thùng sắt ấy...

Tiếng nện mỗi lúc mỗi to, Tư Cầu chịu hết nổi ú ớ kêu lên... Vừa lúc đó anh ta mơ mơ màng màng nghe có tiếng người quát tháo đâu đây:

– Mở cửa mau lên!

Tư Cầu trở mình, đưa tay dụi mắt.

Lại có tiếng đập cửa nghe rầm rầm:

– Ai ở trỏng mở cửa ra cho mau, bộ tính ngủ luôn sao chớ!

Tư Cầu hốt hoảng mở choàng mắt ra và bò rột ngồi dậy. Bên hàng xóm cũng có tiếng dộng cửa kêu mở nghe rõ mồn một. Tư Cầu càng thêm sợ quýnh. Cái điệu này, họ đã bao vây khắp xóm thì anh ta làm sao tông ra để thoát thân được.

Ý chừng nổi nóng thêm lên, những người ở ngoài lấy chân đạp cửa nghe ầm ầm và chửi thề om xòm:

– Không mở cửa cho mau tao bắn nát nhà hết đa nghen! Đ.m chắc tụi ở trỏng là V.M mà!

Tư Cầu vội lấp bấp lên tiếng:

– Y khoan... mấy ông ơi! Dân mần ăn, mấy ông ơi!... Dạ để tui ra mở cửa liền...

Tư Cầu vừa rút chốt cửa là ở bên ngoài ba bốn người mặc thường phục cầm súng lục lăm lăm nơi tay ùa cả vô nhà. Một người lấy mũi súng chọt vào sau lưng Tư Cầu đẩy tới:

– A–lê, đi ra cho mau mầy!

Tư Cầu ráng làm tỉnh:

– Dạ... đi đâu mấy ông?

Người kia xô anh ta nhủi tới:

– Thằng nầy giả mù sa mưa hoài! Thì ra ngoải theo dân trong xóm đi lại chỗ khoảng đất trống ngồi xếp hàng sẵn đó để chờ "bao bố" trên Ca-ti-na xuống nhìn mặt. Chớ bộ mầy nói tụi nầy kêu cửa bốn năm giờ sáng để mời đi uống cà phê sao chớ!

Một người khác vừa lục soát trong nhà vừa nói chen vô:

– Ối, anh hơi sức đâu mà cắt nghĩa cho nó hổng biết! Cái thứ này, ban ngày ban mặt thì làm bộ như gà mở cửa mả, chớ ban đêm hôm, tụi nó đi liệng lựu đạn, mụ nội ai rượt theo cũng hổng kịp nó nữa!

Tư Cầu nghe có bấy nhiêu đó cũng đủ toát mồ hôi, và vội quay qua nói với người đứng gần bên cửa:

– Xin mấy ông cho tôi vô xỏ cái áo và lấy giấy tờ luôn thể...

– Ừ... Mà đừng có bày đặt lủi trốn nghen tụi!

– Dạ...

Tư Cầu bước lại phía sau lấy quần áo mặc vào rồi riu ríu đi theo mấy công an viên Ca-ti-na.

Ra đến khoảng đất trống nhà máy

xay lúa, Tư Cầu thấy dân trong xóm đã ngồi xếp hàng đầy nghẹt, và toàn là đàn ông thanh niên không thôi. Anh ta rề lại ngồi chồm hổm, khoanh hai tay lên đầu gối kế bên một người đứng tuổi.

Tư Cầu liếc nhìn qua một vòng: ai nấy có vẻ đăm chiêu, sợ sệt và có người lại cúi gục đầu xuống như muốn để cho mấy ông lính thấy chắc rằng mình không dòm ngửa dòm nghiêng gì hết.

Trong lúc ấy, lính tráng đứng bao vây vòng trong vòng ngoài và Tư Cầu thầm nghĩ rằng: "Cái điệu nầy đến con kiến chui qua cũng hổng lọt nữa là người ta! Và phải chi ở vườn còn tông nhảy vô lùm vô bụi hay nhào đại xuống ao đìa trốn, chớ còn ở đây...'

Không khí lặng trang kỳ lạ của đám đông người đặc biệt này làm cho Tư Cầu thấy khó chịu vô cùng. Một lát sau, anh

ta đánh bạo lấy ngón tay khều người ngồi bên cạnh và nghiêng đầu hỏi nhỏ.

– Nè bác, họ đem tụi mình vào đây làm chi vậy?

Bác kia trừng mắt nhìn quanh về phía anh ta rồi cúi gầm mặt xuống:

– Lính kín dưới Ca-ti-na làm ráp để chút nữa chở "bao bố" lên nhìn mặt chớ làm gì nữa!

– Bao bố gì mà nhìn mặt? Và nhìn mặt ai?

Bác kia trừng mắt nhìn nhanh về phía anh ta rồi lại cúi mặt xuống như cũ:

– Lát nữa rồi biết! Đừng hỏi lào xào nữa hỏng nên đa chú!

Nhưng rồi bác ta nhíu mày nhìn xéo Tư Cầu một vài giây như có vẻ nghi ngờ một điều gì:

– Bộ chú... là người ở đâu mới tới đây hay sao mà hổng rành mấy chuyện đó?

Tư Cầu tái mặt, luống cuống tìm lời che dấu, nhưng cũng may bác kia như không có ý đợi câu đáp và lại xoay mình ngồi đưa lưng về phía anh ta.

Vừa lúc ấy một chiếc xe "bít bùng" chạy đậu lại trước đám đông. Hai thầy lính kín áp giải từ trên xe xuống một người hai tay bị còng chặt và... trên đầu phủ chùm một cái bao bố lụng thụng xuống quá bụng, phía trên bao bố có khoét hai lỗ ngay chỗ cặp mắt.

Tư Cầu nghển cổ lên và lẩm bẩm:

– Hèn chi…

Đám người ngồi xếp hàng trên bãi đất trống đều cúi mặt xuống như... không dám nhìn ai, cũng như không muốn... ai nhìn mình hết. Tư Cầu bắt sợ lây theo và

vừa ngó xuống đất vừa co ro người cho thêm bé nhỏ lại và anh ta rối ruột lên: nếu người trong bao bố là một anh em trên căng thì phen nầy kể như... mạng vong.

– Ngước mặt lên hết để bao bố làm việc!

Tư Cầu giật mình khi nghe tiếng "lịnh" đột ngột ấy. Anh ta vội đảo mắt nhìn qua một vòng để canh chừng thiên hạ rục rịch ra sao hầu bắt chước làm theo...

Tất cả mọi người ngồi dưới đều nhứt loạt ngó hơi xéo xéo lên trời như là đã quen thuộc với "động tác" ấy lắm vậy. Tư Cầu để ý nhận thấy tất cả những gương mặt sợ hãi ấy ngẩng lên trong một dáng điệu cứng đờ như là bị... chỏi dưới hàm hạ bằng một thứ cọc cây vô hình nào.

Bao bố bắt đầu chậm rãi đi nhìn mặt từng người một và vì Tư Cầu đến sau ngồi vào hàng chót nên... còn lâu mới đến lượt anh ta. Đó là một điều càng làm cho Tư Cầu thêm nghẹt thở...

... Bao bố đã đi đến hàng có Tư Cầu ngồi trong ấy.

... Một người, hai người, ba người... Có lẽ hàng nầy không có ai khả nghi hết, nên bao bố chỉ liếc sơ qua rồi bước tới.

Thấy tự nãy giờ bao bố chưa "gật đầu" một ai hết, một thầy lính kín có vẻ sốt ruột chụp vai bao bố lại:

– Ê mầy! Bộ tụi nầy chở mầy đi chơi mát sao chớ! Coi chừng nghen mậy: mầy hổng chịu chỉ cho ra mấy thằng đồng bọn với mầy thì về đây rồi biết!

Bao bố ú ớ trả lời cái gì mà Tư Cầu không rõ, và thấy liền theo đó, thầy lính

kín "lên" cho hắn ta "một gối" khiến hắn té chúi nhủi. Như ý thức được "phận sự", bao bố bèn lồm cồm ngồi dậy, rồi xăng xái đi tới chăm chỉ tiếp tục công việc nhận diện.

... Đến trước bác đứng tuổi ngồi cạnh Tư Cầu, bao bố có lẽ không mấy chú trọng đến những người có tuổi nên đi lướt qua mau và Tư Cầu kịp nghe bác ấy thở ra một hơi như là trút gánh nặng tự nãy giờ đè trĩu trên ngực...

Điều ấy cũng làm cho Tư Cầu thêm khó chịu. Anh ta ngó trân trân vào hai cái lỗ khoét trên chiếc bao bố như đợi chờ một lời phán quyết của Định Mạng. Anh ta nín thở, mình mẩy toát mồ hôi khi chợt thấy bao bố chùng chình không chịu bước đi qua cho mau.

Thầy lính kín theo sát bên bao bố vội lách mình lên chụp hắn ta lại hỏi sẵng:

– Sao mậy? Bộ thằng nầy hả?

Thầy lính kín vừa hỏi vừa lấy tay chỉ thẳng về phía Tư Cầu.

Người trong bao bố chưa kịp trả lời, hay nói cho đúng hơn chưa biết phải trả lời ra làm sao, thì Tư Cầu rướn cổ lên đáp xía vô:

– Dạ hổng phải tui đâu ông ơi!

Thầy lính kín quay lại đạp mạnh anh ta một cái:

– Tao hỏi nó chớ có hỏi mầy đâu hả!

Tư Cầu hoảng kinh cúi gầm mặt xuống.

Thầy lính kín lại lấy mũi giày đá vào đầu gối anh ta.

– Ngước mặt lên cho nó nhìn mầy! (và day qua tên bao bố) Phải thằng nầy

hông mậy? Tao cho mầy nửa phút để nhận cho kỹ đó nghen!

Tư Cầu run lẩy bẩy hai tay khoanh chặt trên đầu gối há hốc miệng nhìn chòng chọc vào đôi con mắt sâu thẳm đầy bí mật của người bao bố. Đó là một cái nhìn nửa như cầu khẩn van nài, nửa như kinh hồn khiếp đảm.

Người bao bố vẫn không nhúc nhích. Thật ra khi thấy bộ vó của Tư Cầu, hắn ta cũng muốn gật đầu bừa một cái để yên thân đi về cho rồi, nhưng lại không đành tâm khi nhận ra dáng điệu thảm thiết một cách quá... tuyệt vọng của Tư Cầu.

Thầy lính kín lại hối:

– Sao lâu quá vậy mầy? Có phải thằng nầy không thì mầy nói!

Người bao bố bước nhích lại gần chỗ Tư Cầu ngồi thêm một chút nữa... Tư

Cầu chết điếng trong bụng, tứ chi như cứng cồng và như bị hai cái lỗ khoét trên đầu bao bố kia hớp hết hồn.

Người bao bố bước lùi trở lại và hướng về phía thầy lính kín, hắn ta chậm rãi lắc đầu.

Thầy lính kín nổi giận đấm như mưa bấc vào người bao bố và chửi thề vang rân:

– Đ.m nếu hổng phải thì mầy đi liền để nhìn thằng khác chớ làm gì đứng dây dưa ở một chỗ? Bộ tính ở lại để nhận bà con với nó hả? A-lê đi tới cho mau mầy! Chuyến nầy mầy về dưới bót rồi mầy coi tao! Đ.m tự hổm nay nó dắt đi mấy buổi trời cho phơi nắng thấy con đĩ mẹ, mà rồi không chịu gục gặc gì ai hết và để cho mình xách xe không về hoài! Bộ mầy là cha người ta hả?

Người bao bố, có lẽ quá quen thuộc với tình cảnh ấy lủi thủi đi và không thấy có dấu hiệu gì chứng tỏ hắn ta muốn trả lời lại hết.

... Người bao bố lại bắt đầu đi nhìn mặt những người kế tiếp. Tư Cầu nhắm nghiền mắt lại buông mình ngồi phịch xuống đất, thở hắt một hơi dài... Đoạn anh ta mở choàng mắt ra liếng thoắng ngó qua bác ngồi bên cạnh. Bác này cũng nhìn sang anh ta và tự nhiên cả hai cùng nhoẻn miệng cười...

Bao bố đã bị đưa lên xe chở đi, và suốt một buổi sáng hắn ta không nhận diện được một ai hết. Đám người bị bố ráp rần rộ kéo nhau về nhà để còn lo đi làm kẻo muộn. Vì trong xóm không có ai bị bắt nên người nào người nấy cũng thấy như vui thêm lên, họ đua nhau vừa đi vừa cười nói ồn ào như nhóm chợ.

Trong lúc ấy, bác đứng tuổi ngồi kế Tư Cầu ban nãy bước lại gần anh ta bắt chuyện:

– Thế là được tai qua nạn khỏi thêm một lần nữa! Nè chú em, bây giờ chú em có muốn nói chuyện gì đó thì cứ nói thả ga đi, chớ hồi nãy chú em cứ xầm xì hoài... qua ngán trân!

Tư Cầu xẻn lẻn đáp:

– Dạ mới lần đầu nên tui hổng biết...

Bác kia chận ngang:

– Thì qua cũng đoán như vậy... bây giờ đã biết rõ cái chuyện bố ráp chưa? Ối nếu chú em còn ở đây lâu thì bị... bố ráp lu bù thét rồi cũng quen! Mà hồi nãy qua tưởng nó "lượm" chú em rồi chớ? Thiệt hú hồn hú vía?

Và không đợi cho Tư Cầu trả lời, bác

ta bước nhanh lại kề sát bên tai Tư Cầu nói luôn:

– Bộ chú em là người... ở đâu mới lại đây hả? Ráng mà "xi-kên" bộ vó lại đi, chớ như vầy thì dễ làm cho người ta để ý lắm đó nghen!

Nói xong bác bươn bả đi thẳng không quay đầu nhìn lại. Tư Cầu ngơ ngác theo bác một hồi rồi hấp tấp đi về gian nhà của mình.

*

– Anh Tư đâu mất tiêu rồi!

Phấn vừa xô cửa vừa hí hửng hỏi liền... Tư Cầu đang lúc thúc ở phía sau vội bước ra:

– Cha sao lợi hoài hoài vậy bà cố! Xóm này bị bố ráp liền liền trong suốt

tuần nay, vậy mà cứ thậm thọt vô ra cả ngày lẫn đêm thì đố khỏi có người dòm ngó!

Phấn không buồn trả lời, liệng mạnh cái khăn đội và cái bóp lên trên giường, rồi thản nhiên cởi áo dài ra... Nhưng cô bỗng ngừng tay lại lên tiếng réo Tư Cầu:

– Ê anh Tư, lại mở giùm cái nút áo nầy coi!

Tư Cầu đứng yên một chỗ:

– Trời đất quỷ thần ơi, có chút vậy mà cũng bày đặt chuyện để sai người ta nữa sao?

Phấn buông thõng hai tay xuống:

– Vậy mà hổng được hén? (rồi cô lấy ngón tay chỉ chỉ một cái nút áo nơi kẹt nách) Người ta mở hổng ra nên mới nhờ tới mình chút xíu đó mà cũng làm bộ

hoài! Bây giờ anh có chịu lại đây hông nè!

Phấn vừa nói vừa đưa cánh tay lên cao và nheo nheo mắt nhìn Tư Cầu... Thấy Tư Cầu nhăn nhó đi lại, Phấn mỉm cười nói:

– Thiệt anh làm như sắp sửa đi lên gươm máy vậy!

Tư Cầu cười lạt:

– Lên gươm máy còn chết mau, chớ với mấy bà thì chết lần chết mòn!

Tư Cầu lom khom đưa tay cố mở cái nút áo ra khỏi khuy nhưng vẫn không được. Thấy thế, Phấn chắc lưỡi:

– Làm cái gì mà ba trật ba vuột hoài vậy anh?

Tư Cầu bực mình đứng xổng lưng lên:

– Thì bà có giỏi mở ên một mình coi!

Phấn níu Tư Cầu khom xuống:

– Bị người ta trái tay chớ hông thôi ai thèm nhờ anh làm khỉ gì cho mất công!

Tư Cầu lại ráng mở cho được cái nút áo ấy. Xong anh ta đứng thẳng lại thở ra một hơi dài như vừa trút bỏ một gánh nặng:

– Thiệt đồ mắc toi gì đâu!

Phấn lại nắm chặt lấy tay anh ta:

– Ủa, bộ tính hổng cổi luôn cái áo cho người ta hả?

Tư Cầu giựt mạnh tay ra và hỏi lại:

– Bộ cùi rồi hả?

Phấn háy xéo anh ta:

– Xí, cái bản mặt thấy ghét quá hà!

Đoạn cô cổi phăng cái áo dài ra liệng vắt trên đầu giường rồi nhảy lại ôm ngang eo ếch Tư Cầu và đeo dính cứng.

Tư Cầu lúng túng gỡ tay Phấn ra:

– Ý trời, lo thấy mồ thấy tổ chớ vui sướng gì đâu mà em làm như vậy hổng biết!

Phấn vẫn giữ chặt lấy anh ta:

– Lo cái gì mà hễ gặp mặt anh là anh kêu lo! Lo thì cũng có khi có lúc, chớ lo hà rầm như vậy ai chịu nổi!

Tư Cầu cười mũi:

– Ai bắt em chịu hồi nào đâu thử nói coi.

Phấn xô mạnh anh ta ra và nói một hơi:

– Hứ anh làm như anh quý lắm vậy!

Em hỏi anh: chớ em lao tâm tổn trí đem anh ra đây làm chi? Để làm mắm chắc?... Mà anh lo cái khỉ mốc gì vậy hả?

Tư Cầu xuống nước phân trần:

– Thiệt ra anh cũng mang ơn em nhiều lắm chớ hổng phải không...

– Ai khiến anh mang ơn cà! Mà anh mang ơn theo cái điệu... đuổi xua đó hả?

Tư Cầu nhăn nhó chắc lưỡi:

– Em cứ nói vậy hoài... Anh lo là lo hổng biết cái chuyện anh trốn đây có êm luôn hông...

Phấn chận ngang:

– Nếu hổng êm thì tây nó chộp cổ anh lại rồi!

– Em nói sao nghe dễ quá...

Phấn bước lại kéo cái gối dựng lên đầu giường rồi ngồi xuống dựa lưng vào:

– Em biết rõ cái gì thì em mới nói cái nấy. Mới rồi chị Hai ở trỏng có ra kiếm em để cho hay là tốp tù bị đưa ra Côn Đảo đã xuống tàu chở đi hết rồi.

Tư Cầu vội ngồi xuống một bên Phấn:

– Vậy hả? Cha tội nghiệp mấy anh em đó quá há!

Phấn lừ mắt nhìn anh ta:

– Anh hổng lo chuyện của anh mà cứ lo tội nghiệp cho người khác hoài hè!

Tư Cầu biết dầu có phân giải gì nữa cũng vô ích nên ra bộ ân cần hỏi lại Phấn:

– Ờ mà cái chuyện của anh ra làm sao hả em? Cô... Ba có cho biết gì lạ không?

– Dữ hông!... Thì như vậy kể như cái

vụ của anh êm luôn rồi và chắc không ai còn để ý tìm kiếm "nguội lạnh" nữa làm chi.

– Cô Ba cổ nói như vậy hả?

– Phải... Mà em cũng nghĩ: tù cả ngàn, cả vạn người thì dầu cho có thiếu mất đi một vài người cũng chẳng sao!

Tư Cầu bật cười:

– Nói như em vậy thì... khỏe quá! (rồi anh ta ngập ngừng hỏi thêm) Mà cô Ba cổ có... nói thêm cái gì nữa không hả em?

Phấn đăm đăm nhìn vào mặt anh ta:

– Hừ, anh khôn quá tổ mẹ người ta há! Thì hỏi đại coi con mẹ Hai hỏi thăm hỏi nom anh gì nữa có được không? Vậy mà còn làm bộ hỏi ngoắt ngoéo... tính qua mặt con nầy nữa!

Bỗng cô đập mạnh tay xuống sập giường nghe một cái rầm và làm cho Tư Cầu giựt mình nhích lui ra sau:

– Hèn chi anh nói anh lo! Lo vậy đó phải không?

Tư Cầu thấp giọng năn nỉ:

– Coi em la lối om xòm... hàng xóm láng giềng họ tưởng mình đánh lộn đánh lạo bu lại coi thì... hổng tốt đa em! Em hổng biết, chớ đứng vào tình cảnh của anh hổng lo sao được: trước thì lo bị bắt lại, còn bây giờ nếu êm hết rồi thì... phải lo kiếm đường dìa thăm dưới nhà coi bình an thể nào, chờ lâu ớn rồi...

Phấn nghe nói vậy chồm tới níu tay anh ta hỏi liền:

– Bộ anh về dưới sao? Mà cái gì gấp dữ vậy? Bây giờ êm rồi thì anh cứ ở nán trên nầy chơi một ít lâu nữa hổng được

sao? Mấy thuở anh lên được trên Sài Gòn...

Tư Cầu cười khan:

– Ý trời ơi, tới nước nầy mà em còn biểu ở trên nầy chơi nữa chớ! Em làm như không có chuyện gì xảy ra hết!

Phấn còn ráng thuyết phục anh ta:

– Sao em không biết như vậy, nhưng bây giờ mọi việc kể như êm ru hết rồi... Anh nghĩ coi: thời buổi nầy, biết bao lâu nữa anh mới có dịp lên trên nầy? Lần lên lần khó thôi thì anh nán ở lại năm mười bữa nữa. Anh cứ kể như anh... còn bị kẹt trong căng vậy!

Tư Cầu lắc đầu quầy quậy:

– Kể gì vậy mà kể! Anh nói hổng được là hổng được... Thiệt tình thì không phải anh vô tâm vô tính gì mà chẳng quyến

luyến... trên nầy, nhưng ngặt nổi nhà nhà cửa mê mê ở dưới vườn và bà con cô bác chắc ai cũng nóng ruột trông tin anh. Đó em coi...

Phấn gạt ngang:

– Thì em biết rồi... Nhưng thôi, em cũng không dám nài ép anh làm gì để nữa rồi anh đổ thừa kia nọ ghét lắm!

Đoạn Phấn bò rột lại, kê đầu nằm lên trên bắp vế anh ta rồi ngước mặt lên nhoẻn miệng cười. Tư Cầu vói tay lấy cái gối định để kê đầu cho Phấn, nhưng cô ta đã lẹ chân hất cái gối văng ra xa, và rướn người lên nằm đè luôn hai đùi của Tư Cầu...

Phấn níu lấy áo anh ta giật mạnh và lên giọng nạt nộ:

– Ngồi yên đa! Anh mà rục rịch nữa em véo bắp vế non cho anh coi.

Tư Cầu bắt cười xòa:

– Bị gặp thứ... quỷ vương như em vầy nè rồi làm sao mà yên được...

Nghe câu ấy, Phấn như được mợi nằm lăn ra giường và lôi Tư Cầu ngả người nằm kế một bên. Thấy Tư Cầu quay mặt ngó vô vách, Phấn vừa đưa tay níu lấy vành tai, vừa gác chân lên người anh ta để lôi kéo trở ra.

– Anh bây giờ sao tệ hơn hồi đó nhiều!

– Hừ...

– Anh so em bây giờ với em hồi đó coi thế nào? Có hơn nhiều hông?

– Hơn và ngán hơn nhiều.

– Cái anh mắc dịch này! Được rồi anh muốn ngán, em cho anh ngán luôn!

Tư Cầu chưa kịp nói thêm một lời

nào nữa thì Phấn đã choàng một tay qua đỡ đầu anh ta lên, và một tay kia thì luồn đặt dưới cổ.

Một mùi dầu thơm nồng xông lên làm cho Tư Cầu hơi ngây ngất... và đây, cũng người này ngày nào trong chòi vắng mà anh ta quá quen thuộc, quen thuộc từng sợi tóc dính bết mồ hôi trên trán, từng hơi thở dồn ấm bên tai... cũng người ấy, nhưng sao Tư Cầu cảm thấy quá mới lạ.

Và lòng anh ta vẫn bồi hồi xúc động như thường, tay anh ta vẫn run rẩy, vẫn ngập ngừng... như trong một đêm xa lắc xa lơ nào giữa đồng trống gió lùa trên mái rạ, khi cây rọi mù–u ngã lăn và tắt ngóm trên nền đất....

Bỗng nhiên, Tư Cầu thấy bực mình: với con Ba, anh ta đâu có đến nỗi vụng về luống cuống như thế. Còn còn Phấn... thì tự hổm nay anh ta chẳng đã ôm ấp

trong lòng rồi đó sao? Nhưng lần nào cũng như lần nào, Tư Cầu vẫn thấy rộn ràng làm sao... Rộn ràng vì sắp nâng niu một người tình cũ, người tình đầu tiên hơn là vì nằm kề một người đàn bà mà da thịt, mắt, môi, tay chân... cho đến một hơi thở nữa cũng đều ngùn ngụt... "chuyện" yêu đương.

... Như tự trách sự ngượng ngập vô lý của mình, Tư Cầu chắc lưỡi liền mấy cái... Phấn vội ngước mặt lên nửa lo ngại, nửa bực mình hỏi:

– Gì vậy anh?

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu nhè nhẹ:

– Không...

Rồi anh ta choàng tay qua ôm siết mạnh lấy vai của người yêu... Phấn ngạc

nhiên cố nhoai ra mở to mắt nhìn anh ta, cô định hỏi thêm nữa nhưng rồi lại ú ớ kêu lên:

– Vậy mà làm người ta hết hồn! Dữ hông...

*

Mới có hơn một giờ khuya mà Tư Cầu đã rọ rạy thức dậy rồi, mặc dầu mãi đến ba giờ sáng chuyến xe đò Sài Gòn – Cần Thơ mới khởi hành.

Sau khi xúc miệng rửa mặt, bận quần áo đàng hoàng, và thu xếp đồ đạc lặt vặt mang theo vô một chiếc cặp da mà anh ta mới mua hồi chiều, Tư Cầu ngồi hút thuốc để giết bớt thì giờ...

Tiếng xe thổ mộ lốc cốc leng keng chạy ngoài lộ làm cho anh ta thấy nao

nao trong lòng. Tuy sốt ruột mong cho chóng về tới nhà, nhưng Tư Cầu vẫn cảm thấy bâng khuâng khi sắp lìa xa gian nhà bé nhỏ mà anh ta nương náu bấy lâu nay, lìa xa Phấn, con Ba... hai người đàn bà đã yêu mến, giúp đỡ anh ta rất nhiều, (mà cũng làm phiền rộn anh ta không ít) lìa xa Sài Gòn, một nơi đã riêng dành cho anh ta bao cuộc xáo trộn...

Có tiếng chân người bước hối hả ngoài ngõ và Tư Cầu kịp ngó ngoái ra thì Phấn đã xô cửa ló vào:

– Thiệt em đi muốn hụt hơi vì sợ anh đã ra huốt ngoài bến xe rồi!

– Ra đâu mà ra, còn sớm bửng...

– Em cũng biết vậy, nhưng em còn lạ gì tánh của anh quá... lo xa.

Tư Cầu thẫn thờ nhìn quanh gian nhà:

– Ừ...

– Anh sửa soạn xong chưa? (rồi như nhận thấy câu hỏi ấy quá thừa, Phấn lại tiếp) Thôi mình thả lần ra bến xe lục tỉnh đi, chớ ngồi nán lại đây làm khỉ gì! Ra ngoải mình vô tiệm ngồi uống cà phê ăn lót dạ rồi đợi giờ xe chạy cũng được đó anh!

– Ừ.

Tư Cầu uể oải đứng dậy xách cặp da lên rồi chậm rãi ngó chung quanh gian nhà một lần nữa.

Thấy vậy Phấn hỏi liền;

– Anh kiếm cái gì mà em thấy anh ngó đảo qua đảo lại năm lần bảy lượt vậy?

Tư Cầu lắc đầu đáp:

– Không... anh coi có còn bỏ quên lại món gì không mà!

Phấn thở dài đứng lặng thinh chờ anh ta một hồi rồi hỏi:

–Sao? Có bỏ sót cái gì không?

Tư Cầu vẫn đứng sững ở giữa nhà:

– Không... À nè em, căn nhà nầy khi anh dìa dưới rồi em tính sao đây?

– Ối, vậy mà cũng lo! Em tính sao thây kệ em... hay là em cứ khóa cửa để đó chờ coi anh về xứ không yên thì quay lên ở luôn trên nầy nghe anh!

Tư Cầu lắc đầu quầy quậy:

– Ý thôi, em trả lại cho chủ nhà đi chớ hơi sức đâu mà đợi anh! Với lại anh dìa chuyến nầy thì ở luôn dưới xứ, may ra chừng nào hết giặc giã mới có thể lần mò lên trên nầy được... hay là bây giờ

cho tới chết cũng chưa chắc anh gặp mặt lại cái đất Sàigòn nầy!

Phấn nguýt háy anh ta:

– Hễ động mở miệng ra là nói bậy hoài! (đoạn cô xuống giọng tha thiết nói tiếp) Em nghe nói lóng rày ở dưới miệt quê động lắm: Tây nó bố ráp, càn quét lu bù, và còn cái nạn máy bay liệng bom, nã súng liên miên nữa... Như vậy, theo em nghĩ: anh về quê thăm qua nhà cửa cho bà con cô bác ở dưới yên lòng rồi vọt gấp lên trên nầy...

Tư Cầu nhìn Phấn mỉm cười:

– Lên trên nầy cho hai bà hùa vô... xé xác phanh thây hả! Tây nó có bố thì dầu cho ngặt nghèo thế mấy cũng có đường trốn, chớ hai bà mà ráp vô thì có nước tui độn thổ mới toàn mạng được!

Phấn có vẻ mắc cở, nhưng như để khỏa lấp, lại gân cổ nói bừa đi:

– Anh sao cứ giỡn bông lơn hoài! Bộ em... ganh tỵ gì với con mẹ hai đó sau? Đấm đách đi! Em dầu hèn cũng thể chớ bộ thèm so đo với cái thứ con mẻ sao!

Tư Cầu cau mày hỏi sẵng:

– Cái thứ gì hả?

Phấn hơi ấp úng nhưng rồi cũng ráng đáp bừa tới:

– Cái thứ... đụng đâu xâu đó vậy mà anh cũng hỏi! Cái thứ đó nập nợn ở miệt đường A–mi–ran Cuộc–bê (con đường dập dìu gái điếm hồi quân đội viễn chinh mới sang) thiếu gì!

Tư Cầu lên tiếng cự nự liền:

– Em hổng biết khỉ gì hết mà cũng nói ẩu cho người ta hoài! Em mà còn ọ

ọe nữa thì khỏi chuyện đưa đón gì nữa hết nghen!

Nói xong anh ta vùng vằng xách cặp đi thẳng ra ngoài cửa.

Phấn te te chạy theo sau:

– Đợi em đi với anh Tư! Anh không muốn em nói thì thôi. Tại anh hỏi vô chớ bộ em...

Tư Cầu mải miết đi tới:

– Thôi biết rồi, dẹp cái chuyện đó qua một bên cho rảnh!

Phấn dịu giọng hỏi anh ta:

– Bây giờ mình đi ra bến xe bằng gì đây?

– Bằng cái gì cũng được hết miễn cho tui leo lên tới xe dông luôn tuốt dìa xứ là quý rồi!

Phấn cũng phát bực:

– Cái anh này thiệt...

Rồi sợ Tư Cầu kiếm chuyện nói "phong ngang bửa củi" nữa, Phấn xông lên đi trước để giơ tay chận đón một chiếc xích lô máy đang chạy trờ tới…

*

Sau khi cùng Phấn vô tiệm cà phê ăn lót lòng xong xuôi, Tư Cầu xách cặp da leo lên xe ngồi sẵn vì cũng sắp tới giờ khởi hành rồi.

Tư Cầu mua giấy trước hồi chiều nên chọn được chỗ ngồi ngoài bìa, và nhờ vậy mà Phấn đứng dưới đất có thể dễ dàng chuyện trò với anh ta trong lúc xe chưa chuyển bánh.

Tư Cầu thò đầu ra ngoài và giục Phấn:

– Thôi em đi dìa đi chớ hơi sức nào đứng ở đây nữa cho mỏi chưn!

Dựa người vào thùng xe, Phấn âu sầu ngước mắt lên nhìn anh ta:

– Dầu cho có rã đầu gối bây giờ em cũng phải đợi cho xe chạy rồi về mới được. Anh không nghĩ đến chỗ: chỉ còn năm mười phút, hay nửa giờ nữa là em với anh... mỗi người mỗi ngả và chẳng biết đến bao giờ mới gặp mặt nhau lại được như vầy!

Tư Cầu cũng thở dài:

– Thì đúng như thế đó... Nhưng coi vậy chớ nếu ở đời hễ xa nhau là... chết rũ, thì có lẽ hai đứa mình đã... ngủm hồi từ thuở cố lũy nào rồi! Rốt cuộc rồi ai cũng yên phận nấy, ai cũng sống nhăn hết...

Phấn gượng cười cắt ngang:

– Nói như anh vậy là hết chuyện! Đã đành rằng không ai chết được, nhưng bộ anh chẳng thấy héo ruột héo gan hay sao?

Tư Cầu cũng cười theo:

– Nếu có thì để bụng chớ chẳng lẽ... la làng lên hay sao?

Phấn với tay véo nhẹ vào vai anh ta:

– Anh thiệt hổng bỏ cái tật nói ngang nói ngạnh đó!

Tư Cầu làm nghiêm trở lại:

– Ý quên nữa: em nhớ nói lợi với chú Ba rằng anh có gởi lời thăm chú được mạnh giỏi, buôn bán mần ăn tấn phát hoài hoài... Thiệt ra thì chuyến nầy, anh mang ơn chú nhiều lắm... và cũng làm phiền chú không ít!

– Coi, anh có làm phiền thằng chả cái

gì đâu? Có em chạy tới chạy lui lo cho anh nầy nọ, chớ thằng chả cứ ở miết trong tiệm và có chịu nhúc nhích cục cựa gì đâu! Vậy mà thằng chả lại còn cằn nhằn em nhức xương nhức cốt nữa!

Tư Cầu lắc đầu:

– Thì làm phiền chú Ba là ở chỗ ấy đó em ơi! Đã đành rằng hai đứa mình là... tình xưa nghĩa cũ, nhưng bây giờ, bề nào chú cũng là chồng của em... Anh nói có phải như vậy hông?

– Thì phải... nhưng ai biểu hồi đó...

– Biểu khỉ gì! Cũng có em... can dự vô chớ bộ một mình chú mà... mà xảy ra chuyện đó sao? Kể ra chú Ba cũng hiền lắm chớ đứng vào địa vị anh mà lại có con vợ bạt mạng như em, thì nhứt định là anh vặn họng bẻ hầu nó liền chớ đâu đó để luồng tuôn vậy được!

– Xí, anh hổng biết mốc gì hết mà cũng nói! Thằng chả mà hiền! Em vì thương anh nên em mới bất kể như vậy, chớ bộ anh nói dễ chịu đựng với thằng chả lắm hả? Có điều là thằng chả khôn cãi trời cho nên không dám làm tới vì sợ em liều bỏ đi luôn, và nhứt là sợ lùm tum lên, rủi ro anh có bề gì thì cũng kẹt luôn thằng chả vô trỏng nữa.

– Cái gì mà lại dính dáng đến chú Ba?

– Hứ, em mà non tay ấn như anh vậy thì chỉ có nước ngồi ngó cho anh chết tiệt ở trong căng hay ở ngoài đảo. Mới đầu em đã nói thẳng cho thằng chả biết: nếu thằng chả làm bậy bạ để cho anh bị bắt lại thì trời cản em cũng cho thằng chả... chìm chung một xuồng... (nói đến đây Phấn thở dài) Thiệt bây giờ nghĩ lại em mới biết mang ơn chị Hai vợ của ông quan hai, vì cũng nhờ chỉ bày mưu đặt

kế để em đón anh ra ngoài nầy tự hổm rày...

– Dữ hông! Lâu lâu mới nghe em nói một câu nghe không nghịch lỗ nhĩ! Vậy mà cứ làm hùm làm hổ với người ta hoài!

– Thôi nghen, hổng phải nghe em nói vậy mà được mợi làm tới... có chuyện nữa đa! (rồi như sợ phật ý Tư Cầu trong lúc này, cô dịu giọng nói tiếp) Bởi vậy, sau khi anh về xứ rồi, em tính để bữa nào rảnh vô tìm chị Hai một chuyến để nói vài lời phải quấy với chỉ kẻo chị phiền...

Tư Cầu hăng hái tán thành:

– Ừ phải đa! Mà em có vô trỏng nhớ nói...

Phấn xớt lời ngang:

– Nhớ nói anh hỏi thăm chỉ nhiều lắm phải hông?

– Ừ... thì em nghĩ coi: bề gì thì cổ cũng xăng văng xéo véo cho cho anh chớ bộ không sao?... Mà thôi, nói chuyện khác đi bà nội, xe đã bắt đầu rồ máy, bóp kèn om xòm đó!

Phấn đưa mắt nhìn chung quanh:

– Ối, mấy cha lơ làm bộ vậy để hối khách, chớ có chạy thiệt đâu anh ơi! (rồi cô trở lại nhìn Tư Cầu) Anh coi lại giấy tờ, tiền bạc gì còn đủ hông, hay là bị chúng móc túi chọt hầu bao mất hết rồi?

Tư Cầu vỗ túi quần sau:

– Còn đây nè! Mà hồi chiều em nhét trong bóp anh chi tới ba ngàn đồng lận? Anh tưởng em chỉ đưa thêm một vài trăm đủ anh xây xài dìa tới dưới... Thôi để sẵn dịp này anh trả bớt lại em… (anh ta vừa nói vừa rút bóp ra)

Phấn nhóng người lên chụp tay Tư Cầu bắt phải đút cái bóp trở vô túi quần và lên giọng hăm he anh ta:

– Anh mà lộn xộn nữa là có chuyện liền bây giờ đó nghen!

Biết không thể cưỡng được ý của Phấn, Tư Cầu đành chịu phép và đáp xụi lơ:

– Cha, em ép anh nhiều cái ngặt quá! Tiền bạc nầy em... bòn rút của chú Ba rồi trao cho anh xài thì cũng hơi... kỳ kỳ...

– Ê, tiền của em để dành riêng chớ hổng phải tiền móc hầu bao của thằng chả mà anh phải áy náy!

– Em có tiền riêng thì cũng nên để dành đó cho thằng bé... Kỳ.

– Cái đó anh khỏi phải nói, bây giờ em lo cho... tía ruột thằng Kỳ trước đã!

Nói xong Phấn nhìn Tư Cầu cười mủm mỉm làm cho anh ta cũng đâm ra xẻn lẻn vội ngó về phía khác.

Vừa lúc ấy có một chị bán bánh mì tay cầm mấy ổ bánh dài thòn, vàng ửng đi tới và mời mua:

– Hai chú thiếm mua giùm em vài ổ bánh mì giòn nóng hổi mới ra lò.

Phấn liền cầm lấy một đầu ổ bánh mì để nắm xem có quả thật là thứ mới không, xong cô gật đầu ra vẻ vừa ý:

– Chị cho tôi ba ổ đi làm ơn gói buộc lại kỹ lưỡng đó nghen!

Tư Cầu vội cản nói:

– Mua chi dữ vậy em? Nếu có đói anh mua bánh bán ở dọc đường cũng được mà!

Phấn đỡ lấy ba ổ bánh mì mà chị bán hàng trao cho, rồi đưa luôn cho Tư Cầu:

– Ậy, anh cứ xách đem về dưới đi. Thứ bánh mì nầy làm bằng toàn là bột thiệt ngon lắm mà!

Tư Cầu bắt buộc phải cầm lấy mấy ổ bánh mì mà mặt mày thì nhăn nhó. Anh ta nhìn trân trân vào gói bánh, đoạn thở dài.

Thấy thế, Phấn bực mình hỏi anh ta:

– Thì anh xách thêm một chút xíu đó có nặng nhọc gì dữ lắm sao mà mặt mày anh chầm dầm vậy?

Tư Cầu thở ra:

– Hổng phải nặng nhọc gì, nhưng anh thấy mấy ổ bánh mì nầy anh... bắt ngán quá!

– Ngán cái gì?

Tư Cầu do dự một hồi rồi đáp:

– Em hổng nhớ sao: tại bến cầu tàu lục tỉnh ở Cần Thơ hồi em với anh... tính lên trên nầy đó mà!

Phấn cau mày:

– Đọ, lại sắp kiếm chuyện nữa rồi đa! (nhưng rồi cô lại tò mò hỏi thêm) Mà hồi đó rồi làm sao? Mấy ổ bánh mì nầy có ăn nhập gì vô trỏng hả?

Tư Cầu nhìn cô như trách móc:

– Em... cái gì cũng mau quên hết, nên... cái gì cũng dễ ợt! Thì hồi đó em biểu anh lên cầu tàu đi mua bánh mì và thịt xá xíu đó! Rồi ở dưới nầy... Cũng tại ba cái bánh mì mắc dịch nầy nè! Mà thôi nhắc nữa làm gì!

Nghe giọng nói của Tư Cầu, Phấn bắt phì cười:

– Sướng quá há! Thì cũng anh nhắc lại, rồi cũng anh biểu thôi! Thiệt thằng cha nầy nhớ dai quá tổ mẹ người ta!

Tư Cầu có vẻ phật ý:

– Hứ, cái chuyện thấu trời, động đất mà không nhớ thì nhớ cái gì nữa cà?

Phấn mỉm cười vói tay nắm lấy tay Tư Cầu:

– Thì tại anh thương em gắt nên mới nhớ dai như vậy chớ gì?

Tư Cầu cảm động vội quay mặt đi, nhưng lại nói buông thõng:

– Chưa chắc! Cái đó để... hỏi lợi coi!

Vừa lúc ấy tài xế rồ máy xe, bóp kèn inh ỏi và anh lơ luôn miệng hối khách còn đứng dưới đất mau mau lên ngồi vào chỗ của mình... Phấn vội nắm chặt lấy bàn tay của Tư Cầu và lặng thinh ngước

mắt đăm đăm nhìn anh ta.

... Chiếc xe từ từ chuyển bánh và bàn tay của Phấn cũng từ từ tuột nhẹ ra khỏi bàn tay của Tư Cầu.

Phấn vẫn lúp xúp chạy theo xe. Tư Cầu vội hối cô ta:

– Thôi em dìa đi!

– Anh đi mạnh giỏi nghen anh Tư! Nhớ nếu ở dưới không yên thì lên trên nầy liền nghen!

Tư Cầu ló đầu ra, ngó ngoái lại:

– Ừ... Em ở lại mạnh giỏi nghen!

Phấn đã đứng lại vì chiếc xe bắt trớn nên chạy mau thêm.

Tư Cầu ráng ló đầu ra ngoài để ngoái nhìn cho rõ thêm được chút nào hay chút

nấy hình dáng Phấn đứng chơ vơ bên vệ đường.

Trời hãy còn tối nên hình dáng yêu mến ấy đã nhỏ dần và như... bé bỏng, đơn độc hơn thêm nữa dưới ánh sáng vàng khè vẩn đục sương sớm của ngọn đèn điện trên cột trụ bên đường...

Bỗng có tiếng đập thùng xe và liền theo đó là tiếng quát tháo của anh lơ:

– Anh Hai ngồi đằng trước đó, làm ơn thụt đầu vô hông thôi xe khác qua mặt quẹt lọi cổ đa!

Tư Cầu giựt mình vội rút đầu vô và vừa lúc ấy chiếc xe đò cũng đã quẹo qua một con đường khác.

... Chiếc xe đã chạy ra vùng ngoại ô và anh tài xế đã tắt ngọn đèn trong mui.

Trong xe, hành khách đều giữ lặng trang vì ai nấy đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Gió ngoài đồng trống như được thể thổi vù vù vào trong mui xe và làm cho Tư Cầu co ro người lại. Anh ta ôm ghịt cái cặp da cùng mấy ổ bánh mì vào lòng và hơi nóng âm ấm của mấy ổ bánh ấy càng làm cho anh ta cảm thấy gió đang lùa vào xe kia như lạnh buốt thêm trong buổi sáng biệt ly...

... Rồi chiếc xe chạy ngang qua căng Phú Lâm... Tư Cầu quay đầu sững sờ nhìn lớp hàng rào dây kẽm gai, những cột điện cách khoảng rọi sáng trưng mấy dãy trại mà bề ngoài xem thật vắng tanh như một khu xóm không có bóng người cư trú...

Chiếc xe chạy vụt qua và hình ảnh của nơi quá quen thuộc ấy lùi dần lùi dần... Lòng Tư Cầu thấy thê lương lạ thường

khi nghĩ tới rằng: giờ nầy trong những căn trại đó, còn có biết bao nhiêu người đang nằm chen chúc trên sân xi măng... có người ngủ mê ú ớ mớ gọi vợ kêu con, có kẻ thao thức lắng nghe tiếng kiểng đổ gọi chuyền nhau qua mấy điếm canh trên lô cốt...

Rồi một trạm kiểm soát xuất hiện trước mặt. Chiếc xe từ từ đậu lại, và lính tráng trong bót ùa ra kẻ xét giấy tờ, người khám hành lý.

Tư Cầu tái mặt. Mới đầu anh ta tưởng chừng như là tất cả những sự kiểm soát ấy riêng nhắm vào... anh ta. Mấy lần anh ta muốn vọt chạy xuống ruộng để lủi trốn nhưng kịp nghĩ lại nơi đó là một vùng lạ hoắc và như vậy anh ta biết xoay trở làm sao.

Đành là liều ở lại vậy... Nhưng rồi mọi việc đều êm thấm: sau khi được

kiểm soát qua loa, chiếc xe lại tiếp tục cuộc hành trình...

Đi được một đỗi xa chiếc xe ngừng trước trạm gác khác, rồi đến một trạm khác nữa... Tuy biết rằng không có gì đến nỗi, nhưng Tư Cầu vẫn thấy... lên ruột mỗi lần phải xuống trình giấy tờ, rồi giơ thẳng hai tay lên trời để cho người ta lục soát trong người...

Có qua những phút ấy, Tư Cầu mới biết rằng sự tự do mà anh ta được hưởng đó không phải là dễ dàng và khỏe ru gì cho lắm!..

9.

Đây là lần thứ hai Tư Cầu quay trở về nhà sau một chuyến đi xa. Nhưng nếu lần trước, cái lần mà anh ta từ trên Nam Vang về, anh ta vừa hồi hộp vừa hân hoan bao nhiêu thì lần nầy anh ta vừa bồn chồn vừa lo lắng bấy nhiêu.

Ngồi ở phía trước chiếc tam bản đò chèo cọt kẹt lướt trên mặt sông để về Rạch Chiếc, Tư Cầu buồn bã ngắm nhìn cảnh vật trên bờ lần lượt phơi bầy trước mắt anh ta: mấy cây cầu gãy gục đôi, xóm

nhà cháy tiêu và chỉ còn lại mấy hàng cột đen xì, mấy cái lu nước bể nằm trơ vơ trên nền đất đã bắt đầu xanh um cỏ dại... Và dưới sông, thỉnh thoảng chiếc đò tam bản lại chèo ngang qua một xác chết sình chương và đen nám nổi lình bình trên mặt nước... Mấy con quạ đen bực mình vì bị khuấy phá bay vụt lên, kêu oang oác để rồi hấp tấp đáp sà xuống rỉa nốt mấy miếng thịt mềm rã...

Đến nơi, Tư Cầu vội vã bước lên đến để bươn bả đi thẳng về nhà.

Đâu đâu cũng có vẻ đìu hiu hoang phế và cả những người quen mà Tư Cầu gặp dọc đường cũng có vẻ dè dặt khi bắt buộc phải đáp lại lời chào hỏi vồn vã của anh ta.

Tư Cầu sững sờ đứng trước hàng rào me keo của nhà mình: ngôi nhà cũ biến đâu mất và nay chỉ còn một túp lều con

lụp xụp như thu hình ở phía trong cùng.

Anh ta nghẹn ngào cất tiếng gọi:

– Năm ơi Năm! Bộ mầy hổng có ở nhà sao Năm?

Không có tiếng thằng Năm trả lời mà chỉ có tiếng con chó vện già xổ ra vừa sủa vừa tru ư ử đón mừng người thân cũ. Tư Cầu đặt cái cặp da và gói bánh mì xuống để vuốt ve con vật.

Vừa lúc ấy, Ba Kiên ở trong nhà chạy ra, mình trần trùi trụi với một khẩu ru–lô nhét trước bụng sau cái lưng quần vận đen của anh ta:

– Mầy hả Tư! Vậy mà tao tưởng ai chớ? Sao tao nghe đồn mầy bị Tây bắn chết rồi?

Tư Cầu có vẻ không bằng lòng những lời "chào đón" ấy, anh ta không trả lời

câu hỏi của Ba Kiên mà nhìn quanh một vòng rồi hỏi lại:

– Sao... như vầy nè? Tía má và thằng Năm đâu mà nhà cửa vắng hoe vậy hả anh?

Ba Kiên bước lại ngắm nghía Tư Cầu từ đầu đến chân rồi cười hỏi luôn:

– Ủa, tao nghe nói Tây bắt mầy dẫn đi rõ ràng, sao bây giờ mầy trở dìa bảnh tỏn như vầy hả?

Tư Cầu cằn nhằn:

– Chuyện đó còn dài lòng lắm, để thủng thẳng tui sẽ kể lại cho anh nghe, còn tui hỏi về cái chuyện nhà cửa, tía má, thằng Năm... mà anh nói trớt đi hoài.

Ba Kiên nhún vai:

– Nhà cửa như vậy là tốt lắm rồi. Thời buổi giặc giã này mầy còn đòi voi đòi

tiên gì nữa! Còn tía má và thằng Năm thì dông theo anh Hai làm Việt gian hết rồi!

Tư Cầu chưng hửng trợn mắt:

– Làm Việt gian? Bộ anh nói giỡn sao chớ?

Ba Kiên có vẻ trầm ngâm một giây rồi đáp:

– Thiệt... chớ giỡn khỉ gì mậy!

Tư Cầu nói một cách quả quyết:

– Thiệt cái gì đi nữa thì tui tin hổng vô! Tía má già cả như vậy còn ham muốn cái gì nữa để ra làm Việt gian chớ? Mà Việt gian là Việt gian... cách nào chớ?

Ba Kiên gật đầu:

– Mầy nghĩ như vậy cũng hơi phải – phải: tía má, thằng Năm không làm Việt gian, cái đó tao cũng hổng dám nói cái gì

khác, nhưng ngặt một nỗi là anh Hai bây giờ ảnh đi lính cho Tây...

Tư Cầu rơi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác:

– Anh làm ơn nói lợi tui nghe coi! Anh Hai làm đi lính cho Tây? Bộ ảnh điên sao hả! Chắc mấy cha nghe đồn vậy thôi, rồi đề án tử cho người ta... Anh Hai ảnh hiền khô mà!

Ba Kiên có vẻ bực bội:

– Mầy đi mới dìa hổng biết cái đám đế gì hết thì để người ta nói cho mà nghe... Nghe đồn khỉ gì: anh Hai ảnh ra làm lính đầu đỏ bạt-ti-dăng, ngày nào mà hổng có gác ở cái "cốt" kế bên cầu dưới chợ La Ghì. Mầy hổng tin bữa nào mầy lội xuống đó coi, mà mầy làng chàng ra đó, thằng chả dám cắc bùm mầy đổ ruột lắm đa!

Tư Cầu thở dài, nhưng còn ráng hỏi:

– Anh nói làm sao á!... Mà cái gì giục ảnh để ra vác súng cho tây vậy cà? Mọi khi nói chuyện đi lính đi tráng ảnh ghét lắm mà?

Đến lượt Ba Kiên thở dài:

– Thiệt ảnh làm cho tao thiếu điều xấc bất xang bang... Nói nào ngay thì cũng tại ảnh... tức anh em ở trong nầy nên ảnh mới dông ra ngoài đồn Tây.

– Sao mà tức?

Ba Kiên nhún vai có vẻ hơi ngao ngán, rồi chậm rãi kể lại đầu đuôi câu chuyện:

– Mầy hổng biết chớ hồi mầy biệt tăm biệt tích rồi, ở dưới nầy Tây vô ruồng bố liên miên... (rồi như nhớ trực lại là tự nãy giờ cả hai đứng khá lâu ở giữa sân, nên Ba Kiên vội kéo Tư Cầu lôi đi) Thôi

vô trong nhà rồi hãy tiếp tục câu chuyện.

Tư Cầu cúi xuống xách cái cặp da và gói bánh mì lên, rồi nhìn quanh và thắc mắc hỏi:

– Sao bà con cô bác ở lối xóm lại vắng hoe hết vậy anh? Thế nào họ cũng nghe tin tui dìa đây, nhưng sao không thấy ai chạy qua hỏi thăm hỏi lom gì ráo!

Ba Kiên cười đáp:

– Thằng này khờ tổ mẹ! Mầy quên rằng bây giờ là thời kháng chiến, đồng bào phải phòng kẻ gian...

Tư Cầu cự nự:

– Bộ tui đây mà gian sao? Bị Tây bắt thấy mồ thấy tổ!

Ba Kiên lắc đầu:

– Trừ ra cái việc tây nó bắn mầy chết

rồi chở xác dìa đây chôn thì không kể, chớ nếu mầy bị Tây bắt mà sau đó, mầy lại lò mò dìa đây thì... thiên hạ ngán không dám ráp lại gần mầy là phải lắm! Với lại bị tao bây giờ làm công an nên bà con chòm xóm họ cũng... ngán luôn!

Tư Cầu ngó xuống khẩu ru-lô dắt trước bụng Ba Kiên:

– Anh mà làm công an?

– Tao làm tới cái gì nữa cũng được, nhưng tao... mến cái chỗ nầy hơn! (rồi nhận thấy cái gói Tư Cầu cầm trên tay, anh hỏi tiếp) Mầy mua bánh trái gì đó hả? Cha thằng nầy bây giờ coi bộ giàu quá mậy?

Tư Cầu trề môi:

– Giàu khỉ gì! Cái chuyện của tui cũng rắc rối lắm để huỡn đãi rồi tui kể lại cho anh nghe. Còn gói nầy... có mấy

ổ bánh mì mua ở bến xe lục tỉnh trên Sài gòn đó mà!

– Ủa, bộ mầy lên tới trển lận sao?

– Ừa... mà thôi, anh vô nhà kể cho tui nghe chuyện của anh Hai coi ra thể nào!

… Vào trong nhà, Tư Cầu ngó quanh ngó quẩn rồi hỏi Ba Kiên:

– Bàn ghế, tủ thờ, ván ngựa ở đâu mà sao trống trơn vầy nè?

Ba Kiên cười xòa:

– Thiệt thằng nầy đi xa dìa nên coi bộ bơ bơ! Tủ thờ và mấy bộ ngựa để ở đây cho tụi nó vô chở đem đi hết hả? Hồi còn ở nhà, tía đem chuồi mấy món đó xuống mương ở đằng sau hè rồi.

Tư Cầu gật gù rồi hỏi luôn:

– Sao anh, còn cái chuyện Việt gian, Việt ngay đầu đuôi thể nào?

Ba Kiên ngồi phịch xuống sạp chõng:

– Thì có gì đâu, hồi mầy đi rồiTây nó vô ruồng bố liên miên nên mấy "anh lớn" cho rằng vùng nầy có Việt gian nên tụi nó mới làm dữ như vậy...

– Sao bộ đội đâu không đánh tụi nó cà?

Ba Kiên cau mày:

– Tao hỏi mầy đánh khỉ gì được một khi có Việt gian nó chỉ không còn sót một con đỏ?

Tư Cầu cười lạt:

– Thôi đi anh, mấy cha nội ở đây suốt ngày đêm cứ lo đập chó, vật gà ăn nhậu lu bù hoài chớ mấy chả mà đánh giặc cái mốc xì họ! Mà chỗ mình ở lại nhằm con

đường đổ bộ thuận tiện của Tây để đi ruồng các miệt trong, nên mấy cha nội ở đây quýnh đít rồi đổ thừa bậy bạ là tại Việt gian nầy, Việt gian nọ chớ gì! Mấy cha khôn quá tổ mẹ người ta! Còn anh...

Ba Kiên vội ngắt lời em:

– Ê Tư, bây giờ khác chớ hổng phải như hồi xưa, mà mầy "phê bình" tưới hột sen đó nghen mậy!

Tư Cầu nói lẫy:

– Cha, gắt quá há!

Ba Kiên cũng đâm ra lúng túng:

– Thì mầy nghĩ cái gì cũng phải có... kỷ luật hết mới được! Nhưng thôi, dẹp chuyện đó qua đi để tao thuật cho mầy nghe về vụ... anh Hai ở nhà.

– Ờ vụ đó sao anh?

Ba Kiên cúi đầu xuống và chậm rãi kể:

– Như tao đã nói hồi nãy: mấy "ảnh" nghi trong vùng mình có Việt gian, mà tao thì làm công an nên mấy ảnh cạo tao sát da... Mầy nghĩ coi như vậy cũng kẹt cho tao quá: bà con lối xóm gì tao cũng quen mặt khắp cả và tao nói đây là Bà Cậu làm chứng, tao không thấy ai có... bộ vó Việt gian hết?

– Ửa, anh nói vậy tui nghe hạp ý lắm đa! (nhưng rồi anh ta nhìn sững Ba Kiên hỏi liền) Bộ anh thấy hổng có ai là Việt gian rồi nhè anh Hai mà chỉ cho mấy chả hả?

Ba Kiên cự nự:

– Đừng nói bậy mầy! Tao dầu tệ thế nào đi nữa cũng đâu đến cái mức đó! Mà mầy hổng biết thì ngậm mỏ lại để tao kể

hết cho nghe chớ đừng làm bộ tài khôn hỏi xía vô hoài nghen!

Tư Cầu vội xuống nước:

– Thì thôi... anh nói tiếp đi.

Ba Kiên lừ mắt nhìn em một hồi mới chịu kể tiếp:

– Mày nghĩ coi, mỗi lần Tây đổ bộ nó bắn tứ tung ngũ hoành tao có điên khùng gì ẩn núp lại đó rình rập ai để ăn đạn hả?

– Vậy sao mấy chả... thấy anh Hai mình làm Việt gian?

– Ối thì ba thằng cô hồn du kích thấy rồi dìa báo cáo lại.

– Tụi nó thấy gì hả?

– Hôm đó bị có chiếc máy bay chuồn chuồn của Tây nó bay rà rà trên xóm

hoài, rồi tụi nó thấy anh Hai ảnh leo lên nóc nhà ra dấu hiệu gì cho Tây đó hổng biết...

Tư Cầu bực tức níu vai Ba Kiên:

– Anh Hai ảnh biết đách gì mà lại nói như vậy chớ?

Ba Kiên hất tay anh ta xuống:

– Bộ tao hả? Cái thằng nầy kỳ cục quá!

Tư Cầu nổi nóng hỏi tới:

– Rồi anh Hai ảnh cũng chịu để cho mấy thằng chết dầm ấy bắt sao? Bộ ảnh không có miệng hả?

– Ra trước Ủy ban, ảnh nói là hôm đó tại vì thiên hạ nhốn nháo, phần thì binh của Tây ở ngoài vàm nã cà–nông liên hồi vô xóm nên... con gà điều nòi của anh hoảng sợ bay tuốt lên nóc nhà, ảnh sợ

con gà chạy mất hoặc bị Tây lên bắt vặn cổ, nên ảnh mới leo lên bắt nó, rồi mấy cha nội cho rằng ảnh ra dấu cho máy bay chuồn chuồn...

Tư Cầu quắc mắc hỏi liền:

– Vậy mà mấy anh lớn cũng tin nữa sao?

Ba Kiên ấp úng đáp:

– Thì mầy nghĩ coi... mấy chả đang kiếm Việt gian mà anh Hai ảnh làm như vậy mấy chả hổng nghi hổng tin sao được!

Tư Cầu bắt chửi thề lên một tiếng, rồi hỏi:

– Mấy ảnh làm việc như vậy thì nữa rồi con chó nó theo mấy ảnh chớ ai mà theo nữa!

– Thì mầy giỏi mầy ra nói với mấy chả đi!

Tư Cầu bị người anh dồn vô chỗ... bí, nên lúng túng hỏi lảng đi:

– Nhưng anh Hai ảnh tiếc gì thứ con gà mắc toi đó để sanh chuyện rắc rối như vậy cà?

Ba Kiên nhìn Tư Cầu trề môi:

– Mầy hỏi câu nào câu nấy cũng lãng xẹt hết á! Đó là con gà nòi xung của ảnh chớ bộ gà thường sao? Mấy tháng trường nay, ảnh chắt chiu o bế cho con gà cưng của ảnh ngày đêm để ra giêng đem đi ra trường gà đá độ với người ta... nên ảnh mới dám liều mạng bò lên nóc nhà bắt nó trong lúc súng đạn nổ ầm ầm đó mầy!

Tư Cầu thở dài:

– Hèn chi... thiệt tình ngay mà lý gian!

Ba Kiên chụp nói liền:

– Thì đó, mầy cũng nghĩ như vậy!

– Nhưng bộ anh không đi xin giùm hay là đứng ra bảo lãnh cho anh sao?

Ba Kiên trợn mắt:

– Ý trời, bộ mầy nói chuyện chơi sao chớ! Từ đầu mùa cho chí cuối, tao lãnh công tác ở đây mà chỉ có chuyên môn đi bắt rượu lậu, với cờ bạc thôi chớ chưa có rớ được món nào Việt gian Việt ngay hết... rồi bây giờ mầy biểu tao nhảy vào bảo lãnh cho một vụ Việt gian thì có nước tao đi "mò tôm" chung một xuồng luôn.

– Nhưng anh quên rằng anh Hai là... anh ruột của mình, mà ảnh lại vô tội nữa sao?

Ba Kiên không đáp thẳng mà tìm cách hỏi lại anh ta:

– Sao mầy hổng giỏi ở đây mầy lãnh cho ảnh? (rồi anh ta nghiêm giọng nói tiếp) Mà tao cho mầy hay: chuyến nầy mầy dìa đây mà ăn nói làng chàng, mấy chả dám cho mầy... đi luôn lắm! Lúc nầy là lúc quyết liệt rồi chứ không phải lơ mơ như hồi đó được nghen mậy!

Tư Cầu chán nản hỏi thêm:

– Nhưng sau đó mấy anh lớn xử làm sao, và anh Hai ảnh ra đầu Tây hồi nào hả anh?

Ba Kiên trầm ngâm một hồi như để nhớ lại chuyện cũ rồi đáp:

– Thì... xử tử chớ còn... xử cách gì nữa mậy!

– Trời! Nhưng sao ảnh không chết

mà còn bò ra đi lính cho Tây?

– Thằng nầy sao nóng quá! Mầy cứ ngậm câm miệng lại để tao nó cho hết đã! Mầy hổng biết chớ tao cũng bị kẹt ghê lắm: mấy chả xử anh Hai cho đã đời rồi lại nhè tao giao cho "sứ mạng" thi hành bản án...

– Rồi anh cũng nhắm mắt mà giết anh Hai hả?

Ba Kiên cười mũi:

– Bây giờ mầy nói cho sướng cái miệng mầy thôi, chớ không biết suy xét đách gì hết. Tao ở nhà thì là anh em của anh Hai, nhưng một khi ra trước "nhân dân" tao cũng là người của "chính phủ". (đến đây, anh ta lại hạ thấp giọng) Mà ví dầu tao có... nghĩ cái gì khác, mụ nội tao cũng hổng dám cản mấy cha nữa!

– Hứ! Tui biết anh nhát hít mà!

– Mầy giỏi nữa! Tao biết mầy gan mà! Nhưng tao là người của "chính phủ" và hễ "quân pháp bất vị thân" tao cứ y lệnh mà mần. Nói nào ngay cũng... nhờ tao mà anh Hai ảnh thoát chết!

Tư Cầu hân hoan hỏi Ba Kiên liền:

– Bộ anh nghĩ lại rồi thả ảnh dông luôn hả?

Ba Kiên lúng túng đáp:

– Thằng nầy nó nói nghe... dễ ợt! Tao thả ảnh để nhào vô thế mạng hả? Nhờ tao mà ảnh thoát chết là như vầy nè: mấy chả kêu tao chở anh Hai ra giữa sông cái rồi buộc đá vô cho đi "mò tôm", tao nghĩ lại... như vậy cũng ngặt cho tao quá! Phần thì tía má ở nhà cứ nhè tao mà chửi nát không chừa một sợi tóc, nên tao mới đề nghị với mấy chả nên đem xử anh Hai một cách... đàng hoàng hơn để

làm gương cho thiên hạ...

– Tưởng gì khác chớ anh cũng chỉ giỏi trong việc nói với người ta giết anh Hai thôi!

Ba Kiên không buồn đáp câu trách móc của Tư Cầu và kể tiếp:

– Nhờ tao đề nghị như vậy mà mấy chả mới đem anh Hai ra xử bắn đàng hoàng, và cũng thời may, vừa lúc bịt con mắt ảnh xong thì có máy bayTây đến bắn loạn xà ngầu, cả thiên hạ và mấy cha nội trong ủy ban, mấy cha du kích mạnh ai nấy lủi... Trong lúc ấy, Tây nó cũng đổ bộ lên ngoài vàm ì ì... Mấy chả bèn lôi anh Hai đi theo, rồi sau đó không biết ảnh làm sao mà xút ra được để vọt theo ba thằng Tây luôn!

– Còn tía má và thằng Năm?

– Lối một tháng sau, anh Hai ảnh chơi nghiệt quá, ảnh dắt Tây dìa bố nát nước trong nầy, rồi ảnh lôi tía má và thằng Năm theo ra chợ, ảnh vô tao cũng lủi trốn thấy mồ thấy tổ! Thằng chả đi lùng kiếm mấy cha nội trong nầy còn hơn Tây nữa! Thiệt hễ ra làm Việt gian rồi thì bất kể quân thần.

Tư Cầu hỏi lại Ba Kiên:

– Chớ còn anh thì sao?

Ba Kiên lúng túng đáp:

– Tao thì khác..., tao "kháng chiến" mà mậy!

Tư Cầu cười mũi:

– Hứ, khác cái mốc xì họ! Anh theo mấy chả riết rồi... bất kể cái gì hết! Mấy cha làm bậy rồi cứ nhè người khác mà đổ thừa càn mạng, rồi lại xưng là nầy, là nọ

nữa! Hổng phải tui ưa gì Tây, tui oán tụi nó thâm xương, nhưng có nhiều cái tui chịu mấy cha cũng hổng vô!

Ba Kiên nhìn em rồi cười lạt:

– Thằng này... tao coi bộ mầy đi Sàigòn ăn ba cái bánh mì tây nó liệng cho thét rồi mầy đâm ra nghĩ bậy nghĩ bạ quá lẽ! Tao cảnh cáo mầy một lần chót, mầy mà ăn nói cái điệu dộng đầu dộng cẳng đó nữa thì có ngày mầy chết không kịp ngáp đa em! Thiệt mà, mấy anh lớn thường nói cái thứ lừng khừng rồi ra thành, "bơ sữa" một vài lần là dễ biến thành phản động lắm!

Tư Cầu cũng không nhịn thua:

– Thôi đi anh, anh đừng có xài ba cái danh từ học mót đó với tui!

Ba Kiên giận đỏ mặt tía tai, vừa lấy tay mân mê cái báng súng ru–lô, vừa gườm

gườm nhìn Tư Cầu:

– Mầy chớ phải thằng nào khác mà ăn nói móc họng móc hầu cái điệu đó, trời cản tao cũng "nổ" nữa đa mầy!

– Thì có ngày anh cũng kể tui như thằng khác! Đó, cái chuyện của anh Hai còn sờ sờ trước mắt chớ bộ xa lắc xa lơ gì sao!

Ba Kiên không muốn trở lại vấn đề ấy nữa nên lên tiếng hối Tư Cầu:

– Thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi! Bây giờ mầy lo tắm rửa cho khỏe để rồi còn ăn ba hột cơm chiều chớ... À, mà sẵn có mấy ổ bánh mì đây. (Ba Kiên thò tay nắn nót mấy ổ bánh) Cha tao coi bộ ngon đa mầy!

Tư Cầu sẵn dịp đó cũng muốn làm lành với anh:

– Bánh mì nầy làm bằng bột mì ròng mà anh, bây giờ nó mềm đi chớ hồi sáng còn mới dòn ghê lắm! (Tư Cầu ngập ngừng đôi giây rồi nói thêm)... Của con Phấn nó mua cho tui đó mà!

Ba Kiên chưng hửng hỏi lại:

– Con Phấn nào? Phải con Phấn con của bác Bảy hông? À, tao nhớ rồi... cái con nhỏ mà hồi nẳm mầy lằng nhằng với nó rồi sau đó nó có chồng các–chú đó phải không?

Tư Cầu xẻn lẻn gật đầu:

– Ừa...

Ba Kiên cười rộ lên rồi nói lớn:

– Cha thằng nầy coi lơ mơ vậy mà tốt phước ớn! Mà làm sao mầy bị Tây bắt rồi lại gặp được nó hả?

– Thì... cũng do sự tình cờ.

Ba Kiên mỉm cười có vẻ hoài nghi:

– Thôi đi mầy! Chắc mầy mãn tù rồi lọ mọ đi kiếm nó chớ gì!

Tư Cầu bực mình cự nự:

– Anh nói như thầy bói! Bộ anh tưởng tụi nó thả êm tôi sao?

Rồi không đợi cho Ba Kiên hỏi tới, Tư Cầu bèn thuật lại việc vượt căng của mình. Kể xong, anh rụt rè hỏi Ba Kiên:

– Vậy chớ gia đình con Phấn bây giờ ra sao anh?

Ba Kiên nhún vai:

– Thì hồi bác Bảy gái chết rồi, gia đình bên ấy bắt đầu suy sụp may mà nhờ có con Phấn ở Sàigòn, Chợ Lớn gì đó gởi tiền bạc dìa hoài hoài... Cái chuyện nầy chắc mầy rành hơn tao rồi!

– Anh kể tiếp đi! Khúc sau tôi cũng mù tịt chớ có ở dưới nầy đâu mà rành!

– Mấy lúc lộn xộn sau này, ở bển còn nguy gắt nữa: lúa ruộng thì không góp được hột nào, con Phấn thì đường sá cách trở...

– Còn thằng Tư em của con Phấn?

– Hồi mầy đi rồi thằng Tư gia nhập bộ đội, rồi sau đó đi "lưu động" đâu về miệt dưới... Nhưng mới hôm qua hôm kia gì đây tao có nghe tin là nó tử trận rồi.

Tư Cầu nhăn nhó chắc lưỡi:

– Tội nghiệp quá há! Thằng đó nó hiền khô mà trời lại không cho sống đời, còn cái thứ ôn hoàng dịch lệ thì cứ trơ trơ đó hoài!

Sợ Tư Cầu kiếm chuyện nói xiên nói

xéo nữa, Ba Kiên bèn tìm cách nói lảng đi:

– Thôi đi tắm đi mầy! Phần tao tao chạy lại đằng nầy kiếm coi có gà qué gì chăng để dìa còn tính với ba ổ bánh mì này chớ! (anh ta ngừng lại nuốt nước miếng rồi gật gù nói tiếp) Thứ nầy mà có gì khìa lên thì ăn ngon hết nổi!

Tư Cầu nhìn anh, cười mủm mỉm rồi nói:

– Anh ăn bánh mì rồi không sợ lây... thực dân đế quốc hay sao?

Ba Kiên trề môi, nhún vai rồi cũng cười đáp:

– Ối, lâu lâu xực chút đỉnh mà có sao mậy! (rồi như nhớ lại điều gì, anh ta hấp tấp nói thêm) Mà kể ra mầy cũng hên lắm nên mới đem trót lọt mấy thứ đồ ở thành đô dìa đây, chớ nếu rủi gặp mấy

cha nội công an chận xét dọc đường thì thế nào mấy chả cũng tịch thâu liền và hổng chừng còn bắt luôn chú mầy nữa!

Tư Cầu làm bộ mặt ngáo rồi hỏi:

– Coi mấy chả tịch thâu để chi vậy? Mấy chả lấy vụt xuống sông hổng được sao?

– Thôi đi mầy! Mầy đừng kiếm chuyện hỏi mắc hỏi mỏ tao!

Rồi Ba Kiên hấp tấp đứng vậy bước ra cửa:

– Ở nhà nếu mầy có rảnh thì nhúm lửa bắc nước sẵn đó giùm tao, tao chạy đi... vận lương nghen mậy!

Căn dặn xong, anh ta dong thẳng một mạch.

Tư Cầu đứng tần ngần nhìn theo rồi lắc đầu thở dài...

Mấy hôm nay, Tư Cầu cứ ở miết trong nhà chớ không buồn đi đâu hết. Ba Kiên thấy em có vẻ lầm lì suốt ngày nên cũng đâm ra ái ngại, nhưng cũng chẳng biết khuyên nhủ ra sao vì anh ta dư biết tánh nết của em.

Một bữa nọ, Ba Kiên đi họp với mấy anh lớn về liền đến bảo Tư Cầu:

– Ê Tư, chiều nay mầy theo tao ra "Ủy ban" chơi nghen mậy!

Tư Cầu ngạc nhiên nhướng mắt lên hỏi:

– Ra làm chi vậy? Bộ hết chỗ chơi sao mà phải ra ngoải chơi hả?

Ba Kiên chắc lưỡi:

– Thằng nầy sao kỳ quá! Tao nói thiệt chớ bộ giỡn sao!

Tư Cầu hoài nghi hỏi thêm:

– Hừ... bộ mấy chả tính làm khó dễ gì tui nữa hả?

– Tao nói hổng phải mà! Mầy sao hay nghi bậy quá. Nguyên tao thấy mầy ở nhà hoài cũng buồn, nên tao nói với mấy ảnh kiếm công tác gì để giao cho mầy. Mấy ảnh chịu liền vì mấy ảnh cũng khoái cái nước lì của mầy...

– Sao mà khoái?

– Hổng khoái sao được, vì mấy ảnh còn lạ gì mấy thằng lóc chóc ở đây, hễ bình thường vô sự thì làm trời làm đất can hổng nổi, mà hễ có động tĩnh thì... mụ nội ai chạy theo cũng hổng kịp tụi nó nữa!

Tư Cầu mỉm cười:

– Mấy chả cũng biết vậy sao?

– Hứ, người ta chỉ huy mà hổng rành hết sao được mậy! Mấy ảnh thấy mầy được cái gan lì, mầy hổng nhúng tay vô thì thôi mà hễ chịu mần thì... trời gầm hổng nhả!

Tư Cầu nhún vai có vẻ không mấy quan tâm đến những lời "khen tặng" ấy và ngồi làm thinh.

Thấy vậy, Ba Kiên vỗ vai anh ta:

– Sao mậy? Mấy thuở mà được mấy anh lớn để ý đặc biệt như vậy.

Tư Cầu nói gạt ngang:

– Mấy chả tốt quá há! Chắc mấy chả thấy cái lưng của tui to bề bề dễ hứng đạn nên mấy chả mới chịu tốn nước miếng để khen tui như vậy chớ gì?

Ba Kiên bực mình la lối om sòm:

– Đừng nói bậy hoài mầy! Thằng nầy

sao nó không chịu ưa ngon, ưa ngọt mà ưa nặng không hè! Mầy dìa đây phải sửa tánh nết lại, chớ mầy cứ giữ cái điệu nầy hoài tao e có ngày... mầy khổ đa em! Và tới chừng đó đừng trách móc hay cầu cứu gì tao hết nghen! Tao xin đứt mầy cái chuyện đó trước!

Phần thấy anh nổi cáu, phần cũng ngại mấy "anh lớn" kiếm chuyện trong lúc mới chân ướt, chân ráo về nhà, Tư Cầu bèn lựa lời "vuốt giận" Ba Kiên:

– Thì tui... vui miệng nói chơi một chút chớ có gì đâu mà anh làm rầm rầm vậy! Với lại, tui nói ở đây chỉ có một mình anh nghe thôi chớ bộ ai khác sao...

Ba Kiên vẫn còn sừng sộ:

– Mầy nói như vậy mới mau chết nữa! Bộ mầy hết chuyện chơi rồi sao chớ? Mầy nói với gốc cột tao sợ còn hổng được chớ

đừng kể đến tao, tao bây giờ đâu phải chỉ là anh của mầy không thôi, tao còn là người của "ủy ban", của "chánh phủ"... bộ mầy quên rồi sao?

Tư Cầu nhún vai đáp:

– Tui nói chuyện với anh ở trong nhà chớ bộ ở ngoài trụ sở gì sao mà sợ...

Ba Kiên nói chen vô liền:

– Mầy đừng có cãi bướng với tao! Tao thấy bây giờ ở nhà chỉ còn có tao với mầy, nên tao mới nhọc công lo như vậy... Nhưng thôi, mầy muốn tự tung tự hoành gì đó thì làm đi, miễn nữa đừng than đừng trách, đừng níu đừng kéo gì tao là được rồi.

Tư Cầu cau mày, nhưng rồi anh ta lại cười giả lả:

– Tui chớ phải ai sao mà anh lo cái chuyện đó cho mệt! Nhưng thôi... anh làm ơn nói với mấy ảnh rằng: tui mới dìa nên còn... bợ ngợ lắm, xin mấy ảnh nới cho tui một ít lâu. Anh nghĩ coi thời buổi thanh niên như tụi mình không nhảy ra giúp nước thì còn đợi gì nữa, nhưng óc tui... lộn xộn quá... Thiệt thoát chết mấy lần nên tui như bị ai hốt hồn vậy!

Ba Kiên nhìn em một hồi lâu như để dò xét, rồi chậm rãi đáp:

– Thôi như vậy cũng.. được, tao cũng chẳng ép mầy làm chi, nhưng sẵn đây tao cũng nói thêm một lần chót với mầy một điều nầy: bây giờ hổng phải dễ như hồi đó, mầy bây giờ lớn rồi, mọc đủ lông đủ cánh rồi, thì ráng mà lo liệu lấy, và nếu mai mốt có sự gì xảy ra tao... hổng biết cái gì hết đó nghen mậy!

Tư Cầu thấy Ba Kiên lên giọng kẻ cả như vậy bắt buồn cười, nhưng anh ta cũng nói cho xuôi theo:

– Ai mà dám nhờ anh lo đâu mà anh rào trước đón sau dữ quá vậy hổng biết!

– Ừ, nếu được vậy... tao cũng lạy mầy! Cần nhứt là mầy đừng lộn xộn gì nữa hết là tao yên tâm rồi, nội cái việc của anh Hai đó, nếu tao... cu ky như người ta thì cũng dính luôn theo hay ít lắm thì cũng bị hạ tầng công tác... Tao nói mí mí như vậy chắc mầy đủ hiểu. Bây giờ muốn mần ăn cái gì cũng vậy, mình có ở trong phe của người ta, người ta mới che đậy binh vực cho mình, chớ đừng cậy giỏi, đừng ỷ y là mình phải, mình đúng rồi "bất kể quân thần" thì sớm hay muộn gì cũng ngủm củ từ đó mầy!

Tư Cầu bực mình muốn cãi lý lại nữa, nhưng bỗng nhớ trực lại việc cần phải ra

giáp mặt tía má và anh Hai anh ta nên xuống giọng hỏi Ba Kiên:

– Nè anh Ba, tui tính mơi này lội ra thăm tía má một chút...

Ba Kiên gạt ngang:

– Ý hổng được đâu mầy ơi... mầy ra ngoải láng cháng Tây nó bắt đa! Và hổng phải cái số của mầy hên hoài nghen!

– Có anh Hai ở ngoải mà anh!

Ba Kiên "xì" một tiếng:

– Mầy tin ảnh là có ngày mầy chết nhăn răng đa em!

– Anh sao nghi bậy hoài, anh Hai ảnh đâu có đến nỗi tệ như vậy! Mà dầu sao đi nữa thì tui cũng phải thăm tía má...

– Thì mầy nhắn tin ra là mầy dìa đây bình yên có phải dễ hơn không!

– Đâu được anh! Đó với đây mấy cây số mà không ra thăm tía mà thì sao phải lẽ...

– Mầy nói như vậy phải lắm nhưng cách đây cả chục năm về trước kìa! Chớ bây giờ mầy láng cháng nhích qua nhích lại chút xíu thôi cũng đủ chết rồi chớ đừng nói gì cách cả mấy cây số ngàn lận!

Tư Cầu vớùi giọng cương quyết nói thêm:

– Nhưng dầu sao tui cũng phải ra ngoải. Tui đâu có ngán Tây đó anh!

Ba Kiên nhăn nhó rồi lúng túng thuyết phục em:

– Thì đã đành rằng mầy bảnh, mầy hổng ngán Tây, nhưng tao nói với mầy tự nãy giờ rát cổ họng mà mầy chưa hiểu gì ráo... Bộ mầy nói chỉ có Tây không sao? Tao nói... nhích qua nhích lại cũng đủ

chết là nói về phía... mấy cha nội trong nầy nè! Mầy sao cái gì cũng lóc chóc hết...

Tư Cầu nói gạt ngang:

– Anh cứ để thây kệ tui... mơi đây thế nào tui cũng đi ra ngoải, rồi muốn tới đây thì tới!

– Tao lạy mầy đó Tư! Mầy cứ kiếm chuyện khó khăn hoài rồi biểu yên thì yên sao được! Mầy làm như vậy, đâu phải chỉ có một mình mầy lãnh đủ, mà tao đây cũng kẹt vô đó nữa chớ bộ giỡn hay sao?

Tư Cầu cười lạt:

– Té ra anh lo cho anh chớ sợ gì cho tui.

Ba Kiên gãi đầu:

– Thiệt ra thì... thì mầy cũng... nên thương dùm tao một chút xíu. Nếu mầy

nằng nặc đòi đi như vậy thì tao cũng hổng cản mũi cản lái làm gì, nhưng... theo tao, mầy nên đi cách nào cho kín kín. Hổng phải tao nói mầy sợ ai, nhưng mầy nên... nghĩ đến tao ở trong nầy.

Tư Cầu mỉm cười đáp:

– Được rồi, tui làm sao cho êm thấm thì thôi, tui cũng phải lo cho cái thân của tui nữa chớ anh!

Ba Kiên vỗ vai em cười hề hề:

– Tao biết mầy điệu lắm mà!... Nhưng mầy ra ngoải thăm tía má rồi chừng nào dìa hả? Hay là mầy... tính ở luôn...

Tư Cầu rướn cổ nó liền:

– Ê, anh nhìn mặt mũi thằng nầy ra sao mà anh nói hồ đồ như vậy chớ! Thứ nầy là thứ... ăn thua đủ với tụi nó mà anh!

Ba Kiên vội nói bọc theo:

– Ối, tao vui miệng nói giỡn chơi vậy, chớ tao dư biết mầy ngon lành mà! (rồi anh ta lắc vai Tư Cầu mấy cái liền) Cái thằng nầy sao dễ nổi sùng quá! Hễ ai nói động tới mầy là mầy quạu đeo... thời buổi nầy mà như vậy là... kém "chánh trị", là dễ... chết non chết yểu lắm nghen mậy!

Tư Cầu trề môi:

– Tui thì vậy đó đa!

Ba Kiên nhìn em lắc đầu rồi bỏ đi ra ngoài sân một nước...

*

... Sau một thời gian nằm "ụ" ở nhà, Tư Cầu cảm thấy bực bội trong mình nên khi nghe Ba Kiên thúc giục ra lãnh "công tác" anh ta ưng thuận ngay.

Đó là một điều làm cho Ba Kiên hả

dạ nhứt và sau khi chạy lên "ủy ban" báo cáo về việc ấy, anh ta hấp tấp trở về nhà gọi Tư Cầu rối rít:

– Tư ơi Tư, mấy anh lớn bằng lòng hết rồi nghe mậy!

Tư Cầu đang ngồi bó gối trên ngưỡng cửa nhà, thản nhiên nói:

– Vậy hả! (rồi anh ta mỉm cười hỏi lại) Chớ hổng phải tại tui... bằng lòng trước hả?

Ba Kiên nói lảng đi:

– Mà mầy cũng hên lắm nghen, mầy vô thiệt đúng dịp tốt!

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi liền:

– Sao lại có chuyện hên xui ở trỏng nữa đó cha nội?

Ba Kiên vui vẻ đáp:

– Hổng hên sao được mậy! Tao cũng lựa lúc để tao đưa mầy đi học khóa huấn luyện cán bộ tiểu đội trưởng ở trên tỉnh bộ.

Tư Cầu đứng phắt dậy cự nự:

– Thôi, cái chuyện đó tui hổng thèm đâu!

Ba Kiên trợn mắt:

– Ý trời, tao bảo mầy đi học làm chỉ huy, làm... cha nội người ta, mầy còn chê nữa chớ! Như vậy sướng thấy mồ mà thầy còn muốn đòi trâu đòi heo gì nữa hả?

– Hứ, bộ anh nói tui ham lắm! Anh bắt tui chèo ghe bửa củi gì cũng được hết, chớ biểu tui đi học thì tui xin... chạy tét.

Ba Kiên dậm mạnh chân xuống đất:

– Cái thằng nầy thiệt kỳ đời! Mấy bữa

tao chạy đôn chạy đáo năn nỉ lạy lục mấy anh lớn thiếu điều sói trán để gởi gấm mầy lên tỉnh bộ học khóa cán bộ, mà bây giờ mầy lại dở chứng như vậy thiệt hết chỗ nói rồi!

Tư Cầu thấy Ba Kiên bực mình như vậy bèn xuống nước nhỏ:

– Thì tui tưởng anh nói tui lãnh công tác gì đó hay là anh cho tui đi đánh giặc đánh giã tui còn ham... Tui có dè đâu anh lại gởi tui đi học. Thôi anh à, ai muốn làm vương làm tướng gì đó thì làm, còn tui cứ cho tui xách súng đi bắn ba thằng thực dân là tui đủ khoái rồi!

Ba Kiên chắc lưỡi:

– Nói như vậy mầy chỉ muốn làm một thằng du kích quèn thôi sao?

– Coi, tui quánh Tây đâu có cần... chức tước gì anh!

Ba Kiên thở ra một hơi dài:

– Nói như mầy vậy nhiều lúc tức muốn bể ngực! Người ta muốn tu cho lên tới Niết Bàn cũng còn phải trải qua mấy... cấp bực: ban đầu là Sãi, rồi Sư, rồi đi lần lần lên Hòa thượng Yết–Ma và còn cả chục bực rắc rối khác nữa! Kháng chiến của mình cũng vậy, nghĩa là cũng phải có cấp bực trên dưới chớ mậy!

Tư Cầu cười xòa:

– Anh sao hay ví tầm bậy hoài! Mà tui đã nói: tui có ham cấp bực khỉ khô gì đâu! Tui muốn kháng chiến.. trơn vậy thôi hè!

Ba Kiên cau mày suy nghĩ một vài giây rồi hăng hái nói thêm:

– Mầy không ham chuyện đó thì cũng cho là được đi nhưng mấy ảnh thấy mầy có nhiều khả năng và đàng hoàng nên

mấy ảnh có bổn phận phải cất nhắc cho mầy, cái đó cũng vì lợi ích chung...

Tư cầu vội cắt lời Ba Kiên:

– Vậy sao hồi nãy anh nói là anh phải đi năn nỉ lạy lục mấy ảnh?

– Thì... tao nói như vậy để mầy... ngó lại giùm cái công khó nhọc của tao... Thiệt tình thì tao cũng... vận động với mấy cha lớn củ kiệu lắm nên mới được, chớ nếu tao lơi lơi một chút thì ba thằng ông nội khác nó xía vô cản mũi cản lái liền!

Tư Cầu lắc đầu thở ra:

– Tui thì ngán nhứt cái chuyện đó!

Ba Kiên chụp nói theo liền:

– Đọ, vì chỗ ấy mà tao khuyên mầy ráng đi học làm cán bộ chuyến này đó Tư! Chớ mầy cứ lẹt đẹt ở dưới hoài thì

thế nào mày cũng còn nhiều dịp bực mình nữa, mầy có chỉ huy được thì mầy mới mong sửa đổi, lèo lái ba thằng cốt đột ở dưới cho nó khá dần dần lại. Mầy nhắm mắt buông tay thì tụi nó cứ... u trệ vậy hoài, và rồi có ngày mầy chịu hết nổi rồi sanh ra lục đục hổng tốt đó Tư!

Nghe Ba Kiên giãi bày thiệt hơn mọi mặt như thế, Tư Cầu cũng hơi xiêu lòng. Nhưng anh ta còn thắc mắc hỏi thêm:

– Anh nói như vậy tui nghe cũng phải, nhưng tui... chữ nghĩa không đầy lá mít rồi làm sao học lại người ta!

Ba Kiên cười xòa rồi vỗ vai anh ta:

– Mầy đừng có lo chuyện đó! Bây giờ người ta... khoa học tấn bộ lắm đâu có cần phải nhiều chữ nghĩa mới học lớp cán bộ được mậy! Với lại cái lớp nầy là lớp về quân sự chớ phải học thi đi thi sơ

học, đít–lôm gì sao mà phải cần giỏi chữ!

– Nhưng tui sợ... học thua người ta rồi rỗ mặt "bầu cua" hết!

Ba Kiên đáp bằng một giọng quả quyết:

– Cái đó, mầy biệt có sợ thằng nào khác. Tao dư biết mấy thằng đi theo học mà! Toàn là thứ... ăn trộm trâu, thằng nào thằng nấy bư như bò, tao dám nói là mầy qua mặt tụi nó nghe một cái rẹt liền!

Thấy Tư Cầu làm thinh, Ba Kiên lo lắng hỏi thêm:

– Bây giờ mầy tính sao đây? Đi hả mậy?

Tư Cầu thở phào ra rồi nhỏ nhẹ đáp:

– Để tui ráng một chuyến thử coi...

Tư Cầu nghe anh nói như thế, cũng

đâm ra thương hại:

– Thôi được rồi, để tui ráng chịu "xó" với mấy chả cho anh yên lòng, nhưng hổng biết mấy chả có để yên cho tui hông!

*

Khuya hôm ấy, như thường lệ sau khi dắt trung đội của mình đi khuấy phá cầm chừng một đồn đóng ở vòng ngoài chợ Trà Ôn, Tư Cầu cùng anh em lững thững thả rề trên lộ cái vắng tanh để trở về căn cứ.

Thấy điệu bộ Tư Cầu có vẻ thong dong cũng như đa số anh em khác đi nghinh ngang trên lộ, tên chính trị viên đâm ra sốt ruột. Anh ta tiến lên đi song song với Tư Cầu lên giọng cằn nhằn:

– Nè anh Tư, sao anh để anh em đi loạn xạ không hàng ngũ, không kế hoạch, không phòng bị, không...

Tư Cầu thản nhiên chận ngang:

– Còn "không" cái gì nữa thì nói luôn nghe coi!

Tên chính trị viên đứng sững lại:

– Coi, tôi nói thiệt chớ bộ giỡn sao mà anh dở cái giọng đó à! (và nhận thấy Tư Cầu vẫn làm thinh đi tới, anh ta bèn te te chạy theo) Ê, anh Tư! tôi đang thảo luận với anh, sao anh lại có thái độ... ngoan cố đó hả!

Tư Cầu hất hàm hỏi lại:

– Cái gì mà ngoan cố ngoan kiết ở trỏng nữa đó?

– Tôi đang thảo luận với anh với tư cách là chính trị viên trong đơn vị...

Tư Cầu xì một tiếng:

– Anh muốn thảo cái gì đó thì chút

nữa dìa tới chỗ rồi hãy "thảo", chớ bây giờ... tui xin miễn đi! (rồi Tư Cầu quay về phía anh em đang đi đằng sau hô lớn lên). Ê mấy bồ đi rút dìa nghỉ cho khỏe!

Tên chính trị viên vẫn lẽo đẽo theo một bên Tư Cầu:

– Tôi đang thảo luận với anh về vấn đề...

Tư Cầu sẵng giọng cắt ngang:

– Đang hành quân hổng có thảo luận đách gì hết!

– Coi, tôi nói với anh đàng hoàng quá mà!

– Tui vậy đó!

Tên chính trị viên nhún vai rồi nói:

– Nhưng anh phải cho anh em rút đi lại cách nào chớ làm gì đi nghinh ngang

giữa lộ vậy! Rủi địch tới bất tử rồi sao?

Tư Cầu nén lòng giải thích cho anh ta hiểu rõ lý do tại sao mình để anh em đi như thế:

– Tui làm cái gì cũng có... căn hết chớ hổng có làm ẩu đâu! Con đường này vắng hoe và giờ này bà nội tụi nó cũng không dám lò mò ra nữa! Mình cũng phải liệu chừng khi dùn khi thẳng để dưỡng sức anh em chớ! Bây giờ nếu mình làm gắt, bắt anh em lội ruộng hay càn rừng lướt bụi mà dìa thì cũng được chớ hổng phải không, nhưng như vậy là không biết... hà tiện sức vóc của anh em.

Tên chính trị viên lắc đầu lia lịa:

– Làm như anh vậy đâu có được! Nguyên tắc là nguyên tắc, anh mà cứ buông lơi như vậy có ngày hối không kịp, tôi yêu cầu anh...

Tư Cầu đứng khựng lại, xốc lại cây "tom son" đeo lòng thòng một bên vai:

– Xin lỗi anh, ở đây thằng nào chỉ huy?

– Nhưng tôi là chính trị viên trong trung đội, tôi có nhiệm vụ...

– Nhiệm vụ gì thì thây kệ anh!

Tên ấy cười gằn:

– Được rồi, tôi sẽ báo cáo lên thượng cấp.

Tư Cầu xô anh ta ra một bên rồi tiếp tục đi tới:

– Anh muốn báo cáo cái gì đó thì cho anh mần thả ga, nhưng bây giờ xin anh dẹp qua một bên đi...

... Anh em trong trung đội lào xào một hồi rồi tiếp tục cất bước theo Tư

Cầu. Sự mất thể diện với các đội viên, tên chính trị viên lại chạy theo Tư Cầu nghiêm giọng bảo:

– Nhân danh chính trị viên trung đội, một lần chót, tôi yêu cầu anh cho anh em đi đường khác...

Tư Cầu không buồn ngó lại:

– Tui và anh em nhứt định đi dìa theo lối nầy, hay là anh muốn lội ruộng băng đồng gì đó thì... xin mời anh cứ tự ý!

Tên chính trị viên do dự đứng lại một hồi rồi làm thinh bước xáp vô đi chung với anh em...

Trời mới tờ mờ sáng. Tư Cầu vừa cho anh em tản ra lội tắt ngang ruộng để về Rạch Chiếc thì bỗng nghe có tiếng máy xe hơi chạy từ phía xa vang lại.

Tư Cầu vội hô anh em nằm rạp

xuống rồi leo phóc lên một cây cao bên vệ đường để ngóng về phía mấy đốm đèn pha xe đang ló dạng trong sương sớm. Sau khi quan sát thật kỹ, Tư Cầu tuột mau xuống. Chân của anh ta vừa chạm đất thì tên chính trị viên cũng vừa bước tới và lên tiếng cằn nhằn:

– Đó bây giờ anh thấy chưa?

Tư Cầu đứng xuống đất, cúi xuống lấy cây tiểu liên đặt dựa vào gốc cây lên rồi bình tĩnh hỏi lại:

– Thấy cái gì?

– Hồi nãy tôi đã bảo anh phải cẩn thận mà anh nhứt định không chịu nghe!

Tư Cầu bực mình hỏi lại:

– Mà đã có cái gì chưa?

– Thì Tây nó kéo tới rần rần đó còn gì nữa!

– Bộ ngán rồi hả? Nếu anh có ngán thì... tui đâu dám ép anh ở lại, anh muốn dông trước thì dông đi chớ còn đứng đây nói láp giáp cái gì nữa!

Tên chính trị viên sừng sộ:

– Anh đừng khi dễ tôi không được đâu nghen! Anh đã vậy mà còn không biết phục thiện gì ráo!

– Cái gì mà phục thiện? Bộ anh nói mình bị Tây nó vây rồi sao mà bây giờ anh cằn nhằn tui chớ!

Tên chính trị viên hất hàm chỉ về phía có ánh đèn pha xe mỗi lúc mỗi gần:

– Thì đó! Bây giờ anh phải cho anh em rút lui gấp để bảo toàn lực lượng...

Tư Cầu cười rộ lên:

– Tui nói anh đừng giận: anh không biết cái khỉ khô gì hết mà cứ xía miệng

vô hoài! Xe Tây nó đi tình cờ như vậy chớ bộ tụi nó biết có anh em mình ở chỗ nầy sao? (rồi anh ta dõng dạc nói tiếp) Tiện đây tui cũng cho anh hay luôn thể: tui cũng đã quyết định cho anh em nằm tại đây để kích tụi nó!

Tên chánh trị viên lấp bấp nói:

– Ý trời anh nói thiệt hay nói giỡn đó!

Tư Cầu thản nhiên đáp:

– Thiệt! Và bây giờ anh chịu khó dang ra xa đi để tụi nầy mần công chuyện.

Nói xong Tư Cầu vội rả bước về phía anh em.

Tên chính trị viên níu áo anh ta lại:

– Anh biết tụi nó đông hay ít thế nào mà dám làm ẩu như vậy?

Tư Cầu gạt tay anh ta ra:

– Hổng biết sao dám mần? Tụi nó có hai xe, mình tấn công vớt một cú nầy gỡ vốn cho mấy chuyến đi ăn trét vừa qua, rồi dìa nghỉ mới sướng!

Biết có cản trở nữa cũng vô ích, tên chính trị viên đành đứng lặng nhìn Tư Cầu đi cắt đặt anh em bố trí rải rác dọc theo hai bên đường để chờ hai chiếc xe nhà binh tây đi trờ tới...

Trời đã mờ mờ sáng.

Bốn ánh đèn pha của hai chiếc xe nhà binh chạy thật nhanh, đua nhau rọi sáng một khoảng đường và như muốn ngấu nghiến nuốt ngốn khoảng đường sắp tới.

Tư Cầu đứng sổng lưng nhìn kỹ: đó là một chiếc xe díp dẫn đầu rồi kế một chiếc vận tải cỡ "cách cách": hai kiểu xe mà anh quá quen thuộc hồi còn ở trên căng. Anh ta biết rõ chỗ ngồi của tài xế ở

bên nào và thùng xăng của mỗi chiếc xe để ở đâu...

Tư Cầu bắt mỉm cười khi nghĩ rằng: hai chiếc xe ấy đi ẩu trên con đường nầy thật chẳng khác gì cuộc phục kích cũng... ẩu tuốt của anh ta. Và tự nhiên Tư Cầu đưa mắt nhìn về chỗ tên chính trị viên ẩn nấp để lẩm bẩm một mình "Ẩu nhưng mà... ẩu có căn".

Tư Cầu chậm rãi lên cò súng rồi đưa tay lên sờ mấy quả lựu đạn mang trước bụng. Chất thép mát lạnh làm cho anh ta có một cảm giác sảng khoái lạ kỳ.

... Ánh đèn pha xe hơi đã rọi sáng mấy bụi rậm mọc trên lề đường phía trước mặt Tư Cầu. Anh ta cất mũi súng lên canh đúng vào chỗ phía tài xế ngồi rồi ria một loạt...

Trong buổi sáng tinh sương loạt

súng tiểu liên của Tư Cầu nổ nghe dòn vô cùng. Có tiếng kiếng bể nghe loảng xoảng, chiếc xe đảo lia, hai ánh đèn pha cũng theo đó mà quơ qua quơ lại để rồi cuối cùng chiếc xe đâm sầm xuống một cái hố bên vệ đường và nằm im luôn ở dưới.

Chiếc xe sau chưa kịp thắng lại thì từng loạt súng ở một bên nầy đường tua tủa nã ra, rồi tiếng rít ghê rợn của chiếc xe phanh gấp lại cùng tiếng la lối quát tháo của bọn người trên xe vang lên nghe rõ mồn một.

Bọn lính Tây vội đua nhau tông nhảy xuống nấp về phía bên kia đường để bắn trả lại, mấy trải hỏa châu cũng đồng thời bay vút lên trời để báo hiệu cầu cứu.

Vừa lúc ấy, một bán trung đội nằm phục sẵn ở bên kia đường cũng bắt đầu cho nổ súng và tung lựu đạn lên ào ào ở

phía sau lưng địch quân. Bị dồn ép một cách hoàn toàn bất lợi như thế, bọn lính trên xe chỉ chống trả yếu ớt, rồi lần hồi mấy cây trung liên ngưng nổ. Chỉ mười phút sau, sau một loạt đạn tung lên ầm ầm, rồi kế một đợt xung phong không có gì là cam go cho lắm, tiếng súng đã im bặt.

Tư Cầu, tay xách tiểu liên chậm rãi bước lên lộ tiến về phía chiếc xe đậu chình ình trên đó.

Thấy anh trung đội phó chạy lại, Tư Cầu hất hàm hỏi chiếu lệ:

– Xong xuôi hết rồi hả?

– Có cái gì mà hổng xong!

– Bên mình có cha nội nào... trầy da, sứt trán gì hông?

– Có sơ sơ nhưng chẳng ăn nhằm gì

ráo.

– Thôi lo coi anh em thâu dọn chiến trường gấp rút lên rồi đốt mẹ hai cái xe đó đi... Mà anh có biết cách đốt xe hông hả?

Anh trung đội phó cười đáp:

– Ý trời, anh khỏi lo chuyện ấy! Sửa xe thì tui chịu dốt chớ đốt xe thì... mấy hồi!

Vừa lúc ấy tên chính trị viên lại lò mò ra đến nơi. Hắn ta ngó quanh quẩn một hồi rồi tằng hắng lấy giọng để hỏi Tư Cầu:

– Bộ... xong rồi hết hả anh? Cha, anh đánh... cầu âu một chuyến mà ăn được hén!

Tư Cầu cười mũi:

– Hừ, cầu âu sao được anh. Có chiến thuật, có kế hoạch đàng hoàng... mà ối thôi, anh hổng biết quân sự khỉ gì hết, tui có nói nhiều anh cũng chẳng hiểu!

Tên chính trị viên tìm cách bắt bẻ Tư Cầu:

– Ủa, sao anh để anh em mạnh ai nấy thâu đoạt chiến lợi phẩm... Như vậy quá bừa bãi, mình phải biết món nào cần dọn trước, món nào cần để lấy sau, chớ làm xô bồ xô bộn như vậy bất lợi lắm!

Tư Cầu bực mình la lớn:

– Cha nội nầy sao có chuyện với tui hoài vậy cà! (Đoạn anh ta day qua phía tên chính trị viên...) Anh em họ đánh giặc nhiều họ dư biết cách lấy những thứ cần mà! Cái đó tui xin anh khỏi lo!

Rồi Tư Cầu cất tiếng gọi viên trung đội phó:

– Ê anh ơi, anh làm ơn coi có cái đồng hồ Vi–le hay Mô–va–đôâ nào đẹp đẹp, anh tước cho tui một cái... Tự hổm nay, anh chính trị viên ảnh đặt cọc tui một chiếc mà tui cứ hứa lần hứa hồi hoài.

Anh trung đội phó mỉm cười rồi chạy đi...

Một lát sau, anh ta trở lại cầm một chiếc đồng hồ đeo tay và một hộp thuốc lá Ăng–lê trao cho Tư Cầu:

– Đây anh, có cái này coi bộ khá khá tui lấy đỡ để đưa trước...

Tư Cầu vui vẻ đón lấy và trao luôn cho tên chính trị viên:

– Đây, anh cầm tạm...

Tên chính trị viên dẫy nẩy:

– Ý chết, anh làm vậy coi sao được!

– Vậy chỗ anh em tụi mình chớ có ai xa lạ đâu mà anh ngại! (rồi như để cho tên này khỏi ngượng Tư Cầu mở hộp thuốc thơm ra mời) Đây anh hút bậy một điếu cho ấm bụng.

Tên chính trị viên vội bỏ chiếc đồng hồ vô túi rồi vừa cười xẻn lẻn:

– Cha, lâu ớn tôi mới được thưởng thức thứ này (rồi anh ta chép miệng) thứ đồ của thực dân đế quốc dễ... cám dỗ lắm, mấy anh lớn mà hay được thì mệt đa!

Tư Cầu tươi cười vỗ vai hắn:

– Anh khỏi lo chuyện ấy (đoạn quay ra phía viên trung đội phó, Tư Cầu dõng dạc hạ lệnh)... Nè anh "Phó" anh nhớ kiếm để riêng ba mớ chiến lợi phẩm đặc biệt để đưa dìa nạp cho mấy anh lớn đó nghen!

Viên Phó dạ một tiếng thật lớn rồi bươn bả chạy đi.

Vừa lúc ấy có tiếng lao xao đằng phía chiếc xe díp nhủi đầu xuống mương ruộng: tiếng đàn bà léo nhéo chen với tiếng đùa bỡn của một số du kích đang bao quanh chiếc xe ấy. Tư Cầu ngạc nhiên vội rảo bước đi tới về phía đó và tên chính trị viên cũng lẽo đẽo theo sau.

Gần tới nơi, Tư Cầu đã lên tiếng hỏi:

– Cái gì mà ào ào ở đó vậy mấy cha?

Một đội viên nhanh nhẩu chạy lại:

– Ý anh Tư ơi, có một cô ngộ giàn trời mây còn ngồi núp trong xe díp đó. Tụi nầy mới xán lại cổ la lối om sòm và còn chụp lấy cây "côn" của thằng quan hai chết lật ngửa trong xe, đòi bắn tụi này nữa. Anh em thấy ngồ ngộ nên... đứng chòm nhôm ở đó coi chơi....

Tư Cầu vừa bước tới vừa chắc lưỡi:

– Mấy cha nầy thiệt quá trời! Thì hạ mẹ nó đi để còn rút dìa cho mau. Mấy cha hễ thấy có đàn bà thì cha nào cha nấy như thèm khát từ đời cố lũy nào vậy...

– Ý hạ đâu uổng vậy anh Tư! Thứ nầy là thứ ở thành... ngon lành lắm, anh em đề nghị với anh... cho anh em xin... xác của cổ thì tốt lắm!

Tư Cầu trừng mắt:

– Đừng nói xàm mà! Mấy cha bị cái tật đó mà có ngày chết không kịp ngáp! Rủi con mẹ đó nó lẫy cò bậy một cái rồi sao?

Anh kia cười hề hề:

– Mụ nội nó bây giờ cũng hổng dám nổ súng... Bị nó thấy tụi nầy... hơi làng chàng một chút nên nó đâm hoảng rút

càn mạng cây súng của thằng Tây ra quơ quơ để dọa tụi nầy, không cho xáp lại gần vậy mà!

Thấy Tư Cầu bước tới, đám anh em dãn ra nhường lối. Tên chính trị viên định nối gót theo Tư Cầu nhưng có một đội viên vội lên tiếng:

– Anh Tư coi chừng đó nghen! Con mẹ trong xe dữ như cọp cái... Tụi nầy cũng chưa dám xáp vô đó.

Tư Cầu dừng lại trong lúc tên chính trị viên đứng lẩn vô đám anh em. Tư Cầu quay qua hỏi những người đứng gần đó:

– Sao mấy cha hổng tung mẹ một trái lựu đạn vô trong xe cho rồi để tụi mình còn đi dìa chớ?

Một anh mau miệng đáp:

– Tung thì được rồi nhưng làm như

vậy uổng lựu đạn và uổng luôn người trong xe nữa. Cả hai thứ đó, anh em mình đâu có... dư dả gì đó anh Tư!

Tư Cầu mỉm cười nói:

– Thiệt tui cũng chạy mấy cha! Thôi để tui kêu con mẹ đó ra và cam đoan thả con mẻ muốn đi đâu thì đi rồi mình đốt luôn chiếc xe ấy cho rồi, chớ anh em cứ dềnh dàng ở đây hoài, tụi tiếp viện lên tới mệt đa!

Tư Cầu vừa toan bước tới thì tên chính trị viên gọi giật ngược anh ta lại:

– Ê anh Tư, thứ đó cũng là Việt gian phản quốc anh thả không được đâu nghen! Phải bắt dẫn nó về ủy ban để cho mấy anh lớn định liệu.

Một vài anh em khác cũng hùa theo nói giỡn:

– Thả uổng lắm anh Tư ơi!

– Anh Tư, anh cho tụi nầy xin tạm cô đó xài đỡ trong cơn ngặt nghèo nầy, rồi sau đó mấy anh muốn thả cổ cách nào đó thì mặc tình!

– Thứ nầy năm khi mười họa mới có một lần thả sao được anh Tư! Anh em mình ở dưới miệt nầy ăn... cá kho quẹt hoài ngán quá anh Tư ơi!

Tư Cầu tuy bực mình vì lối "hạ lịnh" của tên chính trị viên, nhưng cũng phải phì cười theo mấy anh em khác:

– Được rồi, anh em để tui liệu... Mà con mẹ nầy cũng thuộc thứ lô–can chớ bộ đồ tây thiệt hay sao mà mấy cha lao nhao quá cỡ vậy!

Đoạn, Tư Cầu thủ sẵn khẩu tiểu liên trước bụng và chậm rãi bước lại về phía chiếc xe díp. Mấy anh em ở xung quanh

đó cũng hờm súng sẵn.

Trời đã sáng hẳn.

Tư Cầu đã nom thấy rõ hai gạch vàng trên vai của tên sĩ quan địch chết nằm dựa ngửa vào băng sau xe. Anh ta đứng lại và dõng dạc lên tiếng gọi:

– Cô nào ở trên xe đó làm ơn quăng súng xuống đất và bước ra không thôi...

Tư Cầu chưa dứt lời thì người đàn bà trên xe nhảy xuống đất làm Tư Cầu giựt mình chong mũi súng lên định ria liền, nhưng anh ta bỗng buông thõng khẩu tiểu liên xuống lắp bắp kêu lên:

– Ủa... em Ba!

Người đàn bà hấp tấp chạy lại:

– Trời ơi, anh Tư!

Hai người đã đối diện nhau và cứ

đứng ngó sững nhau. Một lát sau, con Ba (vì người đàn bà còn sống sót trên xe chính là con Ba) gượng cười níu lấy tay Tư Cầu nghẹn ngào nói:

– Em không dè lại gặp anh như vầy...

Tự nhiên Tư Cầu vội rút tay về và lúng túng hỏi lại:

– Vậy mà anh cứ tưởng ai... Mà em đi đâu như vầy nè?... Bộ ông quan hai trên xe...

Con Ba đỡ lời liền:

– Thì ổng chớ ai! Anh thiệt hết sức...

... Anh em ở ngoài chưng hửng trước cảnh tượng bất ngờ ấy. Và trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác thì tên chính trị viên đã xông lên chụp lấy cánh tay của con Ba định tước khẩu súng. Con này nổi giận vùng mạnh cho sút tay rồi

lẹ làng quăng khẩu súng xuống bãi cỏ trước mặt...

Anh em đứng gần đó và cả Tư Cầu nữa, chưa kịp đối phó ra sao thì con Ba thản nhiên hất hàm chỉ về phía khẩu súng nằm trơ trên mặt cỏ:

– Đó ai muốn lấy thì lấy đi chớ làm cái gì mà chụp giựt coi kỳ quá!

Tên chính trị viên lồng lên định xông lại nữa, nhưng Tư Cầu đã níu hắn lại:

– Bình tĩnh lại anh! Anh sao bộp chộp quá!

Đoạn anh ta bước lại nhặt khẩu súng lên nhét vô lưng quần rồi day qua bảo các đội viên:

– Thôi anh em đi dọn dẹp chiếc xe díp cho xong đi rồi phóng hỏa nó luôn thể. Các xác chết và thương binh địch khiêng

để ra riêng qua một bên để lát nữa tụi nó lên tụi nó chở dìa...

Tên chính trị viên hầm hầm hỏi chen vô:

– Còn cái con Việt gian nầy?

Tư Cầu trả lời gọn lỏn:

– Tui thả cô nầy muốn đi đâu thì đi!

Không phải chỉ có tên chính trị viên mà cả bọn đứng chung quanh đều quay phắt lại, một vài người ngạc nhiên hỏi lại một lượt:

– Thả hả?

Tư Cầu thản nhiên gật đầu:

– Thả cổ ra chớ giữ lại tế mồ tế tổ gì tui.

Tên chính trị viên bước lại gần Tư Cầu:

– Ê anh Tư, anh làm ngang vậy không được đâu, nghen! Anh ngó lại anh em coi có ai tán thành cái quyết định động trời đó của anh không?

Tư Cầu liếc qua một vòng... và anh ta vừa bực tức mà cũng vừa đau khổ khi nhận thấy bao cặp mắt vừa dữ dội vừa thèm khát của đám anh em đang long lên nhìn chòng chọc vào người con Ba như muốn bám sát không cho cô ta chạy thoát, như sẵn sàng để xông lên ngấu nghiến vồ lấy...

Tư Cầu cúi đầu thở dài.

Vừa lúc ấy có tiếng máy xe chạy vang lại mỗi lúc mỗi gần. Tư Cầu ngước mặt lên rồi hạ lệnh cho anh em:

– Anh em dọn dẹp xăng xăng lên rồi mình rút cho gấp, tụi nó kéo đến cũng gần tới rồi đa! (rồi liếc mắt thấy anh em

còn ngần ngừ một chỗ, Tư Cầu mới trực nhớ đến con Ba) Còn cô nầy, cô sẽ đi theo anh em mình...

Đoạn Tư Cầu day qua bảo con Ba:

– Em cứ yên tâm hổng sao đâu! Có cần lấy đồ đạc gì trên xe hông?

Con Ba lắc đầu:

– Đồ đạc còn cả đống trên xe nhưng đến nước nầy thì đem theo làm gì nữa! Chắc mấy ảnh tính giết em phải hông anh? Mà quên nữa bộ anh chỉ huy cái toán quân nầy hả?

– Ừ... Hổng ai dám động tới em đâu! Nếu em là... một người khác thì... bầm dập dữ đa! Nhưng có anh thì ít ra mấy chả... hạ anh trước rồi mới làm gì đó thì làm... Thôi em ráng bước mau lội theo anh nghen!

Con Ba đứng khựng lại:

– Nếu vậy, anh bỏ thây kệ em, chớ anh dính dáng vô rồi có sao hông? Em thấy sao họ gầm ghè dữ quá, nhứt là cái ông gì có dáng cao ráo đứng gần anh đó (đến đây con Ba liếc nhìn về phía sau lưng Tư Cầu)... kìa thằng chả còn đứng canh chừng...

Tư Cầu níu tay con Ba lôi đi vừa cười lạt:

– Ối, cái thằng ó đâm mà kể số gì! Cái thằng chuyên môn kiếm chuyện đó anh đâu có ngán nó!

... Anh em trong trung đội hấp tấp kéo đi, lội băng qua ruộng để lẩn vào đám giồng cây um tùm ở tuốt trong phía xa lộ cái. Tên chính trị viên vẫn lẽo đẽo theo sau con Ba và Tư Cầu...

Toán quân vừa bước lên mí giồng

thì đã nghe súng nổ vang rền ngoài phía lộ xe: đoàn xe tiếp cứu của Tây đã đến chỗ hai chiếc xe bị phục kích và bắn cầm chừng về phía lùm bụi ở hai bên lộ một hồi rồi rút về căn cứ, sau khi cho chở đi mớ xác chết và thương binh.

Thấy tình hình êm trở lại và địch quân không dám mạo hiểm đuổi theo, Tư Cầu ra lịnh cho anh em đi chậm bước lại vì tự nãy giờ mạnh ai nấy càn bụi, lội mương nên đều thấm mệt, nhứt là con Ba, đầu tóc rũ rượi, quần áo lấm lem có vẻ thiểu não vô cùng.

Vì lo đi cho mau, nên từ khi rời khỏi đường lộ, Tư Cầu và con Ba không có dịp trò chuyện với nhau.

Tư Cầu dừng bước đợi con Ba:

– Chắc mệt lắm phải hông em? Em ráng đi một chút nữa tới chỗ đám vườn

đằng kia mình nghỉ chơn để anh bàn với anh em về cái chuyện của em...

Con Ba hỏi liền:

– Bàn gì nữa hả anh! Em tưởng mấy anh dẫn em về trỏng để cho mò tôm mò cá gì đó!

Tư Cầu thở dài:

– Đúng lý ra thì phải vậy! Nhưng để anh ra bàn với họ xem sao, anh tính xin họ thả em...

Con Ba chụp lấy câu đó:

– Hay là anh xin họ cho em theo luôn với anh.

Tư Cầu buồn bã lắc đầu:

– Cái đó hổng được đâu em à... (rồi anh ta hỏi lảng ra) Mà em đi đâu với ông quan hai để gặp tai nạn như vầy! Ổng

không còn coi sóc trên căng nữa sao em!

Đến lượt con Ba thở dài:

– Thôi rồi anh à. Ổng được lệnh đổi đi về dưới nầy kế gặp nạn như vậy...

Tư Cầu buột miệng nói:

– Phải dè có ông hai và em đi trên chiếc xe đó anh đâu có cho anh em phục kích làm gì cho thêm rắc rối như vầy nè!

– Anh dè sao được mà dè! (rồi nó lo lắng hỏi Tư Cầu) Bây giờ anh tính sao đây anh?

Tư Cầu ngoái lại nhìn về phía tên chính trị viên đang đi gần tới hai người:

– Kẹt có thằng mắc toi đó, chớ đối với mấy anh em khác thì anh cũng dễ ăn nói... Mà em cứ nín thinh đi để anh liệu cách bàn tính với anh em đằng nầy. Dầu sao anh cũng nhứt định thả cho em,

rồi đi dìa mấy cha lớn tính gì thì tính. Hổng lẽ mấy chả giết anh thế mạng được sao? Nội cái trận mới rồi cũng đủ vốn để nói chuyện với mấy chả. (chợt nhớ đến tình cảnh "tang tóc" của con Ba, Tư Cầu ấp úng nói tiếp...) Xin lỗi em nghen em Ba, anh không kịp suy nghĩ nên nói lỡ lời, dầu sao ông quan hai tử trận cũng là chồng của em...

Con Ba lắc đầu:

– Anh khỏi phải thắc mắc về chuyện đó (rồi cô nhìn thẳng vô mắt Tư Cầu)... Nói thiệt với anh, đời em đến đây kể như chán chê nhiều lắm rồi. Em tuy mới... lạc vô đây chớ nhìn sơ qua em cũng dư biết là anh ở trong cái thế long chong lắm. Đời của anh còn dài, em không muốn vì em mà anh phải chịu nhiều phiền lụy về sau... Mà với mấy cha nội trong nầy, em coi bộ... khó nhiều đa anh!

Tư Cầu gượng cười và đáp:

– Em rành bằng anh sao! Dầu có bề nào đi nữa thì cũng hổng bằng những nỗi hiểm nguy mà em đã phải đương đầu để đưa anh trốn thoát khỏi căng lúc trước.

Con Ba thở dài:

– Hiểm nguy nhưng không khó xử... Lúc ở trên căng, chỉ có em và anh, còn bây giờ đây... đâu phải là chuyện riêng của hai đứa mình nữa... Còn mấy anh em kia chi?

Tư Cầu cúi đầu làm thinh.

Vừa lúc đó, tên chính trị viên cũng mon men lại gần và lên tiếng bắt chuyện Tư Cầu:

– Tui coi bộ yên rồi đa anh Tư!

Tư Cầu muốn trả lời móc họng lại một câu, nhưng anh ta đáp cho xuôi theo:

– Ừ... chắc tụi nó rút dìa hết rồi.

Tên chính trị viên ngó con Ba vừa bước tránh đi, rồi hỏi Tư Cầu:

– Còn cái vụ nầy anh tính sao đó anh Tư?

Tư Cầu nhíu mày có vẻ bực mình:

– Ờ... thì còn tính sao nữa! Tui muốn thả cho cổ tại chỗ mà coi bộ anh hổng chịu...

Tên chính trị viên nói chen vô liền:

– Đọ, hổng phải chỉ một mình tôi đâu nghen anh Tư! Còn mấy anh em khác nữa chi! Mà tôi nghĩ anh em cũng có lý: anh tiếc gì cái đồ mắc toi này và thiệt ra thì cũng không đáng để mình dắt về trình với mấy anh lớn...

– Coi, hồi nãy anh nằng nặc đòi đưa về ủy ban kia mà!

Tên chính trị viên cười gượng đáp:

– Thì... theo nguyên tắc mình phải làm đúng như vậy, nhưng tôi nghĩ mình cũng nên châm chước: anh em đánh trận khổ nhọc, chết nay chết mai hổng chừng...

Tư Cầu cười lạt:

– Cha, anh thương anh em quá hén!

Tên chính trị viên có vẻ bất bình:

– Coi, tôi có trách nhiệm về tinh thần của anh em mà!

– Ừ, rồi sao nữa?

– Thì tôi nghĩ: mình cũng nên uyển chuyển tùy theo trường hợp... Với cái con vợ tây nầy mình nên... ban thưởng

cho anh em... sử dụng...

Tư Cầu đứng phắt lại:

– Anh nói nữa tui đập anh gãy răng cho coi! Chánh trị đách gì vậy!

Tên chính trị viên cũng trợn mắt:

– Bộ anh coi nó trọng hơn anh em hả?

– Trọng hơn một mình anh thôi hè!

Hắn ta bực tức xốc lại khẩu súng đeo lủng lẳng bên đùi, bước tới một bước rồi dừng lại ngoái cổ hỏi Tư Cầu:

– Chớ bây giờ anh tính sao đây hả?

Tư Cầu dõng dạc đáp:

– Chút nữa rồi anh sẽ biết. Tui đợi đi tới đám vườn măng cụt ở trước kia rồi hợp tất cả anh em lại để tui trình bày về

trường hợp đặc biệt này. Tui tin rằng thế nào anh em cũng sẽ nghe theo lời của tui và để cho cô Ba đây muốn đi dìa đâu thì đi.

Tên chính trị viên cười gằn:

– Hừ, anh làm sao mà cái con mẹ nầy còn sống thong dong được, tôi kêu anh bằng cha!

Tư Cầu cũng cười gằn lại:

– Thì để nữa rồi coi! (đoạn anh ta day qua ngoắc con Ba đi tới) Đi mau mau đi em! (rồi thấy con Ba ngó chừng chừng tên chính trị viên, Tư Cầu vội tiếp lời)... Em lại đây nè, đừng có sợ khỉ gì hết. Khi nào còn có anh ở đây, thằng nào rớ tới lông chưn của em thì nó cũng còn... mệt!

Đến một vườn măng cụt rậm rạp, Tư Cầu ra lịnh ngừng lại và cho tập hợp anh em. Đứng bên cạnh con Ba, Tư Cầu

dõng dạc lên tiếng:

– Việc nầy gấp rút nên tui hổng nói cà kê dê ngỗng gì hết, tui muốn thả cô nầy, vậy anh em tính sao?

Tên chính trị viên hỏi liền:

– Xin hỏi anh vì sao thả cổ chớ?

Tư Cầu hăng hái đáp:

– Vì cổ là một ân nhơn cũ của tui, cổ đã cứu sống tui trên căng. Người đàn bà đã liều chết giúp tui vượt căng hồi tui bị Tây bắt đưa lên Sài gòn, mà anh em đều có nghe tui kể chuyện lại, chính là cô này đây!

Một số anh em "ồ" lên một tiếng ngạc nhiên, rồi mọi người xầm xì bàn tán xới nhau lăng xăng như lấy làm kỳ thú lắm vậy.

Thấy thế, tên chính trị viên hét to lên:

– Ê, cái đó thuộc về chuyện riêng của anh, chuyện cá nhơn của anh mà anh đem bươi ra đây làm chi hả?

Liếc thấy con Ba có vẻ ngơ ngác giữa đám người xa lạ đang quyết định về sự sinh tử của mình, Tư Cầu liền hướng về cô ta mỉm cười như để "trấn an" rồi hất hàm hỏi lại tên chính trị viên:

– Sao lại chuyện riêng? Chuyện riêng mà đã trở thành chuyện chung vì nếu cổ không liều mạng lúc trước thì làm gì còn có thằng nầy ngày nay để sống chung với anh em như vầy nè?

Tên chính trị viên cười lên hô hố:

– Có mợ thì chợ cũng đông bằng không có mợ thì chợ cũng không thua gì! Hứ anh làm như anh là anh hùng cứu quốc số một vậy! Cái cỡ của anh, tôi nói

đây anh đừng buồn nghen, cái cỡ của anh cầu lấy thúng cỡ một giạ mà xúc bảy ngày bảy đêm cũng không hết nữa đa.

Tư Cầu chụp lấy cây côn của viên quan hai tây tử trận dắt trước bên cạnh cây Herstal "ruột" của anh ta và lên cò nghe cái rắc làm cho tên chính trị viên hoảng kinh nhảy nai và la chói lói, rồi hắn ta cũng lập cập rút lấy cây lục của mình ra quơ quơ trước mặt như muốn xua đuổi Tư Cầu đi dang ra xa vậy.

Trong lúc ấy, anh trung đội phó nhảy lại giữ lấy bàn tay cầm súng của Tư Cầu và nhăn nhó năn nỉ:

– Ý trời ơi, anh làm như vầy là... hổng nên đó anh Tư!

Tư Cầu quắc mắt hỏi lại:

– Bộ anh tính binh nó hả?

Anh phó vội buông tay Tư Cầu ra và chắc lưỡi liên hồi:

– Anh nói vậy là hổng hiểu bụng tui rồi! Nhưng anh nổi nóng bắn chết thằng chả rồi dìa trong biết ăn nói làm sao với mấy anh lớn đây?... Thôi anh Tư à, thằng chả muốn nói gì thì thây kệ nó mà!

Tư Cầu gườm gườm nhìn về phía tên chính trị viên:

– Anh để tui nã cho nó một phát rồi muốn tới đâu thì tới! Bộ nó nói tui xò với nó hoài sao chớ! Cái thứ nầy nhịn riết rồi nó lừng lên đa anh!... Dầu cho có bề nào đi nữa, bất quá tui bỏ nơi đây mà dong đi, chớ ai làm gì được tui!

Anh phó lại chắc lưỡi:

– Anh giết thằng chả rồi anh bỏ anh em đây để đi trốn, cái chuyện đó dễ rồi, nhưng tui hỏi anh: anh trốn mấy tay tổ

dưới nầy thì được, chớ bộ anh tính trốn luôn... kháng chiến sao?... Mà anh thì nhứt định không chạy theo Tây rồi!

Tư Cầu buông thõng khẩu súng xuống, thở dài:

– Anh nói phải. Tui trốn kháng chiến không được và bỏ anh em đi cũng không đành. Nhưng thôi việc đó tui sẽ liệu sau, còn bây giờ tui xin anh em nghe theo tui một lần nầy … (nói đến đây, Tư Cầu ngước mặt nhìn về phía anh em đang đứng rải rác ở chung quanh) Tui xin anh em làm phước tha cho cô nầy. Như tui đã có dịp kể sơ qua cho anh em nghe: cô nầy chẳng những là ân nhân của tui mà còn là người quen biết, người đã có lúc ăn ở với tui chẳng khác như… một cặp vợ chồng...

Ngừng một chút như để dằn xuống nỗi xúc động đang trào dâng trong lòng,

Tư Cầu lại nói tiếp:

– ... Tui xin anh em cho tui có dịp đền ơn trả nghĩa, tui xin anh em tránh cho tui một việc làm tổn âm đức, thất nhơn tình. Hơn nữa, nếu xét cho cùng thì cô nầy chẳng có tội tình gì cho nghiệt lắm, trong thời buổi loạn lạc nầy một thân đàn bà con gái không cha, không mẹ, không nhà, không cửa, sống nổi trôi từ trên xứ người cho tới khi... đụng người chồng bây giờ... hoàn cảnh như vậy tuy không tốt đẹp gì nhưng cũng thiệt đáng xót thương... Vợ con, chị em mình may mà ở yên được dưới vườn chớ nếu gặp cảnh lưu lạc bơ vơ giữa nơi xa lạ, trên chợ búa thị thành thì thiệt hổng biết đâu mà lường trước được...

Liếc thấy mọi người có vẻ cảm động trước những lời lẽ tuy mộc mạc nhưng chí tình của Tư Cầu, tên chính trị viên bèn hét lên:

– Ai dại thì nghe theo lời chả, chớ tôi nhứt định không tha con Việt gian đó nghen!

Con Ba, từ đầu chí cuối nín thinh nay nghe nói vậy cũng nổi dóa nói trả lại:

– Anh hổng biết đách gì hết mà cũng xía vô hoài! Thử thời anh gặp hoàn cảnh của tôi, anh còn tệ lậu hết chỗ chê nữa! (đoạn nó day qua bảo Tư Cầu) Thôi anh Tư, anh để mấy chả muốn ăn thịt ăn cá gì em đó thì làm, chớ bộ mấy chả nói con nầy sợ chết lắm sao chớ!

Tên chính trị viên cười rộ lên:

– Cái bản mặt như vậy mà còn làm bảnh hoài! Thứ đồ ôm hót ba thằng Tây mà còn nói giọng như bà nội người ta. Cái thứ của mầy thì chỉ có cách gọt đầu, lột quần áo rồi đóng bè chuối thả cho trôi lên trôi xuống dưới sông thì mới xứng!

Con Ba chỉ mới vừa "hứ" một cái thì Tư Cầu đã lên tiếng chen vô:

– Thôi em ơi, hơi sức đâu em nói tay đôi với cái thằng cha lẻo méùp đó.

Con Ba nhìn lườm lườm tên chính trị viên rồi cười mũi đáp lời Tư Cầu:

– Em thấy anh em ở đây coi bộ dễ chịu hết, riêng có thằng chả làm hùm làm hổ quá trời! Hổng biết thằng chả là ông hoành ông trấn gì mà dữ vậy. Bộ nó nói em đây không có mòng có mỏ sao? Cái thứ đó, hồi em còn trên Nam Vang mà láng cháng là em đập quần lên đầu liền!

Thấy con Ba xài xể tên kia như vậy, Tư Cầu cũng mát ruột một phần nào, nhưng sợ con Ba đi quá trớn nên anh ta vội chận lời nó lại và day qua hỏi anh em:

– Tự nãy giờ, tui nói sơ sơ vậy chắc anh em cũng dư rõ về cái trường hợp đặc biệt nầy rồi... Anh em nghĩ lại coi: trong thời buổi giặc giã loạn xạ nầy, tha hay giết thêm một người nữa thì có nghĩa lý gì đâu, huống hồ gì đây là một người đàn bà đáng để cho anh em xót thương hơn là thù ghét... Tui đã hết lời với anh em rồi vậy bây giờ anh em... tính sao đây?

Tên chính trị viên lại la lớn lên:

– Tính giết nó chớ tính sao nữa! Anh em đừng có nghe theo thằng cha đó nghen! Thằng chả tính đánh đòn cảm tình với anh em đa!

Tư Cầu lừ mắt nhìn hắn ta:

– Tui hỏi anh em chớ bộ hỏi anh sao?

Tên chính trị viên đảo mắt nhìn qua một vòng rồi nói gằn:

– Thì anh em có ai giỏi thì đứng ra trả lời đi!

Thấy mọi người đều nín thinh, anh "phó" bèn tằng hắng lên một tiếng rồi rụt rè nói vô:

– Theo tui thì tụi nầy... không có ý kiến gì ráo... Việc nầy xin để cho... hai anh lớn ở đây tính sao đó thì tính miễn là êm thắm thì thôi...

Tên chính trị viên gật gù:

– Đọ, anh thấy chưa anh Tư! Phần tôi quyết không tha cái con nầy và tôi cũng xin nói thêm để anh em ở đây rõ: tất cả anh em ở đây sẽ chịu trách nhiệm hết trọi nếu để cho con Việt gian này tẩu thoát.

Tư Cầu chưa biết nói năng ra sao thì con Ba đã bước lại bên anh ta, rồi quắc mắt nhìn tên chính trị viên, nói dằn từng tiếng:

– Bộ anh nói con nầy sợ chết sao? Phải sợ chết, sao hồi tôi còn kẹt trên xe mấy cha không dám xáp lại gần? Nhưng thôi, mấy anh muốn cho tôi phải chết hả? Được rồi, tôi sẽ chết cho mấy anh vừa lòng...

Đoạn nó day qua nắm lấy tay Tư Cầu và cố lấy giọng thản nhiên nói:

– Anh Tư, nếu em có phải tội chết, em xin anh một ơn huệ cuối cùng...

Tư Cầu cự nự:

– Cái gì mà "chết" hoài hổng biết! Anh đố thằng nào dám động tới em! Muốn giết em phải bước qua xác chết của thằng này đã!

Con Ba tha thiết nói tiếp:

– Em rõ bụng anh lắm rồi, nhưng việc này đâu có đáng để anh thí mạng

một cách rẻ rề như vậy! Anh để dành nó xài những dịp khác cho có nghĩa lý hơn. Nếu anh thiệt còn thương tưởng đến em, em chỉ dám xin anh một điều: em sẵn sàng để cho anh em xử tử, nhưng em muốn được chết bằng một phát đạn, bằng một lưỡi dao của chính tay anh... Thiệt không có cách nào chấm dứt cuộc đời trôi nổi của em mà làm cho em mát dạ hởi lòng hơn cách ấy được. Đó, cái ơn huệ cuối cùng mà em muốn cầu xin anh, chỉ có bấy nhiêu thôi anh Tư!

Tư Cầu gạt ngang:

– Ý đâu có được em!

Đoạn anh ta chong mũi súng lên, quắc mắt nhìn tên chính trị viên, nhìn tất cả anh em đứng xung quanh rồi cất tiếng rổn rảng nói:

– Xin anh em đứng xê ra một chút để cho cô nầy đi! Đừng ai cản trở, ngăn chận làm gì vô ích!

Thấy vẻ mặt dữ dội của Tư Cầu, các anh em vội bước dang ra hai bên, còn tên chính trị viên thì đứng sừng sững ở một chỗ, nhếch mép cười lạt.

Tư Cầu đảo mắt nhìn qua một vòng rồi ngập ngừng nói với con Ba:

– Thôi... em đi đi! Cái phần kiếp của hai đứa mình là chỉ hiệp đó rồi lại tan đó... Kỳ nào cũng y như vậy... Em cứ lội trở lại theo con đường mà mình qua hồi nãy để lên lộ cái đón xe. Xe cộ bây giờ lưa thưa lắm, nhưng em khỏi lo vì hãy còn sớm và từ đây cho tới trưa thế nào em cũng gặp một chiếc.

Con Ba ngó sững Tư Cầu rồi lắc đầu thở dài:

– Anh Tư, anh làm như vầy là... nguy cho anh lắm nghen!

Tư Cầu gượng cười đáp:

– Năm thuở mười thì mới gặp lại em, mà lần nào cũng lọt trong một hoàn cảnh... mệt hết, vì vậy, hoặc em phải liều, hoặc là anh phải ráng chớ có lần nào hai đứa mình chia tay nhau một cách... sởn sơ, một cách thảnh thơi đâu! (rồi anh ta nghiêm giọng hối con Ba) Thôi em dông đi cho mau để anh còn cho anh em dìa nghỉ... Em đi cho được mạnh giỏi nghen!

Con Ba liếc mắt nhìn ra chung quanh: một số anh em đứng chống súng có vẻ cảm động chứng kiến cảnh ly biệt của hai người, một số khác ngồi ngó lơ vào trong đám măng cụt như không muốn dính dáng gì với ai hết và tên chính trị viên đứng riêng rẽ một mình, mắt ngó láo liên, môi mím chặt chớ không còn

mỉm cười thách đố như ban nãy nữa...

Con Ba vẫn không rời mắt nhìn hắn ta và thấp giọng bảo Tư Cầu:

– Em có đi được thì chắc chắn là anh ở trong nầy sẽ bị làm khó dễ gắt đa anh!

Tư Cầu hiểu ý hất hàm về phía tên chính trị viên rồi đáp:

– Ối chết chóc gì! Cái thằng đó chuyên môn đánh giặc miệng không thôi chớ đời nào nó dám chơi tay đôi với anh, và như vậy dầu cho nó muốn hại được anh thì cũng còn lâu, em cứ yên tâm đi đi, hổng có sao đâu mà sợ!

Con Ba thở ra:

– Thôi em cũng nghe theo lời anh. Lúc trước mặc dầu rất quý mến anh, không khi nào em nghĩ đến việc ăn đời ở kiếp với anh, nhưng sau kỳ nầy em muốn ở

luôn dưới này với anh quá đỗi! (nói đến đây nó mỉm cười) Có lẽ em đã bắt đầu thấy mỏi mệt theo... tuổi rồi!

Tư Cầu giơ tay khoát hối cô ta đi. Con Ba đi được một bước bỗng ngừng lại thắc mắc hỏi thêm Tư Cầu:

– Nè anh, không biết từ đây đến ngoài lộ cái có ai canh giữ gì nữa không? Em sợ em mới ló mặt ra rồi bị anh em trong nầy bắt giữ lại thì kể.. cũng như không! Nếu vậy thà em ở đây và... có bề nào đi nữa thì cũng... yên thân xác hơn!

– Từ đây ra tới ngoài lộ vắng hoe không có ai canh gác đâu mà em sợ. Em cứ đi đi và khi nào ra tới chợ có dịp thuận tiện em nhắn tin về một lời cho anh rõ... Đáng lẽ anh đưa em ra tới ngoài lộ nhưng kẹt còn có anh em ở đây... anh làm vậy cũng... hơi quá...

Con Ba gật đầu tỏ ý tán đồng rồi nó nhìn lại đám anh em cất giọng chào từ biệt:

– Anh em ở lại mạnh giỏi. Tôi xin cám ơn anh em...

Tư Cầu nói chen vô liền:

– Được rồi... em dông đi cho mau để anh còn cho anh em dìa trỏng nghỉ chớ!

– Em đi nghen anh!

– Ừa...

Thấy con Ba vừa hấp tấp bước đi, Tư Cầu quay lưng lại, nhét khẩu súng cầm nơi tay tự nãy giờ vô chỗ cũ rồi hạ lịnh cho anh em lên đường rút về. Anh ta thở ra một hơi dài khoan khoái như mới trút bỏ một gánh nặng, đoạn rút túi thuốc ra chậm rãi vấn một điếu...

Tư Cầu vừa đưa lưỡi liếm cái mép giấy quyến để dán điếu thuốc lại thì nghe một phát súng nổ chát chúa bên tai, tiếng chân người chạy thình thịch...

Tư Cầu chụp cây tiểu liên lên ngó dáo dác và anh ta ngạc nhiên xiết bao khi thấy anh em không có vẻ gì hoảng hốt hết, duy chỉ lấm lét nhìn về phía gốc cây mù u gần đó. Tư Cầu quay phắt lại: một đám khói thuốc súng nhỏ còn bay lảng vảng và sau gốc cây thấp thoáng bóng tên chính trị viên.

Tư Cầu hoảng hốt ngó ngoái về phía con Ba: con nầy đang cắm đầu cắm cổ chạy băng qua mấy líp vườn té lên té xuống. Hướng về phía tên chính trị viên, anh ta gầm lên:

– À, mầy muốn sanh sự tao cho mầy chết!

Rồi anh ta vừa lao mình tới vừa nâng mũi súng lên định ria tưới vào đó, nhưng anh trung đội phó đã nhảy lại ôm cứng anh ta:

– Ý trời ơi, anh Tư! Anh làm như vậy sao được!

Tư Cầu vùng ra được thì tên chính trị viên cũng bỏ chạy luồn theo mấy gốc cây để rượt theo con Ba.

Hai phát súng nữa vang lên cho cho Tư Cầu thêm lo hoảng cho số mạng của con Ba. Cô ta vẫn mải miết chạy. Vì không phải là tay thiện xạ nên tên chính trị viên bắn trước sau ba phát đều ăn trớt hết.

Không kịp nghĩ suy Tư Cầu chạy vụt tới định chận đầu tên chính trị viên, nhưng hắn ta được lợi thế là núp chuyền theo các gốc cây… Vừa lúc ấy con Ba

chạy tới mé một cái mương vườn khá rộng và đang lúng túng vì sợ nước sâu thì tên chính trị viên xông rút lên nổ liền một nhưng lại trợt qua bên. Mấy con cò xanh ở phía bên kia bờ mương bay vụt lên kêu vang rân.

Con Ba nằm mọp xuống ngoái đầu lại kêu thất thanh:

– Anh Tư! anh Tư!

Tư Cầu ria càn một loạt đạn vào chỗ gốc cây nơi tên chính trị viên úp bắn con Ba, nhưng tên nầy sợ Tư Cầu chạy lên kịp chận đầu hắn ta, nên hắn lại nhảy vụt lên một gốc cây kế sát bên con Ba rồi thò tay ra cho thật gần thêm đích...

– Anh Tư, nó giết em!

Con Ba lại hét lên một cách quá tuyệt vọng...

Tư Cầu toát mồ hôi khi thấy cả khẩu súng, cả cánh tay của tên chính trị viên thò ra ngoài gốc cây và chong thẳng xuống người con Ba. Anh ta không thể nào chạy đến kịp hay ngăn cản gì được.

Anh ta nghiến răng, quay nhanh mũi súng về phía con Ba miết mạnh lấy cò súng...

Một loạt đạn nổ giòn tan... Con Ba ôm lấy ngực quay lăn qua một vòng nhưng rồi lại cố bám lại ở trên bờ mương. Tư Cầu buông thõng khẩu súng xuống, nước mắt ràn rụa: đến nước cùng, anh ta quyết không để cho con Ba phải chết vì tay của một kẻ nào khác.

Thấy Tư Cầu hành động một cách bất ngờ như thế, tên chính trị viên cũng đâm ra điếng hồn vì dư biết đã đến lúc Tư Cầu liều tất cả để làm cho lợi gan. Hắn ta bèn nhanh chân lủi trốn đi về trước...

Trong lúc ấy, Tư Cầu như kẻ mất hồn, há hốc miệng, tay chân quờ quạng cố hấp tấp chạy về phía con Ba... Đến nơi anh ta ôm xốc con Ba lên... Máu đã nhuộm đỏ một khoảng lớn trên chiếc áo trắng...

– Em Ba! Em Ba, em ráng lên để anh chở em dìa dưới...

Con Ba từ từ mở mắt ra...

Ban đầu cô rên nho nhỏ, rồi chớp mắt liền mấy cái và sau khi nhận thấy Tư Cầu, cô cố gắng nhoẻn miệng cười, đoạn sờ soạng đưa tay nắm chặt lấy vai của Tư Cầu.

Tư Cầu vội hỏi:

– Em ráng chịu đựng thêm đôi chút nữa được hông? Trong mình em bây giờ nghe thế nào hả em?

Con Ba nhăn mặt và ú ớ định nói nhưng không làm sao thốt nên lời được nên lại gắng gượng cười rồi hất hàm có ý chỉ về phía cây tiểu liên mà Tư Cầu đeo lủng lẳng ở phía sau lưng.

Tư Cầu khẽ gật đầu mà nước mắt chạy quanh:

– Anh... không muốn cho nó rớ tới em... Anh...

Nhưng Tư Cầu chưa kịp nói hết lời thì bỗng thấy con Ba dẫy nhẹ trong tay anh ta, đôi mắt cô đứng tròng như ngó trực lên phía ngọn đám măng cụt, một dòng máu nhỏ chảy rỉ ra nơi khóe mép và bàn tay của cô vừa bíu mạnh lấy vai của Tư Cầu cũng vừa rớt buông thõng xuống mặt cỏ...

Tư Cầu hớt hải lắc mạnh người con Ba và réo gọi:

– Em Ba! Em Ba! Trời ơi...

Anh ta nức nở ôm ghì lấy xác người yêu cũ vẫn còn ấm nóng và dịu nhiễu trong vòng tay.

Một tiếng tằng hắng ở phía sau lưng rồi một bàn tay đặt nhẹ lên vai Tư Cầu. Anh Trung đội phó ấp úng lên tiếng:

– Thiệt tui không dè... việc nó xảy ra như vầy. Thôi nó dĩ lỡ rồi, anh có quá... thương tiếc thì cũng vậy đó thôi. Bây giờ tốt hơn hết anh nên lo chôn cất cho cổ.

Tư Cầu ngước mặt lên hỏi ngang:

– Anh có thấy thằng khốn kiếp đó ở đâu hông?

Anh phó nhăn nhó đáp:

– Ối thôi, anh hỏi nữa mà làm gì! Thằng chả thấy anh... quyết liệt như vậy, thằng chả đã xanh máu mặt nên ba chưn

bốn cẳng lủi dông dìa tuốt rồi, chớ ông nội tôi bây giờ có đội mồ sống dậy để biểu thằng chả ở lại, thằng chả cũng... chạy tét nữa...

Tư Cầu nghiến răng:

– Chuyến này dìa dưới, trời cản bây giờ tui cũng bắn cho nó nát óc nữa!

Anh phó gãi đầu, chắc lưỡi:

– Ý thôi anh Tư ơi! Theo tui thì cô đây vắn phần như vầy thì chắc cổ cũng được hởi lòng mát ruột một đôi chút... Hồi nãy tụi nầy đã có nghe cổ nói với anh như vậy... Có lẽ cái số kiếp của cổ là như thế và thiệt tình mà nói: cổ... gặp nạn ở đây dầu sao cũng còn... khá hơn, chớ nếu sa vào chỗ khác thì hổng biết ra sao nữa!

Thấy Tư Cầu lặng thinh, anh phó hăng hái tiếp lời:

– Anh Tư, cái việc xảy ra như vầy kể cũng... tạm yên rồi. Theo tui nghĩ thì mình cũng nên bỏ qua cho nó êm luôn đi, chớ bây giờ anh nóng giận làm tùm lum lên, cô Ba cô Tư gì đây có sống dậy được đâu, mà còn sanh lắm chuyện rắc rối mệt lắm anh ơi!

Tư Cầu buồn rầu đáp:

– Đằng nào thì cũng đã rắc rối rồi... Nhưng thôi, anh làm ơn cho anh em dìa dưới trước đi... À anh để lại cho tui một hai anh gì đó để phụ lực với tui lo chôn cất cô Ba. Anh dặn họ giữ một hai cái cuốc lại nghen!

Anh phó ái ngại đứng nhìn Tư Cầu một hồi lâu rồi quay bước đi về phía anh em tự nãy giờ đứng yên lặng để chứng kiến cảnh tượng quá thê lương ấy...

... Đợi anh phó đi rồi, Tư Cầu nhẹ

nhàng đưa tay lên vuốt mắt con Ba rồi bồng xác cô ta lên đem đặt nằm ngay ngắn dưới bóng rậm mát của một tàng cây măng cụt. Xong xuôi, anh ta rút chiếc khăn quấn nơi cổ ra, giũ sạch rồi trịnh trọng phủ lên mặt xác chết.

Nghe tiếng động sau lưng, Tư Cầu quay lại thì thấy hai anh đội viên đã tới. Một anh bèn nói:

– Tui với thằng Sáu này ở lại đây để phụ với anh...

Tư Cầu gật đầu:

– Ờ... vậy nhờ hai anh em kiếm chỗ nào cao ráo và kín kín một chút rồi đào giùm tui một cái huyệt... Mà nhớ đào sâu sâu đó nghen!

– Dạ...

Nhưng anh kia nhìn xuống xác con

Ba rồi ngập ngừng hỏi lại Tư Cầu:

– Anh Tư... bộ mình đem chôn cổ... y nguyên vầy sao?

Tư Cầu thở dài đáp:

– Thì... cũng đành chịu vậy chớ biết sao! Thời buổi loạn lạc này mà chôn cất kỹ lưỡng như vầy kể cũng là quý lắm rồi... À, hay anh chịu khó chạy vô xóm gần đây xin đỡ họ một chiếc chiếu rồi ra đây mình bó sơ lại xác cổ... Như vậy nó cũng đỡ... lạnh lẽo hơn một phần nào...

Anh kia sốt sắng tán thành:

– Như vậy được đa anh! (rồi anh ta day qua nói với anh bạn đồng đội) Phần anh, anh lo vụ đào huyệt sẵn đi, tui dong một chút là dìa liền!

– Ừ, anh lo phần anh đi, phần tui tui lo.

Đoạn hai anh nầy hấp tấp chạy đi.

Còn lại một mình trơ vơ giữa vườn măng, Tư Cầu chưa bao giờ thấy mình cô độc như vậy.

Tiếng gió thổi lào rào qua bờ tre gai ở ranh vườn, tiếng một con quốc trống túc lên từng hồi ở dưới đám lau sậy càng làm nổi bật lên thêm cái vẻ cô quạnh quá não nùng của khu vườn.

Tư Cầu không biết làm gì hơn nên móc thuốc ra vấn hút. Nhưng anh ta mới bập bập được vài hơi lại bực dọc vứt điếu thuốc đang cháy xuống cỏ, rồi bỏ đi một mạch lại phía anh bạn đang hì hục đào đất trên một cái gò cao giáp mí bờ tre.

Thấy Tư Cầu ngắm nghía chung quanh, anh đội viên liền ngừng tay cuốc:

– Chỗ này tốt hơn hết đó anh Tư, vừa ráo vừa khuất kín... Đất ở miệt nầy có

mội nước nhiều lắm, hổng biết mình có tránh khỏi không!

Rồi như để cố gắng giải sầu một phần nào cho Tư Cầu, anh ta liên miên kể tiếp mấy chuyện về đào mồ, đặt mả, xây kim tĩnh, dò long mạch của mấy ông nhà giàu trong vùng...

Tư Cầu cũng ừ ào cho xuôi theo các câu chuyện, rồi bỏ đi trở về chỗ xác con Ba nằm.

Một làn gió nhẹ thổi chiếc khăn tắm phủ trên mình xác chết bay lất phất làm cho Tư Cầu thêm não ruột.

... Anh Sáu đội viên đã te te chạy đến, tay cầm một chiếc chiếu bông cũ. Anh ta vừa giơ chiếc chiếu ra vừa ngượng nghịu phân trần cùng Tư Cầu:

– Tui lục nát hết ở trong xóm mới tìm được chiếc chiếu bông nầy đây. Mấy

năm nay giặc giã nên hổng có ai chịu sắm chiếu mới hết. Đây là chiếc chiếu nhứt hạng ở trỏng... Đồng bào ở đó tốt lắm, họ nghe tui nói có người chết và đi xin chiếu là họ lăng xăng đi kiếm cho tui.

Tư Cầu ngắm nghía chiếc chiếu rồi gật đầu:

– Như vậy là quá tốt rồi.

Anh Sáu bước lại đứng bên xác con Ba:

– Bây giờ mình... liệm cổ hay sao anh Tư?

Tư Cầu như không nghe câu hỏi của anh Sáu mà đứng nhìn trân trân vào xác chết rồi chép miệng nói:

– Thiệt không ai dè một người đàn bà từng sống bạt mạng từ xứ này qua xứ kia, sống kè kè một bên xe cộ rần rần,

ở giữa chốn đô hội thị thành đèn xanh đèn đỏ, mà bây giờ lại nằm chết ngay chò trong một đám vườn vắng vẻ, đèn nhang không có, quan quách cũng không ngơ...

Anh Sáu lựa lời đưa đẩy cho xuôi theo:

– Tội nghiệp cổ quá há! Thiệt đời bây giờ sống chết... dễ như chơi... Mới hồi sáng đó, tụi nầy, xáp lại chiếc xe chúi nhủi xuống mương lộ, – cổ còn la lối om sòm...

Tư Cầu vói tay treo khẩu tiểu liên một nhánh măng cụt bị chặt mé còn trơ ra một khúc ngắn, rồi cúi xuống bồng con Ba lên đặt nằm xuống chiếc chiếu đã trải sẵn.

Anh Sáu lại lên tiếng bảo Tư Cầu:

– Anh Tư, anh hổng lục trong mấy cái túi của cổ coi có còn vật gì chăng?

Nếu có cái gì thì mình cất đi để sau này nếu tiện dịp mình gởi trả cho bà con họ hàng của cổ... như để kỷ niệm vậy mà!

Tư Cầu cười lạt:

– Hứ, cổ chết ở đây rồi mình gởi vật kỷ niệm dìa cho thân nhơn của cổ để họ... chửi cho thụt sình hả? Mà cổ có nhà cửa họ hàng gì đâu, anh lại tính chuyện đưa với gởi cho mất công!

– Ờ, tui quên điều đó há!

Tuy vậy, Tư Cầu cũng quỳ xuống, chậm rãi một cách nghiêm kính thò tay lần mò trong chiếc áo túi và lần lượt lôi ra đặt lên một bên mép chiếu: một cái bóp da nhỏ, một chiếc khăn tay có thêu rua bốn góc, một gói thuốc thơm "ách chuồn" cùng với một bao hộp quẹt...

Xong xuôi, anh ta lấy chiếc khăn tay đưa lên ngắm nghía một hồi rồi nhét vô

túi của mình, đoạn cầm lấy gói thuốc nâng niu trong lòng bàn tay và day qua nói với anh Sáu:

– Cổ ghiền thứ thuốc nầy thôi anh Sáu à! Hồi ở trên Nam Vang, rồi tới khi cổ ở trong căng, cổ cho tui hút thứ nầy hoài và bị tui chê rậm rề rậm rịt mà cổ cũng đưa riết... (rồi anh ta quay nhìn xuống xác con Ba lắc đầu liền mấy cái) Bây giờ cổ hết có... ách chuồn, ách phích gì nữa rồi!

Anh ta thận trọng nhét gói thuốc bao diêm vào túi áo như sợ hai món ấy bị dẹp méo gì vậy...

Anh Sáu ngập ngừng nhắc Tư Cầu:

– Anh Tư... còn cái bóp nữa anh! Anh... mở ra coi luôn thể.

Tư Cầu đáp liền:

– Thôi để trả vô túi của cổ rồi chôn luôn...

– Anh hổng mở ra coi có... giấy tờ gì hông.

Tư Cầu miễn cưỡng lật cái bóp và moi rút ra một xấp giấy bạc độ trên năm ngàn phần nhiều là giấy xăng bộ lư mới và một tấm giấy thông hành.

Anh Sáu rụt rè lên tiếng:

– Cha, cổ để lại một số tiền cũng khá bộn... mà bây giờ bà con của cổ hổng có ai hết... Anh tính sao đây anh Tư? Khi không mình đem chôn luôn số tiền nầy thì... cũng hổng ích lợi gì...

Tư Cầu làm thinh cầm xấp giấy bạc lên trao cho anh Sáu, nhét tờ thông hành vô bóp lại rồi để luôn vào trong túi áo con Ba như cũ.

Anh Sáu cầm xấp tiền trong tay và cứ để y nguyên ở đó. Thấy vậy Tư Cầu bèn bảo anh ta:

– Anh cất đi rồi đem dìa trao cho anh phó để ảnh đấp vô số khẩu phần của anh em... hay là đem phân phát ủy lạo cho vợ con mấy anh em tử trận từ trước tới nay thì phải hơn... Mình có đem chôn nó thì cũng mục nát hết.

– Anh nghĩ như vậy cũng nên lắm.

Vừa nói anh Sáu vừa nhét số tiền vô túi áo của mình rồi cũng quỳ hẳn xuống bên kia chiếc chiếu để đợi Tư Cầu.

Tư Cầu đưa tay nhắc chiếc khăn tắm lên để nhìn mặt người yêu cũ lần cuối cùng. Anh ta nâng niu phủi vuốt mái tóc của con Ba cho sạch đất, lá dính bám vào cho suôn sẻ lại, sửa kéo hai vạt áo, hai ống quần lại cho ngay ngắn, rồi phủ chiếc khăn tắm lên như cũ.

Anh ta cầm một mí chiếu đắp lên người con Ba:

– Thôi mình làm cho xong đi anh Sáu... Anh có lấy dây nhợ gì theo đó không?

– Có đây. Tui có xin ở trong xóm được ba mớ lạt dừa. Họ cũng đã nhúng nước sẵn cho dai mềm rồi...

Rồi hai người lặng thinh bó xác con Ba lại, ràng bằng dây dừa cẩn thận, đoạn Tư Cầu đứng lên lấy khẩu súng mang lên vai rồi mỗi người một đầu khiêng xác đi về phía gần bờ tre nơi anh đội viên kia lãnh phần đào huyệt.

... Hai anh đội viên nâng xác chết lên và khi đến miệng huyệt, mỗi người níu lấy một đầu dây dừa thả chầm chậm bó chiếu xuống...

Anh Sáu lại lên tiếng:

– Anh Tư... anh bỏ đất xuống trước đi để rồi tụi này lấp lại.

Tư Cầu nhướng mắt định hỏi lại nhưng chợt hiểu mỹ ý của anh Sáu nên anh ta bước lại bốc lên một bụm đất khô rời rồi từ từ buông cho đất rớt lộp độp trên mình chiếu...

Hai anh đội viên chỉ chờ có thế là hè nhau bươi đất tuôn xuống để lấp huyệt.

Tư Cầu cũng tiếp tay vô để cho việc chôn cất chóng xong, vì đã khá trưa rồi...

Tư Cầu đứng trước đầu mả nhìn trân trân vào nấm đất một hồi rồi lên tiếng:

– Thôi như vầy kể là xong! Anh em mình dìa đi!

Nói xong Tư Cầu quày quả bước đi.

Hai anh đội viên lẽo đẽo theo sau và anh Sáu lại bảo Tư Cầu:

– Để khi nào yên yên, anh đặt làm cho cổ một tấm mộ bia: chừng đó anh kêu tụi nầy phụ một tay…

Tư Cầu thở dài đáp:

– Ý thôi đi anh ơi, cái chuyện đó còn xa vời lắm! Mặt trận mỗi ngày một lan tràn, nội cái thân của anh em mình đây cũng không ở yên được một chỗ chớ đừng nói chuyện đặt mộ bia! Tui còn sợ không còn có dịp nào đi ngang qua đây để xẹt vô thăm mả của cổ nữa là khác!

Anh đội viên kia cũng nói đẩy đưa theo:

– Phải đa, cái xác của mình đây nữa cũng hổng biết được chôn ở chỗ nào nữa!... Mà hổng chừng hổng được chôn, hổng được nằm yên dưới ba lớp đất nữa là khác!

... Sau đó, cả ba cùng lầm lũi rảo bước đi về căn cứ, mỗi người mang nặng trong đầu những ý nghĩ tối đen...

... Tư Cầu lững thững bước vô nhà miệng khe khẽ hút gió bản hành khúc thanh niên.

Ba Kiên đang lui cui nấu cơm dưới bếp quay lại nheo mắt nhìn anh ta:

– Cái gì tao coi bộ mặt mầy mầy tươi rói vậy Tư!

Tư Cầu trả lời gọn bân:

– Con Phấn dìa rồi.

Ba Kiên đặt đôi đũa bếp đang cầm nơi tay xuống:

– Thiệt hả mầy?

Tư Cầu gật đầu:

– Thiệt chớ! Nó dìa đây kế bị mấy cha trên trụ sở giữ lại và mới thả ra đây nè!

Ba Kiên bước lại gần em:

– Sao nó ra được hay vậy? Bộ mầy lãnh... mà mầy lãnh khỉ gì được!

Tư Cầu quắc mắt nhìn anh, có vẻ không vừa ý:

– Anh sao... (nhưng rồi anh ta quay lưng bỏ đi lại chõng ngồi xuống) Thằng mắc toi đó lãnh con Phấn trước rồi!

– Thằng nào hả? Ờ thôi tao biết rồi... thằng chánh trị viên chớ gì? Cũng "nó" nữa hả?

Tư Cầu gật đầu.

Ba Kiên chắc lưỡi thở ra:

– Cha, cái thằng ông nội đó sao nó cũng chộn rộn quá! Chắc mầy chưa gặp nó chớ?

Tư Cầu trả lời quạu đeo:

– Gặp rồi chớ chưa cái gì!

Ba Kiên ngạc nhiên cự lại em:

– Coi cái thằng nầy... bộ bữa nay mầy sanh chứng sao mà! Cái gì mới thấy nó hí hửng đó rồi cũng lại chầm dầm liền theo đó! Bộ mầy gặp nó rồi... sanh chuyện phải không?

– Gì mà mau quá vậy! Mới đụng độ sơ sơ hè!

Ba Kiên lắc đầu:

– Tao biết mà! Nhưng thôi mầy ơi, nó có lãnh được con Phấn ra thì mình cũng mừng giùm cho cỏn, còn mình thì hổng nên chen vô đó làm gì mầy ơi! Tao biểu mầy: hễ cái gì có nó thì mình dang ra xa cho rảnh mắt đi.

– Nói nghe sướng hông! Tại sao anh hổng biểu nó dang ra mà anh lại bắt tui! Làng xóm đất đai nầy là chỗ của tui ở từ trước tới giờ mà! Và con Phấn thì... tui cũng quen thân với nó trước lâu... Con Phấn dìa đây cũng để thăm tui kia mà!

– Ý thôi tía ơi! Nước non nầy mà tía cứ nói cái giọng đó hoài sao được! Nhưng mầy nên nghĩ lại: thằng ấy nó có làng chàng... chút đỉnh với con Phấn thì thây kệ mẹ nó. Vậy chớ mầy hổng biết: tụi nó chết đói chết khát ở dưới nầy nên lâu lâu gặp được một người đàn bà ở thành áo quần láng lẩy và mát da mát thịt thì mầy cũng nên để cho người ta... rậm rật đôi ba chút. Có hao mòn, sứt mẻ gì đâu mậy, và bề gì thì cũng do nơi con Phấn, nó dìa đây thăm mầy... như vậy là đủ rồi và mai mốt gì đây nó cũng dông dìa trển chớ bộ buộc ghe cột đỏi ăn đời ở kiếp gì với mầy sao mà mầy hậm hực với người ta chớ!

Nè Tư ơi, chuyện của cô Ba còn nóng hổi đó mầy ơi!

Tư Cầu làm thinh ngồi cúi mặt xuống đất và đong đưa đôi bàn chân...

Liếc thấy vậy Ba Kiên thiết tha nói tiếp:

– Tư à, sao tao thấy cái gì mầy cũng muốn ôm vô để mầy lo hết! Mà phải lo để rồi hưởng thì tao cũng lạy! Đằng nầy mầy lo để lãnh đủ thì lo làm đách gì cho nó tổn thọ như vậy. Thử thời mầy hổng lo và buông lơi mẹ nó một chuyến coi có ai chết hông? Nếu có tao đền mạng cho! Rốt cuộc rồi ai ai cũng mạnh giỏi mập cùi cụi hết và chỉ có mầy là chết nhăn răng thôi.

Tư Cầu thản nhiên móc túi thuốc ra vấn hút:

– Tui là người chớ bộ cây cam-xe cà-

chất gì sao mà trơ trơ một khúc đó anh Ba!

Ba Kiên nổi dóa chụp lấy túi nhái đựng thuốc quăng mạnh lên mặt chõng.

– Còn tao đây... là chó chắc! Bị mày hay nói cái giọng đó mà hồi nhỏ tao đập mầy sặc gạch hoài cũng phải!

Tư Cầu cười hề hề và vói tay lượm túi thuốc lên.

Ba Kiên vùng vằng đi trở về phía bếp để xơ nồi cơm... Bỗng anh ngừng đũa quay lại hỏi Tư Cầu:

– Chiều hay tối nay mầy có đi đâu hông mậy?

– Anh hỏi chi vậy?

– Hỏi chi thây kệ tao. Mầy làm ơn trả lời giùm tao một tiếng!

Tư Cầu đưa mắt nhìn anh dò xét:

– À... cái đó hổng biết chừng.

Ba Kiên bực mình nói sẵng:

– Thôi đi mầy! Mầy tưởng tao ngu lắm chắc! Mà mầy có đi đâu thì thây kệ mầy!

Tư Cầu cũng lớn tiếng cự lại:

– Anh nầy kỳ quá... Tui nói tui hổng biết chắc mà!

Ba Kiên lấy giọng thản nhiên đáp:

– Mầy hổng biết thì thôi, nhưng chỗ anh em tao tưởng cũng nên dặn trước mầy điều nầy: thời buổi bây giờ khó khăn lắm chớ không phải muốn dắt nhau tuôn lên gò mả hay chui vô lùm bụi luông tuồng như hồi đó được nghen!

Tư Cầu cười rộ lên:

– Anh khỏi có lo mà!... Bộ tui còn nhỏ nhít lắm sao anh!

*

Mọi khi hễ trời sập tối là Ba Kiên thả rề lên đầu trên hoặc xóm dưới để kiếm chỗ tấp vô mấy đám uống nước trà "quạu" hay mấy đám đờn ca rỉ rả.

Nhưng hôm nay, anh ta ở riết tại nhà và có vẻ xăng văng xéo véo làm cho Tư Cầu cũng đâm ra thương hại:

– Tối nay anh hổng thả đi đâu chơi sao hả anh Ba?

– Hông.

Tư Cầu cười xòa:

– Thiệt tui chạy anh... anh ở nhà để canh chừng tui phải hông?

Ba Kiên nhăn nhó đáp:

– Có muốn canh mày thì cũng chẳng được...

– Vậy anh để thây kệ tui...

Ba Kiên thở dài:

– Thiệt có mình mầy là làm cho tao khổ!

Vừa lúc ấy, có tiếng lạch cạch ngoài cửa. Tư Cầu chạy rột ra liền, và chưa chi anh ta đã reo lên:

– À em! (rồi anh tay quay đầu lại bảo nhỏ với Ba Kiên) Con Phấn lại đó anh!

Ba Kiên nhún vai thở dài như muốn thú nhận sự... bất lực của mình.

Phấn tươi cười bước vô nhà và đon đả cất tiếng chào Ba Kiên:

– Mạnh giỏi anh Ba! Ý chà, lâu quá mới gặp mặt anh Ba!

Ba Kiên ầm ừ:

– Ờ... cô Ba mạnh giỏi...

Phấn vui vẻ kêu lên:

– Sao hai người ở trong nhà mà để tối om như vầy nè! Đèn đuốc đâu không đốt lên hả mấy anh!

Ba Kiên quay bảo Tư Cầu, giọng nhừa nhựa:

– Đốt đèn lên đi mầy Tư!

... Sau khi cây đèn dầu được Tư Cầu bưng lên đặt trên bàn chiếu sáng một khoảng trong nhà, Phấn mới để ý thấy Ba Kiên ngồi bí xị trên chõng:

– Ủa, bộ anh... đau ốm gì sao anh Ba?

Ba Kiên nhún vai nhìn về phía Tư Cầu:

– Tui có đau ốm gì đâu cô! Nhưng bị... lên ruột vì thằng Tư đây hoài nè!

Phấn cười chúm chím, liếc Tư Cầu:

– Sao vậy anh Tư?

Tư Cầu cũng cười theo:

– Ối… em hơi đâu mà nghe ảnh nói hổng biết…

Phấn chụp lấy cây quạt mo rồi vừa quạt lia vừa kêu lên:

– Cha, ở trong nhà nực quá! (rồi cô quay sang đưa mắt nháy nháy với Tư Cầu) Thôi mình thả rề ra ngoài lộ cho nó mát anh Tư!... Em có việc... làm ăn này muốn đem bàn với anh đây!

Tư Cầu hốp tốp đáp:

– Ừ, bữa nay sao trời hầm quá hổng biết!

Ba Kiên cười lạt:

– Mầy hổng biết hả? Mà trời hầm hay là mầy... nóng vậy Tư?

Tư Cầu hơi sượng, cự nự lại anh:

– Anh sao hỏi lắt léo quá hổng biết! Hôm nay nhằm ngày nước ròng nên trời nóng nực là lẽ thường...

Phấn ái ngại nhìn Ba Kiên rồi quay qua hối Tư Cầu:

– Thôi mình đi anh Tư.

Nhưng Ba Kiên đã vội vã đứng lên, nói chen vô:

– Được rồi, cô Ba cứ ở lại đây nói chuyện với thằng Tư đi, tui có chuyện đi đàng nầy một chút... Tui nhường căn

nhà cho hai người đó!

Tư Cầu hiểu ý anh muốn cản không cho anh ta đi ra ngoài đường với Phấn nên cũng muốn ở lại nhà cho... êm chuyện:

– Ờ, anh có việc gì cần thì anh đi đi, để tui coi chừng nhà cho...

Nhưng Phấn đã nói gạt ngang:

– Ối nhà cửa dưới nầy trống lõng như vầy ai có vô trộm cắp mà phải coi chừng! Thôi, mạnh ai muốn đi đâu thì đi hà!

Liếc thấy Ba Kiên và Tư Cầu còn đứng lựng khựng một chỗ, Phấn chạy lại lôi Tư Cầu ra cửa:

– Hai đứa mình đi trước anh Tư! Anh Ba đi sau nghen anh!

Ba Kiên bực mình nói lớn lên:

– Thôi mấy người đi đi! Tui bây giờ muốn ở nhà hè!

Phấn vừa níu tay Tư Cầu kéo đi vừa hỏi nhỏ anh ta:

– Sao anh Ba ảnh nói cái gì kỳ vậy hả anh?

Tư Cầu lúng túng đáp:

– Thì ảnh... như vậy đó! Ảnh muốn cho hai đứa mình ở nhà cho nó... chắc hơn...

– Chắc cái gì!

– Ảnh sợ... đêm hôm mình đi cặp kè như vầy... rủi ro có chuyện gì...

Phấn lắc mạnh tay Tư Cầu:

– Ối thôi, em biết rồi: ảnh sợ tụi nó kiếm chuyện phá đám phải không? Lo xa như vậy cũng phải nhưng anh nghĩ coi

ban đêm ban hôm như vầy ai biết đâu mà lọ mọ rình rập tụi mình chớ! Có sợ là sợ mình... dây dưa lâu ngày chầy tháng...

Tư Cầu có vẻ lo ngại:

– Em hổng biết chớ bây giờ... khó khăn lắm! Hễ ai có rục rịch cái gì là họ biết liền chớ không phải như thời mấy ông làng ông xã hồi năm xửa năm xưa đâu! Đó, em dìa mấy ngày em thấy: tụi nó kỳ cục và ẩu tả lắm, mình hổng biết đường đâu mà đoán trước được.

Phấn rùng mình dựa sát vô mình Tư Cầu:

– Anh nói sao em nghe ghê quá!

Tư Cầu nắm lấy bàn tay cô ta:

– Nói như vậy chớ có gì đâu em! Cái thằng mắc toi đó nó muốn gây sự với anh thì cũng còn lâu, ít nữa nó cũng rủ

rê năm ba người chớ cu ky một mình nó thì... ông nội nó cũng hổng dám nhúc nhích! Chuyến này nó mà làng chàng là anh nổ nó văng óc, đây nè em coi... (vừa nói Tư Cầu vừa cầm bàn tay của Phấn đem đặt lên chiếc bá súng của cây lục mà anh ta đã dắt sẵn trước bụng).

Phấn giựt phắt tay lại như bị phỏng:

– Ý trời ơi, ghê quá! Tụi mình đi chơi với nhau mà anh dắt của quỷ ấy theo kè kè làm chi!

Tư Cầu cười xòa:

– Dắt theo cho nó... vững bụng vậy mà! Nói thiệt với em, bây giờ đi đâu mà anh bỏ quên nó không mang theo anh thấy như... như thiếu một cái gì vậy!

Phấn xì một tiếng:

– Thiệt mấy anh hay bày đặt chuyện

hoài!... Bị vậy mà còn... đâm chém nhau hoài!

Tư Cầu định trả lời nhưng chợt để ý đến vầng trăng vàng khè đã bắt đầu nhô lên khỏi hàng tre đầu xóm, và anh ta reo lên một cách thật hồn nhiên:

– Ý trăng lên rồi em ơi! (rồi anh ta chắc lưỡi) Thiệt lâu ớn rồi anh không dể ý đến trăng mọc như vầy nè!

Phấn cảm động cặp lấy tay Tư Cầu kéo xích lại gần mình:

– Còn em ở trên Sàigòn đèn điển sáng trưng... nên em cũng đâu có thấy trăng mọc trăng lặn gì đâu! Vì vậy nhiều lúc em nhớ quýnh dưới nầy....

Tư Cầu đưa tay véo má Phấn rồi hóm hỉnh hỏi lại:

– Dưới nầy có khỉ gì đâu mà nhớ hả?

Phấn đẩy nhẹ anh ta ra, giọng lẫy đương:

– Còn hơn anh, anh về dưới nầy rồi biệt luôn! Em tưởng anh "đụng" phải một bà nào nữa rồi chớ!

Tư Cầu làm bộ thở ra:

– Ý cha, dại một đôi lần thôi chớ bộ dại hoài sao em!

Phấn gân cổ lên:

– Xí, sướng thấy mồ mà còn làm bộ! Em hỏi anh có ai được như anh vầy không? Hễ mở miệng là bày đặt than dài thở vắn mà vắng mặt mình đi là... làng chàng rồi! Đó, đã ở tuốt dưới nầy mà còn ráng dính vô chuyện cô Ba vợ của ông quan hai nữa!... Thiệt em cũng chạy anh!

Nói xong cô bỏ đi te te một mình lên phía trước... Tư Cầu hấp tấp bước theo

đưa tay níu lại rồi sẵn trớn ôm chặt cứng lấy ngang hông...

Phấn lấy cùi chỏ thúc thúc để đẩy anh ta ra:

– Anh quỷ nà! Ở yên nói chuyện hổng được sao mà làm cái gì... thấy ghét thấy mồ.

Tư Cầu cắn nhẹ lên vai Phấn, thì thầm bên tai:

– Bộ hổng cho người ta thương hả?

Phấn lấy ngón tay điểm vào trán anh ta:

– Dữ hông, hèn lâu mới nghe anh nói một câu... bùi tai! (rồi cô giở giọng đả đớt nói tiếp) Như vậy mới bõ công người ta lặn lội về dưới nầy thăm mình chớ!

Tư Cầu cười khì khì:

– Có lẽ cái không khí vườn tược nầy nó làm cho anh hứng chí hơn... Em hổng nhớ tụi mình biết nhau cũng giữa một vùng ruộng nước cây cối như vầy sao!

Tư Cầu chỉ nghe một tiếng trả lời "biết" kéo dài của Phấn, và hơi thở nóng hổi của Phấn như mân mê lên trên cổ của anh ta...

Bỗng một tiếng chim cú vang vọng ra từ trong đám cây xoài làm cho Phấn bắt rùng mình ngẩng cổ lên nghe ngóng, còn Tư Cầu tự nhiên cũng buông thõng tay xuống...

Tư Cầu níu Phấn lôi đi tới:

– Thôi mình bước lại đằng nầy em.

Phấn lựng khựng rị lại:

– Anh hổng nghe chim cú kêu đó sao? Thứ đó kêu xui xẻo lắm!

Một tiếng "cú" khô khan, bí hiểm lại vang ra nữa...

Tư Cầu tuy hơi chột dạ nhưng cũng lấy giọng tỉnh bảo Phấn:

– Ối em cứ tin dị đoan hoài! Thì ở vườn, ban đêm chim cú đi kiếm ăn và kêu lên là sự thường...

– Nhưng nó kêu lên từng tiếng một như vậy... ghê quá! Nếu nó kêu cú cú đủ ba tiếng là điềm chẳng lành đó anh!

Phấn vừa dứt lời thì một tiếng "cú" thứ ba vang lại liền theo. Cô níu chặt lấy cánh tay của Tư Cầu:

– Đó anh...

– Thì... người ta đặt chuyện nói như vậy mình hơi nào tin... Mà ba tiếng "cú cú cú" kêu liền liền kia cà... rồi nó bay đi mất mình mới ngán vì theo ông già bà

cả nói lại... kêu như vậy mới... linh, đằng nầy nó kêu cú cú cách khoảng xa lắc xa lơ... mà em chắc gì nó chỉ kêu có ba tiếng không thôi! Để coi nó còn cú cú cả chục tiếng nữa cho mà nghe!

Liền theo đó, một tiếng cú vang lại nữa. Tư Cầu hất mạnh tay Phấn và chụp nói tiếp theo:

– Đọ, em thấy chưa! Anh nói đúng y bon mà!

Phấn thở phào ra như trút bớt một gánh lo âu:

– Vậy mà con chim mắc dịch đó nó làm cho em hết hồn hết vía! Phải nó đậu gần đây em vác đất chọi lên cho thấy mồ nó!

Tư Cầu vội vã kéo cô đi:

– Thôi bây giờ hai đứa mình thả ra

ngoài mé sông kiếm chỗ nào ngồi cho khỏe coi, chớ đứng như vậy hoài mỏi chưn thấy bà, phần muỗi cắn đập hổng kịp nữa!

Phấn hăng hái tán thành:

– Ừ phải đa anh! Mình ra ngoài đồng trống gió mát và để ngắm trăng nữa, chớ ở trong nầy em coi bộ... bí hơi quá anh!

... Và hai người vui vẻ trở lại. Họ cặp kè nhau bước mau về phía mé ruộng ở sau khu vườn trái cây.

Tư Cầu dắt Phấn lò mò đi tìm một chỗ cho vừa ý:

– Chỗ này coi bộ được đa em!... Vừa mát mẻ, vừa cao ráo...

Phấn nũng nịu ngắt ngang:

– Nhưng sương xuống mặt cỏ ướt nhẹp làm sao mình ngồi đây!

Tư Cầu đưa mắt ngó quanh:

– Để anh chạy vô trong giựt bậy vài tàu lá chuối khô đem ra lót ngồi đỡ nghen em!

– Mà đi mau đi nghen!

– Ừ mà!

Rồi Tư Cầu tất tả chạy đi về phía đám chuối trong bìa vườn... Anh ta bỗng đứng phắt lại nghe ngóng vì vừa thoáng nghe mấy tiếng sột soạt như tiếng chân người chạy trên lá khô...

Tư Cầu ngồi thụp xuống, bàn tay đặt sẵn lên bá súng... Tất cả đều có vẻ im lặng... im lặng một cách nặng nề ngoài tiếng kêu rổn rảng của một con nhạc sành lạc lõng... Anh ta mò kiếm mấy hòn đất khô, rồi liệng sạc sạc vô phía lùm bụi trước mặt... Vẫn không có gì lạ hết. Tư Cầu thở ra, đoạn đứng lên đi thẳng lại

đám chuối giựt đại lấy hai tàu lá khô rồi hối hả mang đến chỗ Phấn đang đứng đợi.

Thấy Tư Cầu ló ra, Phấn reo lên:

– Dữ hông! Anh đi lâu quá làm em sợ thấy mồ!

Tư Cầu trải hai tàu lá chuối xuống mặt cỏ:

– Cái gì mà sợ! Ngồi đỡ đi em!

Phấn ngồi phịch xuống rồi vói tay kéo Tư Cầu sát khít lại gần mình...

... Gió thổi lào rào trên ruộng lúa như khỏa lấp những tiếng thở ra đứt khoảng của Phấn...

Và vầng trăng kia như hò hẹn trước để luồn khuất sau đám mây... một đám mây dầy đặc và dài lê thê...

... Bỗng có tiếng chim hoành hoạch kêu ré lên.

Tư Cầu rút tay ra ngồi nhổm dậy. Phấn hai tay giữ lấy chéo áo, hỏi nhỏ anh ta:

– Gì vậy anh?

Tư Cầu cũng thầm thì đáp lại:

– Hoành hoạch kêu như vậy... chắc có người hay con gì đi động, để anh...

Tư Cầu chưa kịp nói hết lời thì một ánh đèn pin lóe lên rọi chỉa thẳng vô mặt anh ta và liền theo là một tiếng hô to:

– Bắt lấy hai tên Việt gian nầy cho tôi, anh em!

Đúng là tiếng của tên chính trị viên.

Tư Cầu không nghĩ ngợi gì nữa, nhào

lăn xuống ruộng lúa rồi kéo Phấn tuột theo xuống...

– Coi chừng hai đứa nó chạy trốn! Thấy ai chạy bắn nát óc cho tôi!

Tiếng tên chính trị viên quát tháo lên nữa.

Ánh đèn pin lại quét theo hướng của Tư Cầu lăn xuống ruộng... Núp trong đám lúa, anh ta lẩm bẩm chửi thề mấy tiếng rồi thò tay vô trong bụng rút phăng khẩu súng ra, lấy ngón cái kéo chốt an toàn xuống. Anh ta nâng mũi súng lên nhắm ngay vào giữa cái quầng ánh sáng do ngọn dèn pin tỏa ra... và bóp cò...

Một tiếng nổ chát chúa vang lên.

Có tiếng bể rổn rảng của mặt kiếng đèn và liền theo là tiếng thất thanh của tên chính trị viên:

– Trời ôi, chết tôi...

Tư Cầu day qua nói nhỏ với Phấn:

– Chắc chuyến này nó chết! Anh biết nó hổng biết cách cầm đèn pin rọi mà!

Phấn lập cập hỏi lại:

– Bây giờ làm sao đây anh?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì hai phát súng nổ chỉa về phía anh ta và Phấn đang núp. Đạn xẹt xuống nước ruộng nghe lõm bõm. Tư Cầu vẫn chưa rõ số người định theo bắt anh ta nhiều hay ít, nhưng khi nghe tiếng bàn tán xì xào vọng lại từ trên chỗ anh ta cùng con Phấn ngồi khi nãy, anh ta biết chắc là bọn họ chỉ có hai người, không kể tên tên chính trị viên đã bị thương...

Tiếng bàn tán lại vang lên, Tư Cầu nghe rõ mồn một:

– Trời ơi, tui coi bộ ảnh bị nặng đa anh... Chắc chảy máu dữ lắm, tay tui dính ướt nhẹp và nóng hổi đây nè!

– Vậy mầy lo cõng vô trỏng đi và báo cáo với mấy ảnh luôn! Còn tao, tao rượt theo tụi nó...

– Ừa, phải, tui cõng ảnh vô trỏng nghen!... Mà anh có dắt theo trái lựu đạn nào đó không, nếu có tung mẹ nó xuống ruộng, may ra...

– Tao có đem theo đây nè nhưng cái thứ lô–can nầy mà liệng xuống bùn xuống nước thì kể như lép đi chớ ăn thua gì! Mầy chạy vô trỏng cho mau để cho người ta liệu mà băng bó cho ảnh và nhớ xin thêm anh em ra tiếp tao ngoài nầy để ví bắt tụi nó lại nghen!

Tư Cầu vội lôi Phấn núp qua phía bên kia bờ mẫu. Anh ta nghển cổ lên trông

thấy tên còn lại đang khom lưng tò mò đi tới...

Tư Cầu nói nhỏ với Phấn:

– Thằng nầy nó muốn nạp mạng nữa mà!

Phấn níu tay anh ta giật giật:

– Thôi anh ơi, mình hổng lo chạy vô nhà đi.

– Tính cái đó bậy đa! Bây giờ chỉ có nước đi luôn chớ quay vô trỏng thì chẳng khác gì muốn chui vô lọp.

Vừa lúc ấy, tên đi trên bờ mẫu đứng lại nghe ngóng.

Tư Cầu bèn la lớn lên:

– Ê Tư Cầu đây nè!

Tự nhiên tên kia ngồi thụt xuống.

Thấy vậy Tư Cầu bắt mỉm cười:

– Đứng dậy đi cha nội! Phải tui muốn hại anh thì rồi đời! Trời sáng trăng anh đi ngờ ngờ ở trên còn tui núp kín dưới nầy, thì tui hỏi anh tránh đi đâu chớ?

Tên kia vẫn lặng thinh.

Tư Cầu lấy giọng tha thiết nói tiếp:

– Nghĩ cho cạn thì tui với anh không thù oán gì ráo, vậy tốt hơn hết anh quay trở dìa đi để cho tụi nó muốn làm gì tui thì giỏi ra đây... Chớ anh mà theo nà tui quá thì... hết còn anh em gì nữa đó nghe!

Tên kia lên tiếng than thở:

– Kẹt tui quá anh Tư! Hay anh chịu khó trở vô trỏng với tui, tui làm phận sự mà...

Tư Cầu nói như quát:

– Cha nội này nói dễ nghe quá ta! Ừ, nếu anh muốn làm phận sự thì nhào vô! Tui chắc anh không dám liều mạng bằng tui đâu, đó là tui không nói chuyện tui hạ anh rất dễ, còn anh... anh làm sao bắn trúng tui được cà!

Thấy tên kia làm thinh, Tư Cầu dịu giọng nói tiếp:

– Thôi anh quay dìa đi, tui cũng mang ơn anh lắm... Tụi mình gặp gỡ nhau sau này mà! Còn như anh muốn làm phận sự thì tui đây chỉ cách cho: anh cứ bắn khơi khơi vài phát rồi lội xuống ruộng cho ướt loi ngoi một chút... như vậy đi dìa là đủ trình với mấy anh lớn rồi! Thôi tôi đi nghen anh!

Tuy nói thế, Tư Cầu vẫn núp yên một chỗ chờ xem phản ứng của tên kia ra sao. Độ một lát sau Tư Cầu thấy hắn đứng

dậy rồi từ tay hắn bắn hai phát súng nổ lóe lửa...

Tư Cầu mỉm cười khi nghe đạn xẹt lủm chủm nổ bên kia bờ mẫu. Anh ta cũng đứng lên và hướng về tên ấy nói lớn:

– Cám ơn anh bạn! Sau nầy gặp gỡ tui không dám quên ơn anh đâu!

Tên kia vẫn nín thinh rồi lầm lũi quay trở vô, cùng trong lúc đó tiếng mõ báo động nổi vang rân trong xóm...

Tư Cầu vói tay khều Phấn:

– Mình cũng liệu mà dong đi chớ không thôi tụi nó kéo ra bao vây thắt họng đa!

Phấn lo ngại hỏi:

– Đi đâu bây giờ? Quần áo em ướt

loi ngoi như vầy, còn đồ đạc thì bỏ trong nhà hết...

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Trời, cái đó để... tính sau, chớ bây giờ dầu cho mình phải chạy tuột quần mình cũng ráng chạy chớ quay lộn đầu vô trỏng để chết hả?

– Như vậy... mình đi luôn à?

Tư Cầu gắt gỏng:

– Chớ sao! Anh dìa trỏng chết đã đành, còn em vô thì cũng bị tụi nó mần thịt...

Phấn thở dài:

– Thì đành như vậy!

Tư Cầu lôi cô ta đi tới:

– Mau mau đi bà nội!

Phấn còn ráng hỏi:

– Mà đi đâu bây giờ anh?

– Đi đâu cũng được miễn thoát khỏi chỗ nầy thôi...

Phấn vội vã lội theo anh ta và miệng thì lẩm bẩm:

– Em biết trước mà! Người ta đã nói là xui xẻo...

Tư Cầu chận ngang:

– Em làm ơn câm cái miệng lại giùm một chút! Ai biểu khi không còn bò dìa dưới nầy làm chi cho sanh rắc rối như vầy nè!

Phấn toan nói lại nữa nhưng thấy Tư Cầu đi quá mau nên vội ráng rảo bước để theo cho kịp.

Tư Cầu bỗng quay lại hỏi:

– Chắc tiền bạc em... để ở trong nhà hết hả?

Phấn vội đưa tay nắn lấy túi áo và kêu lên:

– Chết hông! Tiền bạc giấy tờ gì em để trong túi ướt nhẹp hết rồi!

– Đâu đưa coi...

Phấn móc tuột chiếc bóp nhỏ trong túi ra trao cho Tư Cầu. Tư Cầu sờ soạng cầm lấy rồi vui vẻ nói:

– Hổng sao đâu! Có ướt thì cũng sơ sơ thôi chớ chưa thấm hết đâu! Mình mới nhào dưới nước ruộng có chút xíu mà!

Phấn bỗng chỉ về phía trong và hốt hoảng kêu lên:

– Kìa anh Tư! Họ đốt đuốc giăng hàng ở trỏng kìa!

Tư Cầu ngoái cổ nhìn vô cười khan:

– Ối tụi nó có đi theo rã giò cũng không kịp nổi hai đứa mình. Bây giờ em có đem theo tiền như vầy là vững lắm rồi...

Phấn sợ hối anh ta đi:

– Anh đừng có ỷ y quá hổng được đâu. Anh liệu cách nào dông cho gấp chớ chuyến này họ tóm cổ hai đứa mình lại được thì nguy đa anh!

Tư Cầu mỉm cười hỏi lại:

– Bây giờ cũng biết như vậy hả? Dông thì dông...

… Tư Cầu dắt Phấn đi thẳng đến một con kinh chảy từ ngoài sông cái vô trong ruộng sâu.

Thấy đi đụng tới mé nước Phấn lo ngại hỏi:

– Bộ... cùng đường rồi sao anh?

Tư Cầu đứng sát ngoài bờ ngó mong hai đầu con kinh:

– Cùng sao nổi mà cùng! Ở dưới nầy có chỗ nào mà anh không lội qua... Mình có ra đây mới có thể trốn đi cho mau được. Chỗ nầy, xuồng câu qua lại nhiều lắm, thế nào anh cũng kiếm được một chiếc để nhờ họ chở mình đi ra sông cái rồi dông tuốt một mạch lên phía Trà Ôn.

Phấn có vẻ đắn đo:

– Anh nói sao nghe dễ ợt... Rủi họ không chịu hay chở mình đem nạp cho mấy ảnh, hoặc đi báo cáo rồi mới tính sao đây!

Tư Cầu đáp bằng một giọng đầy tin tưởng:

– Em khỏi lo mấy chuyện đó! Ai ra

sao anh biết hết mà! Với lại ai nỡ hại mình làm chi mà dầu họ có muốn rục rịch cái gì đi nữa thì... anh sẽ có cách làm cho họ phải tởn hết dám hó hé gì nữa và phải riu ríu nghe theo lời mình.

Phấn thở dài:

– Đành rằng mình phải liều, nhưng thời buổi nầy thiệt hổng dám tin ai hết anh ơi...

Vừa lúc ấy có ánh đèn lấp ló qua khúc quanh của con kinh, rồi một chiếc xuồng câu từ từ bơi trờ tới.

Tư Cầu nhón gót nhìn kỹ người ngồi bơi sau lái rồi hấp tấp lên tiếng hỏi:

– Bác Tám đó hả bác?

Người ngồi dưới xuồng vội đưa dầm chận rà bớt trớn đi của chiếc xuồng và ngóng cổ lên hỏi lại:

– Ai kêu qua vậy?

Tư Cầu hạ thấp giọng xuống một chút:

– Cháu đây mà bác... Tư Cầu đây mà!

Bác Tám giựt mình buông thõng cây dầm kéo rê trên mặt nước.

– Ý trời, mầy đó hả Tư? Tao mới vừa ở trỏng thả ra đây... họ kiếm mầy nát nước hết, sao mầy còn làng chàng ở đây? Còn cái con gì đó, tao nghe nói nó đi chung với mầy mà!

– Ờ con Phấn hả?... Nó đi với cháu đây nè... Mà bác cập xuống vô để cháu nhờ một việc nầy...

Bác Tám dợm cất dầm bơi đi:

– Ý thôi hổng được đâu mầy ơi! Ai có phận nấy... tao già rồi cũng nên để tao ráng sống kiếm ăn đôi ba năm nữa...

Tư Cầu lấp bấp réo gọi:

– Khoan khoan bác Tám ơi, bác đành đoạn để cho hai đứa nầy chết ở đây hả? Bác ghé vô đi, cháu nhờ bác có một chút xíu mà! Ở đây vắng vẻ có ai dòm ngó rình mò gì đâu mà bác sợ hổng biết!

Bác Tám gác cây dầm lên ngang be xuống:

– Tao hỏi mầy phải nói thiệt: mầy với cậu đó làm cái gì mà mấy chả ở trỏng la hét chỏi trời, tìm kiếm tở mở như vậy hả?

– Trời ơi, bác còn hỏi câu đó nữa! Cháu có làm cái khỉ mốc gì là bậy bạ đâu! Từ đầu mùa tới bây giờ tụi nầy chỉ biết cắm đầu cắm cổ đi đánh giặc, vậy mà mấy chả còn bơi móc kiếm chuyện sanh sự hoài... Mà mấy chả làm quá, cháu đâu có nhịn hoài được bác!

– Còn cái con gì đó... sao lại leo vô nữa?

– Dễ hiểu quá mà bác! Cái thằng chính trị viên ôn hoàng dịch lệ đó nó kiếm chác với con nầy nhưng coi bộ... hổng xong nên đâm ra thù oán và nó tính buộc luôn con Phấn vô để tụi nầy chết chùm với nhau chơi mà bác!

– Bây giờ tụi bây tính sao đây?

Thấy bác Tám còn lóng ngóng ở đó chớ chưa nhứt quyết bơi đi thẳng, Tư Cầu bèn lên tiếng van nài:

– Thì bác nghĩ coi tính cái gì nữa bây giờ. Thôi việc dĩ lỡ như vậy, hai đứa cháu chỉ có nước là dông đi lánh mặt cho rồi. Thời may gặp xuống bác đây thì... cháu xin nhờ bác cho tụi nầy có giang ra ngoài sông cái, rồi coi chỗ nào vắng vắng, bác cho tụi nầy tấp lên bờ...

Bác Tám có vẻ phân vân:

– Nói nào ngay, tao thấy tình cảnh của hai đứa bây tao cũng thương, nhưng thương tụi bây được rồi nữa có rủi ro bề gì thì ai thương cho thằng già nầy đây.

– Cháu nói hổng sao mà bác! Thôi cập xuồng vô đi bác! Thiệt cháu gặp xuồng bác cháu mừng hùm, bác với cháu thế nào cũng dễ nói chuyện nhau hơn, chớ phải gặp ai khác thì chắc khó xử đa!

– Sao vậy mầy?

– Thì... nếu gặp xuồng ai khác thế nào họ cũng giục giặc và chừng đó cháu bắt buộc... phải ra tay nổ súng cũng nên, nhưng với bác thì... tránh được chuyện đó. Thôi cặp xuồng vô đi bác!

Bác Tám làm thinh bỏ dầm xuống bơi rút vô phía bờ. Đến nơi bác cắm dầm cho chặt để chiếc xuồng khỏi trôi

rồi nhảy phóc lên bờ.

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi:

– Ủa, bác đi đâu đó?

– Thì tao giao cái xuồng lại cho mầy, mầy muốn đi đâu thì đi, tao bất biết...

Tư Cầu níu áo bác lại:

– Coi, bác phải đưa hai đứa này đi chớ! Cháu mà bơi đi ngờ ngờ tụi nó chốp lại sao bác!

Bác Tám cằn nhằn:

– Chớ còn tao đưa hai đứa bây rồi mấy chả tha cho tao chắc?

Tư Cầu dịu giọng giảng giải:

– Cháu đã nói bác đừng có lo khỉ mẹ gì hết! Dưới xuồng sẵn có hai tấm cà rèm chút nữa cháu dựng lên rồi tụi này chun

vô đó... bác cứ ung dng bơi đi hổng ai hồ nghi gì hết đâu mà! (rồi anh ta níu lấy tay bác Tám dắt xuống xuồng) Bác thương thì thương cho trót, rồi nữa thế nào Trời Phật cũng phù hộ cho bác...

Bác Tám bước xuống xuồng lại:

– Thôi thôi... mầy vái Trời vái Phật phù hộ cho mầy, tao coi bộ... cần hơn, tao già rồi dầu có chết cũng... vừa phải. Thôi hai bây xuống mau đi...

... Trăng sáng vằng vặc ngoài sông cái. Gió thổi thốc vào trong mui xuồng làm cho Tư Cầu thấy thấm lạnh và Phấn cũng co ro người lại.

Tiếng của chiếc dầm cạ vào be xuồng đều đều cùng với tiếng nước rẽ ào ào trước mũi xuồng nghe buồn một cách lạ lùng...

Tư Cầu thò đầu ra ngoài nhìn ngoái về phía hàng cây trong bờ, nơi thôn xóm mà anh ta âm thầm từ biệt... Anh ta bất giác thở dài.

Phấn ngóc đầu lên hỏi:

– Gì vậy anh Tư?

– Không...

Vừa lúc ấy, bác Tám cũng cất tiếng hỏi:

– Bây giờ tụi bây muốn đi đâu đây hả?

Tư Cầu đáp mau:

– Bác cứ bơi thẳng lên chợ đi, rồi gần đến khoảng nhà ruộng ông Cả, bác tấp vô cho tụi nầy lên bờ cũng được!

Bác Tám cười mỉa:

– Gần quá há!

– Ráng chịu khó cho cho cháu một chút mà bác! Nước còn lớn bác thả xuôi mấy hồi...

Phấn ngồi rột dậy:

– Nè anh Tư, anh tính tụi mình đi đâu đây?

– Thì... đi trốn chớ đi đâu!

Phấn nhích lại nắm lấy tay anh ta:

– Trốn chung rồi tụi mình kiếm chỗ nào sống luôn với nhau hén!

Tư Cầu chậm rãi lắc đầu:

– Cái đó… hổng được đâu.

Phấn buông thõng tay xuống:

– Sao kỳ vậy?

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Anh hỏi em: giặc giã lung tung beng như vầy mà còn có chỗ nào yên để hai đứa mình tấp vô đó chớ! Em còn chồng con, còn công việc mần ăn đăng đăng đê đê ở trển, anh thì long chong và hễ lọt vô bên nào bên nấy cũng cho lãnh đủ hết... như vậy em dám tính cái gì đời đời kiếp kiếp được hông?

Phấn có vẻ giận dỗi:

– Nói như anh vậy thì... hổng có khi nào em với anh nghĩ đến chuyện ăn ở lâu dài với nhau được hết sao?

Tư Cầu ngập ngừng đáp:

– Chắc... hổng có khi nào nữa em à!

Phấn thở dài sườn sượt:

– Em biết trước vậy mà!

Tư Cầu ấp úng nói tiếp:

– Em biết trước thì... em nên hiểu dùm bụng anh. Thời buổi nầy đâu phải ai cũng rảnh rang để nghĩ, để lo một cái chuyện... yêu thương, ăn ở với nhau đâu! Đó, em mới dìa dưới nầy ngồi chưa nóng chỗ mà em thấy coi... hết việc nầy đến việc nọ... nó chèo kéo nhau làm mình thiếu điều phát điên phát khùng...

Thấy Phấn ngồi làm thinh, Tư Cầu bèn ân cần dặn dò thêm:

– Chút nữa khi tới nhà ruộng của ông Cả thì... mạnh ai nấy theo con đường nấy, em chịu khó lội lên chợ để đón tàu hay xe gì đó dìa trển luôn đi, còn anh, anh băng qua giồng đi quẹo trở xuống La–Ghì thăm tía má, anh Hai của anh trước khi anh dông tuốt lên miệt Châu Đốc nương náu một thời gian... Bây giờ hai đứa mình chỉ có... hai con đường đó!

Phấn lên giọng chua chát:

– Con đường nào của anh thì cũng đi bét ra hết!

Tư Cầu nắm lấy tay cô ta, ngậm ngùi bảo:

– Thôi, chuyến này em hết mong trở dìa dưới nhà, mà anh cũng hết dịp để. gặp em nữa! May mà mình còn được núp chung nhau dưới chiếc mui xuồng nầy thêm một khoảng sông nữa!

Tự nhiên Phấn quơ tay ôm ghịt lấy Tư Cầu... và anh ta thì nghẹn ngào nói tiếp:

– Em dìa trển, em còn có chú Ba, có thằng Kỳ, có công chuyện mần ăn, có chuyện nhà chuyện cửa... chớ còn anh, rồi đây anh cũng chẳng có cái gì hết! Phải, anh chẳng có cái gì để lo nghĩ cho... rành rẽ, hẳn hoi, mặc dầu anh lo nghĩ cả trăm cả ngàn thứ chuyện....

Phấn buông tay ôm lấy đầu anh ta ghì chặt xuống ngực như ôm ấp vỗ về một đứa trẻ:

– Thôi, em biết rồi, em hiểu rồi... anh đừng nói gì nữa hết...

... Và trong phút chốc Tư Cầu có cảm giác mình trở nên bé bỏng, vụng dại một cách thật kỳ thú! Anh ta nhoi đầu nhìn ngoái ra mặt nước dưới ánh trăng khuya lạnh lẽo...

Một luồng gió thổi ào vào trong mui xuồng làm cho Tư Cầu rùng mình và vội rúc đầu vào bên ngực ấm của người yêu. Anh ta khe khẽ kêu lên như có ý tiếc rẻ một cái gì:

– Cha, phải chi trong đêm nay con sông này... đi hoài hổng tới bến thì sướng biết mấy!

Từ đằng sau lái, có tiếng cười lạt của

bác Tám đáp lại liền:

– Hừ, tao bơi cúp bình thiếc chớ mầy có bơi ở đâu nên mầy van vái cho con sông nầy dài hoài hoài! Mà xuồng của tao là xuồng mần nghề đó nghen! Tụi bây làm ơn nhớ giùm tao một chút!

Nghe câu đó, Phấn đưa tay véo nhẹ vào lưng Tư Cầu rồi ngoái cổ ra phía sau nói lớn:

– Anh Tư ảnh nói... chơi mà bác! Tụi nầy biết giữ gìn lắm mà!

Tuy nói thế, Phấn cũng đưa hai vòng tay ôm lấy cổ Tư Cầu dìu nằm xuống và nói thỏ thẻ một bên tai:

– Thôi... hai đứa mình còn gần được nhau lúc nào hay lúc nấy phải hông anh cưng?

Chiếc xuồng hơi chòng chành một

chút và... làm cho bác Tám bực mình giơ dầm móc mạnh xuống nước, khiến cho mũi xuồng suýt chút nữa đâm quẹo... ngang.

Tư Cầu nhổm đầu lên hỏi:

– Cái gì vậy bác Tám?

Bác Tám trả lời ráo hoảnh:

– Tránh đám chà mầy!

Tư Cầu mỉm cười nằm xuống gối đầu lên trên cánh tay mềm dịu của Phấn...

Đang mơ mơ màng màng, Tư Cầu bỗng giật mình vì một tiếng động mạnh ở mũi xuồng. Anh ta quơ quào chụp lấy khẩu súng rồi lấp bấp hỏi vọng ra phía sau lái:

– Gì vậy bác Tám?

Bác Tám vừa đứng xốc cặm cây dầm xuống nước vừa đáp:

– Tới rồi đó mầy!

Tư Cầu gỡ tay Phấn bò ra trước mũi xuồng và dụi mắt lia lịa:

– Ở đâu đây bác?

Bác Tám đáp sẵng giọng:

– Coi, mầy biểu tao đưa lên đây, bây giờ mầy còn hỏi cái điệu đó nữa... bộ mầy tính bắt tao thả lên thả xuống giữa sông theo con nước lớn ròng để hai đứa bây ôm xà nẹo với nhau hoài chắc!

Phấn cũng bước theo ra trước mũi xuồng. Cô vung vai rồi hỏi Tư Cầu:

– Mình lên chỗ nầy hả anh?

– Ừ.

Đoạn anh ta nhảy phốc lên bờ rồi đưa tay vịn cho Phấn leo lên.

Bác Tám vội vã nhổ chiếc dầm lên:

– Thôi phần công việc của tao xong hết rồi phải không?

Tư Cầu đi lại gần chỗ lái xuồng:

– Thiệt tụi nầy làm phiền bác nhiều quá... Thôi bác dìa đi, nước cũng bắt đầu nhửn ròng rồi...

Bác Tám có vẻ bùi ngùi:

– Nói là nói vậy chớ tao thấy tình cảnh của hai đứa bây tao cũng tội nghiệp lắm! Mấy cháu đi mạnh giỏi bình an, bác dìa đây nghen!

Phấn vội bước lại gọi bác:

– Khoan đi bác Tám ơi! Đây cháu gửi bác chút đỉnh tiền để hút thuốc (cô hấp

tấp móc ra một tờ giấy một trăm đồng và nhét vô tay Tư Cầu) Nè anh Tư anh đưa cho bác.

Thấy vậy, bác Tám vội nại cho lui xuống ra nhưng Tư Cầu đã nhanh tay chụp níu giữ lấy mũi lại rồi nhét tờ giấy bạc vô trong một chiếc nẹp tre trên tấm cà rèm.

Bác Tám cự nự om sòm:

– Ê, tụi bây lấy lại thì tao mới chịu đi! Bộ tụi bây trả tiền công cho tao hả?

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Ai mà dám làm như vậy hổng biết! Tội nghiệp mà bác!

– Bộ tụi bây nói tao ham tiền lắm hả? Thử thời gặp ai khác mà có mướn tao cả bạc triệu coi tao có chở lên đây không! Hay là kề súng kề dao vô bảng họng bắt

tao đi coi tao có chịu nhúc nhích hay không!

Tư Cầu vừa cười mỉm vừa xô mạnh mũi thuyền ra:

– Cháu dư biết bụng bác mà!

Bác Tám lắc đầu rồi ái ngại hỏi lại Tư Cầu:

– Chắc chuyến nầy mầy... đi luôn hả Tư?

Tư Cầu nhún vai:

– Thì bác nghĩ coi... cháu làm sao dám ló mặt dìa dưới nữa!

Bác Tám cất dầm lên bơi:

– Cháu ráng giữ mình nghen cháu Tư! Bác lui nghen...

Tư Cầu cảm động nhìn theo và nói với:

– Bác dìa dưới... nếu tụi nó có nghi cái gì thì bác liệu sắp đặt câu trả lời cho xuôi nghen bác!

Bác Tám khẽ gật đầu rồi bơi bung chiếc xuồng ra ngoài xa...

– Bác đó coi vậy mà tốt quá!

Câu nói của Phấn làm cho Tư Cầu như sực tỉnh.

Anh ta quàng tay ra sau lưng Phấn dìu đi lên phía trại ruộng ông Cả nằm kề bên con lộ vườn.

Mấy gian nhà trống trơn, lạnh lẽo (vì từ hồi bắt đầu có giặc giã, ông đại điền chủ nầy đã bỏ phế hết ruộng nương để dông tuốt lên Cần Thơ ở) khiến cho Phấn rùng mình đi ép sát vô mình Tư Cầu...

... Ra đến con lộ, Tư Cầu nắm lấy hai bàn tay của Phấn và nhìn thẳng vào

mặt... vội cúi đầu đưa chân chà chà trên một đám cỏ cú mướt rượt sương khuya.

– Em... như hai đứa mình bàn tính hồi nãy, bây giờ em đi thẳng lên chợ còn anh, anh lội băng qua đồng để bọc xuống dưới La Ghì...

Phấn ngước mặt nhìn lên, và qua ánh trăng xuyên, Tư Cầu thoáng thấy hai ngấn nước mắt lấp lánh...

– Bộ không có cách gì khác sao anh? Hay là... hay là em theo luôn với anh đi xuống dưới La–Ghì, rồi hai đứa mình nương náu ở đó để kiếm cách buôn bán làm ăn... Hay là anh muốn đi đâu xa nữa cũng được, anh tạm ở dưới nầy đôi ba ngày hay một tuần lễ để em dông lên Sàigòn quơ thêm chút đỉnh vốn liếng rồi em sẽ trở xuống kiếm anh...

Tư Cầu vừa xiết chặt thêm đôi bàn

tay của Phấn vừa lắc đầu:

– Hổng được đâu em. Anh đã nghĩ nát nước hết rồi. Thiệt anh không biết cắt nghĩa làm sao cho em hiểu... Khổ ở chỗ là bây giờ tuy không có bên nào dung tha anh ráo nhưng anh lại cũng... không trốn bỏ đi đâu được! Anh đã cố thử làm... tai điếc mắt ngơ một thời gian rồi mà cũng hổng được em! Hễ anh nghe có tiếng súng nổ là trong mình làm như thấp thỏm nhớ ông bà ông vải gì kỳ vậy...

Phấn lắc nhẹ tay anh ta:

– Tại anh muốn hành thân hành xác anh vậy chớ gì! Bộ thiên hạ hết người đứng ra lo rồi sao!

Tư Cầu gãi đầu:

– Không phải tại thiên hạ hết người mà tại... mình ở không yên...

Phấn nói chen vô liền:

– Thì đó, em nói có sai đâu!

– Bởi vậy nên anh đâu có dám tính tới chuyện ở lâu dài với em được! Vì thế nào cũng có ngày anh bỏ mẹ nó lại hết ráo để dông đi nữa...

Phấn cúi đầu làm thinh.

Tư Cầu buồn rầu nói tiếp:

– Thôi em à, bây giờ hai đứa mình cũng... lớn tuổi hết rồi chớ đâu còn ở vào cái thời mười sáu, mười bảy tuổi nữa đâu... Đứa nào đứa nấy cũng dính cứng vô chuyện riêng của mình hết, và dầu cho anh với em có đánh liều làm lại ráo trọi cuộc đời đi nữa thì em có chắc là nó sẽ tốt đẹp, sẽ êm thắm hơn bây giờ hông?

Phấn nói gạt ngang:

– Nhưng nó hợp ý với mình hơn!

Tư Cầu bắt mỉm cười:

– Em có chắc không? Hay là sau này lại đổ thừa kia nọ lung tung lên... mình đã thử một lần rồi...

– Xí, bộ tại em hả? Mà anh không muốn thì thôi!

Tư Cầu kéo Phấn lại gần mình:

– Dầu thế nào đi nữa, không phải mối tình của mình chấm dứt trên con lộ nầy... Đó em hổng thấy sao: mỗi lần mình có dịp gặp nhau lại là anh coi bộ còn... mặn nồng gắt hơn trước nữa...

Phấn gục đầu trên vai anh ta thở dài…

– Thiệt chỉ với em, anh mới dám mấy lần làm cái chuyện... tổn âm đức! Anh đâu quên em là gái có chồng có con đàng

hoàng... Nội chút xíu đó em cũng rõ bụng anh...

Mấy tiếng gà gáy rộ lên trong xóm kế cận...

Tư Cầu nhẹ buông Phấn ra:

– Coi bộ... gần sáng rồi em à...

Phấn quay mặt nhìn về con lộ xa hun hút, rồi nhìn Tư Cầu:

– Chuyến này... em biết sẽ gặp anh lại ở đâu?

Tư Cầu nhún vai giơ tay chỉ bá vơ vào khoảng trống không...

Phấn ngậm ngùi gật đầu như thấu hiểu câu trả lời... bi thảm ấy.

– Em cũng nên lên chợ mau mau để... cho kịp chuyến xe "tài nhứt".

Phấn móc bóp ra trao cho anh ta mấy tờ giấy bạc rồi gượng cười nói đùa:

– Thôi nghen, lần này là lần chót đó!

Tư Cầu chưa kịp trả lời hay nói thêm một tiếng gì thì cô ta quay lại hấp tấp bỏ chạy đi.

Tư Cầu hớt hải kêu gọi:

– Em, em!

Chỉ có mấy tiếng khóc ấm ức của Phấn vọng lại, rồi cái bóng của chiếc áo túi trắng cũng mất hút sau một đám chuối mọc lấn ra khúc quẹo của con lộ...

Tư Cầu đứng nhìn trân trối về phía ấy...

Trên trời, một con le le lạc đàn bay ngang qua và tiếng kêu gọi bạn rả rích của nó như vướng mắc vào ánh trăng tà trước khi lắng tan hẳn.

Tư Cầu bỗng nhớ trực đến mấy tờ giấy bạc của Phấn mà anh ta vẫn còn nắm chặt trong tay... Anh ta bùi ngùi nhét vào túi rồi thờ thẫn bước rẽ xuống bờ mẫu ruộng để băng qua phía bên giồng.

Anh ta vừa đi vừa xốc lại cây lục dắt trước bụng: khẩu Herstal, tuy thuộc cỡ bẩy ly mấy mà sao hôm nay có vẻ nặng trĩu khác thường...

*

... Mới đây mà Tư Cầu nấn ná ở nhà anh Hai của anh ta gần được trót tháng. Ngày nầy qua ngày kia, cái tình cảnh ăn no ở không ngồi rồi làm cho anh ta chán ngán vô cùng.

Sáng hôm nay, Tư Cầu ngồi bó gối ngoài hàng ba nhà để lắng nghe những tiếng súng lớn nổ vọng lại từ một miền nào khá xa...

Hai Cang ở trên đồn về thấy vậy vội bước lại gần em và vồn vã hỏi:

– Sao mầy hổng thả ra chợ chơi, chớ làm gì ngồi bí xị như muốn... trù cha hại mẹ vậy mậy?

Tư Cầu trề môi, nhún vai rồi làm thinh luôn.

Hai Cang móc ra một gói thuốc "Gô–loa" đưa mời em hút rồi ân cần hỏi thêm:

– Sao mậy? Cái chuyện tao đem bàn với mầy hôm trước đó, mầy đã tính thế nào chưa?

Tư Cầu hấp tấp phà hết hơi khói ra để trả lời:

– Tui đã nói hổng được mà! Bây giờ anh biểu tui theo anh đi lính như vầy thì cũng ngặt cho tui quá!

Hai Cang có vẻ bực mình:

– Coi, bây giờ mầy phải tính xem nên theo bên nào thì theo dứt dạt một bên chớ cứ long chong ở cửa giữa hoài sao? Mầy cũng đã ở phía bển ngập đầu lút cổ chịu hổng thấu nữa nên mầy mới bò vô đây...

Tư Cầu nói chận ngang:

– Tui dìa đây là để thăm tía má, thăm hai vợ chồng anh và thằng Năm... chớ bộ tui vác mặt dìa đây để đăng lính cho Tây ở trên đồn hả?

Hai Cang dậm mạnh chân xuống đất:

– Mầy nói điệu trên trời dưới đất hoài hè! Mầy đã ở trỏng hết nổi, bây giờ mầy ra đây mà lại không chịu theo bên nầy... vậy mầy muốn theo ai nữa chớ? Theo Ngọc Hoàng Thượng Đế chắc?

Tư Cầu ngập ngừng đáp:

– Tui... hổng theo bên nào hết...

Hai Cang nhăn mặt:

– Mầy nói sao?

Tư Cầu ngó lảng ra ngoài sân rồi chậm rãi trả lời:

– Tui không theo bên anh vì bên anh... bậy, mà tui cũng không theo bên anh Ba vì bên anh Ba... không hợp...

Hai Cang ngó em lắc đầu liền liền:

– Tao chạy mầy luôn. Mầy không theo phe nào hết thì cũng được đi... Vậy thì mầy cứ ở luôn đây rồi coi cái gì đó mua bán mần ăn, hay là mầy nhảy ra mần vài công rẫy đi, tao bỏ vốn cho!

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu:

– Anh cứ để thây kệ tui mà! Anh nghĩ coi thời buổi nầy mà anh bắt tui phải...

trụ hình mần ăn... lương thiện thì ngặt cho tui quá...

Hai Cang nhìn sững em:

– Vậy mầy muốn làm vương làm tướng gì nữa?

– Tui tính mơi hay mốt gì đây tui đi lên miệt Châu Đốc...

Hai Cang chận lời:

– Mầy lên kiếm cái động nào trong Bảy Núi tu chắc?

Tư Cầu cười xòa:

– Bậy nà! Tui lên đó kiếm một người quen, người nầy tui biết hồi mới trôi nổi lên Nam Vang...

Hai Cang chau mày:

– Dầu mầy có lên Châu Đốc hay ở dưới nầy tao chẳng thấy chỗ nào khác đâu?

Tư Cầu hơi lúng túng:

– Cũng... có chớ sao không. Ở miệt trên tui nghe nói yên yên hơn ở dưới mình, và lên ở trên cũng như ở một chỗ xứ lạ quê người không quen ai không biết ai... như vậy may ra tui mới lo tu tỉnh mần ăn được.

Ngừng một giây, Tư Cầu lại nói tiếp:

– Chớ còn ở dưới nầy, quanh đi quẩn lại, cái gì cũng nhắc mình nhớ đến chuyện cũ hết. Anh nghĩ coi, như vậy làm sao mình rảnh tâm rảnh trí để lo mần ăn được!

Hai Cang thở dài:

– Thì thôi, mầy muốn đi tao cũng

không cản... Nhưng mầy đã có nói cho tía má hay chưa?

Tư Cầu gật đầu:

– Rồi.

– Bộ ổng bả... hổng có nói gì hết sao?

Tư Cầu gượng cười:

– Ý trời ơi tía má cự nự um sùm, nhứt là má! Má nói bộ tui khùng điên gì sao! Nhưng rốt cuộc rồi cũng êm hết...

Hai Cang cười theo:

– Thì ai còn lạ gì tánh nết... kỳ đời của mầy nữa! (rồi anh ta nghiêm giọng nói tiếp) Nè Tư, mầy một ngày một lớn thêm, chuyến nầy mầy có đi thì cũng ráng lo tu tỉnh làm ăn và nếu gặp chỗ nào phải nơi xứng lứa thì mầy cũng nên lo... kiếm một con vợ để cho nó cột chưn buộc cẳng mầy lại. Mầy mà lông bông

như vầy hoài làm sao mà nên vóc nên người với thiên hạ được!

Tư Cầu trả lời xụi lơ:

– Thì để tui... ráng coi!

Hai Cang nhìn em, ngao ngán:

– Mầy... tao coi bộ cũng khá mà sao cứ lình xình hoài hổng biết! Tía má lo buồn vì mầy nhiều lắm đó nghen!

Tư Cầu buông thõng mấy tiếng "Tui biết mà!" rồi trầm ngâm ngồi nhịp chân, ngó mông lên một đám mây trắng đang uể oải trên nền trời xanh biếc, bao la...

*

... Và qua ngày hôm sau, Tư Cầu lên Cần Thơ để sang xe đi thẳng về Châu Đốc.

Sau khi xuống xe lôi, Tư Cầu ôm gói quần áo bao bằng giấy dầu, đứng xớ rớ trước cửa rào làm bằng cây mì sống, lá mọc xanh um. Một con chó con nghe động chạy xổ ra sủa vang rân và tiếp theo đó, một thiếu nữ độ mười tám tuổi, mặc bộ đồ bà ba đen bằng hàng Tầu Châu hớt hải chạy ra la cản con chó.

... Và khi thấy có một thanh niên lạ mặt đứng trước cửa rào, cô gái đứng khựng lại.

Tư Cầu vội lên tiếng hỏi:

– Dạ đây có phải là nhà của chú Bảy hông cô?

Cô gái khẽ gật đầu:

– Phải... mà chú hỏi thăm tía tui có việc chi?

Tư Cầu mừng rỡ hỏi nôn tới:

– Chú Bảy có ở nhà không cô?

Cô gái có vẻ ngần ngừ:

– Tía tui đi xóm rồi... mà chú kiếm tía tui có việc chi...

Tư Cầu không trả lời câu hỏi lặp lại đó mà nheo mắt nhìn cô gái một hồi rồi kêu lên:

– Ý thôi, tui nhớ ra rồi! Xin lỗi cô... cô đây có phải là con của chú Bảy phải hông?

Câu hỏi có vẻ ngớ ngẩn của Tư Cầu làm cô gái phì cười:

– Dạ phải, tui là con của... tía tui.

Tư Cầu "ờ" một tiếng rồi rụt rè hỏi thêm:

– Nói vậy chú Bảy đi vắng hở cô?...

Mà cô có biết chừng nào chú dìa hông cô?

– Dạ không.

Thấy cô gái đứng lựng khựng ở đó chớ chưa chịu mở cửa rào, Tư Cầu đâm ra xẻn lẻn. Anh ta cúi đầu ngó xuống luống bông tí ngọ nở đỏ tươi dọc theo hàng rào.

Vừa lúc ấy thiếm Bảy ở trong nhà te te chạy ra. Thiếm đến đứng một bên con gái rồi đưa mắt hấp háy nhìn Tư Cầu. Anh ta vội ú ớ lên tiếng chào hỏi nhưng thiếm Bảy đã quay qua hỏi con:

– Ai vậy Thắm?

Thắm (tên cô gái) đáp nhỏ nhỏ:

– Hổng biết nữa má à!

Thiếm Bảy đưa mắt nhìn Tư Cầu từ đầu đến chân, rồi hỏi con gái thêm:

– Vậy chớ họ muốn hỏi cái gì mà ở trong nhà tao thấy nói láp giáp tự nãy giờ đó?

– Chú đó hỏi tía...

Thiếm Bảy bèn bước lại gần cửa rào hỏi thẳng Tư Cầu:

– Chú em muốn hỏi tía bầy trẻ việc chi vậy? Mà chú em là ai mà qua... chưa gặp mặt lần nào hết vậy?

Tư Cầu vội hỏi lại:

– Dạ thiếm đây là... thiếm Bảy...

Thiếm Bảy gật đầu:

– Ờ...

Tư Cầu hăng hái nói một hơi:

– Thiếm chưa có biết cháu chớ chú Bảy quen với cháu nhiều lắm. Cháu gặp

chú hồi năm xưa ở trên Nam Vang, sau đó chú dẫn cháu lại nhà của cô Năm bán quán cơm...

Thiếm Bảy mừng rỡ kêu lên:

– Ý chèn đét ơi, tưởng ai chớ chú em mầy... nói như vậy qua biết rồi! Có phải chú em mầy... chú em mầy... có chuyện ạch đụi với cái cô gì đó, rồi chú em mầy đi tuốt lên Nam Vang kế gặp tía bầy trẻ đây hông?

Tư Cầu vừa gật đầu vừa đáp:

– Phải, phải đó thiếm! Cháu là thằng Tư Cầu gặp chú Bảy ở trển đó thiếm à!

Thiếm Bảy bỗng nhớ trực lại Tư Cầu còn đứng kẹt ở ngoài hàng rào nên réo gọi con gái mở cửa:

– Chèn ơi Thắm! Sao mầy để thằng Tư nầy đứng phơi nắng ở ngoải chút giờ

đồng hồ vậy hả? Sao mầy hổng mở cửa mời thẳng vô nhà?

Tuy hối thúc con gái như vậy, thiếm Bảy cũng vội vàng tiến đến mở cửa rào chớ không đợi cô con gái bước tới.

Còn con Thắm xụ mặt xuống cằn nhằn nho nhỏ:

– Ai biết Tư Năm gì đâu mà biểu người ta mở cửa!

Thiếm Bảy thân mật mời Tư Cầu vô nhà:

– Thôi vô trỏng ngồi uống nước chơi Tư! Chú Bảy của chú em cũng dìa tới bây giờ...

Trong lúc ấy, con Thắm sượng mặt nên loay quay làm bộ đuổi xua con chó chạy đi chỗ khác.

Thiếm Bảy vồn vã hỏi thăm Tư Cầu:

– Bộ chú em mới tới hả?

– Dạ...

– Ối thôi, tía bầy trẻ nhắc nhở chú em hoài hủy. Hồi đó ổng có gởi một cái thơ lên cho chị Năm ở trển để hỏi thăm chú em mầy và chị Năm chỉ trả lời cho biết là chú em đã dông đi đâu mất biệt. Ối thôi, ổng bắt được cái thơ đó, ổng kêu trời kêu đất quá chừng!

Tư Cầu ấp úng nói chen vô:

– Dạ, cháu... dìa dưới nhà chớ có đi đâu đâu...

– Vậy hả! Ổng thì ổng tưởng rằng chuyến đó chú em mầy bỏ đi qua Lào qua Xiêm gì!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

– Dạ, nhớ nhà quá nên cháu dìa thăm chớ có dám đi đâu nữa...

Thiếm Bảy nhìn Tư Cầu một hồi rồi ngập ngừng hỏi thêm:

– Còn cái chuyện... trai gái gì đó... chắc cũng êm luôn rồi phải không chú em?

Tư Cầu lúng túng đáp:

– Dạ... chuyện đó... cũng êm.

Vừa lúc đó có tiếng chú Bảy nói bô bô ngoài đường:

– Cha, ba con heo dịch vật ủi sạch mấy líp khoai hết! (rồi chú lớn tiếng la rầy) Còn đứa nào mở cửa rào mà lại để toang hoác không đóng lại vậy nè!

Thiếm Bảy vội chạy ra:

– Vô đây mau đi ông! Có thằng Tư tới ở trỏng kia kìa!

Chú Bảy có vẻ ngơ ngác:

– Thằng Tư nào? Ở trong xóm nầy có cả trăm ngàn thằng thứ tư...

– Thằng Tư gì mà ông gặp trên Nam Vang đó! Bộ ông lú ruột lú gan hết rồi sao?

Chú Bảy lột ngay cái nón lá xuống hấp tấp chạy vô nhà:

– Ý trời... thằng Tư Cầu! Đâu nó đâu! Sau bà hổng sai sắp nhỏ đi kêu tôi liền...

Tư Cầu cũng ở trong nhà bước ra, tươi cười kêu lên:

– Chú Bảy mạnh giỏi! Cháu đây nè.

Chú Bảy quăng nón lá xuống đất, rồi đứng nhìn sững Tư Cầu:

– Trời ơi... Tư! Sao chú mầy đi đâu biệt tông biệt tích. Chị Năm ở trển chỉ chửi chú mầy biết ghe tàu nào chở cho hết!

– Dạ...

Chú Bảy nghiêng đầu, nheo mắt nhìn Tư Cầu:

– Cha, qua coi bộ chú mầy... không được đỏ da thắm thịt như hồi trước nữa đa Tư!

Tư Cầu mỉm cười:

– Dạ bị lo nhiều chuyện quá chú Bảy à!

Chú Bảy liếc xéo anh ta:

– Chắc hổng phải là cái chuyện đàn bà đó chớ?

Tư Cầu rùn vai:

– Ý trời ơi thiếu gì câu chuyện khác nữa đó chú!

– Qua coi bộ chú mầy già hơn trước nhiều đa!

– Dạ thì mỗi ngày một lớn tuổi.

Thiếm Bảy sốt ruột nói chen vô:

– Thôi ông dắt chú Tư vô nhà nói chuyện chớ khách khứa gì mà ông để người ta đứng lựng khựng ở đó hoài vậy!

Chú Bảy gật đầu níu vai Tư Cầu:

– Vô đây chú em, qua có chuyện muốn nói với chú em lắm.

Tư Cầu mỉm cười đáp:

– Dạ cháu đây cũng vậy...

... Vào đến trong nhà, chú Bảy dẫn Tư Cầu đến ngồi ở bộ trường kỷ đặt ở gian giữa. Tư Cầu nhìn bộ ghế đen mun cẩn ốc sáng ngời, trầm trồ:

– Cha, thứ bàn ghế nầy ở dưới miệt cháu mất ráo hết, và nếu có ai còn thì

họ cũng đem quăng ngâm xuống mương hết.

– Chắc ở dưới... động lắm phải không Tư?

– Dạ phải... và cũng vì vậy mà cháu mới dông đi như vầy đó bác à.

Chú Bảy định hỏi thêm nữa nhưng rồi lại quay vô phía nhà trong réo gọi vợ con:

– Bà nó và con Thắm đâu rồi? Khách khứa lại có cả giờ đồng hồ rồi mà tao chẳng thấy có nước nôi gì hết!

Tư Cầu vội nói:

– Được mà chú, cháu đây chớ bộ... ai lạ hay sao bác! Hồi nãy, đi ngang qua hàng mái đầm ở trước hàng ba, cháu có làm sơ hết một gáo nước mưa rồi bác à!

Thiếm Bảy ló lên nói với chồng:

– Con Thắm nó đang nấu nước ở dưới đó ông... (rồi thím day qua hỏi Tư Cầu) Từ hồi sáng tới giờ chú em đã có cơm nước gì chưa? Nếu chưa, trong nhà còn ba cái mắm chưng sẵn đó, để qua biểu con Thắm nó dọn cho chú em lót bụng đỡ?

Chú Bảy lên tiếng cự nự vợ:

– Ý trời, chưa gì mà bà khoe sơ ba cái mắm chưng cơm nguội để đem nhử thằng Tư thì... không khéo nó chạy tét!

Tư Cầu mỉm cười nói chen vô:

– Dạ đó là món ruột của cháu đó chú Bảy à! Nhưng hồi ở trên xe cháu có dằn bụng hết một ổ bánh mì nên bây giờ cũng còn... lưng lửng chớ chưa thấy đói. Thôi để chiều cháu ăn luôn cũng được.

Chú Bảy sốt sắng hỏi vợ:

– Vậy thì bà lo nấu cơm chiều rút đi! À, biểu nó bắt con vịt xiêm lai, tui để dành tự hổm nay đó đem mần thịt nấu cháo để tui với thằng Tư cụng ly một chuyến coi!

Thiếm Bảy tất tả chạy vô nhà sau...

Chú Bảy tươi cười quay qua hỏi Tư Cầu:

– Ê chú mầy, chiều nay nhậu thả cửa với qua một bữa nghen! Nhậu tối trời tối đất chớ hổng phải uống cầm chừng cầm chìa làm khách đó nghen!

Tư Cầu vặn vẹo hai bàn tay, rồi ấp úng đáp:

– Dạ, cái gì chớ cái đó cháu... dở lắm!

Chú Bảy thở ra như có vẻ chán nản:

– Thanh niên thời buổi nầy sao mà bết quá vậy chú em!... Mà dở gì dở thì cũng phải say với qua một chuyến.

– Dạ... chút chút thì được!

Chú Bảy hăng hái nói:

– Ừ thì chút chút! Qua mới đặt được mấy chai rượu bọt ngon lắm! (rồi bác mỉm cười tiếp lời) Độïc lập sướng ở chỗ nào qua hổng biết, chớ riêng phần qua, qua khoái ở chỗ... được nấu rượu thả cửa mà khỏi phải sợ tây tào cáo tới bắt!

Tư Cầu nhìn chú Bảy lắc đầu:

– Chú như vậy... là ở cửa tiên rồi!

Chú Bảy nhíu mày hỏi lại anh ta:

– Coi, như vậy là thường chớ có gì lạ đâu chú em! Mà qua coi bộ chú em mầy có vẻ... bận bịu hay âu lo một chuyện gì phải không? Sắc mặt của chú em mầy

chao dao và già xọp chớ đâu được như hồi qua gặp chú em mầy trên tàu đi Nam Vang... Chuyện gì vậy chú em?

Tư Cầu thở dài:

– Ôi cháu gặp nhiều chuyện lăng nhăng lắm chú Bảy ơi!

Chú Bảy gục gặc đầu:

– Chú em mày khỏi khai, qua cũng đoán chừng chừng là như vậy...

– Sao chú Bảy?

– Có gì đâu: thời buổi nầy, người còn thanh niên trai tráng như chú em thì làm chi có thì giờ rảnh rang thả rểu trên nầy thăm thằng già nầy! Qua nói như vậy chú em đừng giận, nhưng có chuyện gì đó vậy Tư?

Tư Cầu ngó lơ ra phía trước sân một hồi rồi quay vô đáp:

– Thiệt ra thì cũng có chuyện đụng chạm chút đỉnh ở dưới chỗ cháu ở, và túng cùng quá cháu... dông lên trên nầy, trước là thăm chú thiếm, sau là nhờ chú thiếm coi có chỗ mần ăn gì không để cháu... nương náu tạm một thời gian...

Chú Bảy chận lời ngang:

– Cái đó, chú em khỏi lo. Hồi đó qua nói với chú em làm sao thì bây giờ qua cũng... giữ y nguyên như vậy. Được rồi, công ăn việc làm ở trên nầy thiếu gì... ruộng rẫy, cá mắm, người có sức vóc và chịu khó như chú em thì lo gì, (rồi bác tươi cười nói tiếp)... mà thử thời chú em cứ ăn no ở không năm này qua tháng kia, qua cũng đủ sức bao cho chú em nữa!

Tư Cầu gượng cười đáp:

– Chú nói như vậy chớ còn đủ tay đủ chưn như cháu đây mà làm cái mửng đó

coi sao được! Dầu sao, cháu cũng chỉ cần nương náu ở đây một vài tháng hay một năm là cùng để cho nó yên yên một chút, rồi bò dìa xứ chớ cháu đâu có tính đi biệt tông biệt tích...

Chú Bảy chận lời:

– Thôi đi chú em ơi! Qua hỏi chú em biết chừng nào mới yên được? Bây giờ tốt hơn hết là chú em cứ kể như mình ráp vô sống luôn ở đây đi!

Rồi chú hỏi ngang:

– Ý qua quên chuyện nầy nữa: chẳng hay chú em ở trên Nam Vang dìa dưới rồi có vợ có con gì chưa vậy?

Tư Cầu rầu rầu đáp:

– Dạ, có mà... kể cũng như không...

Chú Bảy nhướng mắt lên:

– Lại bị ạch đụi vì mấy con lũng nữa phải hông?

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu:

– Hổng phải như chú nói đâu! Hồi cháu dìa dưới ông già ổng hấp tấp lo vợ cho liền, nhưng sau đó con vợ của cháu bị nạn chết, và cháu ở vậy cho tới bây giờ...

Chú Bảy vui vẻ nói:

– Chuyện nầy để qua lo vợ cho chú em! Như vậy qua cột chú em ở luôn đây mới được... (rồi chú gật gù) Phải rồi, người hiền lành như chú em mà đụng phải mấy con ngựa bà trời thì chịu đời sao thấu!

Vừa lúc ấy, con Thắm đi xớt ngang qua hàng ba để ra phía trước cửa rào. Chú Bảy vội kêu giựt ngược nó lại:

– Nè Thắm! Con đi đâu đó hả?

Con Thắm đứng khựng lại ở một bên chái nhà. Nó chưa kịp trả lời thì chú Bảy bắt qua nói với Tư Cầu:

– Con gái lớn của qua đó chú em... Hồi ở trên Nam Vang qua có nói với chú em đó chắc chú em còn nhớ chớ?

Tư Cầu gật đầu ừ ào cho xuôi theo.

Chú Bảy lại hỏi thêm:

– Từ nãy giờ chú em có gặp nó chưa? Còn hai thằng em nó thì đi học chưa dìa...

– Dạ cháu có gặp cô... Hai đây rồi. Hồi nãy cổ ra... mở cửa rào cho cháu đó mà!

Liếc thấy con Thắm cau mày khi nghe câu nói ấy, Tư Cầu vội nói tiếp liền theo:

– Dạ... hồi nãy có thiếm Bảy ra... mở

cửa nữa! Dạ có con chó cò chạy xồ ra sủa dữ quá may có cô Hai đây cản đuổi nó...

Nói đến đó, Tư Cầu sượng ngang và nín luôn vì vừa nom thấy con Thắm cười tủm tỉm rồi vội ngó lơ sang chỗ khác để giấu mặt đi.

Đến lượt chú Bảy lên tiếng hỏi lại con gái:

– Con đi đâu đó hả Thắm?

Cô gái vẫn ngoảnh mặt đi và trả lời nho nhỏ:

– Dạ con lại đằng tiệm mua trà về pha nước...

Tư Cầu vội kêu lên:

– Ý khoan đi mua cô Hai ơi! (rồi anh ta day qua nói với chú Bảy) Dạ cháu có mua cho chú một gói trà Nghi Bồi Nhâm thứ nhứt hạng để chú Bảy uống thử coi...

Anh ta bèn tất tả chạy lại mở gói đồ để trên bộ ván, lôi ra một gói trà khá lớn đoạn đem lên đặt ở trên bàn giữa. Chú Bảy vói tay cầm lấy gói trà đưa lên mũi ngửi ngửi rồi tấm tắc khen:

– Cha, thứ nầy coi bộ... quạu đa! (rồi chú gọi con) Nè Thắm, con cầm lấy gói trà của... anh Tư mầy vô pha liền một ấm uống thử coi!

Con Thắm hơi ngần ngừ một chút rồi cúi đầu đi thẳng vô, vói tay xớt lấy gói trà và biến nhanh ra nhà sau...

Tư Cầu ngồi lại xuống chiếc trường kỷ, hơi dựa lưng vào thành ghế, rồi buột miệng khen bâng quơ:

– Cha, cháu coi bộ ở đây êm quá chú Bảy à!

Chú Bảy nheo mắt như để nghe ngóng rồi cười xòa:

– Thì qua đã nói như vậy mà Tư! (rồi chú lại hỏi luôn) Nhưng chú em mầy thấy êm... ở chỗ nào hả?

Tư Cầu lúng túng đáp:

– Thì... hồi đi trên xe lôi vô đây cháu hỏi thăm anh xe đạp, ảnh nói ở đây ít khi nghe súng nổ lắm, mà có nghe thì cũng nghe văng vẳng ở xa xa....

Chú Bảy gật gù:

– Phải đa! Chỗ nầy kể ra thì... hồi đầu mùa tới bây giờ chưa nếm mùi giặc giã gì cho lắm. Nhà cửa, dân cư nguyên hiện, bộ đội đôi khi cũng kéo đi ngang qua đây, nhưng họ đi xuống không, nên lần nào cũng có vẻ lật đật lắm chớ không có ăn dầm nằm dề ở đây và do đó tây nó cũng chừa vùng nầy ra...

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Phải ở dưới cháu mà cũng êm như vầy thì cháu... khỏe quá!

– Thì bây giờ chú em mầy bắt đầu khỏe đây nè!

Tự nhiên, Tư Cầu bắt quay đầu nhìn vô phía nhà sau...

*

Tư Cầu ở tại nhà chú Bảy được ba hôm thì đã thấy... bứt rứt trong mình. Sau một hồi do dự, anh ta bèn tìm chú Bảy gợi chuyện:

– Thưa chú Bảy, cháu muốn thưa với chú một chuyện nầy...

Chú Bảy thân mật... cự nự:

– Thì chuyện gì chú mày nói phứt ra cho tao nghe coi.

– Dạ hổng nói giấu gì chú Bảy, tánh của cháu... ở không hoài xốn xang chịu không nổi, vậy cháu tính bàn với chú để cháu ra phụ mần mấy công rẫy của chú...

Chú Bảy vỗ vai anh ta:

– Tưởng cái gì chớ việc đó... qua sẵn sàng mà!

Tư Cầu ấp úng nói tiếp:

– Nhưng cháu muốn xin với chú Bảy cho cháu ra ở luôn ngoài rẫy để... tiện việc trông nom...

Chú Bảy trợn mắt:

– Ý trời, nhà cửa qua rộng minh mông thiên địa như vầy bộ không đủ chứa chú em hay sao mà phải ra đó ngủ bờ ngủ bụi chớ?

Tư Cầu ngó xuống đất:

– Cháu nói thiệt với chú Bảy, cháu ở luôn đây là... nhứt hạng... nhưng đôi ba bữa thì được chớ lâu ngày chầy tháng... coi cũng kỳ...

– Kỳ cái gì mà kỳ?

Tư Cầu ngó ngoái vô phía nhà sau như để trông chừng rồi chậm rãi đáp:

– Cũng hổng phải kỳ gì, nhưng có chỗ bất tiện. Tánh của cháu quen ở cui cút một mình rồi... Thôi, nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt: cháu ngại ở chỗ trong nhà chú Bảy còn có... đàn bà con gái... Nếu tính ở lâu tại đây mà cháu cứ... co rút hoài thì chịu đời sao thấu đó chú Bảy! Bởi vậy cháu mới tính xin với chú ra ở ngoài đám rẫy cho nó vừa... tiện công việc mần ăn mà lại vừa... dễ coi và dễ thở hơn...

Chú Bảy sốt sắng vỗ vai Tư Cầu:

– Chú em mầy nghĩ như vậy cũng phải. Đàn ông con trai mà như vậy là... kỹ lưỡng lắm đa! (nhưng rồi chú lại ngó thẳng vào mặt Tư Cầu và hỏi thêm) Nhưng chú em mầy "kỹ" thiệt hay là vì... sợ rồi muốn lảng ra trước đó!

Tư Cầu cười tủm tỉm:

– Dạ, có lẽ hai cái đó cũng đều có hết!

Chú Bảy xô nhẹ vai anh ta ra:

– Thằng em nầy cũng lắt léo lắm chớ phải chơi đâu! Được rồi, nếu chú muốn ra riêng thì qua không dám nài ép làm gì nữa. Nhưng chú em ra ngoài đám rẫy rồi ăn ở làm sao?

Tư Cầu hăng hái trả lời:

– Dạ việc đó chú Bảy khỏi lo gì hết. Cháu ra ngoải kiếm chỗ nào cao ráo dựng bậy một cái thum, cái chòi lá ở cũng đủ rồi.

– Như vậy cũng được, mà chú em nhớ làm một cái thum cao cẳng như một cái chòi... nhà sàn vậy. Dưới nầy rắn rít dữ lắm, chú em ngủ liều trên mặt đất có bữa rắn hổ nó bò ra mổ cho sôi đờm kéo mây chết hổng ai hay hết đó nghen!

– Dà...

– Còn chuyện cơm nước thì chú em khỏi lo gì hết đó nghen! Để qua dặn mỗi bữa con Thắm giở cơm bưng ra cho chú em ăn chớ đừng nấu nướng làm chi cho mất công mất linh.

Tư Cầu ráng từ chối riết mà chú Bảy vẫn không nghe nên cuối cùng anh ta đành miễn cưỡng ưng thuận và nói xụi lơ:

– Chú Bảy làm như vậy thì kể cũng như không!

– Sao mà như không hả chú em?

Tư Cầu lúng túng đáp:

– Thì làm như vậy cũng mất công cho cô Hai ngày hai bữa lội vô lội ra, thôi để mỗi bữa cháu đi lấy cơm cũng được!

Chú Bảy gạt ngang:

– Ý thôi đi, chú mầy làm như vậy cái việc đi vô đi ra cũng đã hết ngày giờ thì còn mần ăn gì được nữa, và thì giờ đâu mà nghỉ ngơi! Chú em mầy đừng có cãi qua...

Tư Cầu thở dài làm thinh.

*

Trong ngày đầu, chú Bảy đích thân mang cơm nước ra cho Tư Cầu để phụ giúp anh ta trong việc dựng chỗ ở mới, và công việc xong ngay trong ngày hôm ấy. Qua trưa hôm sau, trong lúc Tư Cầu

đang lui cui lo phát cỏ ở miếng bìa đất gần chòi thì Thắm bưng thúng cơm ra tới.

Tư Cầu nhăn mặt cắm mạnh cái phảng xuống đất mềm, rồi rút chiếc khăn tắm quấn trên đầu ra để lau mồ hôi.

Con Thắm đứng khựng lại cách đó mấy bước. Thấy vậy, Tư Cầu cố gắng lấy giọng đon đả chào hỏi:

– Cô Hai đem cơm ra cho tui đó phải hông? Cha, cô Hai mất công quá!

Con Thắm rụt rè đáp:

– Dạ có chi...

– Thôi, cô Hai bưng thúng vô để dưới chòi kia chớ trời nắng chang chang như vầy mà cô đứng chịu đựng như vậy...

– Dạ có sao đâu...

Tuy nói thế, con Thắm cũng bước thẳng lại phía nhà chòi, đặt thúng cơm xuống và lột nón lá ra cầm phe phẩy quạt.

Tư Cầu thì đi lại bờ đìa vục nước rửa mặt, xong xuôi anh ta cà rịch cà tang bước về chòi. Vào đến nơi, Tư Cầu ngó quanh ngó quẩn như tìm một vật gì rồi cười nói với con Thắm:

– Tui tính kiếm... một khúc cây hay một miếng ván kê lên cho cô ngồi đỡ nhưng ngặt không có...

Con Thắm vội đỡ lời:

– Dạ tui đứng đây chơi cũng được...

– Cô đứng hoài mỏi chưn chết, thế nào nội buổi chiều nay tui cũng phải đóng xong một cái băng cây để khi cô ra đây có chỗ ngồi nghỉ.

– Dạ...

Tư Cầu bước lại chỗ để thúng cơm, lật tấm lá chuối đậy lên và chắc lưỡi khen:

– Cha, làm gì mà cô cho tui ăn dữ thần vầy nè!

Con Thắm hấp tấp chạy lại:

– Ý, anh để tui dọn ra cho! Tui cũng quên lú không đem theo luôn cái mâm cây...

Tư Cầu phụ bưng thức ăn đặt xuống mặt đất:

– Cô cứ... đứng chơi để kệ tui... Cô khỏi đem mâm ra làm chi cho mất công, dân nầy ngồi chèm bẹp dưới đất ăn cơm quen rồi mà cô!

– Anh nói vậy chớ tui phải lo cho tử tế hông thôi tía tui ổng thấy ổng cự chết.

Tư Cầu vừa xới cơm vô chén vừa hỏi con Thắm:

– Cô Hai ăn cơm chưa? Nếu chưa xin mời cô dùng luôn...

– Dạ rồi... (và nó mỉm cười nói tiếp) Tui đem ra có một cái chén và một đôi đũa...

Tư Cầu đỡ lời liền:

– Thì tui... ăn bốc cũng được mà!

– Anh nói chơi chớ ai để anh ăn như vậy...

Tư Cầu đưa đũa vẽ một miếng cá kho và khen:

– Cha, ai kho cá ngon quá!

Con Thắm cười tủm tỉm:

– Anh chưa có nếm qua một miếng nào hết mà biết ngon...

Tư Cầu cười giả lả:

– Thì... thấy cũng đủ ngon rồi! Kho cá cái điệu nầy tui chịu lắm... Bộ cô nấu nướng những món này phải không cô Hai?

Con Thắm quay mặt đi và đáp:

– Vậy mà tui bị bà già rầy hoài đó!

Tư Cầu chắc lưỡi liên hồi:

– Ý trời, nấu ăn như vầy mà còn chê nữa! Tui có đi đó đi đây nhiều tui biết... ôi thôi, hồi tui ở Nam Vang, ở Sàigòn tui gặp thiếu gì các bà các cô nấu cơm thì bữa khét, bữa sống, còn kho thì trắng chờ trắng chạch, nuốt vô tanh rình muốn ói. Đó cô coi!

Con Thắm lấy chân ấn ấn xuống nền đất còn ướt:

– Anh nói vậy chớ mấy bà mấy cô ở chợ ở búa người ta dốt món nầy nhưng

rành nhiều món khác, còn như tui đây tối ngày lúc thúc dưới bếp hoài nên có biết cái gì khác ngoài... ba ông táo đâu!

Tư Cầu hăng hái nói vô:

– Ý vậy mà quý đa cô Hai! Rành mấy chuyện khác... mệt lắm chớ sướng ích gì! (rồi anh ta có vẻ thẫn thờ) Hổng nói giấu gì cô Hai, tui cũng có nếm sơ qua mấy cái thứ đó rồi...

Con Thắm nín thinh một hồi rồi rụt rè lên tiếng:

– Tui có nghe tía tui nói hồi đó anh...

Tư Cầu đặt chén cơm xuống, chụp hỏi liền:

– Hồi đó tui làm sao? Chú Bảy nói gì tui đó cô?

Con Thắm ấp úng đáp:

– Dạ... tía tui nói... chuyện của anh đó mà!

Tư Cầu cau mày:

– Ừ thì chuyện của tui! Nhưng chuyện của tui làm sao mới được chớ?

Con Thắm xẻn lẻn cúi mặt xuống và nói mau:

– Thôi anh ăn cơm đi hông thôi nguội lạnh hết!... Tui hổng nói gì hết đâu!

Tư Cầu liếc xéo nó rồi lắc đầu nói:

– Cô làm cho tui nghẹn tới cổ thì nuốt cái gì vô nữa!

Thấy con Thắm quay mặt làm thinh, anh ta thở ra một hơi dài rồi cắm cúi ăn cho xong bữa cơm.

... Con Thắm bước lại giành thu dọn chén dĩa vô trong thúng. Tư Cầu đứng

lên dựa lưng vào chiếc cột sàn chòi:

– Thôi bữa chiều, cô khỏi giở cơm ra ngoài nầy, cô để tui lội vô trong nhà ăn luôn cho tiện.

Con Thắm vội lắc đầu:

– Anh cứ ở ngoài nầy để tui bưng cơm ra cho. Tía tui dặn như vậy.

Tư Cầu chép miệng than:

– Thiệt ông già cũng kỳ... Khi không bắt cô đem cơm ngày hai bữa ra đây...

Con Thắm đáp lại gọn bân:

– Tía tui nói anh cũng kỳ nữa!

Tư Cầu nhướng mắt hỏi:

– Coi, tui kỳ chỗ nào cà?

Con Thắm cười lỏn lẻn:

– Thì... khi không anh cũng đòi ra ngoài nầy ở riêng!

Tư Cầu "à" một tiếng rồi cười xòa theo...

*

Mặt trời đã xuống tới đầu ngọn tre...

Tư Cầu tắm rửa xong xuôi ra đứng trên bờ mẫu lóng ngóng đợi con Thắm mang cơm vào. Anh ta muốn đi thẳng vô nhà chú Bảy nhưng rồi lại thôi...

Vừa lúc đó, từ phía trên lộ đất, con Thắm ló ra và tất tả đi tới. Tư Cầu vội bước nhanh về phía chòi, rồi ngồi xuống chiếc băng cây, chậm rãi móc thuốc ra vấn hút.

Con Thắm đến nơi hấp tấp hỏi một hơi:

– Chèn đét ơi, chắc anh đợi tui dữ lắm phải không anh Tư? Chắc anh đói bụng anh rủa tui... tan nát hết phải hông? Anh mong tui lắm phải hông anh Tư?

– Ý cô đừng nói vậy... Tui mong cơm thì có chớ mong cô Hai thì... cái đó để hỏi lại coi!

Con Thắm làm mặt nghiêm:

– Tui nói thiệt mà anh lại giỡn hoài!

– Coi, sao cô biết tui nói giỡn?

Con Thắm sắp đũa chén ra và hối Tư Cầu:

– Thôi anh ăn rút đi hông thôi trời tối đến nơi bây giờ.

Tư Cầu chắc lưỡi ngồi xuống bên thúng cơm:

– Cha, cô này coi lơ mơ vậy mà khó quá ta!

Con Thắm đứng dậy dợm bỏ đi:

– Anh cứ nói... xàm hoài, tui hổng nghe nữa đâu nghen!

Tư Cầu mỉm cười và cơm ăn...

Một lát sau anh ta lên tiếng hỏi:

– Sao bữa nay cô vô trễ dữ vậy cô Hai?

– Dữ hông bây giờ anh mới hỏi! Hồi chiều má tui sai bơi xuồng đi chợ, bận dìa nước ngược quá trời nên mới trễ vậy đó anh à!

– Cô Hai đi chợ có gì vui hông?

Con Thắm lắc đầu:

– Tui đi rút cho mau để dìa cho kịp lo cơm nước đem vô anh thì còn thì giờ

đâu mà... vui... Có anh ở trong nầy khỏe ru, chớ tui... tui lo thấy mồ!

Tư Cầu đặt đũa xuống:

– Coi, sao cô biết tui vui? Tui mong cô ghê đi!

Con Thắm nghiêng đầu mỉm cười:

– Chớ hổng phải mong... cơm hả?

– Thì... mong cả hai thứ, nhưng mong cơm thì ít hơn...

–Xí, sao lại... mong cơm ít hơn?

Tư Cầu hơi lúng túng:

– Thì... cơm bữa nào mà chẳng ăn!

Con Thắm đáp lại liền:

– Chớ tui bữa nào mà chẳng vô!

Tư Cầu chưa biết trả lời làm sao thì

con Thắm lại nói luôn thêm một câu nữa:

– ... Mà tui có ăn thua gì, có kể số gì để cho anh phải mong ít mong nhiều! Tui hổng bằng cái móng chưn của người ta!

Tư Cầu đặt mạnh chén cơm xuống:

– Người ta nào vô trỏng nữa đó?

Con Thắm sượng sùng đáp:

– Thì... người ta đó chớ ai... bộ anh nói tui hổng biết hả?

– Giỏi đa! Mà ai nói cho cô biết chớ?

– Tía tui chớ ai!

Tư Cầu cau mày lẩm bẩm:

– Ông già đó thiệt cũng kỳ! Chuyện riêng năm xửa năm xưa của tui mà ổng cũng đem học lại cùng hết... Để hôm nào

tui vô hỏi chú Bảy việc này mới được!

Con Thắm hốt hoảng van nài:

– Ý đừng! Anh hỏi tía tui ổng biết, ổng chửi tui tắt bếp!

– Sao cô nói chú Bảy kể lại cho cô nghe mà?

Con Thắm rướn giọng lên:

– Ai nói hồi nào đâu! Tía tui ổng kể cho má tui nghe chớ bộ...

Tư Cầu cười xòa:

– ... Nghĩa là cô nghe lén phải không?

Con Thắm tức bực nghẹn lời và mãi một lúc sau nó mới cất giọng mỉa mai:

– Vậy mà ông già một hai nói là anh hiền khô...

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại:

– Coi, tui... có nanh có vuốt gì đâu mà hiền với chẳng hiền hả cô Hai?

Con Thắm đáp lẫy:

– Chớ anh hiền mà... hết bà nọ đến bà kia... Bộ anh nói tui hổng biết hay sao!

Thiếu chút nữa Tư Cầu sặc cơm, anh ta buông đĩa xuống, ngước mặt lên trời và nói lớn lên:

– Thiệt mấy bà thì bà nào cũng y hệt như bà nấy! Chưa gì hết mà đã eo xèo nhức tai nhức óc người ta nè!

Con Thắm mắc cở ngồi quay đưa lưng lại và nín khe... Thấy vậy, Tư Cầu tinh nghịch hỏi tới:

– Ví dầu tui có chuyện bà nọ bà kia đi nữa thì ăn nhập gì ai mà cô lại... sần sượng với tui cà?

Con Thắm vẫn lặng im.

Tư Cầu làm bộ nói trống không:

– Thiệt mình không dè mấy cái chuyện mắc toi đó mà có người tức! Điều nầy hơi... lạ đa!

Con Thắm cũng đáp bâng quơ lại:

– Ai hơi sức đâu mà tức, điều thấy... vậy thì nói... vậy chơi. Ai có tật thì họ giật mình chớ ăn thua gì đến tui.

Tư Cầu cười to lên rồi hỏi:

– Chắc hổng ăn thua gì hết phải không? Để mơi tui lội vô kiếm chú Bảy nói qua một tiếng thì êm hết!

Con Thắm hốt hoảng đứng lên:

– Ý đừng anh Tư! Anh để thủng thẳng chớ chưa chi anh.... (nhưng rồi nó đâm ra sượng và nói lẫy ngang) Mà tui cho anh nói, tui... hổng chịu cho anh coi!

Tư Cầu lại cười rộ rồi thản nhiên nói:

– Để nữa rồi coi! Cha chuyến nầy chắc tui cắm sào ở luôn tại cái xứ này quá!

Con Thắm cười mũi:

– Thì ai cấm mình! (rồi nó lắp bắp hối Tư Cầu) Mà anh ăn cơm rồi chưa để tui bưng dìa chớ hổng thôi trời tối mịt bây giờ!

– Rồi tự nãy giờ đây nè!

Con Thắm sắp chén dĩa vô thúng nghe rổn rảng rồi bưng đi về một mạch... Tư Cầu vội rảo bước theo liền và rụt rè hỏi:

– Bộ cô Hai giận tui hả cô Hai?

Con Thắm ngó thẳng về phía trước:

– Có cái gì đâu mà tui phải giận!

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Như vậy... đúng là cô giận tui rồi, mà giận hổng có chỗ nào để nữa! Cô ác lắm nghen cô, làm như vậy từ nay trở đi... cô bưng cơm ra, tui nuốt sao vô!

Con Thắm bỗng đứng khựng lại, nhìn Tư Cầu và ấp úng nói:

– Sao kỳ vậy... Tui giận anh... có bữa nay không thôi...

Tư Cầu thở phào một hơi dài và định nắm lấy tay nó nhưng rồi lại nhẹ đặt lên trên vành thúng:

– Vậy mà cô làm cho tui hết hồn!

Con Thắm lại quay mặt đi:

– Anh nói vậy chớ tui mà ăn thua gì...

Tư Cầu cự nự:

– Sao lại không! Cô hổng biết chớ chuyến nầy tui nhứt định... ở luôn xứ nầy.

Con Thắm đáp bằng một giọng buồn buồn:

– Anh nói giỡn làm chi... Thiếu gì người không giữ được anh huống hồ gì... tui.

– Ậy, vậy mà cô giữ được!

Con Thắm ngoe nguẩy bỏ đi:

– Tui hổng tin...

Tư Cầu mỉm cười rảo bước theo sau:

– Hôm nào... rảnh rang cô ở ngoài nầy chơi lâu lâu một chút nghen!

Con Thắm lắc đầu lia lịa:

– Ý hổng được đâu! Tía tui biết ổng

rầy chết! Thôi anh trở lại đi, tui dìa nghen anh Tư!

Và không đợi Tư Cầu trả lời, nó bỏ chạy thẳng một nước về nhà...

Tư Cầu mỉm cười đứng nhìn theo. Bỗng anh ta thấy con Thắm dừng lại và giơ tay ngoắc ngoắc. Anh ta hấp tấp chạy rút tới:

– Gì vậy cô Hai?

Con Thắm móc trong túi ra một gói nhỏ trao cho anh ta:

– Chút xíu nữa tui quên đưa cho anh món nầy...

Tư Cầu chưa vội cầm lấy:

– Gói gì vậy? Thuốc chuột cho tui uống cho chết hả?

– Bậy nà! Tui đi chợ mua dìa cho anh gói kẹo đậu phộng để anh ăn uống nước đó!

– Ý trời ơi, vậy mà hồi nãy cô hổng đưa cho người ta tráng miệng sơ sau khi ăn cơm xong!

Con Thắm phụng phịu:

– Hồi nãy mắc lo... giận anh nên ai mà nhớ!

Tư Cầu cầm lấy gói kẹo:

– Cha, ăn được mấy miếng kẹo nầy... cũng mệt lắm chớ phải lơ mơ đâu!

Con Thắm nói gạt ngang:

– Thôi đi anh... tui dìa nghen anh Tư!

... Tư Cầu cầm gói kẹo xốc xốc trong lòng bàn tay, rồi ưỡn ngực hít vô một hơi dài không khí mát lộng nơi đồng trống...

Trưa hôm ấy, sau khi mang cơm ra tới nơi và dọn sẵn ra dưới đất, con Thắm bước lại chân chiếc thang tre bắc lên sàn chòi:

– Nè anh Tư, anh ăn cơm một mình đi nghen, để tui leo lên chòi... hứng mát một chút!

Tư Cầu cười đáp:

– Thì trước sau gì tui cũng ăn cơm có một mình chớ mấy mình mà cô nói như vậy! Mà cô leo lên trển làm chi, ở dưới nầy nói chuyện cho vui...

Con Thắm háy anh ta:

– Lãng òm! Bộ anh bắt tui đứng dưới nầy để ngó miệng anh hả?

– Thì cả tháng nay cô đứng dưới nầy chớ đi đâu? Mà sao cô hổng sợ dòm miệng...

Con Thắm vội chận lời:

– Hồi trước khác... Hồi trước tui chưa... quen với anh nên tui ngồi lì ra trên băng cây đó rồi ngó trời ngó đất gì cũng được, còn bây giờ... có anh ở đây...

Tư Cầu cười xòa:

– Trước hay sau gì tui cũng ngồi một đống tại chỗ nầy. Cô nói như thể tui mới ở trên trời rớt xuống cái đụi vậy!

Con Thắm xụ mặt, giậm chân:

– Thôi tui hổng thèm trả lời anh nữa đâu, anh cứ nói dần lân hoài hè!

Tư Cầu hất hàm bảo nó:

– Thì đó, cô muốn leo lên thì leo đi!

Mà đồ đạc của tui để tứ tung lộn xộn ở trển cô đừng chê nghen!

Con Thắm trề môi:

– Biết rồi khỏi phải nói!

... Và không đợi Tư Cầu nói thêm lời nào nữa, nó thoăn thoắt leo lên chiếc thang tre dài...

Tư Cầu mới vừa đưa đũa định và cơm phải ngừng tay lại. Lần đầu tiên anh ta mới để ý thấy dáng dấp gọn gàng, uyển chuyển nhưng không ẻo lả của con Thắm đang vươn tay co chân leo mau trên mấy bực thang...

Một cơn gió thổi ào tới làm bay tốc cái vạt áo túi lên, con Thắm vội đưa tay chụp giữ lại và kéo đè xuống.

Ở dưới nầy Tư Cầu thở ra một hơi dài rồi cúi đầu ngó xuống trở lại bát cơm.

Anh ta bỗng đặt chén đũa xuống, chụp lấy cái muỗng thọc vô tô canh rau dền múc húp liền một lúc ba bốn muỗng...

Tự nhiên Tư Cầu thấy như... no hơi. Anh ta ăn vội ăn vàng rồi đứng dậy đi rửa miệng uống nước.

Chợt nghe có tiếng sột soạt trên chòi, Tư Cầu hỏi vói lên:

– Cô làm cái gì ở trển mà tui nghe rột rẹt dữ thần vậy!

Con Thắm ló đầu ra:

– Ý trời ơi tui lo dọn dẹp nóp, mền, đồ đạc của anh để lung tung trên này nè! Anh để vậy mà chịu được thiệt tui cũng phục.

Tư Cầu vội leo lên thang tre:

– Ổ heo của tui đó! Để tui lên phụ với cô nghen!

Con Thắm thò chân ra đặt trên nấc đầu thang và hấp tấp kêu Tư Cầu:

– Ý anh khoan lên, để tui xuống... dọn cơm.

Tư Cầu không trả lời mà leo rột lên... Khi Tư Cầu tới gần, con Thắm đành rút trở vô trong chòi và bò lại ngồi nép trong một góc.

Vừa ló đầu lên thấy bộ điệu của con Thắm, Tư Cầu phải khựng lại. Anh ta mấp máy môi định tìm một câu gì để nói nhưng chợt thấy cặp mắt đen lay láy nửa như bối rối nửa như đợi chờ của con Thắm, anh ta lại nghẹn lời...

Mãi một lúc sau, anh ta mới gượng cười hỏi con Thắm:

– Sao cô, tự nãy giờ cô dọn dẹp cái gì của tui đó?

Con Thắm như lấy lại sự bình tĩnh:

– Anh coi... đồ đạc có phải gọn ghẽ hơn trước hông?

Tư Cầu tươi cười leo hẳn lên, rồi đưa mắt ngó quanh:

– Ờ phải... có bàn tay "tiên" vô thấy khác liền!

Đoạn anh đưa tay ngoắc con Thắm:

– Thôi cô lại đây ngồi cho rộng rãi chớ làm gì mà chui rút vô trong góc vậy!

Con Thắm sượng sùng ngồi nhích ra một chút rồi không biết làm gì nó hết ngó lên nóc chòi đến nhìn qua bên vách.

Tư Cầu tinh nghịch hỏi:

– Cô kiếm cái gì vậy?

Con Thắm lắc đầu:

– Hông... Thôi tui đi xuống dọn cơm nghen anh!

Tư Cầu giơ tay cản lại:

– Cô làm gì mà lật đật quá vậy? Ở đây chơi cho mát chớ bây giờ trời nắng chang chang...

Con Thắm luýnh quýnh bươn đi xuống nhưng Tư Cầu đã nhích người chận ngay cửa chòi. Thấy vậy con Thắm lên giọng van nài:

– Anh dang ra để tui xuống... rủi có ai thấy thì kỳ lắm!

Tư Cầu cau mày, đáp bằng một giọng giận dỗi:

– Coi, có cái gì đâu mà kỳ! Đó cô thấy... Mà thôi tui cũng không dám cản!

Vừa nói, Tư Cầu vừa ngồi thụt vô trong.

Con Thắm hấp hấp đặt chân lên bực thang, bước xuống một nấc nhưng rồi đứng khựng lại. Nó ngước mắt lên nhìn Tư Cầu như để dò xét rồi bỗng nhiên lại mỉm cười mơn trớn...

Tư Cầu ngồi yên ngó xuống... Gió thổi nhè nhẹ làm mấy sợi tóc xõa của con Thắm bay lất phất.

Ánh nắng gắt bên ngoài hực chiếu dội lên gương mặt bầu bĩnh của người thôn nữ làm cho Tư Cầu có cái cảm giác là đang ngắm nhìn một thứ trái cây vừa chín tới, một trái xoài thanh ca vừa chín hườm hườm...

Tự nhiên con Thắm đâm ra xẻn lẻn... và Tư Cầu cũng có vẻ lúng túng.

Bỗng để ý thấy con Thắm vẫn còn đứng y nguyên trên thang, Tư Cầu lên tiếng bảo nó:

– Thôi em lên trên nầy chớ làm gì đứng lưng chừng hoài ở đó vậy!

Con Thắm nhíu mày rồi làm bộ mặt nghiêm hỏi lại anh ta:

– Ai biểu anh kêu tôi bằng em hồi nào mà hay quá vậy?

Tư Cầu giựt mình nhưng rồi lại cười xòa:

– Thiệt ra thì tui nói mà cũng không để ý nữa! Mà để ý sao được một khi nó từ trong lòng trong dạ tuôn ra luôn như vậy!... Thôi nó có... trớn như vậy, tui kêu... luôn bằng em nghe.

Con Thắm cúi đầu đáp nho nhỏ:

– Ờ cũng được... nhưng anh coi chừng tía má... em nghe được...

– Chú thiếm Bảy nghe được thì... cũng chẳng sao đâu, bộ em hổng phải

nhỏ tuổi hơn tui sao?

– Hứ, nói như anh vậy hết chuyện rồi!

– Y,Ù mới bắt đầu chớ hết đâu được! Mà leo lên đây đã rồi muốn nói gì nói.

Con Thắm do dự một chút rồi chậm rãi leo từng nấc thang một...

Tư Cầu nhích người qua một bên để nhường chỗ.

Con Thắm ké né ngồi xuống rồi đưa tay tẩn mẩn vuốt kéo mấy sợi lác ló ra ngoài mí nóp.

Tư Cầu bỗng để ý nhìn đến phía trên lưng chiếc áo túi của con Thắm ướt dính mồ hôi. Anh ta thấy bứt rứt trong lòng và vội gợi chuyện đẩy đưa với con Thắm:

– Cha... nực quá phải không em?

– Ờ...

– Em có nghe trong nhà có ai nói gì... anh hông?

Con Thắm ngước mắt lên:

– Hông... mà nói cái gì bây giờ?

– Thì... nói chuyện về hai đứa mình...

– Xí, ai nói kỳ vậy!

Tư Cầu nhìn chằm chặp vào mặt con Thắm rồi ngập ngừng hỏi thêm:

– Còn em, ý của em như thế nào?

Con Thắm ngó mong ra ngoài đám rẫy:

– Ý của em...

Tư Cầu chụp nói liền:

– Đó, như vậy phải được hông! Em xưng... em nghe thiệt bùi tai...

Con Thắm ngoe nguẩy:

– Hổng thèm nói chuyện với anh nữa đâu? Người ta... nói lỡ một chút mà cũng... kêu ngạo...

– Lỡ như vậy cũng... đủ rồi! Em khỏi phải trả lời thêm gì nữa hết! (rồi anh ta làm bộ chép miệng ao ước) Cha, phải em... lỡ thêm kha khá nữa thì đỡ khổ cho anh biết mấy!

Con Thắm đưa chân đạp nhẹ vào bàn chân anh ta và cự nự:

– Cái anh nầy kiếm chuyện ngoắt ngoéo để nói bậy hoài!

Tư Cầu ngẩng cổ lên làm mặt nghiêm:

– Coi em nói oan cho anh đa! Đầu mùa chí cuối chỉ mới có... láp giáp tới hai chữ "anh em" mà còn... trục trặc lên trục trặc xuống...

– Chớ anh còn muốn gì nữa? Vậy mà tía cứ nói anh hiền khô hè!

Tư Cầu cười xòa:

– Trời ơi, nói như em vậy thì... đời tàn rồi! Hiền thì cũng hiền cho đúng chỗ phải nơi. Với lại cái chuyện của hai đứa mình đâu có cái chuyện gì mà hiền hay... dữ! Bây giờ chỉ có mỗi một việc cần là phải tính đi tới nữa.

Con Thắm liếc nhanh về phía Tư Cầu rồi ấp úng đáp:

– Em... không phải như... người ta đó nghen anh!

– Sao vậy?

Con Thắm đáp bằng một giọng rầu rầu:

– Em... thì dầu thế nào đi nữa, em cũng phải ở già đời mãn kiếp tại xứ này,

còn anh, anh bay nhảy lung tung... rủi mai kia mốt nọ anh... buồn tình anh... bỏ đi rồi ai cản anh được!

Tư Cầu thở ra một hơi dài:

– Ý trời ơi, em làm anh hồi hộp quá! Anh tưởng em nói chuyện gì, chớ chuyện đó... dễ ợt, anh nhứt định bỏ neo luôn ở xứ này mà! Để bữa nào rảnh rang rồi gặp lúc chú Bảy vui vui, anh nói đại về cái chuyện của hai đứa mình để cho nó êm luôn và em khỏi phải lo viễn vông gì nữa ráo!

Con Thắm ngước mặt lên, mắt long lanh, môi mấp máy rồi hỏi dồn một hơi:

– Thiệt hả anh! Anh tính chắc như vậy hả?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì con Thắm lại xụ mặt nói tiếp:

– Mà thôi, em tin anh hổng vô đâu!

Tư Cầu nhăn nhó:

– Thiệt mà em! Nếu em hổng tin để anh thề bán mạng cho em yên lòng!

Con Thắm hốt hoảng lắc đầu lia lịa:

– Ý đừng, bây giờ anh thề cái gì mà hổng được, nhưng rủi ro sau này có chuyện đổi thay anh bị mắc lời thề thì em cũng đâu có vui sướng gì!

Tư Cầu mỉm cười rồi nói bằng một giọng thật tha thiết:

– Em nghĩ như vậy cũng phải, nhưng dầu sao em cũng có thể tin được rằng anh không đến nỗi tệ hại lắm đâu. Anh mang ơn chú thiếm Bảy ngập đầu lút cổ thì đời nào anh dám để cho chú thiếm phải oán trách anh sau nầy. Còn riêng về phần em, anh chỉ nói với em một lời là em khỏi phải lo sợ gì hết.

Con Thắm nhoẻn miệng cười rồi đáp:

– Bây giờ... dầu em muốn hổng tin anh cũng... hổng được!

Tư Cầu cũng cười theo rồi nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay của con Thắm, con nầy chỉ ngồi nhích ra một chút nhưng vẫn không rụt tay về và quay mặt nhìn vô vách.

Tư Cầu lại phải chú ý đến khoảng vải áo túi ướt dính mồ hôi. Anh ta toan đưa tay còn lại quàng lên một bên vai con Thắm nhưng rồi lại lắc đầu thở dài buông mạnh tay xuống sạp chòi.

Con Thắm giật mình quay lại hỏi:

– Gì vậy anh?

Tư Cầu gượng cười đáp:

– Không, không có gì hết... Anh thấy... em khác người ta lắm...

– Người ta nào?

– Người ta là... người đàn bà con gái khác mà anh đã gặp.

Con Thắm nhí nhảnh hỏi:

– Khác chỗ nào, anh giỏi nói thử coi?

Tư Cầu có vẻ lúng túng:

– Khác ở nhiều chỗ lắm... anh có nói em cũng không biết đâu!

Rồi như để cho con Thắm khỏi hỏi tới hỏi lui gì nữa, anh ta nhấc bàn tay nó lên, vuốt ve một cách rất trìu mến...

Con Thắm mở to mắt nhìn Tư Cầu như muốn tìm hiểu về câu trả lời quá mập mờ của anh ta, nhưng rồi nó lại mím môi lắc đầu tỏ vẻ... chịu thua.

Thấy vậy, Tư Cầu đưa ngón tay khều nhẹ gò má Thắm và hỏi:

– Sao đó em?

Con Thắm liếc xéo anh ta:

– Có gì đâu... Anh sao khó hiểu quá trời hè!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

– Em muốn hiểu hả? Thì đây: sở dĩ anh nói em không giống nhiều người đàn bà con gái khác mà anh từng gặp là vì gần em, anh thấy sao mình bình tĩnh quá chớ không bộp chộp như mấy người kia... Và vì vậy mà anh biết chắc là chuyến nầy anh có thể... ở luôn tại xứ nầy được. Đó em chịu chưa!

Con Thắm cười lỏn lẻn:

– Tưởng cái gì chớ như vậy... thì được.

– Mà được... nhiều hay ít?

– Để nữa rồi mới rõ nhiều hay ít chớ bây giờ... ít xịt hà!

... Tư Cầu không thể không đưa tay ôm lấy một bên vai no tròn của Thắm được...

Vừa lúc ấy, có tiếng cọt kẹt trên cầu thang tre. Con Thắm vội hất tay Tư Cầu xuống và ló đầu nhìn ra.

Nó hốt hoảng đứng dậy và kêu lên nho nhỏ:

– Ý chết rồi, tía em ra anh Tư ơi!

Tư Cầu hấp tấp nhoai người ra:

– Đâu... chú Bảy đâu...

Và khi "đụng đầu" với chú Bảy, anh ta làm tỉnh gượng cười chào hỏi:

– Dạ... chú Bảy, chú Bảy đi đâu đây giờ nầy... trời nắng chang chang...

Chú Bảy nheo mắt đáp:

– Ờ, qua đi thăm miếng ruộng trong ngọn và sẵn đi ngang đây qua ghé vô nghỉ mát... (rồi chú mỉm cười hỏi thêm) Nè Tư, qua thấy thúng cơm còn để dưới nhà mà con Thắm đi đâu mất tiêu rồi chú em?

– Dạ... cô Hai cũng mới dọn dẹp chén đũa vô đó...

Chú Bảy vẫn chưa chịu thối lui:

– Qua mới thấy thấp thoáng nó... đâu đây mà!

Biết không thể lẩn trốn được, con Thắm liền ló mặt ra:

– Dạ con ở trên nầy nè tía...

Tư Cầu đành tiếp lời luôn:

– À... cô Hai mới lên trên chòi để...

kiếm giùm cháu cái hộp quẹt máy và túi nhái thuốc đó chú Bảy.

Chú Bảy lắc đầu, lần bước trở xuống và nói nghe xuôi xị:

– Qua thấy túi thuốc của chú em treo trên cột ở dưới mà Tư...

Tư Cầu sượng trân nên đành lấp bấp đáp đỡ vớt:

– Vậy hả chú!... Vậy mà cháu... kiếm hết hơi...

Cả ba người lần lượt bước xuống thang tre, và khi chân vừa chạm đất, con Thắm te te chạy lại bưng thúng cơm lên:

– Thôi con dìa trước nghen tía!

Không đợi chú Bảy nói vô một lời nào, nó quày quả đi rút một nước... Chú Bảy nheo mắt nhìn theo con gái một hồi rồi quay qua hất hàm có ý hỏi Tư Cầu...

Tư Cầu lúng túng cúi đầu, rồi tằng hắng mấy tiếng để rụt rè hỏi lại chú Bảy:

– Chi... chú Bảy?

Chú Bảy khoan thai bước lại ngồi trên băng cây:

– Nè Tư, qua cũng đã từng trải qua... cái tuổi của chú em bây giờ, bởi vậy nên không có chuyện gì mà thằng Tư mầy phải... mắc cở hay giấu giếm với qua hết.

– Dà...

– Với lại thằng Tư mầy chắc cũng dư hiểu cái bụng qua...

– Dạ cháu biết nhiều là chú Bảy tốt lắm, cháu nương náu ở đây được như vầy là cũng nhờ chú thiếm...

Chú Bảy lắc đầu chận ngang:

– Qua muốn nói... chuyện khác kìa

chớ! Qua có tốt với chú em về cái việc đó là dĩ nhiên rồi, là... thường tình thiên hạ rồi!

Tư Cầu làm ra vẻ ngạc nhiên:

– Chuyện gì nữa chú Bảy? Thì chú Bảy đối với cháu tốt hết về đủ mọi thứ chuyện...

Chú Bảy chắc lưỡi:

– Cái đó qua hổng dám nói, chớ qua luôn luôn sẵn lòng với chú em một chuyện, một chuyện gắt củ kiệu mà qua đã có lần nói sơ với chú em rồi.

– Dạ cháu biết.

– Thằng Tư mầy biết làm sao?

Tư Cầu ấp úng đáp:.

– Dạ thì... chú Bảy có tính lo chuyện... vợ con cho cháu...

Chú Bảy chụp nói vô liền:

– Đúng đó! Vậy chú em mầy đã... tính gì chưa? Qua muốn nói, chú em có tính... đi tới hay không?

– Dạ...

Chú Bảy gác tréo chân ngồi trở bộ lại:

– Thôi nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt, bây giờ qua hỏi phứt chú em mầy một câu nầy: vậy chú em mầy...

Nói đến đó, chú Bảy đâm ra lúng túng vì không tìm ra lời cho xuôi câu.

Tư Cầu hồi hộp hỏi vô:

– Cháu... làm sao chú Bảy?

Chú Bảy tuôn ra một hơi:

– Qua muốn hỏi chú mầy về cái việc con Thắm... Chú em mầy... xem nó có

được hông. Phần nó thì qua coi bộ nó cũng... mến chú em mầy lắm.

Tư Cầu chưa biết trả lời ra sao thì chú Bảy lại hỏi chêm vô thêm một câu:

– Mà hồi nãy, qua thấy hai đứa lục đục cái gì ở trển đó?

Tư Cầu sượng sùng đáp:

– Dạ... cô Hai mới lên trển... cổ mới có nói chuyện tầm khào với cháu vài ba câu kế chú Bảy tới...

Chú Bảy cười xòa:

– Ý thôi Tư ơi! Cái đoạn đường đó qua cũng có bước qua... năm bảy bận rồi mà! Ông trời đặt để... trai gái mới lớn lên thì... chuyện đó là chuyện thường! Bây giờ qua hổng cần biết "mới" lên hay "mới" có nói chuyện gì ráo, qua chỉ hỏi thẳng với thằng Tư mầy một câu dứt dạt,

thằng Tư mầy... đối với con gái của qua như thế nào? Qua cần biết có... chút xíu đó thôi hè!

Tư Cầu cúi gầm mặt xuống ngó mấy đầu ngón chân và đáp nho nhỏ:

– Dạ cháu cũng... mến cô Hai lắm...

Chú Bảy đứng rột dậy, bước lại vỗ vai anh ta:

– Tốt lắm!

– Dạ cháu cũng xin lỗi chú Bảy, cháu ở đây nương nhờ chú thiếm Bảy mà còn... chàng ràng như vậy...

Chú Bảy hể hả ngắt lời anh ta:

– Hổng sao mà! Qua đã "chấm" chú em mầy thì được, qua cũng đã coi giò coi cẳng rồi qua mới dám rước về chứa trong nhà, chớ gặp thứ mắc toi mắc dịch... mụ nội qua bây giờ cũng không dám để tới

gần! Nói thiệt với chú em mầy, nếu thằng nào khác mà làng chàng như vậy, thì trời cản qua cũng phang cho nó năm bảy cây tầm vông bò càng bò niễng chớ đâu được... êm thắm như vầy (ngừng một chút, chú Bảy nghiêm giọng hỏi thẳng Tư Cầu) Thôi mọi việc kể như xuôi rót hết, vậy chú em mầy phải... tính đi tới chớ!

Tư Cầu rụt rè hỏi lại:

– Đi tới... làm sao đó chú Bảy?

Chú Bảy thân mật đặt tay lên vai anh ta:

– Thì đi tới cái chuyện vợ con để qua với thiếm Bảy chú mầy tính phứt cho rồi. Năm nay con Thắm nó cũng trọng cải rồi, và thời buổi giặc giã có con gái lớn giữ kè kè ở trong nhà hoài không nên!

Tư Cầu bẻ mấy lóng ngón tay kêu răng rắc rồi ấp úng lựa lời:

– Chú thiếm thương cháu như vậy là... quá cỡ rồi, trên đời nầy thiệt hiếm có người như chú thiếm, nhưng... cháu thấy tình cảnh của cháu đang... mê mê như vầy mà còn tính tới chuyện vợ con... cháu e rằng cháu không đủ sức lo liệu...

Chú Bảy chận ngang:

– Ậy, qua nói để qua lo hết, qua bao trọn cho chú em mầy mà! Qua chỉ cần chú em mầy... ừ cho qua một tiếng!

Tư Cầu mỉm cười gãi đầu:

– Dạ... chú Bảy tốt quá nên cháu càng thêm suy nghĩ đắn đo dữ...

– Suy nghĩ khỉ khô gì nữa Tư! Chú em mầy ở đây dầu sao cũng yên phận rồi, bây giờ chỉ việc nhào vô cái rụp cho nó...

mọc gốc mọc rễ ở đây luôn chớ còn tính bay nhảy đâu nữa! Năm nay chú em mầy cũng lớn tuổi rồi và chú em mầy nên bắt đầu lo tu tỉnh mần ăn đi thì vừa...

– Chú Bảy nói như vậy cũng phải, nhưng trong thời buổi này, cháu đâu có chắc ngày mai ngày mốt gì đây có được... yên lành hay không...

Chú Bảy chắc lưỡi:

– Ý trời ơi, thằng Tư mầy lo bá vơ như vậy còn hơn ông già bảy mươi! Thời buổi gì thì cũng thây kệ mẹ nó chớ hơi sức đâu mà lo tầm ruồng hoài! Nói vậy giặc giã tây tà lung tung với nhau rồi hổng ai chịu lấy vợ lấy chồng, rồi ngưng lại hết sao? Như vậy rủi nó kéo dài cho đôi ba chục năm rồi lấy... xuất đinh đâu để đánh giặc để mần công kia việc nọ? Hễ xay lúa thì khỏi bồng em, hễ gánh nước thì khỏi giã gạo, chớ bộ ai ai cũng phải

tuôn ra mặt trận hết sao!... Còn cái việc "yên" hay không"yên" thì biết sao mà nói được, hễ trời kêu ai thì nấy dạ chớ chẳng lẽ mình cứ ngồi co rút một chỗ để... đợi hả Tư?

Tư Cầu gượng cười đáp:

– Dạ, bề gì chú Bảy cũng là người lớn tuổi nên thế nào chẳng rành việc đời hơn cháu nhiều, nhưng... cháu đâu quên được thân phận... trôi sông lạc chợ của cháu!

Chú Bảy "xì" một tiếng rồi bảo:

– Tưởng chú em nói cái gì khác, chớ cái việc đó đối với qua hổng ăn nhằm gì ráo: qua gả con gái bắt rể mà!

Tư Cầu ngập ngừng nói thêm:

– Ngặt nỗi bây giờ cháu cũng như... tứ cố vô thân, rồi biết ai đâu đứng ra để

thay mặt cho đàng trai! Bề gì chú thiếm ở đây cũng thuộc vào hạng nhà có bề thế, cô Hai lại là cô gái đầu lòng...

– Cái chuyện đó, qua hổng thắc mắc thì thôi chớ sao chú em mầy lại lo ngại! Thời buổi nầy, phải châm chế chớ cứ răng rắc như trước sao được! Qua nói chú em mầy khỏi chộn rộn gì hết, qua bao lãnh hết mà! Chú em chỉ cần ừ một tiếng là đủ.

Tư Cầu còn ráng nói thêm:

– Cháu thấy trong làng thiếu gì nơi xứng đáng gấp ghé cô Hai..

– Ối thứ đó qua bỏ... lạc xoong hết, qua chỉ cần chú em mầy "ừ" một tiếng thôi mà!

Tư Cầu thở ra một hơi dài như tỏ vẻ... chịu thua rồi mỉm cười đáp:

– Dà... cháu cũng nhờ chú thiếm Bảy..

Chú Bảy hể hả vỗ mạnh vai Tư Cầu:

– Như vậy phải nghe được hông!... Mà thôi, từ giờ phút này trở đi, thằng Tư mầy có thể tập... bỏ hai cái chữ "chú thiếm" cho nó quen miệng lần đi thì vừa...

Tư Cầu "dạ" một tiếng xụi lơ làm chú Bảy hơi cau mày...

*

Chiều hôm ấy, con Thắm vẫn bưng cơm ra chòi như thường lệ, nhưng khi gặp mặt Tư Cầu là nó ngó bét đi chỗ khác. Tự nhiên Tư Cầu cũng đâm ra mắc cở. Mấy lần anh ta định gợi chuyện hỏi thăm về "tình hình" trong nhà sau khi chú Bảy ở ngoài nầy trở vô trỏng, nhưng

rồi lại rụt rè nín thinh và đành cắm cúi ăn cho xong bữa cơm.

... Thấy Tư Cầu buông đũa xuống, con Thắm vội bước lại quơ dọn thật mau, mặt cúi gầm xuống làm cho anh ta bắt phì cười:

– Em làm cái gì mà chiều nay coi bộ... gấp rút quá vậy?

Con Thắm háy xéo anh ta:

– Anh thiệt kỳ thấy mồ!

– Đọ đọ, đừng có nói dựng đứng đó nghen! Anh làm sao mà kỳ?

Con Thắm phụng phịu:

– Anh... bàn tính cái gì với tía em hồi trưa mà dìa trỏng ổng nói om sòm lên...

– Bộ chú Bảy quở rầy em hả?

Con Thắm lắc đầu:

– Hông. Em cũng tưởng ổng dìa ổng la cho một trận về cái chuyện... hai đứa mình hồi trưa đó, nhưng mà không...

Tư Cầu cười nói:

– Như vậy khỏe cho em rồi...

Con Thắm gạt ngang:

– Cha khỏe dữ! Tía em ổng nói... anh chịu rồi.

– Ừ thì chịu. Còn em, ổng có hỏi gì em hông?

– Ổng hỏi... em có chịu hông...

– Vậy em trả lời làm sao?

Con Thắm bực mình đáp sẵng:

– ... Trả lời chịu chớ trả lời làm sao nữa giờ!

Tư Cầu thở ra rồi mỉm cười nói:

– Ờ như vậy là êm rơ hết chớ có gì đâu mà em ra đây làm... mặt lớn mặt nhỏ tự nãy giờ...

Con Thắm nhíu mày:

– Anh nói nghe sướng quá há! Anh ở tuốt ngoài nầy anh hổng biết, chớ em ở trỏng em xẩu mình, xẩu mẩy vì mấy đứa nhỏ nó cứ theo chộ hoài.

Tư Cầu cười xòa:

– Ý trời ơi, tưởng cái gì chớ có chút xíu đó...

Con Thắm trợn mắt cự nự:

– Vậy mà anh còn cười được hả?

– Chớ em biểu anh... khóc hu hu sao?

– Hứ, cái anh nầy lãng òm! (rồi nó

nghiêm mặt hỏi tiếp) Nè anh Tư, nói vậy anh... chịu thiệt hả anh? Anh tính... ở đây luôn, ở đây hoài hả anh?

Tư Cầu trịnh trọng gật đầu:

– Chịu thiệt, chớ chịu... chơi cho chú Bảy đập tàn thây sao!

Con Thắm ngập ngừng hỏi thêm:

– Anh có nghe... tía em ổng nói... chừng nào không anh?

Tư Cầu cười mỉm mỉm:

– Chắc cận lắm à em, chú Bảy chú nói để coi ngày nào tốt trong tháng này....

Con Thắm nhăn nhó kêu lên:

– Hổng biết ổng làm gì gấp quá trời vậy cà!

Tư Cầu ngó xéo con Thắm, mắt lim dim:

– Chớ để lâu... nguội tanh hết!

– Nói bậy nữa đi!... Mà nè anh, nữa anh tính dọn dìa trổng ở hay là...

– Thì chắc phải đem thân gởi rể luôn ở trỏng rồi! Nhưng trong lúc lo mấy công rẫy tại đây anh cũng phải ở suốt ngày ngoài nầy. Căn chòi nầy coi lơ mơ vậy mà ở sướng lắm em! Nè tới chừng đó, mặc tình hai đứa mình hú hí nghen!

Con Thắm véo mạnh vào vai anh ta một cái đau điếng:

– Anh cứ nói bậy hoài hè! (và nó xăng xái bưng thúng cơm lên) Thôi em đi dìa rút nghen! Lằng nhằng ở đây hoài, tới chừng vô trỏng mấy tụi nhỏ nó thấy em đi lâu nó kêu ngạo em... thấy ghét lắm!

– Ừ phải, em dìa cho sớm sớm đi, chớ hổng thôi họ xầm xì hổng tốt.

Con Thắm chưa kịp bước đi thì Tư Cầu đã nhanh chân tiến lên đứng chận trước mặt nó và cười tủm tỉm hỏi một cách gọn khô:

– Bây giờ cho hun một cái... sốt dẻo được hông?

Chưa chi con Thắm đã vội ngả người ra phía sau như để né tránh. Nó cau có cự nự Tư Cầu:

– Nữa! Anh nầy kỳ quá!

Nhưng rồi nó lại chìa má ra và làm bộ nói lẫy:

– Đây nè ông!

Tư Cầu vừa mới để chót mũi chạm phớt qua gò má của con Thắm thì con nầy đã phát cười ré lên rồi vùng chạy đi...

Tư Cầu mỉm cười nhìn theo, nhưng

rồi nụ cười ấy tắt dần để nhường cho một vẻ mặt nặng ưu tư...

*

Sau khi cưới hỏi xong, mặc dầu đã dọn về ở chung trong nhà chú Bảy, Tư Cầu vẫn còn ăn cơm và nghỉ trưa ở ngoài chòi rẫy.

Mỗi ngày con Thắm vẫn bưng thúng cơm ra đúng y như lệ cũ, và có khác ở chỗ là từ đây hai người có thể ung dung trèo lên chòi trò chuyện mà không càn phải giữ ý tứ gì nữa...

Một bữa nọ, Tư Cầu cùng Thắm ngồi vắt vẻo trên sàn chòi cao nhìn trời nhìn đất. Gió đồng thổi lồng lộng làm tung bay mất sợi tóc xõa của Thắm. Nó bỗng níu tay Tư Cầu hỏi:

– Mau quá hé anh Tư?

– Cái gì mà mau?

– Coi, anh nầy dễ quên quá! Thì từ ngày đám cưới của tụi mình đến nay lật đật đã trên ba tháng rồi chớ phải ít ỏi gì sao!

– Ờ phải há!

Tư Cầu quay qua âu yếm nhìn kỹ gương mặt hơi xanh xao, hơi hốc hác một cách thật... khả ái của người vợ mới cưới...

Liếc thấy Tư Cầu nhìn nhìn châm bẩm, con Thắm mắc cở hỏi:

– Bộ lạ lắm sao mà ngó người ta dữ vậy?

Tư Cầu đưa tay mân mê một bên quầng mắt hơi trũng của vợ:

– Lóng rày em hơi ốm đó nghen!

Con Thắm vội thò tay vô túi móc một chiếc gương tròn ra soi mặt rồi xẻn lẻn đấm nhẹ vào lưng chồng:

– Tại anh đó đa! Phải bây giờ em xấu hơn trước nhiều hông? Điệu nầy, anh chê em mấy hồi!

Tư Cầu tình tứ ôm lấy vai vợ:

– Em bây giờ mới... đáng mê hơn trước nhiều.

Con Thắm giơ tay vả nhẹ vô miệng chồng:

– Cái miệng anh nói leo lẻo vậy chớ ăn thua khỉ gì?

Tư Cầu làm bộ nghiến răng hăm dọa:

– Muốn ăn thua lắm hả: thì đây nè...

Vừa nói anh ta vừa ôm chặt lấy Thắm rồi ghì xuống sàn tre trong lúc con nầy thụi đấm ngắt véo tứ tung một cách... chiếu lệ lên lưng của chồng và miệng thì đả đớt kêu la:

– Anh quỷ! Ui da, đau người ta thấy mồ nè!

Tư Cầu mau miệng hỏi lại:

– Đâu! Đau đâu anh mắc thường cho? Ở đây hả?

Con Thắm lại kêu ré lên:

– Á... nhột thấy mồ!... Anh nầy kỳ thấy bà!

Tư Cầu thích chí cười xòa...

Bỗng mấy tiếng đại bác nổ liên tiếp nhau từ phía xa xa vẳng lại như những tiếng trời gầm khi sắp chuyển cơn mưa...

Tư Cầu vội ngóc đầu lên nghe ngóng rồi từ từ rút tay ra ngồi nhổm dậy.

Con Thắm nặng giọng hỏi:

– Gì vậy anh?

Tư Cầu thầm thì đáp:

– Em có nghe tiếng súng lớn bắn đó hông? Cha, hổng biết đụng độ ở miệt nào gần đây mà hồi bừng sáng tới bây giờ nghe súng đủ cỡ nổ rền hoài...

Con Thắm nhăn mặt:

– Ý trời ơi, thì lâu lâu nghe súng nổ là việc thường chớ có cái gì lạ đâu mà coi bộ anh thấp thỏm hoài hổng biết!

Đoạn nó vói tay níu lấy vạt áo chồng giựt giựt:

– Thôi nằm xuống... nghỉ lưng một chút nữa đi anh! Nó có nổ ở đâu thì thây

kệ mồ nó chớ ăn nhập gì tới mình...

Tư Cầu gạt nhẹ tay vợ ra và ló đầu ra ngoài cửa chòi chăm chú nghe ngóng:

– Ý cha bây giờ nổ dữ nghen em! Toàn là súng máy không hà!

Con Thắm thở dài rồi bò rột dậy:

– Anh sao có cái tật lớn quá! Mình cốt giữ làm sao cho yên thân để mần ăn, súng nổ ở tí mú đâu đâu mà anh cũng chộn rộn làm chi vậy?

Tư Cầu có vẻ không bằng lòng:

– Người ta đánh giặc ầm ầm ở đó mà mình ngồi khoanh tay ở đây nghe khan thì... nôn ruột quá! (liếc thấy vẻ mặt ngơ ngác của vợ, Tư Cầu lắc đầu thở dài rồi dịu giọng nói tiếp) Mà anh có cắt nghĩa ra em cũng... hổng hiểu đâu! Nó kỳ lắm em à! Em chưa từng đánh giặc lần nào

nên em hổng biết, chớ bây giờ mỗi khi anh nghe tiếng súng nổ, anh làm như thấy nhớ ông bà vải gì á!

Con Thắm xụ mặt xuống:

– Cai điệu nầy anh ở đây hổng bền đâu! Em biết trước mà!

Tư Cầu gượng cười nắm lấy tay vợ:

– Coi, có cái gì đâu mà mặt mày chầu bậu vậy? Cái gì mà hổng bền?

Con Thắm ngó mông về phía chân trời xa tít:

– Em nói đâu thì có đó, để nữa rồi coi...

Tư Cầu muốn ôm chầm lấy vợ để tìm lời an ủi, nhưng rồi anh ta vẫn ngồi yên không nhúc nhích với dáng điệu của một kẻ đã làm một điều gì phạm lỗi mà lại bị bắt tại trận...

Có tiếng nói chuyện lào xào ở cuối mấy giồng khoai mì ở bìa rẫy, rồi một tốp người mặc đồ đen vai mang súng ống xăm xăm đi thẳng lại phía nhà chòi.

Con Thắm khều Tư Cầu hỏi nhỏ:

– Ai đi đâu mà rần rần vậy anh?

Tư Cầu nghển cổ lên lấy bàn tay che trên mắt để khỏi bị chói nắng:

– À, chắc mấy anh em trong bộ đội đi ngang qua vùng nầy mà!

Con Thắm vội ngồi thụt vào trong, và níu áo chồng kéo vô:

– Anh ló ra ngoải làm chi vậy hổng biết! Họ đi lợi phía mình đó nghen!

Tư Cầu gỡ tay vợ ra và lần bước xuống thang tre. Vừa lúc ấy đám người lạ mặt cũng đi trờ tới.

Một người trong bọn chạy a lên trước và quơ tay reo la:

– Ủa anh Tư!

Tư Cầu nheo mắt để nhìn kỹ người gọi mình rồi cũng chạy lại ôm chầm lấy người ấy:

– Ý trời anh phó! Anh đi đâu mà lạc lên tới đây hả?

Anh kia quay lại chỉ về phía anh em đang đứng xung quanh tò mò ngắm nhìn hai người:

– Tui đi với anh em đây nè! Cha hôm nay tây nó bố ở miệt tụi tui dữ quá nên hồi sáng tới giờ chạy thục mạng qua bên nầy đây.

Tư Cầu gật gù:

– Hèn chi tui nghe nổ dữ quá! Anh ở miệt nào vậy anh Phó?

– Tụi nầy đóng lang bang ở miệt Tân Châu, Hồng Ngự... (rồi anh ta mỉm cười nói đùa) Mà bây giờ tui là "trưởng" chớ không còn là "phó" như hồi anh còn ở dưới đâu nghen!

Tư Cầu vỗ mạnh vào vai anh ta:

– Anh giỏi đa! Mà sao lại lên trên nầy?

– Còn anh, sao anh lại tấp vào đây? Hồi anh đi, tui tưởng anh dông trở lên Sài Gòn rồi chớ!

Tư Cầu nhún vai:

– Lên trển làm khỉ gì...

Anh "phó" vội kêu lên:

– Mà thôi, gặp anh ở đây... tụi nầy kẻ như trúng mối đi! (rồi anh ta thân mật hạ giọng nói tiếp) Hổng nói giấu gì anh, từ hồi sáng tới giờ tụi nầy chưa có hột

cơm hột cháo gì dằn bụng hết nên đứa nào đứa nấy đói rã ruột...

Tư Cầu cười xòa:

– Sao mấy cha hổng nói liền! Tại đây thì không có gì hết nhưng để tui kêu... vợ tui chạy rút vô nhà nấu bậy một vài nồi khoai đem ra cho mấy anh ăn đỡ.

Anh "phó" trợn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên:

– Ý cha, có vợ nữa rồi hả? Cha nội nầy giỏi quá ta! Cái điệu nầy anh tính mọc gốc mọc rễ luôn ở xứ nầy rồi còn gì!

Tư Cầu nhún vai:

– Thì... phải lo mần ăn chớ sao anh! (đoạn anh ta hướng lên phía trên chòi gọi lớn) Em ơi, xuống đây có người quen đây nè!

Con Thắm e thẹn bước xuống thang và khẽ gật đầu chào mọi người.

Tư Cầu sốt sắng giới thiệu anh "phó" và những người khác:

– Nè em, anh nầy đây là người cùng xứ với anh đó, còn mấy anh em kia... bây giờ kể cũng như... anh em quen hết đi!

Cả bọn nhao nhao lên:

– Phải đa!

Anh "phó" kín đáo liếc sơ qua con Thắm rồi vỗ mạnh vào vai Tư Cầu, cười giòn khớu:

– Anh... giỏi đa anh Tư!

Con Thắm xẻn lẻn quay mặt ngó đi chỗ khác.

Tư Cầu vội hối vợ:

– Thôi em đi bươn dìa nhà nấu cho mau một vài nồi khoai bưng gấp ra đây cho mấy anh em ăn đỡ. À, em nhớ gói

theo luôn một bánh thuốc Cao Lãnh anh cất trong hũ đó!

Anh "phó" vội dặn chen vô:

– Chị nhớ nấu khoai nhiều nhiều nó nghen chị! Đối với tụi nầy thì thứ đó không sợ ế đâu!

Con Thắm gượng cười chào sơ mọi người rồi bưng thúng cơm lên đi rút về trong nhà...

Anh "phó" quay qua nói liền với Tư Cầu:

– Anh sao tốt phước quá vậy anh Tư!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

– Tốt thì... kể ra cũng khá tốt nhưng không được khoái chí như mấy anh.

Anh "phó" trề môi:

– Ý trời ơi, chạy muốn... ra khói đây chớ khoái gì được anh!

Tư Cầu hỏi lại anh ta:

– Hổng khoái chớ sao anh lại tấp vô đó?

Anh "phó" thở ra:

– Thì ban đầu tui lên trên nhà chú tui ở Tân Châu tính nhờ chú chỉ dẫn cách làm cá mắm kiếm ăn cho qua ngày qua bữa, chớ ở dưới mình từ hồi anh... ra đi rồi xảy ra liền liền nhiều chuyện rắc rối lắm! Tui bịn rịn hoài nhưng rốt cuộc rồi tui coi vèo... chịu đời không thấu nên khơi đi luôn.

Tư Cầu tò mò hỏi thêm:

– Nhưng sao anh hổng lo mần ăn như mọi người khác mà trở lại xáp vô đám anh em đây?

– Thì ban đầu tui cũng tưởng là chuyến nầy tu bỉ mần ăn được luôn, nhưng rồi lại gặp mấy anh em đây... Ôi thôi, chắc tại cái số mình còn nặng nợ!

Tư Cầu thở dài:

– Tui cũng đang gặp cái cảnh tương tợ như vậy! Hổng biết lúc trước anh có như vầy không, chớ hiện thời mỗi lần tui nghe tiếng súng, lòng dạ tui nôn nao kỳ cục lắm!

Anh "phó" vỗ đùi nghe cái "bốp":

– Đúng trân... cái bịnh của tui lúc trước! (nhưng rồi anh ta lại nhăn nhó kêu lên) Nhưng anh còn ôm kè kè một cô vợ ngon lành tận mạng như thế kia thì dễ gì rứt ra! Thôi tui hổng dám rủ rê anh đâu, rủi chị Tư chỉ nghe được chỉ chửi tui không còn một tấm da mẹ đẻ!

Tư Cầu chưa kịp trả lời ra sao thì anh ta lại vọt miệng hỏi thêm:

– Bộ anh mới cưới vợ ràng ràng đây hả?

– Ừ, lối ba tháng nay.

Anh "phó" lắc đầu quầy quậy:

– Ý thôi, hai anh chị đang còn ở vào cái thời... cụp lạc, mụ nội tui bây giờ xeo anh đi cũng hổng nổi!

Tư Cầu cười tủm tỉm:

– Anh sao coi tui tệ quá vậy anh! Thì để nữa rồi coi!

Đoạn anh ta bước lại cầm một cây cạc–bin bá xếp móc treo trên cột chòi lên để săm soi.

Anh "phó" hãnh diện bước lại khoe với Tư Cầu:

– Súng nầy mới nhứt hạng đó anh! Hồi ở dưới mình làm gì có thứ nầy phải hông anh?

Tư Cầu nâng niu treo khẩu súng trả lên chỗ cũ và khẽ gật đầu.

– Phải rồi. Thứ bá xếp nầy tui coi bộ gọn bân khoái quá!

Anh "phó" cười xòa rồi chắc lưỡi hít hà:

– Khoái đâu bằng một cô vợ mới nheo nhẻo đó anh!

Tư Cầu giơ tay thụi mạnh vào vai anh "phó" một cái:

– Anh sao cứ nói bông lơn hoài!

Và tự nhiên Tư Cầu đưa tay sờ nơi bụng mình ngay vào chỗ mà trước kia bao giờ cũng có cộm lên cái bá dẹp của cây Herstal (khẩu súng ấy Tư Cầu đã gởi

lại cho Hai Cang trước khi bỏ lên Châu Đốc).

Anh ta ngẩn ngơ một hồi lâu rồi thở dài đưa tay nắn lớp da bụng đã bắt đầu dầy mỡ.

Anh "phó" để ý liếc nhìn dáng điệu của Tư Cầu và cũng thấu hiểu phần nào tâm trạng của anh ta trong lúc bấy giờ. Anh bèn tìm cách gợi chuyện với Tư Cầu:

– Sao anh, công việc ruộng rẫy ở đây có khá hông?

– Ờ... cũng khá, nghĩa là tui có thể sống già đời mãn kiếp ở đây được rồi.

– Như vậy là... cha đời rồi còn gì nữa!

Tư Cầu mỉm cười chua chát:

– Thì đúng như vậy rồi! Nhưng với tui, tui lại khác... nhiều lúc như thấy...

thiếu, thấy nhớ một cái gì...

Anh "phó" thân mật vỗ vai Tư Cầu:

– Buồn chưn buồn cẳng rồi phải hông?

Tư Cầu cười đáp:

– Chắc cũng đâu đó!

– Thì anh... ráng chịu chớ tui hổng dám rủ rê anh đâu, tuy rằng bọn nầy rất cần một người như anh và nói đây không phải khoe với anh làm chi chớ cái đám của tụi tui coi lơ mơ như vậy mà bảnh lắm nghe!

Tư Cầu tò mò hỏi liền:

– Sao mà gọi rằng bảnh? Không khéo anh chạy ô mồ rồi mắc ô mả?

Anh "phó" kiêu hãnh lắc đầu:

– Ai thèm "quảng cáo" với anh làm gì! Tui nói sơ sơ như vầy anh cũng đủ hiểu: tụi nầy hổng có "anh lớn" nào ở trên đầu hết, mà quánh Tây coi cũng... mát con mắt lắm nghen! (anh "phó" bỗng nghển cổ lên ngó về phía bờ mẩu và kêu lên)

– Chị Tư ra tới rồi kìa! Ủa sao chỉ nấu khoai mau quá vậy cà?

– Chắc con vợ tui nó kiếm được thứ gì khác đem ra trước để mấy anh lót dạ...

– Nếu vậy thì... điệu quá!

Con Thắm vừa đến nơi là Tư Cầu hỏi liền:

– Em đem ra món gì đó em?

Con Thắm đặt thúng xuống:

– Tía biểu em mang mấy thứ nầy ra ngoài nầy trước đi...

Tư Cầu bước lại ngó xuống thúng và kêu lên:

– Bánh tét, bánh ít mấy anh ơi! (anh ta day qua hỏi vợ) Ở đâu mà có sẵn mấy thứ bánh trái nầy vậy em?

– Mai nầy trên bác Ba có đám giỗ nên tía lên xin ba mớ để cho mấy anh ở đây dùng đỡ...

Tư Cầu quay qua khoe với anh "phó":

– Ông già vợ tui đi vận lương cho anh em đó! Anh chưa gặp mặt ổng nên hổng biết chớ ổng điệu lắm nghen!

Anh "phó" liếc nhanh về phía vợ Tư Cầu và nói đùa:

– Tui biết nhiều rồi mà!

Thấy anh em bu lại thúng bánh. Tư Cầu vội hối vợ:

– Thôi em chịu khó dìa trỏng canh mấy nồi khoai đi chớ anh coi bộ ba cái bánh nầy hổng thấm tháp gì đâu!

Con Thắm lại lùi lũi trở về trong nhà... Nhưng đi được một đỗi nó đứng lại ngoắc kêu Tư Cầu.

Tư Cầu vội chạy đến:

– Gì vậy em?

Con Thắm ngó về phía đám anh em rồi hỏi nhỏ chồng:

– Anh nhắm coi... anh em họ ở đây... ăn uống như vậy rồi có sao không?

– Cái gì mà có sao?

– Rủi có ai... đi mạch cho Tây rồi sao?

Tư Cầu cười đáp:

– Em khỏi lo, nếu Tây nó đi tới đây

thì họ cũng đã dông mất đất rồi!

Con Thắm chắc lưỡi:

– Đã đành rồi, nhưng em nói đây là nói... cho phần mình kìa! Tây vô nó buộc cho mình... chứa chấp, tiếp tế cho họ rồi sao?

Tư Cầu đành kiếm cách nói gạt ngay:

– Ối ai đi mạch báo làm chi hổng biết! Ở đây bà con mình là người biết điều hết mà?

Con Thắm cười mũi:

– Ừ biết điều! Anh dễ tin như vầy rồi có ngày mang họa đa!

Tư Cầu giơ tay xua xua:

– Thôi bây giờ dầu sao cũng lỡ rồi, em dìa trỏng coi khoai chín chưa bưng ra đây liền để cho anh em họ ăn xong họ

đi gấp là mình... nhẹ lo.

Con Thắm thở dài rồi lủi thủi đi thẳng...

*

Tối hôm ấy, trong lúc Tư Cầu đang nằm dài trong buồng, tay gác lên trán, suy nghĩ vẩn vơ thì con Thắm bước vô.

Tư Cầu nghển cổ lên rồi xê mình nằm nhích qua một bên và lên tiếng gọi vợ:

– Lại đây em?

Con Thắm bước lại đứng bên cạnh chồng:

– Tía kêu anh ra ngoài kia!

Tư Cầu ngồi nhỏm dậy:

– Tía kêu anh có việc chi đó em?

Con Thắm cúi đầu đưa tay mân mê cây cột mùng:

– Ai biết đâu...

Thấy điệu bộ của vợ như vậy, Tư Cầu đâm ra thắc mắc thêm:

– Thì có cái gì em nói thẳng ra đi để anh ra ngoải anh còn liệu...

Con Thắm ngập ngừng, một hồi hồi đáp:

– Tía hỏi anh về chuyện... anh tính đi đâu đó...

Tư Cầu có vẻ ngạc nhiên:

– Ai nói cho tía biết mà hay quá vậy cà! Bộ em hả?

Con Thắm lúng túng đáp:

– Thì tía cũng nghe phong phanh đâu đó, nên tía có hỏi em... Mà em không nói trước thì anh cũng phải nói...

Tư Cầu thở dài:

– Ờ phải... Em có thấy... ý tứ của tía ra làm sao hông?

Con Thắm trả lời giọng hơi pha chút lẫy đương:

– Anh khỏi lo... cái gì tía cũng binh anh hết mà! Thôi anh ra ngoải cho mau hông thôi tía đợi...

Tư Cầu lặng lẽ bước ra nhà ngoài...

... Thấy Tư Cầu ló ra, chú Bảy đã vội lên tiếng gọi anh ta:

– Lại ngồi đây chơi Tư!

Tư Cầu liếc mắt thấy có cả thiếm Bảy ngồi đối diện với chồng ở chỗ bộ trường

kỷ đặt giữa nhà. Tự nhiên, anh ta đâm ra "khớp".

Chú Bảy lại đưa tay ngoắc anh ta:

– Lại xích đây nè Tư... tía có chuyện này muốn hỏi thăm con một chút.

Tư Cầu ké né ngồi lên chiếc ghế "đẩu" gần đó rồi rụt rè hỏi lại:

– Dạ... việc chi vậy... tía?

Chú Bảy thản nhiên hỏi anh ta:

– Ờ tao nghe nói mầy tính đi đâu đó Tư?

Tư Cầu ấp úng thưa:

– Dạ... con tính qua thăm mấy người anh em bạn ở bên miệt Tân Châu...

– Phải mấy chú em ghé trong chòi hôm trước hông Tư!

– Dạ phải.

– Mầy đi ở bển rồi tính chừng nào dìa?

– Dạ dìa liền mà tía! Nếu trễ lắm thì năm ngày, một tuần lễ là cùng...

Thiếm Bảy bỗng lên tiếng:

– Tư à, lóng nầy má nghe nói đường xá trắc trở lắm chớ hổng phải như hồi trước đâu. Con nhắm có cái gì cần... thiệt cần thì hãy đi...

Tư Cầu gượng cười đáp:

– Dạ, sẵn lúc nầy rẫy bái gì cũng xong xuôi rồi nên con tính thả qua bển thăm anh em chơi và nhơn tiện xem coi có cái gì có thể mua bán mần ăn thêm hông...

Chú Bảy cười xòa:

– Thôi đi, cái bộ của mầy mà mua bán

khỉ gì! Người ta miệng bằng tay, tay bằng miệng còn chẳng ăn thua gì nữa là mầy! (rồi chú Bảy nghiêm giọng hỏi tiếp) Cái điệu nầy tao coi bộ mầy tính cái gì nữa chắc? Mầy tính theo mấy anh em đó sao Tư?

Tư Cầu lúng túng chưa biết trả lời làm sao cho xuôi thì thiếm Bảy đã nói chen vô:

– Nè con Tư, con ở đây như vậy là được lắm rồi, vậy mà con còn tính bay nhảy đâu nữa? Bây giờ con có vợ có con rồi chớ đâu còn long chong như trước...

Chú Bảy sốt ruột gạt ngang:

– Bà để tui nói với thẳng cũng được rồi mà! (đoạn chú day qua hỏi con rể) Tư à, tao tuy đứng vào vai cha mẹ, và chuyện đời gì khác thì tao rành hơn mày thiệt, nhưng còn cái chuyện nước, chuyện nhà thì tao chưa chắc đã hơn mầy! Vậy mầy

nên nghĩ kỹ mọi lẽ thiệt hơn, nếu thấy cần vùa giúp được người ta được chút đỉnh gì thì mầy cứ lo liệu... Tao không cản mà cũng không nài ép cái gì hết...

Tự nãy giờ con Thắm đứng dựa gốc cột gần đó nghe chú Bảy nói như vậy vọt miệng cự nự:

– Tưởng tía nói cái gì chớ tía đẩy đưa xúi biểu ảnh như vậy thì kể cũng như không!

Chú Bảy quắc mắt quát tháo:

– Ai biểu mầy xía miệng vô đó hả? Tao nói để thây kệ tao, mầy với má mầy cứ làm tài khôn tài khéo hoài hè!

Thiếm Bảy chắc lưỡi:

– Coi coi... cái gì mà có tui ở trỏng đó! Mà con nhỏ nó nói vậy bộ hổng phải sao?

Tư Cầu vội nói chen vô:

– Dạ thưa tía má, con mới định qua thăm mấy ảnh thôi chớ chưa có tính gì về chuyện đi hay là ở hết. Mà ví dầu con có qua bển... mần ăn đi nữa thì con cũng đi đi dìa dìa hoài... Đây với đó gần xịch chớ có xa lắc xơ lơ gì...

Chú Bảy thở ra:

– Mầy nói như vậy nghe cũng phải, nhưng theo tao nghĩ thì mầy cũng nên cân nhắc cho kỹ... bề gì thì bây giờ mầy cũng có vợ chình ình ra đó... Và không phải tao muốn trù ẻo chớ mầy chắc dư hiểu, trong buổi giặc giã, súng đạn nầy, cái chuyện sanh tử nó... nhấp nháy thiệt hổng biết đâu mà lường trước được...

Tư Cầu trả lời nho nhỏ:

– Dạ, cái đó con biết rồi...

Thiếm Bảy đang xỉa thuốc vội ngừng tay lại:

– Con biết thì để má nói thêm cho con nghe: con vợ con nó còn nhỏ lắm, mà hai đứa bây cũng mới ăn ở với nhau ràng ràng đây... con nên nghĩ đến chỗ đó một chút... Con Thắm, dầu hèn cũng thể, không đến đỗi gì tệ hại như thứ đàn bà khác nhưng con cũng phải... nghĩ xa: con vợ con nó còn khờ lắm, mà con phải biết, người ta khôn ba năm dại một giờ, đàn ông con trai bây giờ quỷ quái tinh ma... con đi bỏ nó ở nhà một mình nếu mai kia mốt nọ rủi có chuyện gì... đổ bể tùm lum lên... thì con đừng trách ai hết nghen!

Con Thắm mắc cở lên tiếng cằn nhằn má nó:

– Má sao nói kỳ quá! Má làm như con hư thúi đời nào vậy!

Chú Bảy cũng nói chen vô:

– Bà sao bữa nay ăn nói hàm hồ quá. Nó cự bà như vậy là đáng lắm!

Thiếm Bảy rướn giọng lên:

– Thì ông cũng phải để tui nói... phòng xa cho thằng Tư nó biết để sau nầy nếu có chuyện gì nó khỏi eo sèo với mình được.

Thiếm Bảy lại hướng về phía Tư Cầu tiếp lời:

– Đó là một lẽ, còn cái lẽ thứ hai nữa, như tía mầy ổng nói hồi nãy đó, rủi mầy... bị bắt bớ tù tội hay là bị... tai nạn gì khác, rồi mầy bỏ con vợ mầy cù bơ cù bất hay sao?

Tư Cầu ấp úng tìm lời nói đỡ:

– Dạ... bề gì cũng còn tía má ở đây.

Thiếm Bảy sẵng giọng:

– Tao với tía mầy sống đời ở đây hoài sao? Còn hai đứa nhỏ nữa chi? Tao lo cho hai đứa bây nên vợ nên chồng rồi bây giờ đến lượt tụi bây chớ!

– Dà...

Chú Bảy vội lên tiếng bảo Tư Cầu:

– Thôi, tía kêu con ra đây để hỏi thăm có một chút đó, bây giờ con vào nghỉ đi... rồi có cái gì khác con cho tía hay sau...

Tư Cầu e ấp đứng lên:

– Dà... tía má ngồi chơi...

Và anh ta len lén rút vào buồng. Con Thắm đứng xớ rớ ở đó một hồi rồi cũng theo anh ta vô luôn.

Tư Cầu chưa kịp hỏi han gì thì con Thắm đã nói chận trước:

– Đó anh thấy hông!

Tư Cầu có vẻ chưng hửng:

– Thấy cái gì?

– Chớ bộ anh hổng nghe má nói đó sao?

Tư Cầu thở ra:

– Có chớ sao không! Má nói như vậy cũng... phải (nhưng rồi anh ta hóm hỉnh hỏi lại) Mà em có nghe tía nói đó hông?

Con Thắm bước lại ngồi xuống cạnh giường:

– Ối, em dư biết mà! Ông già ổng bao giờ mà ổng chẳng binh anh! Anh... con ruột, con riêng của ổng chớ em thì ăn thua gì!

Tư Cầu cười xòa, đưa tay véo nhẹ vào bắp vế non của vợ...

Nghe con Thắm kêu "ái ái", Tư Cầu vừa kéo vợ nằm xuống vừa vói tay bụm lấy miệng nó:

– Tía má còn thức ở ngoải kìa bà!

Con Thắm ngóc đầu lên ngó qua cửa buồng:

– Thức đâu anh chỉ coi! Đèn đuốc ở ngoải tắt ngóm hết rồi!

Tư Cầu cũng nhổm dậy:

– Thiệt hả?... Vậy thôi hai đứa mình cũng tắt đèn đi chớ chong làm chi... chói mắt thấy mồ!

Con Thắm bước xuống chõng rồi quay lại nhìn Tư Cầu với cặp mắt hoài nghi:

– Chói mắt thiệt hay chói mắt... gì đó?

Tư Cầu cười lỏn lẻn hối:

– Thì... tắt đèn đi bà...

Con Thắm mỉm cười lắc đầu rồi dình dàng đi lại chỗ để cây đèn chong. Nó từ từ kê miệng cho gần phía trên đầu ống khói rồi thổi nhẹ nhẹ... Ngọn đèn chao qua chao lại một hồi trước khi tắt hẳn...

... Con Thắm vừa hất vừa phủi tay Tư Cầu xuống vừa cằn nhằn:

– Để người ta bỏ mùng xuống đàng hoàng coi được hông?

Tư Cầu làm bộ chắc lưỡi liền liền:

– Thây kệ... bỏ đại xuống đi mà!

Con Thắm ngả lưng nằm xuống chõng và còn nói mát một câu:

– Xí, làm nôn tới để ít bữa nữa đi hén! Bộ người ta hổng biết sao!

Tư Cầu khúc khích cười bên tai vợ:

– Thì biết đây nè!

Con Thắm định nói nữa như chỉ ú ớ thêm vài tiếng trong miệng rồi im bặt...

Tư Cầu cất tiếng gọi nho nhỏ:

– Em! Em... ngủ rồi hả?

Con Thắm thở hắt ra một hơi dài rồi rên "ư ư" như người mớ ngủ.

Tư Cầu khỏi phải hỏi thêm một câu nào nữa...

... Anh ta bỗng đâm ra hơi bực mình khi nhận thấy phía nhà trong, nhà ngoài yên lặng quá chừng. Yên lặng đến đỗi, tiếng mấy con mọt đang khoét thanh tre trên đầu chõng của cặp vợ chồng mới cưới nghe rõ mồn một...

Chiếc đồng hồ chuông treo trên vách ngoài gian nhà giữa đã hai lần đổ kiểng: lần mười lăm phút, rồi một lần nửa giờ...

Tư Cầu quơ kéo chiếc mền còn xếp nguyên làm tư để ở phía đầu giường xuống, mở ra rồi nhẹ nhàng đắp lên mình vợ...

Như sực tỉnh, con Thắm cất giọng ú ớ kêu chồng, giọng nhừa nhựa, nửa như si mê, nửa như mỏi mệt:

– Anh Tư đâu... hả anh...

Vừa hỏi, con Thắm vừa quơ tay sờ soạng lên ngực lên mặt, lên tóc Tư Cầu rồi buông thõng xuống sạp chõng... như đã mòn sức, và sải tay ngủ liền ngay theo đó.

Ánh trăng khuya đã bắt đầu rọi nghiêng nghiêng qua mấy kẽ hở của tấm vách ván "bổ kho".

Tư Cầu, một tay chống lấy đầu mải mê lặng nhìn vợ đang ngủ say... và bất giác anh ta cất tiếng thở dài.

... Hai hôm sau Tư Cầu ra đi.

*

Tư Cầu sang thăm anh "phó" được vài hôm thì quay trở về... để rồi lại đi nữa.

Bẵng đi hơn ba tháng sau, Tư Cầu lại lò mò về thăm nhà.

Hôm ấy, cả chú thiếm Bảy lẫn hai người con trai đều đi vắng và chỉ có con Thắm ở nhà. Tư Cầu hồi hộp đẩy cửa rào bước vô. Tiếng con chó vừa sủa vừa tru mừng Tư Cầu làm cho con Thắm đang ở sau bếp phải chạy ra, và khi giáp mặt với chồng nó bỗng khóc òa lên.

Tư Cầu lúng túng níu tay vợ dắt vô nhà:

– Trời ơi, anh dìa em không mừng sao lại... khóc muối mẫn như vậy. Tía má

và mấy em đâu mà nhà cửa gì vắng hoe vậy?

Con Thắm không chịu trả lời mà chỉ đưa vạt áo lên vừa lau nước mắt vừa sịt mũi.

Thấy vậy, Tư Cầu hơi chột dạ:

– Coi, có việc gì mà sao anh hỏi em cứ nín khe vậy? Nói cho anh nghe đi em!

Con Thắm lại hít mũi rồi bù lu bù loa kể lể:

– Chuyện gì nữa bây giờ! Ai biểu anh đi mất biệt cả năm sáu tháng nay...

Tư Cầu vội đính chánh:

– Coi, em đừng nói quá lố, mới có ba tháng là nhiều.

Con Thắm cự nự:

– Bộ anh nói ba tháng hổng đủ lâu hả? Bị anh tưởng như vậy nên anh bỏ ”tui” luôn cũng phải?

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Cái gì mà bỏ! Anh có nhắn tin dìa, bộ hổng ai nói lợi với em sao?

– Hứ, nhắn tin mà đủ à! Anh chỉ lo đi cho sướng chớ chẳng kể gì tới vợ con ở nhà hết!

Tư Cầu mỉm cười chỉ vào mặt mình:

– Đây em làm ơn nhìn kỹ coi anh đi có sướng hông? Có bữa lội rừng lội bụi từ sáng tới chiều chẳng có hột cơm trong bụng...

Con Thắm nhăn nhó kêu lên:

– Ý chèn đét ơi, anh làm cái gì mà đến đỗi ốm nhom và đen thui vậy nè!

(nó vừa kêu vừa đưa tay sờ lên một bên má hóp của chồng)

Tư Cầu nhún vai phân bua:

– Thì đó, em coi anh có sung sướng gì đâu... cực khổ thấy mồ!

Con Thắm quắc mắt lên:

– Cực khổ vậy mà còn ham! Nội bấy nhiêu đó cũng đủ hiểu là anh... chỉ nghĩ tới cái gì... riêng của anh thôi. Còn em, anh hổng thèm lo cho chút xíu nào hết. Bộ anh nói em bây giờ cũng còn như thời con gái hoài hoài sao?

Tư Cầu ấp úng đáp:

– Đành là như vậy nhưng... giặc giã nầy... vài ba năm rồi cũng hết chớ bộ có hoài hoài sao! Em thì còn ở đó lâu...

Con Thắm, mắt đỏ hoe, cũng phải bật cười:

– Xí, anh làm như sợ... mất một dịp hiếm có lắm vậy!... Giặc giã thì để cho thiên hạ tây tàu họ muốn quánh nhau gì đó thì quánh, mắc mớ gì tới mình...

Tư Cầu vội nói gạt ngang:

– Thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi! Bây giờ em làm ơn nói chuyện nhà cửa cho anh nghe coi được hông!... À, tía má và thằng Ba, thằng Tư đi đâu vắng hết vậy em?

– Ở, tía má và mấy đứa nó đi chợ hết rồi.

Tư Cầu quàng một tay lên vai vợ và dìu đi:

– Thôi mình vô trong nầy... chớ hông thôi người ta nhớ quýnh đây nè!

– Xí!

Bước tới cửa buồng, Tư Cầu dừng lại hất hàm hỏi vợ:

– Có chứa thằng cha nào ở trỏng hông vậy?

Con Thắm hất tay anh ta rớt xuống:

– Nói bậy nà! (rồi nó lại mỉm cười) Mà rủi có thằng cha nào ở trỏng thì anh cũng ráng chịu, chớ ai biểu anh bỏ người ta ở nhà một mình làm chi!

Vào tới trong buồng, Tư Cầu liền ôm choàng lấy vợ vào lòng, nhưng con Thắm vội ẩy anh ta ra và kêu lên:

– Anh mang cái gì mà cồm cộm...

Tư Cầu "à" lên một tiếng, thọc tay vô trong lưng quần móc ra một khẩu súng lục, nhét liền trở lại ra phía sau lưng, rồi xẻn lẻn phân trần với vợ:

– Anh hổng muốn đeo theo, nhưng anh "phó" ảnh nài ép... để phòng thân khi đi đường...

Con Thắm có vẻ đăm chiêu:

– Anh đem thứ đồ quỷ ấy dìa nhà làm gì...

Nhưng khi liếc thấy Tư Cầu đứng sượng lại đó, con Thắm đâm ra thương hại. No bước lại sát bên Tư Cầu và tỳ người lên ngực chồng rồi mỉm cười nói một câu mập mờ:

– Hồi nãy anh dắt cây súng trước bụng, em sợ... cấn nó quá!

Tư Cầu chụp lấy vai vợ lắc nhẹ mấy cái:

– Em sợ... cấn nó! Bộ em...

Con Thắm mỉm cười tiếp lời:

– Anh nầy thiệt hổng để ý gì tới vợ con hết ráo! Em có... bầu trên bốn tháng nay rồi đó!

Tư Cầu buông thõng tay xuống, vẻ mặt ngơ ngác:

– Bộ... thiệt vậy hả? Sao trước đây em hổng nói?

– Mắc cở thấy mồ mà nói khỉ gì!

– Coi, có chồng thì có con chớ bộ... nằm chiêm bao rồi mang bầu được hay sao mà mắc cở!

Con Thắm phát nhẹ vào vai chồng:

– Ở lãng òm! Nhưng... mình ăn ở với nhau mới ràng ràng đây mà lại có con liền...

Tư Cầu làm mặt nghiêm:

– Thì có người... nhạy, người hổng nhạy...

Con Thắm vội xô anh ta qua một bên:

– Nghỉ anh đi! Cái miệng anh giỏi nói xàm hoài!

Tư Cầu bước lại nắm lấy tay vợ dẫn đến ngồi xuống mép giường rồi dịu dàng hỏi:

– Trong mình em bây giờ ra sao? Em thấy có khỏe mạnh hay là... có cái gì khác hông? Anh nghe người ta nói đàn bà... ốm nghén...

Con Thắm tươi cười lắc đầu:

– Anh khỏi lo, em khỏe mạnh như thường chớ không có sao hết. Mà có má ở đây thì em vững bụng lắm!

Tư Cầu ngập ngừng hỏi:

– Bộ... tía má hay rồi hả?

Con Thắm khẽ gật đầu rồi hỏi lại:

– Sao đó anh?

– Cha cái điệu nầy chắc ổng bả chửi anh tắt bếp!

Con Thắm lắc đầu lia:

– Hổng có, hổng có đâu. Tía thì... một phe với anh rồi, còn má, tuy má... hay lách chách cái miệng chớ má cũng thương anh lắm.

Tư Cầu chép miệng thở dài:

– Thiệt anh cứ làm khổ hết người này đến người nọ hoài...

Con Thắm vội nói khỏa lấp đi:

– Thôi chuyện đó dẹp qua một bên cho rồi! Bây giờ anh đưa bàn tay đây!

Tư Cầu nhướng mắt lên nhìn vợ, rụt rè chìa bàn tay mặt ra rồi thắc mắc hỏi:

– Đây nè... mà chi vậy em?

Con Thắm cầm lấy bàn tay đen rắn, mân mê mấy chỗ chai cứng rồi rướn giọng:

– Bàn tay nào... lương thiện, hiền khô... bàn tay nào hổng có... bóp cò súng hả?

Tư Cầu phì cười đưa bàn tay trái ra:

– Đây đây... bàn tay nầy nè!... Mà chi vậy em?

Con Thắm gật gù như tỏ vẻ bằng lòng rồi kéo lấy bàn tay của chồng đặt nhẹ lên bụng mình, rồi hăng hái nói một hơi:

– Đó đó! Anh "thấy" nó đạp hông! Chắc con trai hén anh?... Thằng nầy chắc nữa nó liếng khỉ lắm!

Tư Cầu ra vẻ nghiêng tai nghe ngóng, rồi tự nhiên anh ta đâm ra mắc cở rụt tay lại. Thật tình thì anh ta cũng chưa thấy "nó" đạp ở đâu hết nhưng cũng trả lời vợ bằng một giọng thật quả quyết:

– Ờ... thằng nhỏ đạp dữ há! Em hổng lên chợ hốt vài thang thuốc dưỡng thai uống... và ráng lo tẩm bổ...

Con Thắm nói gạt ngang:

– Ý hổng nên đâu! Con so mà anh! Má còn bắt em làm suốt ngày không hở tay để nữa dễ sanh.

Tư Cầu gật gù:

– Ờ phải há!

Nhưng rồi anh ta chép miệng ngồi thừ ra nhìn vợ.

Con Thắm gượng cười hỏi chồng:

– Sao khi không anh... bí xị vậy?

Tư Cầu rầu rầu đáp:

– Đây rồi nữa em mang cái bụng ì ạch, rồi đến lúc bể bầu... anh cũng đâu có ở nhà!

Con Thắm thở dài:

– Thì em cũng đành chịu vậy chớ biết sao!... Mà tại anh hổng muốn ở nhà bên cạnh vợ con chớ có ai cản trở anh đâu!

Tư Cầu lúng túng hết ngó lên trên nóc nhà rồi nhìn xuống dưới nền đất, trả lời xụi lơ:

– Thôi... bề gì anh cũng trót hẹn với anh em người ta rồi...

Con Thắm nổi nóng:

– Phải đa! Anh lỡ hẹn với người ta thì anh ráng giữ, còn lỡ hẹn với em thì anh cho... lỡ luôn!

– Em đừng nói vậy... tội nghiệp anh... Bây giờ em có chửi mắng gì anh cũng... hổng dám nói gì, nhưng anh xin gắt một điều: em đừng để bụng lo buồn quá... hổng nên. Như vậy nó có hại... cho cái thai lắm!

Nghe Tư Cầu nói như thế, con Thắm đâm ra mủi lòng thương hại. Nhưng vẫn giữ giọng trách móc:

– Hổng biết anh nghĩ sao mà anh bỏ đi ngang như vậy! Hổng có anh vô trỏng rồi nước mình... hổng độc lập được sao? Đó anh coi, anh đi mấy tháng nay rồi có cái gì khác hông?... Thì cũng... súng nổ, cũng Tây bố, cũng tản cư... Như vậy thiếu một mình anh cũng chẳng sao hết mà!

Trước lý luận "chắc nịch" ấy của vợ, Tư Cầu chỉ có nước thở dài. Anh ta gãi tai tìm lời giải thích cho vợ hiểu quyết định của mình nhưng rốt cuộc rồi cũng

đành... nhún vai nói gạt ngang:

– Ối em là... đàn bà thì đâu có hiểu mấy chuyện đó! Em thấy một mà không thấy hai... Nếu ai cũng nói như em hết thì... chỉ còn nước sống trở lại cái kiếp tôi mọi như ông bà mình hồi trước.

– Thì ông bà mình cũng sống sởn sơ, vợ chồng con cái đề huề chớ bộ..

Tư Cầu nhăn nhó chận lời:

– Thời buổi nầy mà em nói như vậy người ta cười chết. Về cái chuyện anh... làm đó, tuy bây giờ em chưa thấy gì, nhưng lâu ngày chầy tháng thì nó cũng phải... nhúc nhích cục cựa chớ!

Con Thắm trề môi:

– Ai có cười thì em ráng chịu, chớ em có chồng có con em hổng muốn để rời đi đâu hết! Em lo cái gì có trước mặt, chớ

em hổng thèm lo... chuyện bá vơ thiên hạ!

Tư Cầu thở ra:

– Nói với em riết rồi thế nào cũng có... cãi lộn! (đoạn anh ta nắm lấy tay vợ) Mà thôi, hổng thèm nói mấy chuyện đó nữa, lâu ngày dìa thăm em thì phải... vui lên mới được.

Con Thắm ngó thẳng vào mặt chồng:

– Bữa nào anh đi nữa đây?

Tư Cầu ngập ngừng đáp:

– Thì... vài ba bữa nữa...

– Coi, sao gấp dữ vậy? Sao anh hổng nói với họ anh dìa lâu lâu một chút. Cái điệu nầy đến chừng em nằm chỗ cũng dám hổng có mặt anh ở nhà nữa cho coi!

Tư Cầu chớp mắt nhìn xuống bụng vợ:

– Để anh ráng tới chừng em... gần ngày, anh sẽ dìa trước năm mười bữa nửa tháng...

Con Thắm, mặt mày buồn thiu, lên giọng thở than:

– Như vậy mà anh cũng phải... ráng nữa! Ý là em mới có mang bầu con so! Và may là em mạnh giỏi chớ không có đau ốm rề rề như người ta!

– Bề gì thì cũng có má ở liền một bên em.

– Xí, từ hồi nhỏ tới lớn lúc nào em hổng có má ở một bên! Em hỏi anh: vậy chớ em có chồng làm chi cà?

Tư Cầu gượng cười đáp:

– Có anh ở nhà thì anh cũng đứng... xớ rớ ở đó chớ anh biết khỉ gì về chuyện... đẻ đái của đàn bà.

Con Thắm chán nản thở ra:

– Thiệt anh nói cái gì cũng ăn trớt hết! (rồi nó nhìn Tư Cầu lắc đầu) Hổng biết sao hồi đó em lại ưng lấy anh như vầy! Chị em người ta đi một bước cũng có chồng theo tò tò, còn em thì cứ lủi thủi một mình như như là con mẹ bị chồng bỏ chồng chê gì vậy á!

Tư Cầu bắt phì cười:

– Thôi đi bà nội! Phải dè em hay rên như vầy hồi đó anh cũng... dang ra cho sớm! Nhưng bây giờ... lậm quá rồi... Em hổng biết chớ ngày nào mà anh hổng nhớ em! Cha, phải chi anh dẫn em theo được, hay là... có phép gì... dời giặc giã dìa gần đây để cho hai đứa mình chạy tới

chạy lui thăm nhau được hén em!

Con Thắm tát nhẹ vào má chồng:

– Bậy nà! Anh vái chuyện gì ác ôn không hè! Vùng này được yên, ai nấy đều nhẹ lo mà anh lại đòi... dời giặc về đây nữa... bà con họ nghe được họ rủa anh chết!

Tư Cầu cười xòa rồi đưa tay ôm lấy vai vợ nựng nịu...

Con Thắm ngả đầu vào ngực chồng, thỏ thẻ hỏi:

– Ý chút xíu nữa em quên lú việc nầy: nữa em sanh con, anh muốn đặt tên nó là gì hả anh?

Tư Cầu véo nhẹ má con Thắm rồi đáp:

– Cái đó anh xin nhường quyền cho tía, tới chừng đó em nhờ tía lựa tên đặt

cho cháu ngoại của tía... như vậy phải hơn em à! Tía mới biết tên nào trùng...

Con Thắm phụng phịu gạt ngang:

– Em hổng chịu vậy đâu! Anh phải đặt tên cho nó hè!

Tư Cầu hỏi lại vợ:

– Nhưng mình chưa biết nữa sanh con trai hay gái mà lựa tên trước khỉ gì được!

Giọng con Thắm rất quả quyết:

– Thế nào cũng con trai mà! Mấy năm nay thiên hạ đua nhau đẻ con trai không hè! Đây nè anh rờ coi, nó đạp ùng ục như vầy thì là con trai chớ sai chạy sao được.

Tư Cầu mỉm cười hoài nghi:

– Em sao nói ăn chắc quá!

Con Thắm chu miệng nhắc lại:

– Tên gì anh?

Tư Cầu nhíu mày suy nghĩ một hồi rồi đáp gọn:

– Tên là Kỳ. Em đặt nó tên Kỳ đi.

Con Thắm nghiêng nghiêng đầu như để nghe cho thấm ý cái tên mới mẻ đó, rồi ngước mắt lên hỏi:

– Tên Kỳ hả? Cái tên gì... kỳ kỳ quá! Mà thôi, em cũng chịu tên đó lắm... Con gái con trai gì em cũng đặt tên đó hết nghen!

Tư Cầu mím môi suy nghĩ:

– Hông, nếu con trai thì đặt tên đó, còn con gái thì... phần em.

Con Thắm tươi cười nắm lấy tay chồng:

– Nè, em căn dặn anh điều nầy: anh nhớ chừng... chừng gần khoảng em nằm chỗ, anh lội dìa đây trước nghen!

Tư Cầu bấm mấy đầu ngón tay tính nhẩm:

– Còn lâu mà! Thế nào từ bây giờ tới đó, anh cũng dìa thăm em ít lắm là ba bốn lần.

Con Thắm trề môi hăm he:

– Nói phải nhớ đó nghen! Hay là anh đợi cho... thằng nhỏ biết đi lẫm đẫm rồi anh mới chịu dìa cũng được!

Tư Cầu cười mơn:

– Em sao nói anh tệ quá vậy!

Vừa lúc ấy có tiếng chó sủa mừng trước sân, con Thắm thò đầu ngó ngoái ra và vội đứng dậy kêu lên:

– Ý chết, tía má dìa tới kia anh! Mình ra cho mau, chớ hai đứa cứ lúc thúc trong buồng... kỳ lắm!

Tư Cầu thở dài miễn cưỡng đứng lên bước theo ra...

*

– Ê anh Tư, lại đây nói chuyện chơi, chớ làm gì ngồi cú xụ đó vậy!

Tiếng anh "phó" kêu lớn lên làm cho Tư Cầu giựt mình quay đầu lại:

– Gì đó anh?

Anh "phó" đưa tay ngoắc anh ta:

– Thì lại đây. Cha mới dìa thăm nhà nên còn... vấn vít nhớ thương chỉ phải hông?

Tư Cầu búng mạnh tàn thuốc cho văng ra xa rồi xẻn lẻn đáp:

– Anh nói bậy nà! Tui chớ phải ai sao mà còn... bò lê bò càng về mấy cái chuyện đó!

Anh "phó" cười giả lả:

– Nói chơi mà anh!

Tư Cầu bước lại ngồi phịch xuống bên cạnh anh "phó" và vói tay lấy túi thuốc của anh nầy mở ra vấn một điếu khác:

– Anh tính nói với tui cái gì đó?

Anh "phó" nghiêm giọng:

– Túi tính bàn với anh một việc nầy mà hổng biết có vừa ý anh không...

Tư Cầu mỉm cười:

– Thì anh cứ nói đại ra đi rồi tui mới biết là có vừa ý hay không... Mà chuyện gì quan trọng lắm sao, anh lại phải rào

đón lòng vòng như vậy?

Anh "phó" ngồi nhích lại gần Tư Cầu:

– Hổng nói giấu gì anh, tui muốn nhờ anh dắt năm sáu anh em qua trấn đóng bên miệt Cầu Muống Hồng Ngự, đó là một chỗ có mối đường qua lại quan trọng...

Tư Cầu vỗ đùi anh "phó":

– Dữ hông! Đi thì đi chớ có cái gì đâu mà anh phải thắc mắc?

Anh "phó" ngó xéo Tư Cầu rồi ấp úng đáp:

– Tui biết anh sẵn lòng rồi, nhưng tui ngại ở chỗ: hồi nào anh chỉ huy cả trung đội rần rần rộ rộ, bây giờ tui giao cho anh... loe hoe năm sáu người... coi nó cũng kỳ!

Tư Cầu hơi cau mày có vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi anh ta lại cười xòa:

– Ý trời đất ơi, thiệt tui không dè anh nầy ảnh để ý tới mấy chuyện... tủn mủn đó! Bộ anh nói tui bỏ vợ con đi như vầy là để... ham đòi chỉ huy, ham làm lớn lắm sao!

Anh "phó" vội tìm lời nói đỡ:

– Cái đó tui dư biết mà! Tui sống với anh cũng nhiều lắm, nhưng dầu sao… tui cũng phải… hơi e ngại một chút đỉnh. Đó là tui nói… phòng hờ vậy thôi.

Tư Cầu hăng hái hỏi thêm:

– Đâu anh nói sơ qua cho tui nghe công việc ở bển coi!

Anh "phó" không trả lời ngay mà vội ngó ngoái về phía anh em đang ngồi dụm năm dụm ba và gọi lớn:

– Có bác Năm Quắn ở đó không?

Một người đứng tuổi nhưng có vẻ quắc thước, tóc quăn và đã ngả màu muối tiêu ở hai bên thái dương, vội chạy lại.

Anh "phó" giơ tay níu bác ngồi xuống bên cạnh:

– Đây nè anh Tư, tui tính để bác Năm đây đi theo… phò anh đó!

Tư Cầu vui vẻ nói:

– Tưởng ai, chớ bác Năm đây thì… ngon lắm rồi!

Anh "phó" tiếp lời:

– Bác là người gốc gác ở bển nên đường đi nước bước gì ở bển, bác đều rành hết; bác lại quen lớn ở bển nhiều nữa và tuy bác trọng tuổi như vậy chớ chưa chắc gì thanh niên trai tráng cỡ tụi

mình qua mặt bác nổi nghen! Bác bắn súng cũng tài mà lại có "nghề" nữa…

Bác Năm vỗ vai anh "phó" ngắt ngang:

– Thôi mà chú! Chú… quảng cáo vừa vừa nó chớ!

Anh "phó" gân cổ nói tiếp cùng Tư Cầu:

– Đó là tui chưa nói với anh: bác cũng là một tay bùa phép ghê gớm nữa!

Bác Năm lên tiếng cự nự:

– Thôi nghen chú! Chú nói quá, chú Tư đây chú cười qua chết!

Anh "phó" vẫn sẵn trớn nói luôn:

– Tui nghe anh em người ta nói lợi: hồi thuở… hưng thời, bác Năm đây đủ thứ bùa mê, ngải phép, thư ếm gì bác đều rành hết nhưng vì… (anh "phó" liếc xéo

bác Năm, cười tủm tỉm rồi tiếp lời)… vì bác… phá hại gia cang người ta cũng hơi… khá nhiều nên riết rồi nó mất linh hết!

Bác Năm vội phân bua với Tư Cầu:

– Chú Tư đừng tin thằng chả nghen! Thằng chả nói bậy hoài!

Anh "phó" vẫn không thèm để ý đến lời bác Năm:

– Tuy vậy chớ bây giờ bác cũng còn xài được một vài thứ bùa thường như… khi bị rắn cắn, bị phỏng hay là con nít… khóc đêm, con nít khó nuôi gì đó, bác cũng mần cho khỏi được hết.

Tư Cầu nhìn bác Năm mỉm cười:

– Như vậy là còn… bảnh quá trời rồi!

Anh "phó" nghiêm giọng lại:

– Bác Năm đây và năm sáu anh em gì nữa sẽ đi qua bển với anh. Tui lựa toàn là tay chiến và xài toàn "tự động" không hè!

Tư Cầu gật đầu:

– Như vậy thì… nhứt trần đời rồi còn gì!

Anh "phó" vẫn còn thắc mắc:

– Đáng lẽ, tui hổng dám nhờ anh chuyện này nhưng vì ở bển là chỗ quan trọng, giáp biên giới và là mối đường của nhiều phe phái đi qua… Tui thì chai mặt ở đó rồi vì đã đ5ng chạm mấy keo với họ, nên tui nghĩ đi nghĩ lại thấy chỉ có mình anh…

– Tui mà tài cái gì! Phần thì mới chưn ướt chưn ráo…

Anh "phó" lắc đầu lia lịa:

– Cái đó tui dư biết mà! Tánh tình của tui bốp chát quá nên… không hạp… thổ cư ấy, còn anh, bề gì anh cũng… mềm dẻo, khéo léo hơn. Anh mà cà rà rị mọ ở đó ít lâu, cái đám… long chong ở bển nó cuốn gói theo anh em mình hết.

Tư Cầu tủm tỉm hỏi đùa:

– Chắc trong cái đám đó… hổng có phụ nữ chớ!

Bác Năm tự nãy giờ ngồi yên vội đáp xen vô:

– Cái đó… chú Tư khỏi phải lo! Ở bển đồng cỏ, nước phèn nên cái món phụ nữ cũng… loe hoe còi cọc lắm. Bởi vậy mấy cha nội thanh niên của mình bị "đầy" qua bển cha nào cha nấy cũng… méo xẹo cái mặt hết!

Tư Cầu cười rộ theo:

– Như vậy thì tui … khoẻ lắm! Hổng nói dấu gì bác, tui đã… ngán trân cái món đó!

Anh "phó" vui vẻ đưa đẩy theo:

– Thì tui biết rành như vậy nên mới dám nhờ anh đó anh Tư!

*

Tư Cầu mới về tới nhà vào buổi trưa thì đã tỏ ý sẽ quay trở về Hồng Ngự vào sáng sớm hôm sau.

Chú Bảy không nói gì nhưng thiếm Bảy không ngớt miệng cằn nhằn anh ta. Con Thắm thì quấn quýt bên Tư Cầu như muốn cố tận hưởng những giờ phút hiếm có sống cạnh chồng.

Tối hôm ấy, trong lúc hai vợ chồng đang ngồi thủ thỉ với nhau trong buồng

thì có tiếng thiếm Bảy gọi vọng vô:

– Tư ơi, con làm gì ở trỏng… ra đây má hỏi thăm chuyện nầy coi!

Tư Cầu nhún vai nhướng mắt nhìn vợ. Con Thắm thở ra, rồi nói như giận lẫy:

– Thôi anh ra ngoải cho bả hỏi cái gì thì hỏi phứt đi! Chắc chuyện đi với ở đó chớ gì!

Tư Cầu miễn cưỡng đứng dậy bước ra nhà ngoài.

Thấy mặt rể là thiếm Bảy hỏi liền:

– Bộ con tính sáng mai đi thiệt sao Tư?

– Dạ phải. Con dìa đây là… dìa ẩu nên phải trở qua bển liền…

– Bộ ở bển hết người rồi sao? Sao con

hổng nói với họ là con có vợ gần ngày nằm chỗ?

Thấy Tư Cầu nín khe, thiếm Bảy lại nói dồn tới:

– Con cứ nói đại là mình có vợ gần ngày sinh thì họ phải để cho con… nghỉ xả hơi một ít lâu chớ!

Tư Cầu bắt phì cười:

– Má nói như vậy chớ trong thời buổi… giặc giã thì cái chuyện đó… có ăn nhằm gì đâu! Thiệt tình không phải anh em người ta can ngăn mình dìa thăm nhà, nhưng tại mình xét thấy làm như vậy thì… cũng hơi kỳ…

Thiếm Bảy đang nhai trầu nhóc nhách, vội ngừng lại:

– Coi, cái gì mà kỳ! Mình có vợ có con thì mình lo ên lấy chớ bộ bắùt họ

gánh cho mình sao mà con phải ái ngại!

Nói đến đó, thiếm vói tay bưng cái ống nhổ thau nhổ bớt nước cốt trầu rồi ôn tồn tiếp lời:

– Nè Tư, ở đời mà con cứ tưởng thiên hạ ai ai cũng như mình hết là con… thất bại nhiều đa nghen!

Tư Cầu chẳng biết trả lời làm sao cho êm nên đành "dà" một tiếng rồi ngồi im.

Thiếm Bảy có vẻ không vừa lòng. Thiếm đặt cái ống nhổ trả lại chỗ cũ trên mặt bàn một cách… hơi mạnh tay một chút, rồi nhìn chăm bẳm chàng rể để hỏi thêm:

– Nếu con không ở luôn cho tới khi con Thắm nằm chỗ thì con ở nán lại thêm một vài ngày nữa rồi hãy đi hổng được sao Tư?… Một vài ngày mà ăn thua gì!

Tư Cầu gượng cười đáp:

– Dạ, con lỡ hứa với anh em ở bển rồi má à! Mơi con phải đi trở qua cho sớm…

Thiếm Bảy nhăn mặt, chắc lưỡi:

– Mình có hứa cái gì với ai thì mình… phải hứa trừ hao trước đi, chớ con cứ theo… sát rạt như vậy sao được!

– Dà…

Vừa lúc ấy, chú Bảy đi xóm về tới, bước vô nhà

Thiếm Bảy liền day qua phân bua với chồng:

– Đó, ông dìa ông khuyên lơn thằng Tư đôi chút coi! Tui nói với nó tự nãy giờ mà coi bộ… hổng ăn nhằm gì ráo!

Liếc thấy bộ điệu con rể có vẻ bứt rứt, chú Bảy cảm thấy thấy thương hại nên

lên tiếng cằn nhằn át lời vợ đi:

– Bà sao kỳ quá! Thì nó có công chuyện phải đi gấp chớ nó thong dong đi chơi sao mà mình níu cản, cầm giữ nó lại được!

Thiếm Bảy bực mình, liếc xéo chồng:

– Hứ, ông nói sao dễ nghe quá! Vậy chớ con vợ nó mang bụng thè lè ra đó, rồi gần ngày sanh ngày đẻ… là chuyện chơi, chuyện… đồ bỏ hay sao!

Chú Bảy nói gạt ngang:

– Thôi bà ơi, bà hổng biết cái gì hết mà bà cứ hay lép xép cái miệng hoài! Thằng Tư nó đã dìa thăm và lại không có thì giờ rộng rãi vậy mà bà kêu nó ra đây nói trời nói đất, nói dông nói dài làm chi vậy hổng biết! Bà hổng để hai vợ chồng nó… hú hí với nhau được thêm chút nào hay

chút nấy, chớ mơi nầy "thẳng" đi sớm… bộ bà quên rồi sao?

Thiếm Bảy có vẻ cảm động và dịu giọng bảo Tư Cầu:

– Thôi con vô trỏng đi hông thôi con vợ con nó đợi… Má nói là nói vậy…

– Dạ, má dạy như vậy phải lắm, nhưng tại… tánh của con nó… kỳ quá, cón ít chịu để lỡ lời với ai…

Thiếm Bảy thở dài:

– Má biếât rồi. Tiện đây, má cũng căn dặn con một lời hông thôi mơi con đi sớm, má nói hổng kịp: bề gì thì con vợ con nó cũng gần ngày sanh, vậy con có làm cái gì thì ráng giữ đừng để xảy ra chuyện gì… tổn âm đức hổng nên… như là kỵ những chuyện… sát sanh hại mạng…

Chú Bảy bắt phì cười:

– Bà nầy nói sao lạ quá! Nó ôm súng đánh giặc mà bà làm như nó cầm… cuốc cuốc đất vậy!

– Thì… nó cũng phải… nương tay một chút chớ!

Chú Bảy cười rộ lên rồi day qua nói đùa với Tư Cầu:

– Ý bả muốn nói… thằng Tư mầy có… bắn thì bắn một phát đủ… chết thôi chớ đừng… ria một hơi năm bảy viên đó nghen!

Tư Cầu cũng cười theo trong lúc thiếm Bảy vùng vằng cự nự chồng:

– Ông sao cái gì ông cũng nói giỡn được hết! Ông có con có cái và sắp có cháu ngoại đến nơi rồi mà tui chẳng thấy ông lo cái gì ráo! Ông hổng thấy từ ngày

thằng Tư nó ra đi rồi, tháng nào tháng nấy tui cũng ăn chay niệm Phật lu bù đó sao!

Rồi thiếm day qua ân cần bảo Tư Cầu:

– Rằm, mùng một gì má cũng có nhắc con Thắm mua đèn nhang trái cây cúng sao cho con đó Tư. Năm nay con bị sao hạn gắt lắm nên mình ráng chăm lo cúng kiếng được phần nào đỡ phần nấy…. Còn con, con cũng nên lo tu hiền và giữ gìn tấm thân đừng ỷ y còn trai tráng rồi tự tung tự hoành… hổng nên đa con!

Tư Cầu ngó về phía buồng vợ rồi nghiêm trang trả lời:

– Dà… Thưa má, con đâu có quên bây giờ con còn có vợ… có con nữa…

Thiếm Bảy gật đầu rồi dịu dàng bảo con rể:

– Thôi, con vô nghỉ sớm đi, mơi con còn phải dìa bển…

Tư Cầu ngước mắt nhìn về phía cha mẹ vợ đang ngồi chơ vơ nơi bộ tràng kỷ, dưới ánh đèn dầu lờ mờ tỏa chiếu từ trên đầu chiếc tủ thờ sừng sững án ngữ nơi phía trong cùng của gian nhà giữa…

Tự nhiên anh ta nghẹn lời, rồi lủi thủi đi quay trở vô buồng.

Thấy chồng vô, con Thắm ngồi nhỏm dậy bước xuống giường đi lại:

– Nói chuyện gì lâu dữ vậy anh?

Tư Cầu khẽ lắc đầu:

– Ờ … chẳng có gì hết! Tội nghiệp, má cũng lo cho anh quá đỗi…

– Thì ở nhà nầy có ai mà hổng lo cho anh!

Tư Cầu dìu nhẹ con Thắm lại cạnh giường. Nhìn dáng điệu phục phịch nặng nề của vợ cận ngày sanh, anh ta đâm ra thương xót vô hạn:

– Em có đi đâu nên coi chừng coi đỗi… rủi trợt té thì nguy lắm nghen!

Con Thắm nằm lăn trên giường, thở ra một hơi như có vẻ dễ chịu, rồi mỉm cười nhìn chồng:

– Anh nên lo cái thân của anh thì có! (đoạn nó vui vẻ kêu lên) Cha, lối hai tháng nữa thì em… nhẹ bụng rồi đa! Mà anh nhớ dìa cho kịp, hông thôi em hổng cho "nó" nhìn thằng tía nó nghen!

Tư Cầu bò lên giường, ôm nhẹ lấy bụng vợ:

– "Nó" hổng nhìn thằng tía nó nhưng miễn con gái mẹ nó nhìn là được rồi!

Con Thắm xô anh ta dang ra:

– Thôi tắt đèn đi ngủ sớm đi anh!… Mai mấy giờ anh thức dậy hả?

Tư Cầu rụt rè đáp:

– Lối bốn năm giờ cũng được…

– Em hỏi để còn lo nấu cơm sẵn trướcđể cho anh lót dạ ba hột trước khi đi, chớ hông thôi anh bơi xuồng đi dọc đường đói chết!

Tư Cầu đứng xuống giường, nhìn vợ thở dài:

– Em ngủ cho khoẻ đi chớ hơi đâu thức sớm nấu cơm cho mất công hổng biết!

Con Thắm mỉm cười:

– Dữ hông! Năm thuở mười thì mới lo cơm nước cho anh một bữa chớ bộ

ngày nào cũng được như vậy sao!

Tư Cầu chẳng biết nói sao nữa nên đành bước lại cột nhà bưng chiếc đèn ống khói trứng vịt xuống thổi tắt.

Xong xuôi, anh ta bước trở lại mùng chun vô nằm sát bên vợ và đưa tay quàng lấy khuôn ngực tròn căng…

Con Thắm nằm yên một lát rồi nhích người ra và làm bộ kêu lên nho nhỏ:

– Của "nó" chớ hông phải của anh nữa đâu nghen! Xí lêu lêu mắc cở…

Tư Cầu nằm thẳng trở lại và đáp bằng một giọng rất thành thật:

– Ờ phải. Thiếu chút xíu nữa anh quên..

Nghe vậy, con Thắm vụt rúc đầu vô ngực chồng.

Tư Cầu bất giác cười khan rồi chắc lưỡi, giọng tiếc rẻ:

– Thôi đành… bóp bụng đợi… thuốc ngon nửa điếu vậy!

Con Thắm cười khúc khích rồi vừa véo mạnh vào vai chồng vừa nói nựng giọng rít giữa hàm răng:

– Mình cư… ưng ơi!

Tư Cầu xuýt xoa hỏi lại:

– Cha, bữa nay có cái … vụ "mình" ở trỏng đó nữa? Em mới đổi cách xưng hô hồi nào mau quá vậy?

Con Thắm xẻn lẻn dụi dụi đầu vào nách chồng rồi ngước mặt lên, giọng phân trần:

– Thì… em nghe vợ chồng người ta có con thì kêu nhau bằng… mình. Em

tập nói lần hổng được hay sao mà mình bắt bẻ hả?

Tư Cầu vội đáp:

– Bắt đầu kêu liền cũng được chớ tập khỉ gì! Bây giờ anh mới để ý… tiếng "mình" vậy mà nghe bùi tai quá hén em!

Con Thắm xô anh ta ra:

– Nghỉ anh đi! Anh kêu ngạo người ta hoài hè! Thôi nhắm mắt ngủ đi anh! Bộ anh quên mai anh còn phải dậy sớm hay sao!

Tư Cầu vói tay níu lấy vai vợ…

Một tràng súng máy khô khan, lẻ loi từ xa vang lại y như là… tiếng mớ ngủ của một khẩu súng sau bao đêm lửa đạn dài dằng dặc, với nhiều mỏi mệt, với lắm kinh hoàng…

Tự nhiên, Tư Cầu buông thõng tay xuống và mãi đến bây giờ anh ta mới đáp lại lời vợ, giọng lê thê:

– Ờ phải, anh ngủ đây nghen… để mơi còn dậy sớm…

*

Bác Năm Quắn đang la rầy mấy anh em chểnh mảng trong việc săn sóc vũ khí cá nhân thì Tư Cầu lững thững đi tới:

– Cái gì mà bác la lối om sòm bất nhã vậy bác Năm?

Bác Năm chỉ về đám anh em:

– Đó chú Tư coi, ông nội nào ông nội nấy cũng lo o bế tóc tai mướt rượt để thả lên trên đầu trên xóm dưới mà có mỗi một cái món tùy thân lại bỏ lăn bỏ lóc…

Tư Cầu mỉm cười độ lượng:

– Thì bác… cũng phải châm chế cho anh em nhờ một chút. Anh em họ còn trai thanh niên nheo nhẻo chớ bộ già còng khú đế như tui với bác đâu!

– Chú Tư nói như vậy là … hết chuyện rồi. Anh em mình đây đi đánh giặc chớ bộ… đi o mèo sao!

Tư Cầu day qua phía anh em:

– Tui tuy không… thẳng răng rắc đối với anh em, nhưng bác Năm nói cũng phải đó! vậy anh em mình cũng nên… biết lo một chút.

Đoạn anh ta níu tay bác Năm lôi đi:

– Nè bác Năm, lóng rày có chiếc ghe máy bọc sắt của tây ngoài đồn vô phía ngoài vàm hoài bác tính sao?

Bác Năm gật gù:

– Qua cũng tính bàn với chú về chuyện đó… Nó vô hoài thì mình… rẳng nó chớ sao! Bây giờ mình cũng đông dân chớ có lèo tèo năm sáu nhơn nữa đâu!

Tư Cầu có vẻ thắc mắc:

– Nhưng tui nghe nói hổng có tây u gì hết mà! Toàn là người mình và do một ông cũng người mình chỉ huy, với lại họ cũng không bố ráp khuấy phá gì tới bà con cô bác ở ngoải hết…

Bác Năm cười khan:

– Chú Tư nghĩ như vậy là… nhơn đức lắm! Nhưng theo… binh pháp chiến thuật chiến lược gì đó, mà qua có… nghe lỏm quọt quẹt được thì nếu địch không làm hùm làm hổ mà cứ rị mọ… bắt bồ với bà con cô bác nơi vùng mình ở là… chí nguy đó chú Tư! Gặp cái điệu nầy

mình phải quánh liền chớ hổng nói on đơ gì nữa hết!

Tư Cầu thở dài:

– Tui cũng biết như vậy… Ờ quánh thì quánh!

Bác Năm tỏ vẻ ngạc nhiên:

– Quánh gì mà… xụi lơ vậy?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì bác lại cười xòa nói tiếp:

– Thôi qua biết rồi! Chắc thiếm Tư ở nhà cận ngày nằm chỗ nên chú… ngại chuyện bắn giết chớ gì!

Tư Cầu cười theo rồi trả lời một cách lơ lửng:

– Ờ, con vợ tui nằm chỗ trong tháng nầy đó bác… Bác nầy thiệt nhớ dai đa!

Bác Năm Quắn nheo mắt nhìn Tư Cầu:

– Mà qua nói như hồi nãy… nghĩa là chú Tư nghĩ đến chuyện sanh nở của thiếm ở nhà nên… ngại việc súng đạn phải hông? Có trúng tim đen chú Tư không nè?

Tư Cầu cười giả lả:

– Thì… cũng có chút đỉnh như vậy… nhưng nếu phải chuyện thì tui vẫn "mần" như thường chớ hơi sức đâu mà ngán đó bác!

Đến đây, anh ta nghiêm giọng hỏi liền tới:

– Sao, bây giờ mình tính… chuyện đó như thế nào?

Bác Năm đưa mắt dò xét Tư Cầu rồi huỡn đãi đáp:

– Dễ mà chú Tư! Anh em mình cứ việc kích sẵn chỗ tụi nó hay vô đó thì… ăn tiền. Qua bảo đảm chắc với chú Tư hễ ghe máy của tụi nó cập bến thì… bà cứu tụi nó bây giờ cũng hổng khỏi!

Tư Cầu có vẻ trầm ngâm:

– Nhưng sau đó, chắc anh em mình phải… cuốn gói dông cho gấp khỏi vùng nầy chớ hông thôi binh ôn thần tướng của tụi nó ở ngoài chợ kéo rốc vô thì mình chịu đời gì thấu. Cha, phải chi anh em mình được nhiều nhiều một chút để chận hết mấy ngả vô thì tui chấp tụi nó hết thẩy!

Bác Năm vui vẻ đáp:

– Đã đành như vậy rồi! Nhưng mình có ít xài theo ít, và cố nhiên là phải dông đi liền qua miệt giồâng Thường Lạc thì bà nội nó kiếm cũng hổng ra, rồi mình

đợi cho yên yên bò dìa ở như cũ.

Tư Cầu gật đầu:

– Thì chỉ có nước đó. Tối nay mình cắt đặt và dặn dò anh em trước và bắt đầu ngày mai là mình kích sẵn hễ ghe máy ngoài đồn vô là mần liền.

Bác Năm vói tay bẻ một nhánh tre khô nhỏ vạch vẽ dưới đất:

– Đây chú Tư, qua tính anh em mình "nằm" như vầy có được hông?

Tư Cầu nghiêng đầu nhìn xuống:

– Thì phải như vậy rồi.. nhưng rủi hai ba ngày liền tụi nó hổng vô nữa, anh em mình tính làm sao? Rủi có thằng chết bầm nào nó đi mạch bậy cái là anh em mình… mệt ứ hơi đa!

Giọng bác Năm trở nên quả quyết:

– Vô mà! Qua dò chắc rồi, tụi nó vô đều đều để đốc thúc mấy ông hương chức hội tề mới lãnh… áo mão đây nè! Chú Tư đừng lo mình đặt liên lạc đều trời hết, hễ có rục rịch gì khác là anh em họ cho mình hay liền mà!

Tư Cầu liếc xéo bác Năm rồi hỏi đùa:

– Bác có… xủ quẻ chưa mà tui coi bộ bác nói ăn chắc quá vậy?

Bác Năm cười rộ lên rồi nghiêm giọng lại đáp:

– Có. Qua bói thì hổng sai chạy đi đâu được. Nói nào ngay cũng nhờ qua… có biết chút đỉnh về môn đó nên từ trước tới nay, qua gặp biết bao trận dữ dằn lắm mà cũng.. bình yên hết.

Tư Cầu bỗng nhớ trực đến lời của mẹ vợ nên hỏi bác Năm luôn:

– À, tui nghe nói năm nay tui… hơi kỵ, như vậy bác coi có sao hông?

Bác Năm nhíu mày tính lẩm nhẩm rồi đáp:

– Thiệt ra thì có kỵ đó. Nhưng cái quẻ của qua thì tốt lắm thế nào mình cũng thắng… Mà muốn chắc bụng, hôm đó chú Tư… đứng dang ra giữ mặt hậu đi, còn để qua trấn ở mặt tiền…

Đoạn bác vỗ vai Tư Cầu tươi cười nói tiếp:

– Thôi để qua một trận nầy rồi chú Tư dìa bên nhà lo than củi trước cho nó… kịp nghen chú Tư!

Tư Cầu có vẻ mắc cở:

– Ối, dìa trước nghe… đàn bà đau bụng đẻ nhức mình nhức mẩy lắm, bác à!

Trời hãy còn tối mò, Tư Cầu và anh em đã có mặt sẵn tại chỗ "kích" và người nào người nấy cũng đã túc trực nơi vị trí của mình.

Tiếng gà trong xóm đua nhau gáy dồn. Vài người trong xóm đã bắt đầu bơi xuồng vô đồng thăm mấy giàn câu…

Sương khuya đọng lại trên mấy tàu lá chuối rơi lộp bộp mỗi lúc có gió sớm thổi đong đưa.

Tự nhiên, Tư Cầu thấy ớn lạnh. Anh ta đưa tay quấn chặt lại chiếc khăn tắm quàng nơi cổ, dụi mắt liền mấy cái rồi khều bác Năm hỏi nhỏ:

– Cha, sao con mắt tui giựt quá bác Năm à!

– Giựt bên nào?

– Bên mặt nè.

– Cái nầy cũng… tùy người, chắc tại hồi hôm chú trằn trọc ngủ không được nên xốn con mắt mới sanh ra vậy.

Tư Cầu đáp giọng xụi lơ:

– Chắc vậy…

Bác Năm chẳng nói chẳng rằng dơ tay bứt đại một nhánh cây de ra ngang chỗ bác đứng rồi chăm chú đưa mấy ngón tay mò đếm từng nấc lá của nhánh cây…

Tư Cầu thấy thoáng qua nên tò mò hỏi:

– Bác làm cái gì vậy bác Năm?

Bác không trả lời ngay mà vẫn im lặng tẩn mẩn đếm đi đếm lại mấy chiếc lá và mãi một lát sau bác mới đáp:

– Qua bói lá cây chú Tư à!

Tư Cầu cười thành tiếng:

– Ý trời ơi, có cái gì đâu mà bác phải… bói chớ! Mà bác bói làm sao đó!

Bác Năm chậm rãi trả lời:

– Qua cũng hơi hồ nghi trong bụng nên bói thử một quẻ xem sao… Chú Tư hổng biết chớ cái môn bói lá cây nầy coi lơ mơ vậy mà cũng trúng lắm, qua đã nghiệm nó mấy lần rồi.

Tư Cầu rụt rè nói:

– Vậy hả? Mà bác thấy… trong quẻ bói lá cây mới rồi đó ra làm sao?… Có tốt hông bác?

Bác Năm gật gù rồi trịnh trọng đáp:

– Theo như quẻ đã ứng thì cái trận nầy mình… nằm ngủ bây giờ cũng thành công nữa! Đúng như vậy, thế nào mình cũng thắng… Nhưng sao lại có một chỗ

hơi… trục trặc…

Tư Cầu cười xòa:

– Thắng mà… trục trặc sao lại… tréo ngoe như vậy bác?

Bác Năm chắc lưỡi:

– Ậy, quẻ nó ứng như vậy thì mình cũng… biết vậy! Qua thấy sao lạ quá nên tự nãy giờ qua tính lung lắm mà tìm không ra lời giải…

Tư Cầu vui vẻ nói gạt ngang:

– Mà thôi, miễn thắng là được rồi! Bây giờ bác phải lo sao cho mấy tay liên lạc mần ăn cho nhặm lẹ lút ga thì mới ăn chắc được. Phần mấy anh em nằm cản mặt hậu phòng khi bất trắc thì tui đã sắp đặt đâu đó đàng hoàng hết rồi. Tui để thằng Mãnh trông coi mặt đó cũng được, phần tui, tui sẽ ở luôn đây với bác…

Bác Năm chận lời Tư Cầu liền:

– Thôi chú Tư. Chú để một mình qua trấn tại đây cũng đủ… ăn xài lớn với tụi nó rồi. Chú đi dìa mặt sau đi.

– Trời ơi, bác đẩy tui dìa chỗ… dưỡng già thì buồn chết!

Bác Năm hạ thấp giọng xuống như có vẻ khẩn cầu:

– Chú chỉ huy mà chú Tư! Chú cứ đứng ở trỏng đi rồi có cái gì qua sẽ cho liên lạc vô hỏi chú liền và nếu tụi ngoài nầy… ba trật bốn vuột thì có đám của chú nhào ra… bề gì có chú đứng chận ở mặt đó qua mới vững bụng hơn.

Tư Cầu vừa cười vừa vỗ vai bác Năm:

– Bác làm khó tui đó nghen!

Bác Năm níu nhẹ lấy cánh tay Tư Cầu dắt đi cho khuất mấy chỗ anh em đang

"kích" rồi thủ thỉ nói:

– Chú Tư, qua biết chú… phiền qua lắm, nhưng thiệt tình ra thì qua nghĩ đến cái quẻ hồi nãy nhiều lắm nên qua mới dẫn chú Tư ra chỗ nầy, chớ ở trỏng rủi anh em họ nghe lọt mấy thứ chuyện nầy thì... không tiện.

Tư Cầu gật đầu:

– Bác nói phải. Tui đây cũng không ưa mấy thứ chuyện coi thầy coi bà bá vơ bá láp đó. Mình đánh giặc mà bác!

Bác Năm ngập ngừng đáp:

– Đối với mấy anh em nhỏ thì qua hổng dám nói gì hết thiệt, nhưng đối với chú Tư… qua phải nói thẳng: dầu sao chú cũng nên… gìn giữ một chút, năm nay cái tuổi của chú đó… đen còn hơn lọ nồi nữa!

Tư Cầu cười mũi:

– Nói như bác vậy thì năm nay tui chỉ có nước nằm xuôi cò ở nhà chớ đừng nên nhúc nhích cục cựa gì hết phải không?

Bác Năm chắc lưỡi:

– Đâu phải vậy! Mình biết như vậy để mình tính toán cho kỹ, giữ gìn cho gắt mỗi khi bắt tay vô một việc gì. Nhưng dầu sao cũng có những… thứ khác chẳng hạn như mình có quới nhơn độ mạng hay là kiếp trước mình khéo ăn hiền ở lành…

– Thời buổi bây giờ mà bác nói mấy thứ chuyện đó nghe mệt quá!

Bác Năm xô nhẹ Tư Cầu đi tới:

– Hổng ai ép chú tin nhưng…. (đến đây, bác hạ thấp hẳn giọng xuống)… còn có một điều nầy nữa… chú Tư bộ quên

rằng thiếm sắp nằm chỗ đến nơi sao! Thôi chú Tư vô trỏng lo đỡ cái mặt hậu đó cho anh em đi!

Tư Cầu "ờ" một tiếng không mấy hăng hái rồi thẫn thờ bước về phía trong xóm…

Trời tờ mờ sáng…

Tư Cầu đứng dựa lưng vào một gốc ô–môi gần bờ kinh ngó mông về phía ngoài vàm. Anh ta hút thuốc liên miên, điếu nầy nối đuôi điếu kia. Hai chân anh ta đổi kiểu đứng liền liền và bàn tay còn rảnh thì quơ đập lia lịa đám bù mắt đang bu cắn…

Anh em đứng gần đó nhìn thấy dáng điệu Tư Cầu như vậy, người nào người nấy cũng nín khe và hồi hộp nghe ngóng…

Bỗng những tiếng súng nổ như khua lộn cả không khí còn mù sương buổi sáng.

Tư Cầu thở ra quăng mạnh điếu thuốc đang hút dở rồi day qua cười nói với anh em:

– Đụng rồi đó mấy cha!

Không một ai lên tiếng trả lời.

Tư Cầu cầm khẩu các–bin lên chạy thẳng xuống phía cây cầu ván bắc de ra ngoài mặt kinh.

Súng đủ cỡ nở rộ lên một hồi, và độ mười phút sau Tư Cầu chỉ còn nghe có lác đác một vài tiếng.

Tư Cầu cau có lẩm bẩm chửi thề một mình:

– Bộ mấy thằng liên lạc mắc toi ngủ gục hết, hay chui vào xó nào rồi sao mà!

Anh ta vừa nói dứt lời thì đã thấy một thanh niên bơi xuồng rẽ nước lướt tới nghe ồ ồ…

Tư Cầu thở phào ra một hơi rồi nhón chân đưa tay ngoắc lia:

– Dữ hông! Mau mau đi cha nội!

… Anh liên lạc chưa kịp cặp xuồng vô là Tư Cầu hỏi liền:

– Sao em? Êm hết chớ?

Anh liên lạc cắm dầm cho xuồng khỏi trôi đi rồi nhảy phóc lên cầu, vui vẻ trả lời:

– Thì… êm chớ sao anh Tư!

Tư Cầu nắm lấy tay anh ta lắc lắc:

– Êm… ra làm sao? Em nói rõ một chút coi!

Anh liên lạc vênh mặt lên:

– Thì êm là… mình thắng hoàn toàn. Cú nầy anh em mình "no" nghen. Tụi nó xụm gần hết… Bác Năm kêu tui vô cho anh hay…

– Sao bác và anh em chưa theo em vô luôn?

– Anh em còn phải ở nán lại để tốp thì lục lọi ba cái tụi chạy trốn trong mấy đám sậy, tốp thì lặn xuống kinh mò vớt súng ống…

Tư Cầu bước ngay xuống xuồng và hối anh liên lạc:

– Thôi em bơi đưa qua rút ra ngoải coi! (đoạn anh ta day qua nói vọng lên bờ) Mấy anh dìa trước và lo chuẩn bị mấy chiếc xuồng cho sẵn hết đi nghen! Tui ra ngoài bác Năm một chút!

Thấy Tư Cầu ra tới, bác Năm Quắn nhăn nhó cự nự anh liên lạc:

– Sao tao dặn mầy nói chú Tư ở trỏng đợi tao vô mà mầy quên hổng nói hả?

Tư Cầu vội đỡ lời anh liên lạc:

– Tại tui nóng lòng muốn ra đây mà bác! Sao bác, xong hết rồi hả? Anh em mình có ai hề hấn gì không?

Bác Năm chỉ về phía một xác chết nằm dưới gốc cây trên phủ bằng một chiếc chiếu bông cũ:

– Chỉ có thằng Ba Nhỏ… tại nó ẩu quá mà chú Tư.

Tư Cầu bước lại hé dở manh chiếu lên, thở dài:

– Tội nghiệp thằng nhỏ! Nó còn trẻ

tuổi quá!… Má nó gởi nó cho tui, bây giờ nó… như vầy, tui biết ăn nói với má nó sao đây?

Đoạn day qua bác Năm, Tư Cầu hỏi thêm:

– Có một mình thằng Ba Nhỏ không thôi hả bác Năm?

– Ở, ngoài ra đôi ba anh em khác… trầy trụa chút đỉnh thôi, còn tụi nó thì rụm gần hết, thằng chỉ huy thì chưa tìm thấy xác, chắc nó lủi vô đám ô-rô cốc kèn hay lau sậy gì trốn mất rồi. Thôi chú Tư cho anh em lui lần vô miệt trong sâu đi chớ hông thôi tụi nó vô tới bên đít bây giờ nghen!

Vừa lúc ấy có tiếng lao xao nơi phía sau ruộng, rồi có người reo lên:

– Bắt được thằng quan một người mình rồi anh em ơi!

Cả bác Năm lẫn Tư Cầu đều vội nhìn vô. Hai thanh niên đang áp giải viên sĩ quan tù binh trờ tới. Bộ quân phục trận mạc của người nầy lấm lem bùn đất và ông ta đang thất thểu đi tới, một tay ôm lấy bả vai bê bết máu.

Bác Năm đứng chống nạnh hất hàm hỏi anh đội viên:

– Dẫn cha nội nầy dìa đây làm gì vậy? Bộ mấy em tính chở nó theo để nuôi cơm hả? Sao hổng cho thằng chả một phát cho rồi.

Nghe bác Năm nói như thế, viên thiếu úy tù binh bước mau tới và lên tiếâng hỏi:

– Xin cho tôi biết ở đây ai là chỉ huy?

Tư Cầu hỏi lại:

– Chi vậy?

– Tôi muốn… mấy ông đưa tôi về giáp mặt với thượng cấp của mấy ông…

Tư Cầu cười xòa:

– Ở đây hổng có ai là… thượng cấp hết, ở đây anh em với nhau không hè!

Viên thiếu úy có vẻ chán nản:

– Tôi tưởng binh đội nào cũng có cấp chỉ huy chớ!

Tư Cầu nhún vai:

– Tụi nầy… vậy đó!

Viên thiếu úy cau mày, hết nhìn bác Năm đến Tư Cầu rồi ấp úng hỏi nữa:

– Chắc một trong hai… ông đây là người chỉ huy đám quân nầy phải không?

Bác Năm gầm gừ bước xích tới:

– Mà ông hỏi chi hỏi hoài vậy hả?

– Tôi cần biết ai là người chỉ huy để thỉnh cầu một điều nầy…

Tư Cầu chận ngang:

– Đâu ông muốn… thỉnh cái gì đó thì ông nói phứt đi coi nghe có được hông?

Viên thiếu úy quay sang phía Tư Cầu:

– Tôi xin mấy ông áp dụng đúng đắn luật lệ tù binh và dẫn tôi về trình với thượng cấp của quý ông…

Bác Năm khều Tư Cầu:

– Thằng cha nầy lộn xộn quá chú Tư! Chú cho anh em… tiêu thằng chả cho rồi để mình còn khơi sớm chớ hông thôi tụi nó vô tới bên đít bây giờ!

Viên thiếu úy hấp tấp buông tay giữ vết thương, nắm lấy tay Tư Cầu lắc lắc và hốt hoảng kêu lên:

– Ông, ông… chắc ông chỉ huy ở đây hả? Xin ông nói với mấy… anh em nầy tôn trọng luật lệ tù binh…

Tư Cầu nhẹ gỡ tay của ông ta xuống và vừa ngó bác Năm vừa đáp:

– Ở đây, cái gì… phải thì làm, chớ hổng có luật lệ gì ráo…

Muốn không để cho viên thiếu úy kỳ kèo gì thêm nữa, bác Năm liền lên tiếng hối thúc Tư Cầu:

– Thôi mà chú Tư! Hơi sức đâu chú ở đó nghe thằng chả nói trời nói đất hổng biết! Anh em mình rủi lọt vào tay mấy chả thì có đòi nầy đòi nọ hông!

Tư Cầu nhìn viên thiếu úy lắc đầu:

– Đó ông coi, thiệt tình thì dầu tụi tui có muốn dẫn ông cho làm tù binh cũng hổng được. Lát nữa bên ông kéo vô

ruồng bố lung tung tụi nầy chỉ lo chạy thục mạng còn ai đâu mà lo giữ ông. Đó là tui chưa nói đến mấy cha nội V.M hay phe phái khác còn chực sẵn để nhảy vô… ăn có tụi nầy nữa…

Nghe vậy, bác Năm chêm vô luôn thêm một câu:

– Anh em thâu dọn xong xuôi hết rồi chú Tư và chỉ chờ chú ra lịnh…

Tư Cầu thở dài bước ra chỗ khác rồi quay lại nói trống không:

– Anh em… lo cho xong hết mau mau đi!

Nói xong, Tư Cầu bỏ đi xuống mé kinh.

Bỗng một đội viên hấp tấp chạy xuống cầm đưa cho Tư Cầu một chiếc bóp da:

– Bác Năm biểu tui đem xuống đưa trình anh cái bóp của ông quan một đó… (thấy Tư Cầu nhướng mắt lên có ý ngạc nhiên, anh nọ nói tiếp)… Dạ, ở trỏng có tiền khá bộn.

Tư Cầu cầm lấy chiếc bóp làm bằng một thứ da mắc tiền mềm dịu, mở ra. Anh ta bỗng chú ý đến một tấm ảnh khổ 6x9 lồng dưới một miếng mi–ca trong suốt. Trong bức ảnh có hình của một thiếu phụ trẻ đẹp và hai đứa bé gái xinh xắn.

Tư Cầu nhíu mày nhìn kỹ những gương mặt tươi cười trong ảnh. Anh ta mím môi có vẻ suy nghĩ lung lắm rồi hấp tấp hỏi anh đội viên:

– Thằng cha quan một đó bây giờ ở đâu hả?

Anh đội viên thản nhiên đáp:

– Dạ, mấy anh em dắt ổng ra mé sau ruộng rồi, chỗ đó hơi khuất một chút... phần ông một đó ổng cự nự quá trời…

Tư Cầu vội vã xô anh đó chạy trở lên:

– Em dông lên nói với anh em khoan… làm gì hết nghen! Để qua lên rồi hãy tính!

Anh đội viên định hỏi lại nhưng thấy Tư Cầu quắc mắt một cách thật dữ dội nên đành vừa chạy rút đi, vừa kêu réo vọng lên:

– Khoan, khoan! Để ông một lại đó, anh em ơi!

Độ nửa phút sau, bác Năm đích thân dẫn viên thiếu úy xuống cùng với một số anh em khác. Gặp mặt Tư Cầu, bác cau mày hỏi liền:

– Gì vậy nữa chú Tư?

Tư Cầu ngó xuống đất:

– Tui tính… mình nên thả thằng chả cho rồi…

Bác Năm trợn mắt:

– Chú nói giỡn sao chớ! Đến cái việc mình bắt thằng chả theo cũng còn hổng được nữa thay, huống hồ gì chú tính thả thằng chả đi! Bộ ngày nào mình cũng vớt được một .. trự có gạch vàng như vậy sao?

Tư Cầu mở banh bóp ra rụt rè trao cho bác Năm xem tấm ảnh:

– Tui cũng biết vậy, nhưng bác ngó vô tấm hình nầy coi… Tui nghĩ ông nầy (Tư Cầu hất hàm chỉ về phía viên thiếu úy)… còn vợ trẻ con thơ nheo nhóc ở nhà…

Bác Năm cười khan:

– Vậy chớ ở đây anh em mình hổng ai có vợ con gì hết sao? Mà ai biểu thằng chả theo Tây?

Viên thiếu úy vội lên tếng:

– Tôi ở vào cái thế… kẹt. Hồi nãy tôi có nghe ông nầy nói (ông ta chỉ vào Tư Cầu) mấy ông cũng... kẹt như tôi, nhưng biết sao, tôi rủi ro bị đổi về đây và gặp mấy ông trong một hoàn cảnh như vậy… Tôi cũng muốn nước nhà mình độc lập…

Bác Năm chép miệng:

– Cha nội nào cũng khoe là mình xếp bót về cái chuyện độc lập hết mà rốt cuộc… đập lộn nhau thiếu điều không còn miếng da mẹ đẻ! Thiệt nghe mấy cha nội riết tui cũng hết biết đâu mà rờ…

Nghe bác Năm hơi dịu gọng, viên thiếu úy mạnh dạn nói thêm:

– Mấy ông muốn biểu làm sao thì biểu, chớ thật tình thì tôi… như vậy đó! Nhưng rủi một việc nữa là tôi lại thuộc vào hạng người cầm súng nên có lúc cũng … khó ăn khó nói quá!

Tư Cầu cười nói chen vô:

– Thì tụi nầy cũng cầm súng vậy! Có điều là tụi nầy hổng có ưa thực dân thì… đánh giặc chơi. Mai kia mốt nọ đâu đó bình yên hết rồi thì tụi nầy cũng rã đám dìa cầm cày cầm cuốc trở lại chớ làm vương làm tướng gì!

Viên thiếu úy cúi đầu thở dài:

– Mấy ông có phước hơn tôi là ở chỗ đó!

Tư Cầu lại cười to:

– Thôi đi cha!

Bác Năm sốt ruột tằng hắng một

tiếâng rồi hỏi lại Tư Cầu:

– Bây giờ chú Tư tính sao đây? Chẳng lẽ anh em mình cứ đứng đây nói chuyện năm trên năm dưới hoài với ổng để chờ… tây vô nó xúc hết cả bọn!

Tư Cầu mím môi cúi xuống nhìn bức ảnh trong bóp còn cầm nơi tay, rồi ngước lên hỏi viên thiếu úy:

– Bộ hình vợ con của ông đây hả?

– Phải.

– Có nội bây nhiêu đây thôi hay là còn nữa?

Giọng viên thiếu úy trở nên bùi ngùi:

–Tôi mới được hai đứa con gái như ông thấy trong hình đó, và cũng sắp có thêm một đứa nữa… Kỳ nầy, chúng tôi đều ao ước sanh một đứa con trai… (ông ta nhìn Tư Cầu cố gắng gượng cười

nhưng mắt chớp lia) Vợ tôi ham một đứa con trai lắm nhưng chuyếân nầy, dầu trai hay gái thì cũng phải đành… mở mắt chào đời trong cảnh… mồ côi rồi!

Tư Cầu nuốt nước miếng và thấy cổ như khô lại:

– Vậy hả… Tội nghiệp quá há! Tháng này con vợ tui nó cũng …

Tư Cầu kịp ngừng lời ngay chỗ đó và đưa mắt rụt rè nhìn bác Năm. Bác Năm nhăn mặt như cắn phải ớt, nhưng rồi lại lắc đầu thở ra một hơi dài. Giọng bác đã không còn gay gắt mà trở nên trầm trầm:

– Thôi chú Tư có tính gì đó thì tính phứt đi.

Tư Cầu tươi hẳn mặt lên:

– Tui tính mình thả ông quan một nầy dìa cho rồi. Thêm người chết nữa,

anh em mình cũng chẳng lợi lộc gì mà để khổ cho vợ con người ta. Vợ ổng cũng gần ngày sanh… Mình cũng nên để phước dìa sau…

Một đội viên đứng gần đó, ý chừng còn bực mình vì vết thương nơi da đầu mới lãnh trong trận vừa rồi nên lớn tiếng nói chen vô:

– Ý trời ơi, sao anh tính thả thằng chả chi cho uổng vậy anh Tư! Vợ thằng chả có gần sanh gần đẻ thì ăn thua gì đến cái chuyện đánh giặc đánh giã nầy chớ!

Tư Cầu vừa hất mạnh khẩu súng mang trên vai cho đứng ngay lại vừa quay phắt sang phía anh đội viên, mắt lườm lườm:

– Ăn thua gì không, thì tao hổng cần biết đách gì hết! Tao thả người ta là tao… thả vậy thôi!

Bác Năm vội bước đến níu lấy tay anh đội viên xô nhẹ đi tới:

– Thôi đi chú mầy! Chú mầy hổng lo băng bó còn đứng xớ rớ ở đây làm chi nữa! Việc nầy trên có chú Tư, dưới có qua định liệu là đủ lắm rồi, chú mầy còn xía vô làm gì nữa hả?

Anh đội viên đành lủi thủi bước thẳng xuống mé kinh…

Bác Năm đi lại gần viên thiếu úy và nghiêm giọng bảo:

– Thôi, ông đi dìa đi… chắc ông biết đường chớ!

Viên thiếu úy mở to mắt nhìn bác rồi nhìn Tư Cầu và lấp bấp hỏi lại:

– Bộ… mấy ông… thả tôi thiệt sao?

Tư Cầu khẽ gật đầu. Bác Năm nói thêm:

– Tui nầy đâu có nói giỡn đó ông! Ông cứ đàng hoàng ra dìa hổng ai làm gì đâu mà ông sợ. Như vậy để cho ông có dịp thấy rằng tụi nầy tuy không cần biết luật lệ tù binh khỉ gì hết mà vẫn… bảnh như thường!

Viên thiếu úy nghẹn ngào đáp:

– Tôi biết … tôi dư biết rồi. Thật tôi may mắn lắm mới được… gặp mấy ông…

Bác Năm bỗng cười xòa:

– Thôi ráng dìa lo săn sóc vết thương đi rồi… còn gặp tụi nầy nữa! Mà lần sau chắc hổng được may mắn hoài hoài như vầy nữa đâu nghen! (liếc xéo Tư Cầu, bác Năm ỡm ờ nói tiếp) Ông hổng biết chớ cái may… bự bằng chiếc đệm của ông là ở chỗ bà một ở nhà gần ngày nằm chỗ đó, ông dìa ráng lo o bế nưng niu bả cho

gắt đó nghen ông!

Tư Cầu cười tủm tỉm trong lúc viên thiếu úy tuy không hiểu gì nhưng cũng lên tiếng cám ơn rối rít hai người:

– Thật tôi không bao giờ dám quên ơn hai ông và tất cả anh em ở đây…

Tư Cầu gấp cái bóp lại trịnh trọng trao trả cho ông ta:

– Đây tui trả lại ông.

Viên thiếu úy cung kính đỡ lấy:

– Cám ơn…

Tư Cầu mỉm cười gạt ngang:

– Ối chút đỉnh mà ơn nghĩa khỉ gì!

Viên thiếu úy mở bóp móc xấp giấy bạc ra, khép nép nói:

– Cái nầy là do lòng thành của tôi: tôi xin gởi số tiền mọn gọi là để… ủy lạo anh em ở đây…

Tư Cầu ngó bác Năm:

– Ý trời, ủy lạo… ngược nè bác! Đó, bác tính sao thì tính.

Bác Năm gãi đầu:

– Thì… ông một ổng có lòng thành…

Tư Cầu cầm lấy xấp bạc trao cho bác Năm rồi quay lại viên thiếu úy:

– Thôi bây giờ… đâu đó xong xuôi hết rồi, mạnh ông, ông đi, mạnh tụi nầy, tụi nầy dông… đường ai nấy theo nghen!

Tư Cầu giơ tay ngoắc anh em rồi xoay lưng đi xuống mé kinh.

Bỗng viên thiếu úy chạy theo níu lấy tay Tư Cầu. Ông ta chưa kịp nói gì thì

bác Năm thấy vậy đã vội vàng bước lại hỏi chận liền:

– Gì nữa đó ông nội? Tụi nầy hổng có dư thì giờ nghen!

Viên thiếu úy gượng cười:

– Tôi chỉ xin hỏi ông nầy một việc… riêng.

Tư Cầu nhíu mày:

– Việc riêng?

– Không dám nào ông cho tôi biết… quý danh…

Tư Cầu hơi mỉm cười:

– Ông này sao ăn nói kiểu cọ quá… mà ông hỏi tên tui làm chi vậy! Để dễ… tóm cổ sau nầy hả?

Viên thiếu úy lắc đầu lia lịa:

– Tôi đâu có đến nỗi quá tệ như vậy! Sở dĩ tôi muốn biết quý danh của ông là để mai mốt gì đây, một khi đứa con thứ ba của tôi ra chào đời xin ông cho tôi được phép dùng quý danh để đặt tên lót cho nó…

Tư Cầu thở ra:

– Ý thôi đi, ông nầy sao rắc rối tổ mẹ! Tên với họ gì cho nó lộn xộn thêm nữa hổng biết!

Viên thiếu úy nắm lấy Tư Cầu, giọng tha thiết:

– Tôi muốn xin ông thêm một đặc ân đó. Tôi muốn rằng mãi mãi về sau nầy, con tôi sẽ ghi nhớ và kể lại cho mọi người khác nghe rằng, sở dĩ nó có một cái may mắn tột cùng tránh khỏi được cái số phận mồ côi cha trong bụng mẹ nó là nhờ một người mà tôn danh còn lưu lại trên cái tên lót đó.

Tư Cầu có vẻ cảm động, nhưng cũng ráng cười nói đùa:

– Thôi, tui cũng… ăn ở cho trót với ông. Tui tên Cầu, nhưng nếu bà một sanh con trai thì lấy chữ Cầu đặt tên lót được, chớ nếu sanh con gái thì… lót chữ ấy nghe trúc trắc lắm!

Viên thiếu úy ngậm ngùi đáp:

– Dạ, chỉ có bấy nhiêu thôi…

Tư Cầu giơ tay ra dấu hối ông ta đi:

– Ờ nếu xong hết thì mạnh ai nấy dông. Nè, ông nhớ lội ra phía sau ruộng rồi nhắm hướng đó dìa thẳng tới Hồng Ngự, chớ ông đừng thả lang bang trong xóm… hổng nên đa!

Viên thiếu úy có vẻ bịn rịn:

– Không biết đến bao giờ tôi mới có dịp gặp lại mấy ông…

Bác Năm nhăn mặt nói chen vô:

– Ý thôi, cái chuyện đó cho tui xin đứt đi! Mệt lắm!

Tư Cầu gật gù tiếp lời bác Năm:

– Ông dìa chuyến nầy nên… xin đổi đi chỗ khác, chớ ông lẩn quẩn ở đây thế nào cũng… gặp nhau, mà như vậy là khó ăn khó nói lắm!

Bỗng bác Năm vừa nghển cổ lên nghe ngóng, vừa giơ tay ra hiệu bảo im:

– Tây nó bắt đầu vô tới rồi nghen anh em! Có tiếng tàu chạy xình xịch ngoài sông cái, đúng rồi, nước lớn nên mình nghe rõ lắm!

Tư Cầu liền ra lịnh:

– Anh em mạnh ai nấy xuống xuồng bơi rút vô trong ngọn đi!

Bác Năm cũng vội chạy đi đốc thúc anh em.

Tư Cầu quay lại nhìn viên thiếu úy:

– Thôi, tui cũng xin kiếu ông.

Giọng viên thiếu úy trở nên nghẹn ngào:

– Mấy ông đi cho được… bình yên… mạnh giỏi!

Tư Cầu mỉm cười dơ tay vẫy chào:

– Ông dìa mạnh giỏi! Nhớ nói với bà Một ráng sanh con trai đó nghen!

Nói xong Tư Cầu quày quả rảo bước đi xuống mé kinh.

Trong lúc ấy, tiếng súng bắt đầu nổ. Bên ngoài sông cái, tàu Tây đã vô tới và đang cho ria đạn để dọn đường. Vài trái moọc–chê đã lác đác rơi nổ ành ành hai

bên bờ kinh.

Viên thiếu úy đứng xớ rớ ở đó một chút rồi cũng vội vàng chạy ra phía mé ruộng…

Bỗng có tiếng chân chạy thình thịch rồi tiếp theo tiếng Tư Cầu réo gọi xen lẫn với tiếng đạn súng cối nổ ầm ì:

– Ê, ông Một!

Viên thiếu úy vội quay phắt lại và vừa lúc ấy Tư Cầu cũng vừa hớt hải chạy đuổi theo, tay cầm bộ áo quần bà ba cũ cuộn tròn lại .

Viên thiếu úy lo lắng hỏi liền:

– Sao ông không lo cho anh em rút đi gấp mà còn quay trở lên đây?

Tư Cầu hấp tấp đáp:

– Rút hết trơn rồi. Đây, tui chạy vụt lên để đưa cho ông bộ quần áo nầy để bận thay vào bộ tray-di kia. Tui sợ ông đi làng chàng gặp mấy cha nội khác họ… bắt lại thì… uổng cái công tụi nầy thả ông quá!

Viên thiếu úy cầm chặt lấy bộ quần áo trong hai bàn tay:

– Cám ơn…

– Thôi, tui… lui nghen!

Dứt lời, Tư Cầu đâm đầu chạy thẳng.

Viên thiếu úy ngùi ngùi ngóng theo hình bóng của một ân nhân mà ông ta khó thể gặp mặt lại nữa được, rồi tần ngần cúi xuống nhìn bộ quần áo đen đang cầm trong tay.

Mấy phát moọc–chê nổ như muốn… bứng luôn mấy khóm tre dày bịt sau

xóm. Một số dân quê hớt hải chạy túa ra phía sau ruộng để tìm chỗ núp trốn. Viên thiếu úy vội lủi vào một đám sậy gần đó để thay đổi quần áo…

Thấy Tư Cầu vừa ló mặt ra khỏi mấy bụi chuối, anh đội viên ngồi đợi dưới xuồng vội cầm dầm lên và gọi to:

– Mau mau đi anh Tư ơi, tụi nó đổ bộ ngoài mé sông cái rồi!

Tư Cầu vừa chạy rút xuống, vừa đáp:

– Qua tới đây nè!

Bỗng một tiếng nổ đinh tai điếc óc làm văng đất lên tứ tung… Tư Cầu chưa kịp nhào xuống tránh là đưa tay ôm lấy một bên ngực, buột miệng chửi thề lớn lên:

– Đ.m. trúng tao rồi Tám ơi.

Anh Tám (tên đội viên ngồi đợi dưới xuồng) đang nằm mọp xuống khoang để núp đạn nghe tiếng gọi thất thanh của Tư Cầu vội ngẩng đầu lên…

Anh Tám thấy Tư Cầu một tay giữ ngực, một tay nắm lấy một tàu lá chuối rủ xuống để gượng lại cho khỏi ngã.

Tư Cầu cố nhoai người tới để bước đi nhưng tàu lá chuối vì bị trì xuống quá nặng nên tróc tuột dọc theo bẹ, khiến cho anh ta té chúi nhủi về phía trước.

Anh Tám vội quăng dầm chạy lên nâng Tư Cầu dậy:

– Có sao không anh Tư?

Tư Cầu nhăn nhó rút bàn tay đang ôm một bên ngực giơ ra trước mặt: bàn tay ấy dính đầy máu.

Đạn moọc-chê vẫn được câu vô đều

đều như muốn vây quanh lấy hai người rút lui sau cùng ấy…

Tư Cầu day qua, ráng lấy giọng bình thản bảo anh Tám:

– Em lấy khăn tắm quấn đỡ cho qua đi… rồi mình xuống xuồng cho gấp… Đem dùm cây súng cho qua… sao nó nặng chình chịch vậy nè…

Anh Tám lính quýnh làm y lời Tư Cầu, đoạn dìu anh ta đi rút xuống xuồng sau mấy lần vấp ngã…

Đến nơi, Tư Cầu buông người nằm dài lên trên sạp xuồng; anh Tám vội vã níu lấy be xô lần tới, rồi nhảy phóc lên ngồi phía sau lái, quơ lấy dầm bơi ồ ồ…

Tư Cầu lại cất tiếng hỏi:

– Anh em đi trước lâu mau rồi hả em Tám?

– Dạ, lâu lắm. Bây giờ hổng chừng họ đã chống xuồng băng qua ruộng để vọt về phía bên giồng… Dạ, hễ qua tới bển là kể như vững rồi … Anh nhắm anh … có sao hông anh Tư?

– Ờ… chắc hổng sao. Em bơi xăng lên để dìa bển cho kịp… nhờ bác Năm cầm máu dùm…

Anh Tám cắm đầu cắm cổ bơi rút… Tiếng súng như đuổi theo phía sau lưng và dòng kinh bỗng nhiên trở nên vắng tanh, dài mút một cách… dễ sợ vô cùng.

Tư Cầu chợt cựa mình rên nho nhỏ, buông thõng một cánh tay ra ngoài be xuồng. Mấy đầu ngón tay chấm xuống mặt nước và kéo lê thành một lằn dài theo trớn xuồng đi tới.

Anh Tám vội gác dầm bò lên khẽ nhấc cánh tay Tư Cầu để xuôi lại. Anh ta

cúi xuống nhìn chỗ băng vết thương và hoảng kinh khi chợt thấy khoảng nước đọng trong khoang xuồng đã biến sang màu đỏ lợt.

Anh ta hớt hải bò rột trở lại chụp lấy dầm lên, cong lưng bơi xuồng đi như lướt trên mặt kinh…

Vô tới đồng rau muống, anh Tám gác dầm lên, chụp lấy sào chống rút đi về phía giồng… và khi anh Tám vừa tới nơi, thì đã thấy bác Năm cùng một số anh em chực sẵn đợi trên bờ. Anh ta hấp tấp kêu lớn lên để báo tin dữ:

– Bác Năm ơi, anh Tư bị thương rồi!

Bác Năm bươn lội đại xuống mé nước:

– Chú Tư bị thương hả? Mà nặng hay nhẹ?

Mũi xuồng vừa lướt tới là bác chụp kéo cập vô bờ và lấp bấp kêu Tư Cầu:

– Chú Tư! Chú Tư… Chú bị thương ra sao đó chú?

Tư Cầu từ từ mở mắt ra, nhăn nhó… nhưng khi nhìn ra bác Năm, anh ta cố gắng nhoẻn miệng cười:

– … Bác Năm!

Bác Năm xem sơ qua chỗ băng và sắc diện của Tư Cầu rồi quay lên kêu réo đám anh em đang đứng bu nghẹt trên bờ:

– Bây đâu! Hai ba đứa gì xuống khiêng chú Tư! Mà nhớ nương nhẹ chớ dừng để động hay lắc chú đó nghen!

Bốn năm anh em dành nhau lội xuống…

Bác Năm kềm sát một bên Tư Cầu:

– Khiêng chú đem để ở chỗ cao ráo, khuất nắng gió ở phía sau cái nhà sàn ngói đó!… Thằng Tám mầy chạy lại xuồng tao lấy gói thuốc đen lên nghen!… Còn đứa nào đó lo đi mượn chiếc chiếu trải sẵn đi!

Bác Năm vừa tháo chiếc khăn tắm ra là chắc lưỡi hỏi Tư Cầu:

– Trời ơi, sao chú để bị… như vầy hả chú Tư?

Nhớ trực lại Tư Cầu cần được nằm yên, bác vội chận liền:

– Thôi chú đừng nói! Để qua hỏi thằng Tám cũng được …

Và trong lúc anh Tám thuật sơ lại trường hợp Tư Cầu bị trúng miểng đạn, bác Năm vừa nghe vừa lui cui lo rịt buộc thuốc cầm máu…

Nhìn sắc mặt xanh lét và đôi mắt mất thần của Tư Cầu, bác Năm lẩm bẩm cằn nhằn một mình:

– Máu chảy gần sạch bách mà cầm đách gì nữa được!

Rồi bác quay sang cự anh Tám:

– Chắc mầy bơi xuồng như rùa bò mới ra nông nỗi nầy! (chợt nhận thấy mình vô lý, bác thở dài rồi chép miệng than thở) Thiệt hễ xểnh tui ra một chút là có chuyện rồi!

Đoạn bác ghé sát xuống mặt Tư Cầu, giọng nửa như oán trách, nửa như xót thương:

– Chú Tư… sao qua nói hoài mà chú hổng chịu nghe!… Chú có thương thiên hạ thì cũng vừa vừa nó…

Tư Cầu cau mày làm bác Năm im bặt, rồi Tư Cầu phều phào nói:

– Bác Năm, làm sao … bác lo chở tui … dìa nhà… cho kịp…

Bác Năm gật đầu lia lịa:

–Được mà! Kịp mà!

Vừa lúc đó, có tiếng lao xao ngoài mé ruộng. Anh Tám vội chạy đi nghe ngóng và khi quay trở lại có dẫn theo cậu bé trạc mười bốn, mười lăm tuổi.

Bác Năm hất hàm hỏi anh Tám:

–Thằng nhỏ nào đó mậy?

Anh Tám nắm tay cậu bé dắt lại gần:

– Dạ, đây là em vợ của anh Tư qua cho ảnh hay… chỉ ở nhà sanh rồi…

Tư Cầu mở choàng mắt ra, nặng nhọc nhấc bàn tay lên một chút để ngoắc cậu bé lại:

– Em Ba qua đó hả… Bộ chị Hai …

Thằng Ba (em vợ Tư Cầu) thấy anh rể kêu tới, nó khóc òa lên, chạy tới quỳ xuống một bên cạnh, rồi nó vừa hít mũi, vừa mếu máo nói:

– Chị Hai sanh rồi anh ơi… Chỉ sanh hồi chiều hôm qua… chỉ biểu em bơi xuồng qua cho anh hay liền… Em kiếm anh lung tung mấy nơi… kế gặp Tây bố và sau đó, em hỏi thăm gần chết, người ta mới chỉ em qua bên nầy… em có dè đâu anh bị… như vậy.

Nét mặt Tư Cầu có vẻ tươi tỉnh lại đôi chút. Anh ta đưa tay ra dấu cho thằng Ba cúi sát mặt xuống:

– Trai hay… gái..

Thằng Ba sốt sắng đáp liền:

– Trai. Chị Hai chỉ mong anh dìa dữ lắm! Đây nè, chỉ có viết thơ kêu em đem qua cho anh (vừa nói, thằng Ba vừa móc túi lấy một tờ giấy gấp làm tư, mở banh ra trao cho anh rể).

Tư Cầu lẩy bẩy cầm lấy lá thơ và tờ giấy run run trên bàn tay đã mỏn sức. Anh ta nhăn mặt, chớp mắt liền mấy cái: những dòng chữ trên lá thơ như nhòe hẳn đi. Anh ta khẽ lắc đầu buông thõng tay xuống:

– Em Ba … em đọc…

Thằng Ba nhẹ rút tờ giấy ra khỏi mấy ngón tay đã bắt đầu đờ cứng của anh rể, rồi vừa sịt mũi mếu máo đọc:

"*Mình,*

"Em sanh con trai hồi năm giờ chiều

ngày mùng tám mình à. Em đợi hoài đợi hủy mà chẳng thấy mình về. Nhớ lời mình dặn, em sẽ đặt tên nó là Kỳ. Nó có chút xíu nhưng tía má nói nó giống mình lắm. Mình bắt được thơ nầy…"

Bác Năm bỗng đưa tay khều nhẹ thằng Ba và thở dài bảo:

– Thôi em…

Thằng Ba cúi xuống nhìn Tư Cầu. Nó bỗng kinh hãi đứng rột dậy, bước lùi lại phía sau một bước, rồi khóc òa lên. Mắt Tư Cầu đứng tròng và một tia máu nhỏ chảy rỉ nơi khoé miệng hãy còn phảng phất giữ một nụ cười…

Bác Năm rút lấy bức thơ nơi tay thằng Ba xếp kỹ lại, cúi xuống nhét vô túi áo Tư Cầu, đoạn kính cẩn đưa tay vuốt mắt kẻ xấu số, rồi cầm lấy hai mí chiếu đắp phủ lên xác chết…

Dưới mé ruộng, một con chim vịt cất tiếng kêu thảm thiết trong đám cây điên điển và bay vụt lên làm những cánh hoa vàng úa rơi lả tả trên mặt nước, để rồi lững lờ trôi đi… trôi đi….

Ở phía kinh Cầu Muống, tiếng súng vẫn còn nổ đều đều…

HẾT